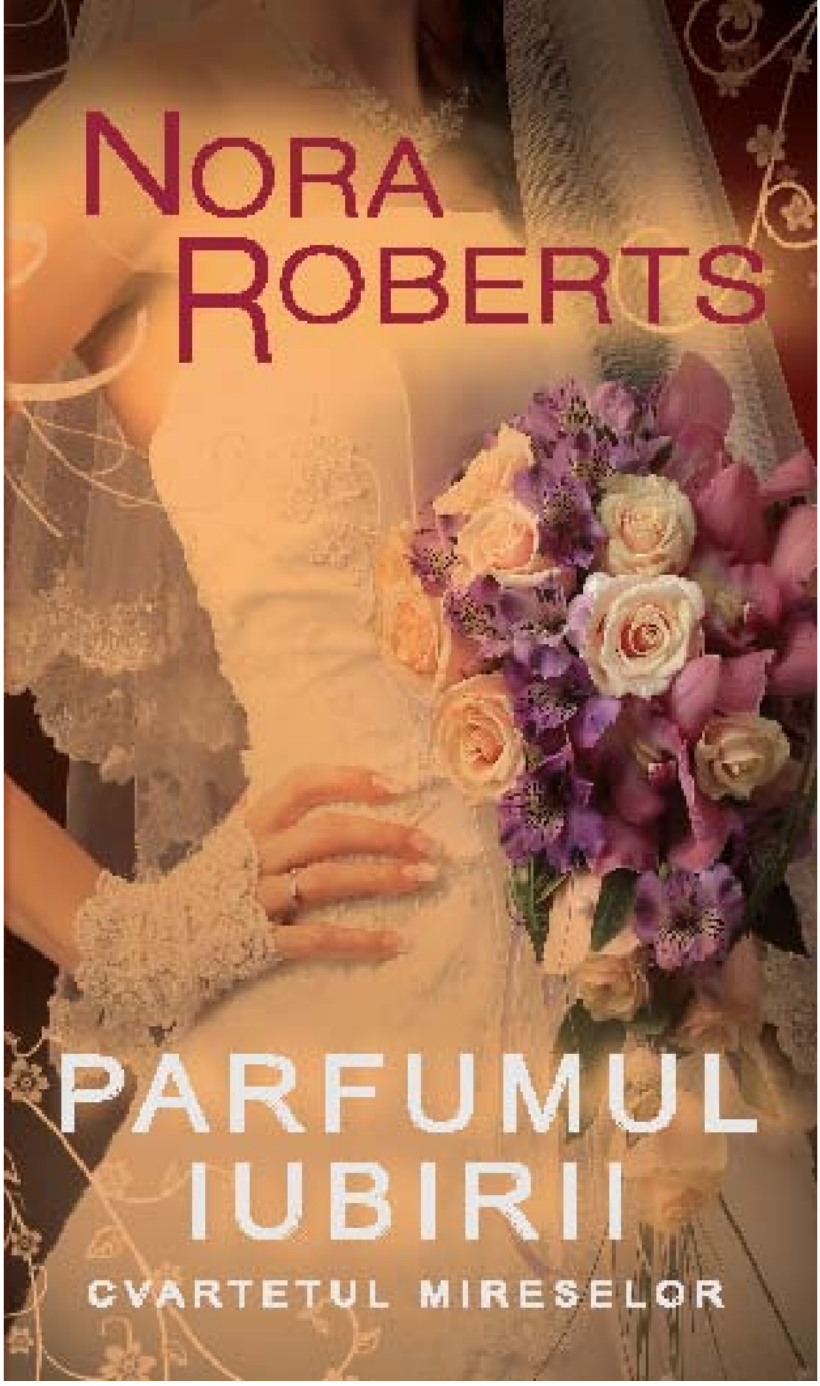
NORA
ROBERTS
PARFUMUL
IUBIRII
CVARTETUL MIRESELOR

NORA ROBERTS

Parfumul iubirii

Traducere din limba engleză
Mihaela Popescu

Editura Litera
2011

Bed of Roses
Nora Roberts
Copyright © 2009 Nora Roberts

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O. P. 53; C. P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372;
e-mail: info@lirabooks.ro, comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro
Parfumul iubirii
Nora Roberts
Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Gabriela Trăşculescu
Corector: Maria Ionescu
Copertă: Nous Advertising, Cornel Drăghia

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 90, 031 425 16 19, 0752 548 372;
e-mail: comenzi@litera.ro
ISBN 978-606-600-506-7

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Pentru prietene

Şi cred că fiecare floare
Se bucură de aerul pe care-l respiră.

Wordsworth

Dragostea e ca o prietenie cuprinsă de flăcări.

Bruce

prolog

În opinia lui Emmaline, dragostea făcea din ea o femeie specială. Dragostea făcea orice femeie să fie frumoasă şi transforma bărbatul într-un prinţ. O femeie care avea parte de dragoste în viaţă era la fel de bogată ca o regină, pentru că inima ei era preţuită.

Flori, lumânări, lungi plimbări sub clar de lună printr-o grădină tainică... Ofta numai gândindu-se la toate acestea. *Să danseze* în lumina lunii, într-o grădină retrasă, *acesta* era idealul ei când venea vorba despre romantism.

Îşi putea imagina totul– mirosul trandafirilor de vară, muzica răzbătând prin geamurile deschise ale unei săli de bal, felul în care lumina arunca reflexii argintii peste peisajul din jur, ca în filme. Felul în care inima ei va bate (exact cum bătea acum, când doar îşi imagina).

Îşi dorea să danseze în lumina lunii, într-o grădină tainică.

Avea unsprezece ani.

Şi tocmai pentru că îşi putea închipui atât de clar cum ar trebui să fie totul– cum urma să fie –, le descria scena, în cele mai mici detalii, prietenelor sale.

Când dormeau toate acasă la una dintre ele, discutau cu orele despre orice, ascultau muzică şi se uitau la filme. Puteau să stea de vorbă până târziu dacă voiau sau chiar toată noaptea. Deşi nici una dintre ele nu reuşise să facă asta. Încă.

Când dormeau acasă la Parker, aveau voie să stea sau să se joace pe terasa dormitorului ei până la miezul nopţii, dacă vremea era bună. Primăvara, anotimpul ei preferat, îi plăcea să stea pe terasa dormitorului şi să simtă parfumul grădinilor de pe domeniul Brown şi mirosul de iarbă proaspătă, dacă fusese tăiată de grădinar în acea zi.

Doamna Grady, menajera, le aducea biscuiţi şi lapte. Sau, câteodată, prăjituri. Iar doamna Brown apărea din când în când să vadă ce mai fac.

Dar, în mare parte, erau doar ele patru.

– Când voi fi o femeie de afaceri de succes şi o să locuiesc la New York, nu voi avea timp pentru dragoste.

Laurel, al cărei păr blond strălucitor bătea în verde după un tratament cu suc de lămâie, îşi exersa talentele de stilist pe părul de un roşu aprins al lui Mackensie.

– Dar *trebuie* să existe şi dragoste, insistă Emma.

– Îhî. Foarte concentrată, Laurel strânse încă o parte a părului lui

Mac într-o şuviţă lungă şi subţire. O să fiu ca mătuşa mea, Jennifer. Îi tot spune mamei mele că nu are timp de căsătorie şi n-are nevoie de un bărbat ca să se simtă împlinită şi toate cele. Locuieşte în Upper East Side[1] şi merge la petreceri cu Madonna. Tata zice că-i o femeie dificilă. Aşa o să fiu şi eu, şi o să merg la petreceri cu Madonna.

– Da, sigur, comentă Mac. Chicoti când Laurel o trase scurt de şuviţă. E distractiv să dansezi şi presupun că dragostea este O.K., atâta timp cât nu te prosteşte. Mama numai la dragoste se gândeşte. Şi la bani. La amândouă. La cum poate avea şi dragoste, şi bani în acelaşi timp.

– Asta nu-i dragoste, zise Emma, călcând-o pe picior pe Mac. Cred că dragostea înseamnă să facem, pur şi simplu, lucruri unul pentru celălalt, pentru că suntem îndrăgostiţi. Aş vrea să fim destul de mari pentru a fi îndrăgostite. Emma suspină adânc. Cred că este un sentiment destul de plăcut.

– Ar trebui să sărutăm un băiat, să vedem cum este.

Toată lumea se opri şi se uită lung la Parker. Stătea pe pat, întinsă pe burtă, uitându-se la prietenele ei cum se jucau de-a coaforul.

– Ar trebui să alegem un băiat şi să-l punem să ne sărute. Avem aproape doisprezece ani. Trebuie să încercăm şi să vedem dacă ne place.

Laurel se încruntă.

– Adică, un fel de experiment?

– Dar pe cine să sărutăm? întrebă Emma.

– Vom face o listă. Parker se întinse peste pat să-şi ia de pe noptieră noua agendă, cea cu coperta cu balerinii roz. O să notăm toţi băieţii pe care îi cunoaştem, şi apoi toţi cei despre care credem că ar fi în regulă să-i sărutăm. Şi de ce da sau de ce nu.

– Nu sună prea romantic.

Parker îi zâmbi scurt Emmei.

– Trebuie să începem de undeva, şi listele ajută întotdeauna. Nu cred că putem folosi rude. Cum ar fi Del, zise ea, referindu-se la fratele ei, sau vreunul dintre fraţii Emmei. Oricum, fraţii Emmei sunt mult prea mari.

Deschise agenda la o pagină nouă.

– Deci...

– Câteodată îşi bagă limba în gura ta.

Se auzi un cor de chiţăieli, ţipete şi râsete, ca răspuns la spusele lui Mac.

Parker se dădu jos din pat şi se aşeză pe podea lângă Emma.

– În regulă, după ce facem lista principală, o putem împărţi în Da şi Nu. Apoi alegem din lista cu Da-uri. Dacă ne sărută băieţii pe care îi alegem, trebuie să povestim cum a fost. Şi dacă îşi bagă limba în gura

noastră, trebuie să povestim cum a fost.

– Dar dacă alegem unul şi nu vrea să ne sărute?

– Cum adică? Laurel dădu din cap, prinzând ultima şuviţă. Orice băiat o să vrea, în mod sigur, să te sărute. Eşti foarte drăguţă şi vorbeşti cu ei normal. Unele fete se prostesc în preajma băieţilor, dar tu nu faci asta. Plus că încep să-ţi crească sânii.

– Băieţilor le plac sânii, zise Mac cu înţelepciune. Oricum, dacă nu te sărută, îl săruţi tu şi gata. Nu-i mare lucru, până la urmă.

Emma credea că este. Sau ar fi trebuit să fie.

S-au apucat de făcut lista, şi lucrul ăsta le-a amuzat copios. Când Laurel şi Mac au interpretat felul în care un băiat sau altul ar putea aborda momentul, s-au tăvălit pe jos de râs, până când Mr. Fish, motanul, s-a retras din cameră şi s-a dus să se culce în sufrageria lui Parker.

Când doamna Grady a venit cu biscuiţii şi cu laptele, Parker a ascuns agenda. Apoi, le-a venit ideea să se joace de-a formaţia, aşa că s-au apucat să scotocească prin dulapurile lui Parker ca să găsească costumaţia potrivită pentru apariţia pe scenă.

Au adormit tolănite pe jos, lângă pat.

Emma s-a trezit înainte de răsărit. Camera era luminată doar de sclipirea lămpii lui Parker şi de lumina lunii ce răzbătea prin fereastră.

Cineva o acoperise cu o pătură subţire şi îi pusese o pernă sub cap. Făcea mereu asta, după ce adormeau toate.

Atrasă de lumina lunii şi încă pe jumătate adormită, ieşi pe terasă. Aerul răcoros, cu miros de trandafiri îi mângâie obrajii.

Privi în depărtare, peste grădinile argintate, unde primăvara trăia în culori delicate şi în forme blânde. Undeva aproape se auzea muzica, şi Emma se imagina dansând printre trandafiri, azalee şi bujori, ce încă îşi păstrau cu grijă petalele şi parfumul în sferele lor închise.

Aproape întrezărea silueta partenerului ei, care o învârtea în ritmul dansului. „Vals“, se gândi suspinând. „Ar trebui să fie vals, ca în poveşti.“

Asta însemna dragoste, se gândi ea, şi închise ochii respirând aerul nopţii.

Într-o zi, îşi promise, va afla cum este.

1 Cartier rezidenţial din Manhattan, New York, unde se află cele mai scumpe reşedinţe private din SUA (n.red.)

capitolul 1

Cu mintea aglomerată de atâtea detalii, multe dintre ele neclare, Emma îşi verifică agenda în timp ce bău prima cană de cafea. Şirul neîntrerupt de întâlniri îi dădea aproape la fel de multă energie ca şi cafeaua dulce şi tare. Bucurându-se de aceasta, se lăsă pe spate în scaunul din biroul ei confortabil şi începu să citească notele adăugate în dreptul fiecărui client.

Din experienţa ei, personalitatea unui cuplu– sau mai des, a miresei– o ajuta să stabilească tonul discuţiei, direcţia în care trebuiau să se îndrepte. După părerea Emmei, florile erau inima unei nunţi. Fie ele elegante sau amuzante, elaborate sau simple, florile reprezentau dragostea.

Şi era treaba ei să ofere clienţilor toată dragostea şi emoţiile pe care aceştia şi le doreau.

Oftă, se întinse şi zâmbi la vaza de trandafiri pitici de pe biroul ei. Primăvara, credea ea, e cea mai frumoasă. Sezonul nunţilor începea în forţă– iar asta însemna zile aglomerate şi nopţi lungi, schiţând, aranjând şi creând, nu doar pentru nunţile din această primăvară, dar şi pentru cele de la anul.

Iubea continuitatea la fel de mult cum iubea munca în sine.

Şi atât ea, cât şi cele trei prietene ale ei datorau asta agenţiei Vows2. Le oferise durabilitate, o muncă plină de satisfacţii şi senzaţia de împlinire profesională. Şi avea ocazia să lucreze cu flori, să trăiască înconjurată de ele şi, practic, să le admire în fiecare zi.

Cu grijă, îşi examină mâinile, toate micile crăpături şi tăieturi. Câteodată le considera pe unele dintre ele urme ale unei bătălii, iar pe altele, medalii de onoare. În dimineaţa asta, tot ce îşi dorea era să-şi fi amintit să-şi facă loc în program pentru o manichiură.

Se uită la ceas şi se ridică, impulsionată. Ajungând în dormitor, apucă un hanorac stacojiu, pe care şi-l trase peste pijama. Avea timp să meargă până la clădirea principală, înainte să se îmbrace şi să se pregătească de plecare. Acolo, doamna Grady se ocupa de micul dejun, aşa că Emma nu trebuia să cotrobăie prin dulapuri sau să gătească.

Viaţa ei era plină de avantaje minunate, se gândi alergând pe scări în jos.

Trecu prin sufrageria pe care o folosea ca sală de primire şi loc de întâlniri şi aruncă o privire rapidă în jur, îndreptându-se spre uşă. Înainte de prima întâlnire, trebuia să împrospăteze florile expuse– nişte crini care înfloriseră superb.

Ieşi din fosta casă de oaspeţi a domeniului Brown, acum locuinţa sa

şi sediul Centerpiece– partea ei din Vows.

Inspiră adânc aerul de primăvară şi tremură.

„La naiba, nu putea fi un pic mai cald! Suntem în aprilie, ce Dumnezeu. Şi cât de vesele sunt panseluţele pe care le-am plantat.“ Nu avea de gând să lase o dimineaţă rece– şi nişte burniţă, pe deasupra– să-i strice buna-dispoziţie.

Îşi strânse hanoracul mai bine, băgă în buzunar mâna cu care nu ţinea cana de cafea şi o porni către clădirea principală.

Lucrurile reveneau la viaţă de jur împrejurul ei, îşi zise. Dacă priveai cu destulă atenţie, puteai vedea promisiunea de verdeaţă a copacilor şi semnele viitorilor arbuşti şi cireşi înfloriţi. Narcisele erau pe cale să se deschidă şi şofranul era deja înflorit. Poate că va mai veni o ninsoare de primăvară, dar ce era mai rău trecuse.

În curând, o să vină vremea să scormonească în pământ, să-şi aducă o parte din frumuseţile din seră afară şi să le pună la vedere. Ea adăuga buchetele, ghirlandele şi cununele, dar nimic nu o depăşea pe Mama Natură atunci când venea vorba de crearea celui mai impresionant decor pentru o nuntă.

Şi nimic, în opinia ei, nu depăşea domeniul Brown când venea vorba de punerea în evidenţă a acestuia.

Grădinile, puncte de atracţie, chiar şi acum, aveau să explodeze în curând de culoare, flori şi parfum, invitând lumea să se plimbe de-a lungul potecilor unduitoare sau să se aşeze pe o bancă, relaxându-se la soare sau la umbră. Parker o însărcinase– atât cât putea Parker să însărcineze pe cineva– cu supravegherea acestora, aşa că, în fiecare an, se putea juca plantând ceva nou sau dirijând echipa de peisagişti.

Terasele şi peluzele formau spaţii exterioare minunate, perfecte pentru nunţi şi evenimente. Recepţii pe marginea piscinei, recepţii pe terasă, ceremonii sub trandafirii agăţători, sau sub pergolă, sau poate pe malul lacului, sub o salcie.

Le avem pe toate, se gândi ea.

Şi nu exista nimic mai plăcut sau mai frumos decât casa în sine. Minunatul albastru palid, notele calde de galben şi crem. Acoperişul în mai multe ape, ferestrele arcuite şi balcoanele dantelate, de un şarm elegant. Iar veranda de la intrare, în mod sigur, fusese gândită pentru o abundenţă de verdeaţă sau de culori şi texturi elaborate.

În copilărie vedea totul ca pe un tărâm de poveste, cu castel cu tot.

Acum era casa ei.

O coti către casa de lângă piscină, în care locuia şi îşi avea atelierul foto partenera ei, Mac. Chiar când să întindă mâna spre uşă, aceasta se

deschise. Emma zâmbi şi îl salută pe bărbatul deşirat, cu păr ciufulit şi haină de tweed, ce ieşi din casă.

– ’Neaţa, Carter!

– Bună, Emma.

Familia ei şi cea a lui Carter erau prietene de când lumea. Acum, Carter Maguire, fost profesor la Yale şi actualmente profesor de literatură engleză la liceul la care studiaseră şi ei, era logodit cu una dintre cele mai bune prietene ale ei.

Viaţa era mai mult decât bună, se gândi Emma. Era de vis.

Cu gândul la asta, puţin îi lipsi să înceapă să danseze cu Carter, trăgându-l în jos de rever în timp ce se ridică pe vârfuri şi-l pupă zgomotos.

– Uau! zise el, înroşindu-se uşor.

– Bună. Mackensie apăru în cadrul uşii, cu ochii mijiţi şi claia de păr roşu strălucind în soare. Încerci să flirtezi cu prietenul meu?

– Aş vrea eu. Ţi l-aş fura, dar l-ai zăpăcit şi l-ai vrăjit.

– Poţi fi sigură de asta.

– Bine. Carter zâmbi tulburat către amândouă. E un început tare bun pentru ziua mea. Şedinţa spre care mă îndrept n-o să fie nici pe departe aşa de plăcută.

– Sună şi spune-le că eşti bolnav, murmură Mac. O să-ţi ofer eu ceva plăcut.

– Ha! Bine. Vorbim. Pa.

Emma rânji, uitându-se la el cum se îndrepta spre maşină.

– Doamne, cât e de drăguţ!

– Chiar este.

– Şi uite-te la tine, Fată Fericită!

– Fată Logodită Fericită. Vrei să-mi vezi iar inelul?

– Oh! zise Emma îndatoritoare când Mac flutură din degete. Ah!

– Te duci să iei micul dejun?

– Ăsta-i planul.

– Aşteaptă, zise Mac, aplecându-se, apucând o haină şi închizând uşa după ea. N-am reuşit decât să-mi beau cafeaua, deci... Începură să meargă în acelaşi ritm, când Mac se încruntă şi zise:

– Aia e cana mea.

– O vrei înapoi acum?

– Ştiu de ce-s aşa de fericită în dimineaţa asta mizerabilă; din acelaşi motiv pentru care nu am avut nici timp pentru micul dejun. Se numeşte „duş în doi“.

– Fata Fericită e şi o Lăudăroasă Afurisită.

– Şi e mândră de asta. Tu de ce eşti aşa veselă? Ai vreun bărbat în

casă?

– Din păcate, nu. Dar am cinci întâlniri programate azi. Ceea ce e un început minunat de săptămână şi vine în continuarea unui weekend grozav, cu nunta de ieri, cu tematica „ceai dansant“. A fost tare plăcut, nu-i aşa?

– Cuplul nostru de sexagenari schimbând jurăminte şi sărbătorind înconjuraţi de copiii ei, copiii lui şi nepoţi? Nu doar plăcut, dar şi reconfortant. A fost a doua oară pentru amândoi, şi totuşi n-au dat înapoi, fiind gata să o ia de la capăt, să împartă totul şi să se completeze. Am făcut nişte poze excelente. În orice caz, cred că lucrurile or să meargă bine pentru tinereii ăştia nebuni.

– Apropo de tinerei nebuni, chiar trebuie să discutăm despre florile tale. Decembrie poate părea departe– zise ea tremurând –, dar vine repede, după cum bine ştii.

– Nici măcar nu m-am gândit la stilul fotografiilor de logodnă. Nici nu m-am uitat la rochii, nici nu m-am gândit la culori.

– Eu arăt bine în culorile pietrelor preţioase, zise Emma, dând din gene.

– Arăţi bine în pânză de sac. Şi mai zici de mine că-s lăudăroasă.

Mac deschise uşa antreului şi nu uită să se şteargă pe picioare, ştiind că doamna Grady se întorsese din vacanţa de iarnă.

– Imediat ce găsesc rochia, discutăm restul detaliilor.

– Eşti prima dintre noi care se căsătoreşte. Şi îşi face nunta aici.

– Da. Va fi interesant să vedem cum reuşim să ne ocupăm de nuntă şi să şi participăm la ea.

– Ştii că te poţi baza pe Parker în ceea ce priveşte logistica. Dacă există o persoană care să facă lucrurile să meargă ca pe roate, aceea este Parker.

Intrară în bucătărie, unde era un haos total.

În timp ce neutra doamnă Grady lucra în faţa aragazului, cu mişcări sigure şi o figură calmă, Parker şi Laurel se certau de zor.

– Trebuie s-o facem, insistă Parker.

– Pe naiba!

– Laurel, astea sunt afacerile. Şi în afaceri trebuie să serveşti clientul.

– Stai că-ţi zic eu ce aş vrea să-i servesc clientului!

– Încetează! Parker, cu părul ei brun-intens strâns bine într-o coadă, era gata îmbrăcată în costumul ei bleumarin de „întâlnire-cu-clientul“. Ochii, de aceeaşi culoare, scăpărau de nerăbdare. Uite, deja am făcut o listă cu alegerile ei, cu numărul de invitaţi, culorile şi florile pe care le vrea. Nu

trebuie să vorbeşti cu ea. O să mediez eu discuţiile.

– Îţi zic eu ce poţi face cu lista ta!

– Mireasa...

– Mireasa este o nemernică. Mireasa este o idioată, o mică afurisită plângăcioasă, care acum un an mi-a spus foarte clar că nici nu are nevoie şi nici nu vrea serviciile mele. Puţin îmi pasă de mireasă, şi nici că se va atinge de tortul meu, acum că şi-a dat seama de stupiditatea ei.

Îmbrăcată cu pantalonii de pijama de bumbac şi un tricou cu care dormise, cu părul încă ciufulit de somn, Laurel se trânti pe un scaun, la masa din bucătărie.

– Trebuie să te calmezi, zise Parker aplecându-se să ia de pe jos un dosar: „Probabil aruncat acolo de Laurel“, se gândi Emma. Ai tot ce-ţi trebuie aici, insistă Parker, punând dosarul pe masă. Deja am asigurat-o pe mireasă că ne ocupăm de ea, aşa că...

– Aşa că fă tu un tort de nuntă pe patru etaje de azi până sâmbătă, şi un tort pentru mire şi o varietate de deserturi. Pentru două sute de oameni. Fă tu asta, fără a te fi pregătit înainte, când ai încă trei evenimente în cursul weekendului şi o serată peste trei zile.

Laurel ridică dosarul cu o figură revoltată şi îl aruncă pe jos.

– Te porţi ca un copil.

– Bine. Sunt un copil.

– Fetelor, prietenele voastre au venit la joacă, strigă doamna Grady pe un tot extrem de amabil, zâmbind din priviri.

– Ah, o aud pe mama chemându-mă, zise Emma încercând să se strecoare afară din cameră.

– Nu pleci nicăieri! sări Laurel din scaunul ei. Ascultă aici! Nunta Folk-Harrigan. Sâmbătă seară. Îţi mai aminteşti, cu siguranţă, cum a strâmbat din nas mireasa la simpla idee ca Icings şi Vows să se ocupe de tort şi de restul deserturilor. Cum *a rânjit* la mine şi la sugestiile mele şi a insistat ca verişoara ei, un cofetar din New York, care a studiat la Paris şi a creat torturi pentru evenimente *importante*, să se ocupe de toate deserturile. Mai ţii minte ce mi-a spus?

– Ah! se răsuci Emma, pentru că degetul lui Laurel era îndreptat către inima ei. Nu mai ştiu exact.

– Ei bine, eu da. A spus că era sigură– şi a spus-o rânjind –, că era sigură că mă pot ocupa de *majoritatea* evenimentelor destul de bine, dar voia *ce e mai bun* pentru nunta ei. Mi-a spus asta în faţă.

– Lucru nepoliticos, de bună seamă, zise Parker.

– N-am terminat, spuse Laurel printre dinţi. Acum, în ceasul al doisprezecelea, se pare că geniala ei verişoară a fugit cu unul dintre clienţii

ei– ai verişoarei. Scandal mare, pentru că se zvoneşte că respectivul client a cunoscut-o pe verişoară atunci când a angajat-o să se ocupe de tortul pentru petrecerea *lui* de logodnă. Acum sunt dispăruţi în acţiune, şi mireasa vrea să vin eu să salvez situaţia.

– Asta fiind ceea ce facem noi aici. Laurel...

– Nu te întreb pe tine. Dădu din mână către Parker, fixându-le pe Mac şi Emma. Le întreb pe ele.

– Poftim? Ai spus ceva? zise Mac cu un zâmbet larg. Îmi pare rău, dar cred că am apă în urechi de la duş. Nu pot auzi nimic.

– Laşo! Ei bine?

– Păi...

– Micul dejun e gata! le făcu semn doamna Grady. Toată lumea să stea jos. Omlete din albuşuri şi pâine neagră prăjită. Staţi jos, staţi jos. Mâncaţi.

– Nu mănânc până când...

– Hai să ne-aşezăm, zise Emma pe un ton calm, întrerupând următoarea izbucnire a lui Laurel. Lasă-mă să mă gândesc un pic. Hai să ne-aşezăm cu toate...Vai, doamnă Grady, arată excelent. Luă două farfurii şi se îndreptă spre masă. Să ne amintim că suntem o echipă, începu ea.

– Nu eşti tu cea insultată şi suprasolicitată.

– Ba, de fapt, sunt. Sau am fost. Whitney Folks este întruchiparea unei mirese de coşmar. E unul dintre visele mele cele mai rele, cred, dar asta e o poveste pentru altă dată.

– Şi eu am problemele mele, se bagă Mac în discuţie.

– Carevasăzică, ţi-a revenit auzul, bombăni Laurel.

– Este nepoliticoasă, exigentă, răsfăţată, dificilă şi nesuferită, continuă Emma. În mod normal, când planificăm un eveniment, chiar şi cu problemele de rigoare care pot apărea şi ciudăţeniile generale ale unor cupluri, îmi place să cred că îi ajutăm să marcheze ziua cu care începe viaţa lor fericită în doi, până la adânci bătrâneţi. În cazul ăsta, aş fi surprinsă dacă rezistă doi ani. A fost nepoliticoasă cu tine, şi nu cred că a fost un rânjet, ci o strâmbătură. Nu-mi place de ea.

În mod clar mulţumită de susţinere, Laurel se strâmbă şi ea la Parker şi începu să mănânce.

– Acestea fiind spuse, suntem o echipă. Şi clienţii, chiar şi cei care rânjesc, trebuie serviţi. Un motiv în plus pentru care e necesar să facem asta, zise Emma în timp ce Laurel se încruntă la ea. Dar există un motiv şi mai bun. Pentru că aşa îi vom demonstra nepoliticoasei rânjite ce poate face, chiar şi sub presiune, un cofetar strălucit.

– Parker a încercat deja strategia asta.

– Păi, zise Emma, gustând o felie subţire din omleta sa, este adevărat.

– Aş putea să o desfiinţez pe verişoara ei care fură bărbaţi, dacă e vorba de gătit.

– Fără nici un dubiu. Personal, eu zic că ar trebui să-şi ceară scuze, măcar un pic.

– Îmi plac scuzele, se gândi Laurel. Şi implorările.

– Cred că pot aranja câte puţin din fiecare. Parker îşi înălţă cana de cafea. Am informat-o, de asemenea, că dacă doreşte să ne ocupăm de ea aşa din scurt, va trebui să plătească o taxă suplimentară. Am adăugat douăzeci şi cinci la sută. A acceptat oferta ca pe o frânghie de salvare şi a plâns de recunoştinţă.

O luminiţă străluci în ochii albaştri ai lui Laurel.

– A plâns?

Parker dădu din cap şi ridică din sprânceană către Laurel.

– Deci?

– Partea cu plânsul mă încălzeşte la inimă, dar va trebui oricum să accepte ce-i ofer şi să-i placă.

– Absolut.

– Doar să mă anunţaţi ce decideţi şi când vă decideţi, zise Emma. Mă ocup eu de flori şi de decorarea meselor. Îi zâmbi înţelegătoare lui Parker. La ce oră te-a sunat de data asta?

– La trei şi douăzeci dimineaţa.

Laurel se întinse şi o bătu pe umăr pe Parker.

– Îmi pare rău.

– Asta e partea mea din afacere. Ne vom descurca noi. Ne descurcăm întotdeauna.

Se descurcau întotdeauna, se gândi Emma în timp ce împrospăta aranjamentele din sufragerie. Şi credea că se vor descurca mereu. Se uită la fotografia pe care o ţinea într-o rama mică albă, reprezentând trei tinere jucându-se de-a Ziua Nunţii într-o grădină de vară. Ea fusese mireasa, ţinuse buchetul de bălării şi flori sălbatice şi purtase voalul de mătase, în acea zi. Şi fusese la fel de fermecată ca prietenele ei, când fluturele albastru se aşezase pe păpădia din buchetul ei.

Desigur, şi Mac fusese acolo. În spatele camerei, surprinzând momentul. Emma a crezut că e vorba de un adevărat miracol, care a transformat jocul preferat al fanteziilor din copilărie într-o afacere de succes.

Trecuse vremea păpădiilor, se gândi în timp ce înfoia pernele. Dar de câte ori nu văzuse aceeaşi expresie încântată şi uimită pe faţa unei mirese când îi oferea buchetul pe care-l crease? Doar pentru ea.

Spera că întâlnirea care urma se va finaliza cu o nuntă în primăvara viitoare şi cu aceeaşi uimire pe chipul miresei.

Îşi aranjă dosarele, albumele şi cărţile şi apoi se asigură, în faţa oglinzii, că machiajul, coafura, pantalonii şi haina cu care se îmbrăcase erau în regulă.

Prezentarea, se gândi, era o prioritate pentru Vows.

Se îndepărtă de oglindă pentru a răspunde la telefon pe un ton vesel:

– Centerpiece, Vows. Alo, bună, Roseanne. Sigur că mi-amintesc de tine. Nuntă în octombrie, nu? Nu, nu-i prea devreme pentru a hotărî lucrurile astea.

În timp ce vorbea, Emma scoase o agendă din biroul ei şi o deschise.

– Dacă poţi, putem stabili o întâlnire pentru săptămâna viitoare. Poţi aduce o poză cu rochia? Perfect. Şi, dacă ai stabilit şi rochiile domnişoarelor de onoare şi culorile lor...? Da, da. O să te ajut eu cu toate astea. Ce zici de lunea viitoare, la două?

Îşi notă întâlnirea şi privi peste umăr către maşina care parca.

Un client la telefon, altul abia sosit la uşă.

Doamne, cât *iubea* primăvara!

Emma îl conduse pe ultimul client al zilei prin zona de prezentare, unde, pe mese şi pe rafturi, erau expuse aranjamentele de mătase, buchetele şi diversele mostre.

– Am creat asta când mi-ai trimis pe e-mail poza cu rochia ta şi mi-ai spus care ar fi, în principiu, culorile şi florile tale preferate. Ştiu că discutaserăm despre un buchet mare, în cascadă, zise Emma, luând buchetul de crini şi trandafiri, legat cu o panglică de mătase albă şi perle de pe raft, dar am vrut să vezi asta înainte să iei decizia finală.

– Este superb. Plus că sunt florile mele preferate. Dar nu pare, nu ştiu cum să zic, destul de mare.

– Un buchet uşor modern alături de liniile rochiei tale, cu partea de jos dreaptă şi broderia minunată din partea de sus, ar putea fi o combinaţie uimitoare. Vreau ca lucrurile să fie exact aşa cum le doreşti tu, Miranda. Mostra aceasta se apropie mai mult de ce ai tu în minte, zise Emma, luând un buchet cascadă de pe raft.

– Uau, parcă e o grădină!

– Da, ai dreptate. Hai să-ţi arăt câteva poze, spuse, deschizând dosarul de pe masă şi scoţând două.

– E rochia mea! Cu cele două buchete.

– Asociata mea, Mac, este o vrăjitoare a Photoshopului. Aşa, îţi poţi face o idee despre cum arată fiecare buchet alături de rochie. Nu există alegere greşită. Este ziua ta şi fiecare detaliu trebuie să fie exact aşa cum îl vrei.

– Dar ştii că ai dreptate? zise Miranda, uitându-se la cele două poze. Cel mare, într-un fel, copleşeşte rochia. Dar celălalt parcă ar fi fost făcut pentru ea. Este elegant, dar şi romantic. E romantic, nu-i aşa?

– Eu aşa cred. Crinii, cu nuanţa lor de roz, alături de trandafirii roşii şi notele de verde. Panglica albă lungă şi strălucirea perlelor. M-am gândit că, dacă îţi place, putem folosi trandafirii şi pentru buchetele domnişoarelor de onoare, dar cu o panglică roz.

– Cred că... zise Miranda, luând buchetul şi privindu-se în oglinda veche înaltă din colţul camerei, zâmbetul înflorindu-i pe chip asemenea florilor, cred că arată ca şi cum ar fi făcut de nişte zâne. Şi îmi place la nebunie!

Emma îşi notă ceva în agendă.

– Mă bucur. O să pornim de la asta şi vom continua cu restul buchetelor. O să pun nişte vaze transparente pe masa mirilor, iar buchetele vor rămâne proaspete şi vor servi şi drept decor pe durata recepţiei. Mai departe, pentru buchetul pe care îl vei arunca, mă gândeam la trandafiri albi simpli, în genul acestuia, dar mai mic. Legat cu panglici albe şi roz, zise Emma luând o altă mostră.

– Ar fi perfect. Totul este cu mult mai uşor decât mă aşteptam.

Mulţumită, Emma mai notă ceva.

– Florile sunt importante, dar trebuie să te şi simţi bine alegându-le. Nu uita, nu există alegeri greşite. Din tot ceea ce mi-ai spus, cred că va fi vorba de o nuntă cu tema romantism modern.

– Da, asta este exact ceea ce îmi doresc.

– Nepoata ta, care va deschide ceremonia, are cinci ani, nu-i aşa?

– Abia împliniţi luna trecută. Este tare încântată că va împrăştia petale de trandafir pe culoarul ce merge spre altar.

– Sunt sigură. Am putea folosi coşuleţul acesta stilizat, acoperit cu satin alb, decorat cu boboci de trandafir şi cu panglici roz şi albe, ca buchetele. Petale roz şi albe de trandafiri. Am putea face o coroniţă pentru ea, tot din boboci de trandafir roz şi albi. În funcţie de rochia pe care o va purta şi de ceea ce îţi place şi ţie, putem să facem ceva mai simplu, sau cu

nişte panglici mai lungi, care să-i cadă pe spate.

– Cu panglici clar. Doar e fetiţă. O să fie încântată, zise Miranda, luând mostra de coroniţă pe care i-o oferi Emma. Vai, Emma. Arată ca o coroană în miniatură! De prinţesă.

– Exact, râse Emma, văzând-o pe Miranda că şi-o aşază pe cap. O fetiţă de cinci ani o să fie în al nouălea cer. Şi o să fii mătuşa ei preferată pentru totdeauna.

– O să fie atât de drăguţă. Da, da, sunt de acord cu toate. Coşuleţ, coroniţă, panglici, trandafiri, culori.

– Perfect. Simplifici mult lucrurile pentru mine. Am ajuns la mame şi la bunici. Am putea face corsaje, de pus la mână sau în piept, folosind trandafirii sau crinii, sau ambele. Dar...

– De câte ori spui „dar“ iese ceva fantastic, zise Miranda, aşezând coroniţa jos. Deci, „dar“...?

– M-am gândit că am putea moderniza modelul clasic cu suport conic.

– N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti.

– E vorba despre un buchet mic, ca şi acesta, care are un mic suport în formă de con pentru a păstra florile proaspete. În timpul recepţiei, suporturile se pun pe mese, lângă locurile lor, arătând practic ca nişte ornamente. Am folosi crinii şi trandafirii, în miniatură, dar am putea inversa culorile. Trandafir roz, crini albi şi notele acelea de verde-pal. Mici, dar nu foarte delicate. Eu aş merge pe genul acesta simplu de suport din argint, fără ornamente. Putem să gravăm pe ele data nunţii, numele voastre, numele lor.

– Practic, ar fi propriile lor buchete. Ca o miniatură a buchetului meu. Vai, mama mea va...

Ochii Mirandei se umplură de lacrimi şi Emma se întinse să ia cutia cu şerveţele pe care o ţinea pe aproape.

– Mulţumesc. Le vreau. Trebuie să mă gândesc la monogramă. Aş vrea să discut şi cu Brian despre asta.

– Avem destul timp.

– Dar le vreau. Tocmai pentru că aşa se vor simţi ca şi cum ar fi buchetele lor. O să mă aşez aici puţin.

– O să fie foarte frumos, spuse Emma, însoţind-o până la canapea şi punându-i cutia cu şerveţele la îndemână.

– Ştiu. Îmi pot imagina totul. Şi nici măcar nu ne-am apucat de aranjamente şi de decoraţiunile de pe mese şi, uau, de toate celelalte. Dar îmi pot imagina totul. Trebuie să-ţi spun ceva.

– Sigur.

– Sora mea– domnişoara mea de onoare– a insistat foarte tare să

rezervăm Felfoot. A fost locul cel mai căutat din Greenwich, presupun că ştii, şi este superb.

– Este minunat şi întotdeauna fac o treabă excelentă.

– Dar Brian şi cu mine ne-am îndrăgostit de locul ăsta. Felul în care arată, atmosfera pe care o inspiră şi felul în care voi patru lucraţi împreună. Ni s-a părut potrivit pentru noi. De câte ori vin aici sau mă întâlnesc cu una dintre voi, ştiu că am făcut alegerea potrivită. Vom avea o nuntă incredibilă. Scuze, zise, ştergându-şi ochii din nou.

– Nu-i nici o problemă, răspunse Emma, luând un şerveţel pentru ea. Sunt flatată şi nimic nu mă face mai fericită decât să stau aici alături de o mireasă care plânge de bucurie. Ce zici de un pahar de şampanie, să ne mai liniştim înainte să ne apucăm de cocarde?

– Pe bune? Emmaline, dacă nu aş fi fost îndrăgostită iremediabil de Brian, te-aş cere *pe tine* în căsătorie.

– Mă întorc imediat, zise Emma, ridicându-se şi râzând.

Ceva mai târziu, după ce îşi conduse mireasa încântată, cuprinsă de o oboseală plăcută, se aşeză în birou cu o cană de cafea alături. Miranda avea dreptate, se gândi, punând detaliile cap la cap. Urma să aibă o nuntă incredibilă. O abundenţă de flori, un aspect contemporan cu note romantice. Lumânări, sclipiri şi străluciri de panglici şi voal. Nuanţe de roz şi alb cu tonuri îndrăzneţe de albastru şi verde, pentru a contrasta şi a atrage atenţia. Iar ca accente, argint lucios şi sticlă transparentă. Linii lungi şi lumini fanteziste de basm.

Redactând alineatele contractului, se felicită pentru o zi productivă. Ştiind că va petrece o mare parte a dimineţii următoare cu aranjamentele evenimentului lor din mijlocul săptămânii, îşi zise că era cazul să meargă la culcare mai devreme.

Avea de gând să reziste tentaţiei de a merge să vadă ce a pregătit doamna Grady pentru cină şi să-şi prepare, în schimb, o salată sau poate nişte paste. Să se relaxeze uitându-se la un film sau peste un teanc de reviste şi să o sune pe mama ei. Putea să termine tot, să aibă o seară plăcută şi să fie în pat până la ora unsprezece.

Corecta contractul, când fu întreruptă de telefonul care sună scurt de două ori, semn că era vorba de linia personală. Se uită la ecran şi zâmbi.

– Bună, Sam.

– Bună, frumoaso. Ce faci acasă, când ar trebui să fii în oraş, cu mine?

– Lucrez.

– E trecut de şase. E timpul să închei socotelile, dragă. Adam şi Vicki dau o petrecere. Putem să mâncăm ceva înainte. Trec să te iau cam într-o oră.

– Stai, aşteaptă. I-am spus lui Vicki că nu am chef de aşa ceva astă-seară. Am avut o zi plină şi mai am nevoie cam de încă o oră înainte să...

– Trebuie să mănânci, nu-i aşa? Şi dacă ai muncit toată ziua meriţi să te distrezi. Hai să te distrezi cu mine.

– Eşti drăguţ, dar...

– Nu mă face să merg la petrecere singur. Dăm o fugă, bem ceva, râdem un pic şi plecăm la cât vrei tu. Nu-mi frânge inima, Emma.

– Nu ajung la cină, dar am putea să ne întâlnim acolo pe la opt, zise, dându-şi ochii peste cap şi simţind cum se alege praful de seara ei liniştită.

– Te pot lua eu la opt.

„Şi apoi vei vrea să intri, când mă aduci acasă“, se gândi ea. „Ceea ce nu se va întâmpla.“

– Ne vedem acolo. În felul ăsta, dacă eu vreau să plec şi tu te simţi bine, mai poţi rămâne.

– Accept, dacă asta e tot ce pot obţine. Ne vedem acolo.

2 „Legăminte“, în lb. engl. în original (n.red.)

capitolul 2

Îi plăceau petrecerile, îşi reaminti Emma. Îi plăceau oamenii şi conversaţia. Îi plăcea să-ţi aleagă ţinuta potrivită, să se machieze şi să-şi aranjeze părul.

Doar era fată.

Îi plăcea de Adam şi de Vicki, cărora le făcuse cunoştinţă cu patru ani în urmă, când devenise clar că ea şi Adam se potriveau mai mult ca prieteni decât ca iubiţi.

Vows se ocupase de nunta lor.

Îi plăcea de Sam, se gândi suspinând în timp ce parcă în faţa casei moderne cu două etaje şi îşi verifică machiajul în oglinda retrovizoare.

Îi plăcea să iasă cu Sam– la cină, la petreceri, la concerte. Problema era indicele de atracţie. Când îl cunoscuse, atinsese un şapte întreg, cu potenţial de creştere. Pe lângă asta, îl găsea deştept şi amuzant, şi mai arăta şi bine, pe deasupra. Dar, după sărutul de la prima întâlnire, scăzuse la un minuscul doi pe scara atracţiei.

Nu era vina lui, recunoscu ea, dându-se jos din maşină. Dar nu mergea. Ea încercase. Încă nişte săruturi– săruturile erau partea ei preferată. Dar nu trecuseră niciodată de doi, deşi fusese prea generoasă.

Nu era uşor să-i spună unui bărbat ca nu avea nici cea mai mică intenţie să se culce cu el. Erau la mijloc sentimente şi orgolii. Dar o făcuse. Problema, în opinia ei, era că el nu părea s-o creadă.

Poate găsea să îi prezinte pe cineva la petrecere.

Imediat ce pătrunse înăuntru, în mijlocul muzicii, al vocilor şi al luminilor, se simţi mai bine. Chiar îi plăceau petrecerile.

Scană rapid încăperea şi văzu o grămadă de cunoscuţi.

Se pupă şi se îmbrăţişă cu lumea în timp ce înainta, căutându-şi gazdele. Îi făcu cu mâna unei verişoare prin alianţă îndepărtată, când o văzu în mulţime. „Addison“, se gândi şi îi făcu semn că se va întoarce să o salute. „Singură, amatoare de distracţie, superbă. Da, îi putea vedea pe Addison şi pe Sam simţindu-se bine împreună.“

Trebuia neapărat să le facă cunoştinţă.

O găsi pe Vicki în zona bucătăriei, din superba cameră de zi, vorbind cu prietenele sale în timp ce reumplea platourile cu mâncare.

– Emma! Nu credeam că ajungi.

– Practic, dau o raită doar. Arăţi minunat.

– Şi tu la fel. O, îţi mulţumesc! zise, luând buchetul de lalele vărgate oferit de Emma. Sunt superbe.

– Sunt într-o stare de spirit ce s-ar putea numi „La naiba, a venit primăvara“. Iar florile astea mi-au dat de înţeles că am dreptate. Te pot ajuta cu ceva?

– În nici un caz. Stai să-ţi aduc un pahar de vin.

– Jumătate de pahar. Sunt cu maşina şi nu pot sta prea mult.

– Jumătate de pahar pentru şofer, zise Vicki, punând florile pe masă pentru a-şi elibera mâinile. Ai venit singură?

– De fapt, mă cam întâlnesc cu Sam.

– Aaa, zise Vicki, accentuând.

– Nu, nu e cazul.

– Aaa.

– Fii atentă. Stai, lasă-mă pe mine să mă ocup, îi spuse, când Vicki scoase o vază pentru flori. Ce părere ai despre Addison şi Sam? continuă Emma cu voce joasă, în timp ce aranja florile.

– Sunt împreună? Nu ştiam...

– Nu. Doar speculam. Cred că s-ar plăcea.

– Sigur. Presupun. Arătaţi atât de bine împreună. Tu şi Sam.

Emma scoase un sunet indecis.

– Unde-i Adam? Nu l-am văzut prin mulţime.

– Probabil afară, pe terasă, la o bere cu Jack.

– Jack e aici? zise Emma pe un ton firesc, prefăcându-se ocupată. Trebuie să-l salut.

– Ultima dată când am trecut pe acolo, discutau despre baseball. Ştii cum sunt ei.

Ştia foarte bine. Îl cunoştea pe Jack Cooke de mai bine de zece ani, de când el şi fratele lui Parker, Delaney, fuseseră colegi de cameră la Yale. Şi Jack obişnuia să petreacă o grămadă de timp pe domeniul Brown. Într-un final, se mutase în Greenwich şi îşi înfiinţase propria firmă, mică şi exclusivistă, de arhitectură.

Le fusese de un real ajutor atunci când Parker şi Del îşi pierduseră părinţii, într-un accident cu avionul lor particular. Şi atunci când îşi porniseră afacerea, îi ajutase foarte mult, proiectând recompartimentările casei de lângă piscină şi a celei de oaspeţi, pentru a servi mai bine nevoilor companiei.

Făcea parte din familie, practic.

Da, trebuia să-l salute neapărat înainte să plece.

Se întoarse cu paharul de vin în mână exact când intră Sam în cameră. „Arată *atât* de bine“, se gândi. Înalt şi bine făcut, cu părul aranjat perfect, ca întotdeauna, cu hainele croite impecabil, dar...

– Aici erai. Bună, Vic.

Îi dădu lui Vicki o sticlă de cabernet– exact ce trebuia –, o sărută pe obraz şi îi zâmbi cu căldură Emmei.

– Exact persoana pe care o căutam, zise, sărutând-o entuziast pe Emma, al cărei barometru nu trecu nivelul de plăcut.

Aceasta reuşi să se dea puţin în spate şi să-i pună mâna liberă pe piept, în caz că i-ar fi venit ideea s-o sărute din nou. Se uită în sus spre el şi îi zâmbi.

– Bună, Sam.

Jack îşi făcu apariţia de pe terasă, cu părul blond-închis ciufulit de briza serii şi cu jacheta de piele descheiată peste jeanşii spălăciţi. Ridică din sprâncene, privind-o pe Emma.

– Bună, Em. N-am vrut să te-ntrerup.

– Jack, răspunse ea, împingându-l încă un pic pe Sam. Îl ştii pe Sam, nu-i aşa?

– Sigur. Ce mai faci?

– Bine, zise Sam, întorcându-se şi punându-şi o mână pe după umerii Emmei. Tu?

– Nu mă pot plânge. Luă un cartof prăjit şi îl înmuie în sos. Cum merg lucrurile la firmă? o întrebă pe Emma.

– Suntem ocupaţi. Primăvara este anotimpul nunţilor.

– Primăvara este anotimpul baseballului. Am văzut-o pe mama ta zilele trecute. Rămâne în continuare cea mai frumoasă femeie care a existat vreodată.

– E adevărat, zise Emma, al cărei zâmbet se încălzi deodată ca lumina soarelui.

– Totuşi refuză să-l părăsească pe tatăl tău pentru mine, dar eu tot mai sper. Bine atunci, ne vedem mai târziu.

După ce plecă Jack, Sam se întoarse spre ea. Cunoscând bine mişcarea, Emma se întoarse şi ea, evitând astfel să rămână prinsă între el şi masă.

– Uitasem ce de prieteni comuni am cu Adam şi Vicki. Cunosc aproape pe toată lumea de-aici. Trebuie să salut nişte cunoştinţe. Ah, uite o persoană pe care vreau neapărat să o cunoşti.

Fericită, îl luă pe Sam de mână.

– N-o cunoşti pe verişoara mea, Addison, nu-i aşa?

– Nu cred.

– N-am mai văzut-o de luni de zile. Hai s-o găsim şi să ţi-o prezint.

Îl conduse către centrul petrecerii.

Jack luase un pumn de alune şi stătea de vorbă cu nişte prieteni, uitându-se la Emma cum îl conducea prin mulţime pe Tânărul Director Ieşit la Joacă. Arăta... extraordinar, se gândi.

Nu era vorba doar de corpul sexy, cu forme frumoase şi piele aurie, sau de părul des şi ondulat şi de buzele pline. Deşi toate astea ar fi fost de ajuns. Era vorba despre căldura şi lumina pe care părea să le emane. Erau elemente care făceau din ea un întreg nemaipomenit.

Şi, îşi aminti el, era sora onorifică a amicei lui celei mai bune.

Oricum, nu prea o vedea înconjurată de oameni, în afara cercului ei obişnuit de prieteni şi a familiei. Sau, ca acum, cu un bărbat alături.

Când o femeie arăta ca Emmaline Grant, trebuia să existe întotdeauna şi un bărbat.

Totuşi, nu deranja pe nimeni uitându-se la ea. Era un bărbat care aprecia liniile şi curbele– atât la clădiri, cât şi la femei. După estimările lui, Emma avea o arhitectură perfectă. Aşa că ronţăia alune, se făcea că ascultă conversaţia din jur şi o privea alunecând şi unduindu-se prin cameră.

Era atât de natural, observă el, felul în care se oprea, schimba politeţuri, asculta, râdea şi zâmbea. Făcuse însă un fel de studiu asupra ei pe parcursul anilor. Se mişca cu un scop.

Cu interesul stârnit, Jack se îndepărtă uşor de grup, alăturându-se altuia, astfel încât să nu o piardă din vedere.

Tipul ăla, Sam, nu se sfia s-o mângâie pe spate şi să-şi pună mâna în jurul umerilor ei. Iar ea îi zâmbea mai tot timpul şi râdea, privindu-l pe sub genele dese. Dar limbajul ei corporal– făcuse un studiu asupra corpului ei– nu semnala deschidere.

O auzi strigând „Addison!“ *şi* urmă râsul ei vulcanic, în timp ce îmbrăţişa o blondă care arăta tare bine.

Sporovăiau, privindu-se una pe alta cu mare atenţie, de la o mică distanţă, aşa cum fac femeile, pentru ca mai apoi, fără-ndoială, să-şi spună una alteia cât de bine arată.

„Arăţi minunat. Ai mai slăbit? Îmi place la nebunie cum îţi stă părul.“ Din observaţiile lui, acest ritual specific femeilor prezenta anumite variaţii, dar tema rămânea aceeaşi.

Apoi, Emma se mişcă în aşa fel, încât tipul şi blonda ajunseră faţă în faţă.

Atunci se prinse, după felul în care ea se dădu mai în spate câţiva paşi şi făcu semn cu mâna cuiva, în timp ce-l bătea pe umăr pe tip. Voia să scape de el şi credea că blonda îi va distrage atenţia.

În timp ce Emma se strecura în bucătărie, Jack îşi înălţă berea într-un toast.

Bine jucat, Emmaline, se gândi el. Bine jucat.

Plecă acasă devreme. Avea o întâlnire în dimineaţa următoare la ora opt şi o zi plină de vizite pe şantier şi inspecţii. În aceeaşi zi, sau în următoarea, trebuia să-şi facă timp să schiţeze nişte idei pentru anexa pe care Mac o dorea la studioul ei, acum că ea şi Carter erau logodiţi şi locuiau împreună.

Avea o idee despre cum urma să arate, pentru a fi în armonie cu liniile şi cu forma clădirii. Dar voia să o pună pe hârtie şi să mai lucreze puţin la ea înainte să-i arate lui Mac ceva.

Nu prea se obişnuise cu ideea căsătoriei lui Mac cu Carter. În orice caz, nu avea de ce să nu-ţi placă Carter. Abia ce-l observase în perioada în care el, Del şi Carter studiaseră împreună la Yale. Dar nu avea de ce să nu-ţi placă de el.

Plus că o făcea fericită pe Mac. Şi asta era foarte important.

Cu radioul dat la maximum, analiza în gând diverse idei prin care să adauge spaţii, astfel încât Carter să aibă un birou acasă, pentru a face... ceea ce fac profesorii de engleză în birourile lor de-acasă.

În timp ce conducea, ploaia care căzuse şi se oprise pe parcursul zilei reveni sub forma unei ninsori uşoare. Luna aprilie în New England, se gândi el.

Farurile luminară maşina oprită la marginea drumului şi pe femeia care stătea cu mâinile în şolduri în faţa capotei ridicate.

Trase pe dreapta şi se dădu jos din maşină, băgându-şi mâinile în buzunar.

– Nu ne-am mai văzut demult, zise apropiindu-se de Emma.

– Fir-ar să fie. Pur şi simplu a murit. S-a oprit, zise ea, gesticulând frustrată, în timp ce el se dădu mai în spate să nu-l lovească cu lanterna pe care o ţinea în mână. Şi ninge. Observi?

– Ai dreptate. Ai verificat indicatorul de benzină?

– N-am rămas fără benzină. Nu-s o idioată. E bateria, sau carburatorul. Sau unul dintre furtunurile alea. Sau curelele.

– Asta, în mod sigur, limitează posibilele cauze.

– La naiba, Jack, sunt florăreasă, nu mecanic, pufni ea.

– Bună glumă, zise el, râzând. Ai sunat la service?

– Asta voiam să fac, dar am zis să arunc totuşi o privire înăuntru mai întâi, în caz că ar fi fost vorba despre ceva simplu şi evident. De ce nu fac lucrurile din interior simple şi clare pentru noi, cei care conducem maşinile?

– De ce au florile nume ciudate în latină, pe care nimeni nu le poate pronunţa? zise Jack, întinzând o mână să ia lanterna. Doamne, Emma, eşti îngheţată.

– Dacă aş fi ştiut că ajung în mijlocul drumului, noaptea, într-o furtună de zăpadă, aş fi purtat ceva mai gros.

– Abia dacă ninge, zise el, dându-şi jos haina şi întinzându-i-o.

– Mulţumesc.

Se înfăşură bine în ea, în timp ce el se aplecă sub capotă.

– Când a fost ultima oară la revizie?

– Nu ştiu. La un moment dat.

– „La un moment dat“ sună ca „niciodată“, zise el, iar ochii lui gri-fumuriu o priviseră cu oarecare rezervă. Cablurile de la baterie sunt corodate.

– Ce înseamnă asta? zise ea, apropiindu-se şi băgându-şi capul sub capotă, alături de el. Poţi s-o repari?

– Pot...

Îşi întoarseră capetele, privindu-se unul pe celălalt. Şi, pentru câteva clipe, pur şi simplu nu mai putu spune nimic, la vederea ochilor ei de mătase cafenie.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă, răsuflarea ei caldă învăluindu-i buzele.

– Ce? Ce naiba făcea? Se trase mai în spate, în afara zonei periculoase. Ce... ce pot să fac e provizoriu, doar ca să poţi ajunge acasă.

– A! E în regulă. Bine. Asta e bine.

– Dar va trebui să mergi la un service.

– Sigur că da. E primul lucru pe care-l voi face. Promit.

Vocea ei tremură un pic, amintindu-i că era frig afară.

– Poţi să intri în maşină, până rezolv eu aici. Nu o porni şi nu atinge nimic acolo, până când nu-ţi zic eu.

Îşi trase maşina mai aproape, până ajunse bot în bot cu a ei. Îşi luă cablurile de încărcare, când o văzu ieşind iar din maşină.

– Vreau să văd ce faci, explică ea. În caz că mi se mai întâmplă.

– Bine. Ai cablurile de încărcare şi bateria. Ai plus şi minus. Nu e bine să le încurci, pentru că, dacă faci asta...

Cuplă unul dintre cabluri la baterie, după care scoase un sunet înăbuşit şi începu să tremure. În loc să ţipe, ea începu să râdă şi îl lovi uşor.

– Zăpăcitule! Am fraţi. Ştiu genul ăsta de jocuri.

– Fraţii aceia ar fi trebuit să-ţi arate şi cum să porneşti o maşină.

– Cred că mi-au arătat, dar nu am fost atentă. Am şi eu nişte cabluri în portbagaj, pe lângă alte chestii de urgenţă. Dar nu a trebuit să le folosesc

niciodată. Al tău e mai strălucitor decât al meu, zise ea încruntându-se la motor.

– Cred că şi fundul iadului e mai strălucitor decât motorul tău.

– Acum, că l-am văzut, nu te pot contrazice, zise ea, pufnind.

– Intră în maşină şi porneşte-o.

– Ce să pornesc? Glumeam, zise ea.

– Ha. Dacă şi când porneşte, să n-o opreşti.

– Am înţeles.

Se rugă ca totul să meargă bine şi răsuci cheia. Motorul tuşi, bufni– făcându-l să se dea înapoi– şi reveni la viaţă.

– A mers! strigă ea, scoţând capul pe fereastră.

Jack avu un gând fugar, cum că zâmbetul acela al ei ar fi putut porni şi o sută de baterii moarte.

– Las-o puţin să îşi revină, şi apoi vin în urma ta până acasă.

– Nu-i nevoie. Nu e în drumul tău.

– O să te urmez, ca să fiu sigur că nu moare iar pe drum.

– Mersi, Jack. Cine ştie cât aş fi stat aici dacă nu apăreai tu. Tocmai îmi ziceam că n-ar fi trebuit să merg la petrecerea aia blestemată, când tot ce voiam să fac era să stau acasă, să văd un film şi să mă culc devreme.

– Păi, şi de ce-ai mers?

– Pentru că sunt slabă, zise, ridicând din umeri. Sam nu voia să meargă singur şi, cum mie îmi plac petrecerile, m-am gândit că nu poate fi atât de rău dacă mă întâlnesc cu el acolo şi petrecem o oră împreună.

– Înţeleg. Cum a rămas cu el şi cu blonda?

– Poftim?

– Blonda cu ajutorul căreia te-ai descotorosit de el.

– Nu m-am descotorosit, zise ea, rotindu-şi privirea. Bine, am făcut-o, dar numai pentru că am crezut că se vor plăcea. Şi am avut dreptate. Cred că a meritat să ies în seara asta pentru o faptă atât de bună. Doar că am rămas cu maşina stricată pe marginea drumului. Nu mi se pare corect. Şi e şi uşor jenant, după cum, poate, ai observat.

– Din contră, sunt impresionat. Asta şi salsa au fost atracţiile serii pentru mine. O să scot cablurile acum. Să vedem dacă merge fără. Dacă nu-s probleme, aşteaptă să ajung şi eu în maşina mea, înainte să pleci.

– În regulă. Jack? Rămân datoare.

– Să ştii că da, zise el, zâmbind, înainte să plece.

Cum maşina mergea fără probleme, îi închise capota şi apoi făcu la fel cu a lui. După ce aruncă în portbagaj cablurile, se sui la volan şi îi făcu semn din faruri să pornească.

O urmă prin perdeaua de zăpadă, încercând să nu se gândească la

momentul acela de sub capotă, când răsuflarea ei caldă îi alunecase pe buze.

Emma claxonă vesel odată ajunsă pe drumul privat ce ducea la domeniul Brown. Încetini şi opri, în timp ce el îi urmărea farurile strălucind în întuneric şi apoi dispărând după colţ, pe aleea ce ducea la casa de oaspeţi.

Mai stătu puţin în loc, pe întuneric, înainte de a întoarce maşina şi a o porni spre casă.

În oglinda retrovizoare, Emma îl văzu pe Jack oprind la capătul aleii. Şovăi, gândindu-se dacă ar fi trebuit să-l invite înăuntru, să bea o cană de cafea înainte de a porni înapoi spre casă.

Probabil că da– măcar atât putea să facă –, dar acum era prea târziu. Şi, cu siguranţă, era mai bine aşa.

N-ar fi fost înţelept să petreacă timpul singură, noaptea, cu un prieten de familie care obţinuse un zece răsunător pe scara atracţiei. Mai ales când încă mai simţea fluturi în stomac după momentul ridicol de sub capota maşinii, când aproape se făcuse de râs apropiindu-se prea mult de el.

N-ar funcţiona niciodată.

Ar fi vrut să meargă să discute despre toată încurcătura asta stupidă cu Parker, cu Laurel sau Mac– sau, mai bine, chiar cu toate trei. Dar nici asta nu putea face. Unele lucruri nu se pot împărtăşi nici măcar celor mai bune prietene din lume. Ştiind, mai ales, că Jack şi Mac fuseseră cândva apropiaţi.

Îl suspecta pe Jack că era apropiat de o grămadă de femei.

Nu că ar fi avut ceva împotrivă, se gândi ea în timp ce parca. Îi făcea plăcere compania bărbaţilor. Îi plăcea sexul. Câteodată, un lucru ducea la altul.

Şi atunci, cum să-ţi găseşti dragostea vieţii tale dacă nu o cauţi?

Opri maşina, îşi muşcă buza şi o porni din nou. Motorul scoase nişte sunete nemulţumite, părând indecis, apoi porni.

Ar trebui să fie un semn bun, se decise, după care o opri din nou. Dar o va duce la reparat cât de curând. Va trebui s-o întrebe pe Parker despre mecanici, pentru că Parker ştia orice.

Odată ajunsă în casă, îşi luă o sticlă de apă şi urcă la etaj. Mulţumită lui Sam şi bateriei aceleia stupide, ajunse în pat la miezul nopţii, în loc de unsprezece, cum planificase. Deci nu avea nici o scuză să rateze antrenamentul pe care stabilise să-l facă de dimineaţă.

„Nici o scuză“, îşi spuse.

Puse apa pe noptieră, lângă o vază mică de frezii, şi începu să se dezbrace, când îşi dădu seama că încă purta haina lui Jack.

– Of, fir-ar să fie.

Mirosea atât de bine, se gândi. A piele şi a Jack. Şi mirosul acela nu avea s-o lase să doarmă liniştită. Luă haina şi o aşeză pe spătarul unui scaun. Trebuia să i-o dea înapoi, dar se va ocupa de asta mai târziu.

Ar fi putut să i-o ducă una dintre fete, dacă ar fi mers în oraş cu treabă. Nu era o laşă dacă pasa sarcina. Era doar eficientă.

Nu era vorba de laşitate, sub nici o formă. Se întâlnea cu Jack tot timpul. *Tot* timpul. Doar că nu vedea de ce ar face un drum special pentru asta, dacă tot mergea altcineva acolo. Cu siguranţă că mai avea şi alte haine. Nu avea nevoie neapărat de aceea. Dacă ar fi fost aşa de importantă, ar fi luat-o înapoi.

Era doar vina lui.

Dar stabili că se va ocupa de asta mai târziu.

Se îmbrăcă într-o tricou şi intră în baie să-şi înceapă ritualul de seară. Demachiere, tonifiere, hidratare, spălat pe dinţi şi pieptănat. Tot ritualul şi baia ei frumoasă o relaxau, de obicei. Îi plăceau culorile vesele, minunata ei cadă şi raftul plin de sticluţe de un verde-palid, pe care le umplea întotdeauna cu tot felul de flori.

Acum ţinea în ele nişte narcise miniaturale, pentru a celebra primăvara. Dar feţele lor parcă rânjeau acum la ea. Stinse lumina, enervată.

Îşi continuă ritualul, îndepărtând micul munte de perne decorative de pe pat şi cuvertura brodată şi aranjându-şi restul pernelor. Se strecură sub plapumă, cuibărindu-se mai bine, pentru a simţi cearşafurile moi şi catifelate pe piele, învăluită de parfumul de vis al freziilor şi...

„Fir-ar să fie!“ Încă simţea parfumul hainei lui.

Se întoarse pe spate oftând.

Şi ce dacă? Şi ce dacă avea fantezii cu cel mai bun prieten al fratelui celei mai bune prietene? Nu era o crimă. Fanteziile erau ceva absolut normal şi rezonabil. De fapt, fanteziile erau un lucru bun. Un lucru sănătos. Îi *plăcea* să aibă fantezii fierbinţi.

De ce n-ar putea o femeie normală să aibă fantezii când venea vorba despre un bărbat sexy, minunat, cu un corp superb şi cu nişte ochi întunecaţi ca fumul?

Ar fi nebună să nu le aibă.

Să acţioneze cum îi dictau acestea, *asta* ar fi fost o nebunie. Dar avea tot dreptul să gândească în felul acesta.

Se întrebă ce-ar fi crezut despre ea dacă s-ar fi apropiat mai mult de el sub capota maşinii şi l-ar fi sărutat.

Bărbat fiind, i-ar fi răspuns, îşi închipui. Şi ar fi petrecut câteva minute interesante, sărutându-se pe marginea drumului, sub ninsoarea ce

cădea uşor. Corpurile înflăcărate, inimile bătând cu putere, zăpada acoperindu-i şi...

Nu, nu, exagera. De ce făcea mereu acelaşi lucru, de ce trecea de la dorinţă la dragoste? Asta era problema ei, care, cu siguranţă, îşi avea sursa în minunat de romantica poveste de dragoste a părinţilor ei. Cum să nu-şi dorească ceea ce avuseseră ei?

Să depăşim momentul, îşi ordonă. Nu avea cum să trăiască fericită până la adânci bătrâneţi alături de Jack. Să ne rezumăm la dorinţă.

Deci, s-ar fi sărutat pasional pe marginea drumului. Dar, după acel sărut impulsiv şi, fără nici o îndoială, plin de scântei, s-ar fi simţit ciudat şi stânjeniţi.

Apoi, ar fi trebuit să-şi ceară scuze unul altuia sau să încerce să glumească pe seama celor întâmplate. Şi atmosfera ar fi fost ciudată şi încordată.

Oricum, era, cu siguranţă, prea târziu pentru a mai face ceva în legătură cu dorinţa. Erau prieteni, adică aproape rude. Nu se flirtează cu prietenii şi cu rudele. Îi era mai bine aşa, cu mult mai bine, păstrându-şi gândurile pentru ea şi continuând să caute ceea ce era important. Dragostea.

Acea dragoste care durează toată viaţa.

capitolul 3

Plină de resentimente şi de nemulţumire, Emma îşi târşâia picioarele către sala de sport aflată în casa mare. Designul acesteia reflecta perfect stilul eficient şi gustul incontestabil al lui Parker, ambele detestate profund de Emma, la momentul respectiv.

Ştirile CNN ocupau ecranul televizorului plat, în timp ce Parker, cu casca de la telefon în ureche, îşi făcea porţia de kilometri pe stepper. În timp ce-şi dădea jos hanoracul, Emma se strâmbă la aparatul de exerciţii, întorcându-i spatele şi acestuia, şi bicicletei înclinate. Privi către grămada de gantere şi către raftul de DVD-uri cu instructori vioi sau serioşi, care ar fi putut să o ghideze într-o şedinţă de yoga sau de pilates, să o tortureze cu mingea gonflabilă sau să o intimideze cu tai chi.

Întinse pe jos unul dintre covoraşe şi se aşeză, lungindu-se pe podea cu intenţia de a face nişte exerciţii de încălzire.

– ’Neaţa, zise Parker în timp ce continua să lucreze. Ai avut o noapte lungă?

– De când eşti pe aparatul ăla?

– Vrei să încerci şi tu? Aproape am terminat. Acum închei.

– Urăsc camera asta. O cameră de tortură e o cameră de tortură. Degeaba are podele lucioase şi pereţi frumos coloraţi.

– O să te simţi mai bine după ce alergi un kilometru-doi.

– De ce? spuse Emma, dând din mâini. Cine zice asta? Cine hotărăşte că oamenii trebuie să alerge kilometri în fiecare afurisită de zi, sau că le face bine să se răsucească în tot soiul de poziţii anormale? Oamenii sunt cei care vând echipamentele astea hidoase şi cei care creează toate echipamentele astea simpatice, ca acela pe care-l porţi tu acum.

Emma se încruntă, privind pantalonii scurţi de culoare gri şi topul în tonuri vioaie de roz şi gri, cu care era îmbrăcată Parker.

– Câte astfel de ţinute simpatice ai în dulap?

– Mii, zise Parker sec.

– Vezi? Şi dacă ei nu te-ar fi convins să alergi kilometri şi să te răsuceşti în poziţii anormale– şi să arăţi bine făcând-o –, n-ai mai fi dat atâţia bani pe ţinutele astea simpatice. I-ai fi putut dona pentru o cauză nobilă, în schimb.

– Dar fundul meu arată grozav în pantalonii ăştia de yoga.

– Ai dreptate. Dar nu-ţi vede nimeni fundul, în afară de mine, deci ce rost are?

– Satisfacţia personală, zise Parker, încetinind şi oprindu-se. Sări

jos, luă un şerveţel cu alcool şi începu să şteargă aparatul. Ce s-a întâmplat, Em?

– Ţi-am spus. Urăsc camera asta şi tot ce reprezintă ea.

– Ai mai spus asta. Dar cunosc tonul ăsta. Eşti nervoasă, lucru care ţi se întâmplă destul de rar.

– Sunt la fel de nervoasă ca restul lumii.

– Nu, zise Parker, ştergându-şi faţa cu prosopul şi bând din sticla ei cu apă. Eşti veselă, optimistă şi binedispusă mai totdeauna, chiar şi când te văicăreşti.

– Pe bune? Doamne, ce enervant trebuie să fie.

– Mai deloc. Parker se îndreptă către aparatul de exerciţii şi începu să lucreze la partea superioară, cu mişcări ce păreau line şi uşoare. Emma ştia ca nu erau nici una, nici alta. Se ridică, simţind un nou val de frustrare.

– Sunt nervoasă. Sunt extrem de nervoasă în dimineaţa asta. Aseară...

Se întrerupse când intră Laurel, cu părul strâns în coc, purtând o bustieră şi nişte pantaloni scurţi.

– O să închid televizorul, anunţă aceasta, pentru că, pur şi simplu, nu mă interesează. Apucă telecomanda şi schimbă de pe televizor pe o muzică asurzitoare de rock.

– Măcar dă mai încet, se răţoi Parker. Emma tocmai se pregătea să ne zică de ce e extrem de nervoasă în dimineaţa asta.

– Em nu-i niciodată aşa, zise Laurel, luând un covoraş şi întinzându-l pe podea. E plictisitor.

– Vezi? Emma se gândi că, dacă tot era pe jos, putea măcar să facă câteva exerciţii de întindere. Sunteţi prietenele mele cele mai bune şi, cu toate astea, m-aţi lăsat să umblu prin lume în toţi anii ăştia, enervându-i pe toţi.

– Probabil că ne enervezi doar pe noi, zise Laurel, începând un set de abdomene scurte. Suntem în preajma ta mai mult decât oricine altcineva.

– Asta-i adevărat. Ei, atunci e problema voastră. Dumnezeule, *Dumnezeule*, voi două chiar faceţi asta în fiecare zi?

– Parker da, dar ea e obsedată. Eu sunt genul care lucrează trei zile pe săptămână. Dacă am energie, patru. Azi e ziua de pauză, în general, dar mi-a venit o idee pentru mireasa plângăcioasă, care mi-a dat energie.

– Ai ceva să-mi arăţi? întrebă Parker.

– Vezi? Obsedată, zise Laurel, trecând la exerciţii mai ample. Mai târziu. Acum vreau să aud ce-i cu nervoasa.

– Cum poţi face asta? se răsti Emma înfuriată. E ca şi cum cineva te-ar trage în sus cu o sfoară invizibilă.

– Abdomen de oţel.

– Te urăsc.

– Cine te-ar putea învinui? Înţeleg că iritabilitatea asta este cauzată de un bărbat, continuă Laurel. Aşa că vreau toate detaliile.

– De fapt...

– Mamă, ce se petrece aici? Ziua Femeilor în sala de sport Brown? zise Mac, apropiindu-se şi dându-şi jos hanoracul cu glugă.

– Cred că e Ziua Tuturor Posibilităţilor, o corectă Laurel. Ce cauţi aici?

– Mă mai antrenez şi eu câteodată.

– Tu doar să te uiţi la o poză cu locul ăsta şi ţi se pare că te antrenezi.

– Începe un nou capitol în viaţa mea. De dragul sănătăţii.

– Prostii, zise Laurel, rânjind.

– Ai dreptate, spun prostii. Dar sunt destul de sigură că voi alege o rochie fără bretele pentru nuntă. Vreau să am nişte braţe tonifiate şi umeri superbi, zise Mac, întorcându-se spre oglindă şi încordându-şi muşchii. Acum arată bine, dar nu-i de-ajuns, oftă, dându-şi jos pantalonii de trening. Mă transform într-o mireasă agitată şi obsedată. Şi urăsc asta.

– Dar vei fi o mireasă agitată şi obsedată care va arată fabulos în rochia ei de nuntă. Uite-te la mine cum lucrez, zise Parker.

– Mă uit, dar nu cred că-mi va plăcea, spuse Mac, încruntându-se.

– Trebuie doar să lucrezi încet şi continuu. O să scad puţin din intensitate.

– Vrei să spui că n-aş putea să mă descurc!

– Eu fac asta de trei ori pe săptămână. Dacă ai începe să lucrezi la nivelul la care lucrez eu, mâine te vei plânge şi văicări, lucru pe care vreau să îl evit.

– Braţele şi umerii tăi arată bine, e-adevărat.

– Plus că mi s-a spus că fundul meu arată excelent în pantalonii ăştia. Bine, încet şi continuu. Cincisprezece repetări, trei seturi, o încurajă Parker pe Mac. Sper că asta a fost ultima întrerupere. Emma, acum te poţi desfăşura.

– Deja se desfăşoară, sublinie Mac.

– Linişte. Emma e nervoasă în dimineaţa asta, pen-tru că...

– Am fost la petrecerea lui Vicki şi Adam aseară– familia MacMillan? –, lucru pe care nu îl plănuisem, pentru că ieri a fost o zi plină, şi azi o să fie la fel. Avusesem o zi foarte bună, mai ales ultima întâlnire, şi lucrasem la contracte şi notiţe, aşa că hotărâsem să mănânc ceva, să mă uit la un film şi să mă culc devreme.

– Cine te-a sunat şi te-a convins să mergi cu el? zise Mac, lucrând încordată la primul set de exerciţii.

– Sam.

– Sam e IT-istul ăla mişto care defineşte oximoronul în ciuda– sau poate din cauza– ochelarilor lui de tocilar.

– Nu, zise Emma, dând din cap către Laurel. Acela e Ben. Sam este directorul de publicitate cu zâmbet superb.

– Cel cu care ai decis să nu te mai întâlneşti, adăugă Parker.

– Da. Şi nu a fost chiar o întâlnire. I-am spus că nu merg la cină cu el şi că nu vreau să vină să mă ia de-acasă. Dar... O.K., am cedat când a venit vorba de petrecere şi am acceptat să-l însoţesc. I-am spus că nu am de gând să mă culc cu el– verde-n faţă –, acum două săptămâni. Dar nu cred că l-am convins. Însă Addison era acolo– verişoară de-a treia, cred, din partea tatălui meu. Este perfectă şi e exact genul lui. Aşa că le-am făcut cunoştinţă, şi măcar ăsta a fost un lucru bun.

– Ar trebui să introducem un pachet cu servicii de peţit, sugeră Laurel, începând un set de exerciţii cu ridicări de picioare. Chiar dacă ar fi vorba doar despre bărbaţii de care vrea să scape Emma, ne-am dubla câştigurile.

– Scap de asocierile negative. Redirecţionez. Trecând peste asta, Jack era acolo.

– Jack al nostru? întrebă Parker.

– Da, ceea ce s-a dovedit a fi un lucru bun pentru mine, într-un final. M-am retras devreme şi, pe la jumătatea drumului spre casă, mi s-a stricat maşina. Pur şi simplu, s-a stricat, s-a înecat, a murit. Şi ningea, şi era frig, şi îngheţam, şi porţiunea aia de drum e complet necirculată, bineînţeles.

Cum ridicările de picioare nu păreau îngrozitor de grele, Emma se întoarse şi începu şi ea să lucreze ca Laurel.

– Trebuie neapărat să-ţi instalezi sistemul ăla de supraveghere electronică pentru maşină, îi spuse Laurel. Îţi dau eu toate informaţiile.

– Nu crezi că e un pic ciudat, pufăi Mac, chinuindu-se la al treilea set, să ştie exact unde te afli? Şi cred, chiar cred, că te pot auzi, chiar şi atunci când nu apeşi pe buton. Te ascultă. Da, da, să ştii că te ascultă.

– Pentru că le place să audă oamenii falsând pe melodiile de la radio. Le înseninează ziua, probabil. Pe cine ai sunat? o întrebă Parker pe Emma.

– N-a fost nevoie să sun pe nimeni, până la urmă. A apărut Jack înainte să apuc. A aruncat o privire şi-a zis că-i bateria. Apoi a pornit-o. A, da, şi mi-a împrumutat haina lui, pe care am uitat să i-o dau înapoi. Aşa că,

în loc să am o seară liniştită, a trebuit să evit buzele lui Sam, în timp ce încercam să-l redirecţionez, şi să stau în frig pe marginea drumului, când tot ceea ce îmi doream, de fapt, erau o salată mare şi un film de dragoste. Acum trebuie să-mi duc maşina la reparat şi să fac un drum până la Jack, să-i returnez haina. Şi am o grămadă de treabă azi. Chiar nu am timp de aşa ceva. Deci de-asta sunt nervoasă.

Se strâmbă niţel, rotindu-se să lucreze şi celălalt picior.

– N-am dormit bine, gândindu-mă la cum o să le rezolv pe toate azi şi la cât de proastă am fost pentru că m-am lăsat convinsă, de la bun început, să merg. Şi acum, că v-am povestit tot, parcă nici nu merită să mă supăr pentru atâta lucru, pufăi ea.

– Să ţi se strice maşina e tare nasol, zise Laurel. Să ţi se întâmple asta noaptea, în zăpadă, e şi mai rău. E normal să fii nervoasă.

– Jack a zis că e doar vina mea, şi ce-i mai rău e că avea dreptate, pentru că nu am dus maşina la revizie. Niciodată. Şi asta e enervant. Dar am scăpat uşor, mulţumită lui. Plus haina. Plus că m-a urmat până acasă, să fie sigur c-am ajuns cu bine. Deci cam asta ar fi. Acum, trebuie să găsesc pe cineva să se ocupe de maşină şi să repare ce e de reparat. Aş avea câţiva bărbaţi în familie care s-ar putea ocupa de asta, dar nu mai vreau să mi se facă teorie despre cum am neglijat-o, bla, bla, bla. Deci, Parker, unde ar trebui să o duc?

– Ştiu, ştiu! pufni Mac, oprindu-se din exerciţii. Ar trebui să o duci la tipul ăla care i-a remorcat maşina mamei mele iarna trecută. Cel de care-i place lui Del. Oricine care îi poate închide gura Lindei, când începe să trăncănească, are o bilă albă de la mine.

– Sunt de acord, zise Parker. Şi are aprobarea lui Delaney Brown. Del este un maniac atunci când vine vorba despre cel care se ocupă de maşina lui. Kavanaugh îl cheamă. O să-ţi dau numărul lui de telefon şi adresa.

– Malcolm Kavanaugh e proprietarul, adaugă Mac. Şi arată foarte bine.

– Serios? În cazul ăsta, poate că o baterie stricată nu-i un lucru atât de rău. O să încerc să o duc săptămâna viitoare. Între timp, mergeţi careva în oraş, prin apropierea biroului lui Jack? Eu chiar nu pot pleca azi de aici.

– I-o dai înapoi sâmbătă. E pe lista de la serată.

– Aha. Bine, zise Emma, privind cu dispreţ stepperul. Dacă tot sunt aici, aş putea să transpir puţin.

– Cu mine cum rămâne? întrebă Mac. Se observă ceva?

– Îmbunătăţirile sunt incredibile. Să lucrăm bicepşii, ordonă Parker. Îţi arăt eu.

Pe la nouă, Emma era spălată, îmbrăcată şi gata de treabă. La masa ei de lucru, înconjurată de flori.

Pentru aniversarea a cincizeci de ani a părinţilor lor, clienţii Emmei voiau să recreeze atmosfera de la nunta acestora şi de la petrecerea ce avusese loc într-o grădină. Şi să mai aducă ceva îmbunătăţiri.

Prinsese cu pioneze pe o tablă copii ale pozelor din albumul de nuntă şi adăugase nişte schiţe şi diagrame, o listă de flori, suporturi, accesorii. Pe o altă tablă, pusese schiţa lui Laurel, cu tortul de nuntă simplu şi elegant pe trei niveluri, ornat pe margini cu narcise galbene şi lalele roz-pal. Pe lângă asta, mai era şi figurina comandată de familie, ce reprezenta cuplul în ziua nunţii lor, până în cele mai mici detalii, cum ar fi dantela de pe marginile fustei până la genunchi a miresei.

Cincizeci de ani împreună, se gândi privind fotografiile. Atâtea zile şi nopţi, aniversări şi mese de Crăciun. Naşteri, morţi, certuri, râsete.

Pentru ea, asta era mai romantic decât maurii purtaţi de vânturi şi castelele din poveşti.

Avea de gând să le ofere grădina lor. O lume de grădini.

Începu cu narcise, plantându-le în şanţurile lungi, umplute cu muşchi, completă cu lalele şi zambile. Din loc în loc, adăugă fire de saschiu. De şase ori umplu căruciorul, plimbându-l până la răcitor şi înapoi.

Amestecă litri întregi de apă cu îngrăşământ pentru flori, umplând cilindrii înalţi de sticlă. Curăţă codiţe, ţinându-le sub apa rece în timp ce le tăia, şi începu să aranjeze nemţişori, micşunele, gura-leului, nori pufoşi de iarba-miresei şi asparagus dantelat. Amestecă nuanţele subtile cu cele tari, creând iluzia unei grădini de primăvară.

Timpul trecea repede.

Se opri doar cât să-şi mişte umerii, să-şi rotească gâtul şi să-şi dezmorţească degetele.

Ornă cu flori de lămâi suportul în care pusese apă mai devreme, formând o bază, peste care aplică sprayul pentru strălucire.

Luă trandafirii din găleata în care îi ţinea şi începu să cureţe codiţele, neavând timp să se plângă atunci când se zgâria tăind-le la aceeaşi lungime, pentru a face primul din cele cincizeci de copii ale buchetului pe care mireasa îl purtase cu jumătate de secol în urmă.

Pornea dinspre centru, lipind cu minuţiozitate fiecare codiţă, cu adeziv, în forma dorită. Curăţa, tăia şi adăuga– apreciind alegerea trandafirilor multicolori, făcută de către mireasă.

„Drăguţ“, se gândi Emma, fericită. Odată aşezat în vaza de sticlă,

buchetul i se păru minunat. „Au mai rămas doar patruzeci şi nouă de făcut.“

Se decise să ia o pauză, înainte de a se apuca de celelalte.

După ce cără pungile cu resturile de flori la compostoarele sale, îşi curăţă verdele de pe degete şi de sub unghii la chiuveta ei de lucru.

Ca răsplată pentru munca de dimineaţă, îşi luă o cola dietetică şi o farfurie de salată cu paste şi ieşi pe terasa casei. Grădinile ei nu puteau concura– încă– pe aceea pe care abia o crease. Dar cuplul ei fericit se căsătorise în Virginia de Sud. Mai avea nevoie de câteva săptămâni pentru a ajunge acolo, mustăci ea, privind mulţumită vârfurile verzi ale bulbilor de primăvară şi coroanele reînverzite ale plantelor perene.

Cerul albastru şi temperatura plăcută făceau ninsoarea ce căzuse cu o seară înainte să pară doar o amintire.

O zări pe Parker alături de un grup de oameni– unii dintre clienţii potenţiali ai acelei zile, făcând turul proprietăţii –, străbătând una dintre terasele principale. Parker gesticula înspre pergolă şi copacul de trandafiri. Clienţii trebuiau să-şi imagineze abundenţa de trandafiri albi şi glicina luxuriantă, dar Emma ştia că şi vasele cu panseluţe şi vinca căţărătoare, pe care le plantase, arătau foarte bine. La fel şi lacul mărginit cu straturi de crini şi cu sălcii ce abia începeau să înverzească.

Se întrebă dacă, peste cincizeci de ani, va exista undeva un florar ocupat să creeze cincizeci de buchete aniversare pentru acest viitor cuplu. Dacă vor avea copii, nepoţi şi strănepoţi, care să îi iubească într-atât, încât să le ofere o astfel de aniversare.

Oftând uşor din cauza durerii musculare resimţite în urma exerciţiilor şi a muncii matinale, îşi întinse picioarele pe scaunul din faţa ei, îşi ridică faţa către soare şi închise ochii.

Simţi mirosul pământului, izul puternic al îngrăşământului, şi auzi o pasăre ciripindu-şi bucuria.

– Trebuie să încetezi să te speteşti muncind în asemenea hal.

Deschise ochii– oare aţipise?– şi clipi către Jack. Se blocă, privindu-l cum lua o pastă din farfuria ei şi o băga în gură.

– Sunt bune. Mai ai?

– Poftim? O, Doamne! făcu ea speriată, uitându-se la ceas, după care respiră uşurată. Cred că am aţipit, dar numai pentru câteva minute. Mai am de făcut patruzeci şi nouă de buchete.

– Ai o nuntă cu patruzeci şi nouă de mirese? se miră Jack încruntându-se.

– Ce? Nu, îi răspunse, dând din cap să se dezmeticească. O aniversare de cincizeci de ani şi refacerea buchetului miresei pentru fiecare an. Ce cauţi aici?

– Aveam nevoie de haină.

– A, da, sigur. Scuze că am uitat să ţi-o înapoiez aseară.

– Nu-i nici o problemă. Aveam o întâlnire peste drum, spuse el, luând încă o pastă. Mai ai din astea? Am ratat prânzul.

– Da, sigur. Măcar un prânz îţi datorez. Stai jos. Îţi aduc o farfurie.

– O accept, şi nu m-ar deranja şi o doză de cofeină. Caldă sau rece.

– Nici o problemă, zise ea, aranjându-şi părul ce scăpase din agrafe. Pari puţin obosit.

– Am avut o dimineaţă plină. Şi trebuie să mai vizitez o lucrare în cam patruzeci şi cinci de minute. Aveam timp să trec pe la tine între cele două, aşa că...

– E numai bine. Mă întorc imediat.

Era epuizat, se gândi, întinzându-şi picioarele. Nu neapărat din cauza muncii sau a discuţiei aprinse cu un inspector din acea dimineaţă, pe care ar fi abordat-o mai bine dacă nu ar fi fost mort de oboseală. Ar fi fost epuizant pentru oricine să se sucească şi să se foiască, încercând să alunge fanteziile în care apărea o anume doamnă cu ochi căprui.

Aşadar, s-a decis să fie stupid şi masochist şi să-i facă o vizită cu pretextul haina.

Cine ar fi crezut că arată atât de sexy, dormind la soare?

Acum, că o văzuse, nu avea să doarmă mai bine la noapte.

Trebuia să treacă peste asta. Să aranjeze o ieşire cu o blondă, sau cu o roşcată. Mai multe întâlniri cu mai multe blonde sau cu mai multe roşcate, până când ar fi reuşit să o treacă din nou pe Emma pe lista de Acces Interzis.

Acolo unde era locul ei.

Aceasta ieşi din casă cu haina lui într-o mână şi cu o tavă în cealaltă.

Era de o frumuseţe care, în opinia lui, tăia respiraţia oricărui bărbat. Iar atunci când zâmbea, felul în care o făcea parcă îl fulgera.

Încercă să-şi construiască în minte un indicator cu Acces Interzis.

– Mai aveam nişte pâine cu măsline de la mătuşa mea, Terry, îi spuse ea. E foarte bună. Ţi-am adus cafea rece.

– Foarte bine. Mulţumesc.

– Nici o problemă. E plăcut să ai companie atunci când iei o pauză, zise, aşezându-se. La ce lucrezi?

– La mai multe, spuse, muşcând din pâine. Ai dreptate. E foarte bună.

– Reţeta secretă a mătuşii Terry. Ziceai că ai o lucrare prin zonă?

– Nu numai una. Cea la care merg acum pare să nu aibă sfârşit. A

început acum doi ani, clientul dorindu-şi o reamenajare a bucătăriei; acum s-a ajuns la o renovare completă a băii principale, care include o cadă japoneză, un jacuzzi şi un duş cu aburi, în care încap şase oameni.

– Interesant, zise, privindu-l cu ochii ei minunaţi pe sub sprâncenele ridicate.

– Am tot aşteptat să mă întrebe dacă nu putem merge un pic mai departe cu extinderea, adăugând o piscină. Dar şi-a îndreptat atenţia către exterior. A decis că vrea o bucătărie de vară lângă piscina de afară. A văzut un model într-o revistă. Nu poate trăi fără ea.

– Cum ar putea cineva să trăiască fără aşa ceva?

Jack zâmbi şi continuă să mănânce.

– Are douăzeci şi şase de ani. Soţul ei are cincizeci şi opt, e plin de bani şi bucuros să-i satisfacă toate capriciile. Şi ea are multe capricii.

– Sunt sigură că o iubeşte, şi de ce n-ar face-o fericită, dacă îşi permite?

– Mie îmi convine, zise Jack abia ridicând din umeri, atâta timp cât mă plăteşte bine.

– Eşti cinic, zise, îndreptând furculiţa către el, înainte de-a o înfige într-o pastă. Pe ea o consideri o nevastă tinerică, luată pe post de trofeu, iar pe el, un prost de vârsta a doua.

– Probabil că asta crede prima lui soţie; eu îi văd doar ca pe nişte clienţi.

– Nu cred că vârsta este un criteriu, atunci când discutăm despre dragoste sau căsătorie. E vorba despre doi oameni implicaţi într-o relaţie şi despre ceea ce simt unul pentru celălalt. Poate că ea îl face să se simtă din nou mai tânăr şi mai energic. Dacă ar fi fost vorba doar despre sex, de ce s-ar fi căsătorit cu ea?

– Să spunem doar că o femeie care arată ca ea dispune de o putere de convingere foarte mare.

– Poate că ai dreptate, dar am organizat nenumărate nunţi aici, unde diferenţa de vârstă era semnificativă.

– O nuntă nu e acelaşi lucru cu o căsătorie, zise el, dând din furculiţă şi apoi înfigând-o într-o pastă, la fel cum făcuse şi ea mai devreme.

– O.K., ai dreptate, spuse ea, lăsându-se pe spate şi bătând din degete pe masă. Dar nunta este preludiul, este începutul simbolic şi ritualic al unei căsnicii, deci...

– S-au căsătorit în Las Vegas.

Continuă să mănânce, cu o faţă serioasă, uitându-se la ea cum încerca să se abţină să nu râdă.

– Multă lume se căsătoreşte în Las Vegas. Asta nu înseamnă că nu

vor petrece mulţi ani fericiţi şi împliniţi împreună.

– I-a căsătorit un travestit îmbrăcat în Elvis.

– O.K., deja începi să inventezi. Dar chiar dacă nu ai face-o, acest gen de... alegere dovedeşte un bun simţ al umorului, care, în opinia mea, este un element important pentru succesul unei căsnicii.

– Hai, c-ai întors-o bine. Excelente paste, zise el, privind-o pe Parker cum discuta cu potenţiali clienţi pe terasa principală. Afacerile par să vă meargă bine.

– Cinci evenimente, săptămâna asta, pe domeniu, plus o petrecere pentru mireasă, care are loc în altă parte.

– Da, o să fiu aici la evenimentul de sâmbătă seară.

– Eşti prieten cu mirele sau cu mireasa?

– Cu mirele. Mireasa e un monstru.

– Dar chiar este, zise Emma, lăsându-se pe spate şi râzând. Mi-a adus o poză cu buchetul celei mai bune prietene a ei, nu pentru a-l copia, dimpotrivă. Al ei are un stil complet diferit. Numărase trandafirii din el şi voia cel puţin unul în plus în buchetul ei– m-a avertizat că îi va număra.

– Sunt sigur că o va face. Şi cred că-ţi pot garanta că, indiferent de cât de bine îţi vei face treaba, ea tot va găsi un defect.

– Da, ne-am dat seama de asta. Face parte din fişa postului. Ai parte de monştri şi de îngeri, plus ce se mai găseşte între. Dar nu trebuie să mă gândesc la ea în fiecare zi. Azi e o zi bună.

Jack ştia că vorbea serios. Părea relaxată şi parcă strălucea. Oricum, aşa era mereu.

– Pentru că ai de făcut cincizeci de buchete?

– Asta, şi pentru faptul că ştiu că-i vor plăcea celei care a fost mireasă acum cincizeci de ani. Cincizeci de ani! Îţi poţi imagina?

– Nu-mi pot imagina cincizeci de ani în nici o situaţie.

– Nu-i adevărat. Trebuie să-ţi imaginezi că lucrurile pe care le construieşti dăinuie timp de cincizeci de ani. Şi chiar mai mult.

– Ai dreptate, o aprobă. Dar în cazul ăsta e vorba despre construcţii.

– O căsnicie e acelaşi lucru. E construcţia unor vieţi. E nevoie de muncă, îngrijire, reparaţii. Şi cuplul nostru aniversar dovedeşte că este posibil. Gata pauza pentru mine.

– Şi pentru mine. Mă ocup eu de astea, zise, punând farfuriile pe tavă şi luând-o de pe masă, în timp ce se ridicau. Lucrezi singură azi? Unde-ţi sunt spiriduşii?

– Vor fi aici mâine. Şi o să fie nebunie, pentru că ne apucăm de florile pentru evenimentele din weekend. Azi sunt doar eu, cam trei mii de trandafiri şi o linişte de vis, spuse deschizându-i uşa.

– Trei *mii*? Vorbeşti serios? O să-ţi cadă degetele.

– Am degete foarte puternice. Şi dacă va fi nevoie, o să vină cineva să mă ajute, pentru câteva ore, la codiţe.

Puse tava pe masa din bucătărie, gândindu-se, aşa cum făcea întotdeauna, că la ea în casă mirosea a pajişte.

– Spor la treabă. Mersi pentru prânz.

– Cu plăcere.

Îl conduse la uşă, unde se opri.

– Cum a rămas cu maşina ta?

– Ah! Parker mi-a dat numele unui mecanic şi un atelier. Kavanaugh. O să-l sun.

– E bun. Sună-l cât mai repede. Ne vedem sâmbătă.

În timp ce se îndrepta spre maşină, şi-o închipui întorcându-se la trandafirii ei. Stând printre ei ore întregi, învăluită în parfumul lor, curăţând codiţele de ţepi şi apoi... făcând ce făcea ea acolo pentru a crea ceea ce femeile ţineau în mână, atunci când făceau marele pas.

Se gândi la felul în care arăta, când apăruse el, stând la soare, cu faţa ridicată, cu ochii închişi, cu buzele ei pline uşor deschise, de parcă ar fi visat ceva plăcut. Cu părul prins în coc şi cu cerceii mici de argint atârnându-i în urechi.

Se gândise, puţin, dar intens, la cum ar fi fost să o sărute. Ar fi putut să nu-l ia în serios, să facă o glumă despre Frumoasa din Pădurea Adormită. Avea simţul umorului, aşa că ar fi putut să i se pară amuzant.

Dar avea şi un temperament vulcanic, mustăci el. Nu îl scotea la iveală prea des, dar îl avea.

Oricum, nu mai conta, îşi reaminti, pentru că ratase ocazia. Adunarea de blonde şi brunete era o idee mai bună decât zgândărirea acestei mâncârimi din ce în ce mai enervante, atunci când venea vorba despre Emma.

Prietenii sunt prieteni, iubiţii sunt iubiţi. Poţi transforma un iubit într-un prieten, dar intri pe teren nesigur când vine vorba să transformi un prieten într-un iubit.

Aproape că ajunsese pe şantier, când îşi dădu seama că îşi lăsase haina la ea pe terasă.

– Fir-ar să fie! *Fir-ar să fie!*

Acum era ca unul dintre idioţii aceia care îşi lăsau în mod intenţionat ceva acasă la o femeie, pentru a avea o scuză să treacă pe-acolo din nou şi să încerce să înscrie. Şi nu era cazul aici.

Sau era?

Fir-ar să fie! Poate că era.

capitolul 4

Sâmbătă, la ora două şi un sfert, Emma îşi reunise trupele pentru a schimba decorul sălilor de evenimente, de la tema veselă, caraibiană, a nunţii din timpul zilei, la ceea ce considera ea în secret a fi o serată pariziană.

– Orice este posibil, se gândi Emma, ridicându-se pe vârfurile elastice ale pantofilor ei sport. Mireasa vrea toate coşurile, vazele şi aranjamentele rămase. O să-i ajutăm să încarce ceea ce nu a fost făcut deja cadou oaspeţilor. Beach şi Tiffany, daţi jos ghirlandele şi cununele, şi dinăuntru şi de afară. Începeţi cu veranda şi continuaţi cu interiorul. Tink, noi două începem transformarea în sala cea mare. Anunţaţi-mă când veranda este gata să fie decorată. Apartamentele mirelui şi ale miresei au fost deja aranjate. Mireasa cea nouă trebuie să sosească la trei pentru coafură, machiaj, îmbrăcat şi pozele din apartamentul ei. Avem nevoie ca intrarea, foaierul şi scările să fie gata până la trei şi douăzeci, iar sala cea mare, până la patru. Terasele, pergola şi pajiştile, până la patru şi douăzeci şi cinci, sala de bal, până la cinci şi patruzeci şi cinci. Dacă aveţi nevoie de ajutor, ne chemaţi pe mine sau pe Parker. La treabă.

Cu Tink alături, Emma ieşi ca din puşcă. Ştia că se putea baza pe Tink, dacă aceasta avea chef– adică în cam şaptezeci şi cinci la sută din timp. Dar nu era nevoie să-i arate sau să-i explice ceva de două ori. Era o florăreasă talentată, dacă voia. Şi era, după părerea Emmei, foarte puternică.

Micuţă şi tonifiată, cu părul negru ca smoala tuns aiurea şi plin de şuviţe roz, în cinstea primăverii, Tink atacă pervazul şemineului ca un vârtej.

Lumânările portocalii cu aromă de mango şi portocale şi cele de un alb strălucitor, ghirlandele de bougainvillea, ghivecele de ferigi şi palmierii au fost date jos, ambalate, ridicate, cărate şi încărcate în camioane.

Tink pocni balonul de gumă de mestecat, care nu-i lipsea niciodată, şi strâmbă din nasul în care-i străluci un cercel de argint.

– Dacă voiau palmieri şi toate prostiile astea, de ce nu s-au dus, pur şi simplu, pe plajă?

– Dacă s-ar fi dus, nu ne mai plăteau pe noi să creăm plaja.

– Bine punctat.

Emma părăsi sala, îndreptându-se spre verandă, când primi semnalul. Legă, drapă şi atârnă metri de tul şi trandafiri albi, pentru a crea o intrare regală pentru mireasă şi oaspeţii acesteia. Ghivece colorate de hibiscus şi orhidee conduceau spre vasele imense şi albe, încărcate cu tufe

de liliac.

– Cuplul cu numărul unu şi invitaţii acestuia au plecat, îi spuse Parker, care era îmbrăcată în costumul ei gri simplu, cu BlackBerry-ul într-o mână, cu pagerul în buzunar şi cu casca atârnându-i din ureche. Uau, Emma, arată nemaipomenit.

– Da, începe să prindă contur. Mireasa-Monstru a obiectat când a auzit de liliac– o floare prea simplă, în opinia ei, dar am găsit o poză care a convins-o. Se dădu înapoi şi aprobă din cap. O.K., asta este. Excelent.

– Trebuie să apară în douăzeci de minute.

– Avem timp.

Emma se grăbi înăuntru, unde Tiffany şi Tink se ocupau de scări. Mai mult tul, mai mulţi trandafiri albi, prinşi cu luminiţe de basm şi cu panglici lungi, suspendate la fiecare zece centimetri. Perfect.

– O.K., Beach, aranjamentele de la intrare şi de pe masa pentru cadouri. Putem să ne apucăm şi de prima piesă din sala cea mare.

– Pot să-l chem pe Carter, zise Parker, arătându-i pagerul. Îl recrutasem să mă ajute în sala de bal, dar îl pot scuti.

– Ce bine că Mac este logodită cu un individ puternic şi dornic să ajute. Îl iau eu.

Cu ajutorul neîndemânaticului Carter şi a mărunţelei Beach, Emma transportă ghivece, vaze, coşuri, ghirlande şi lumânări.

– MM tocmai parchează, se auzi vocea lui Parker în staţia Emmei, făcând-o să pufnească. Mireasa-Monstru.

Aranjă ultimele detalii pe pervazul şemineului, împodobit cu lumânări albe şi argintii, trandafiri albi şi lisianthus albastru, şi se grăbi spre ornamentele exterioare.

Mai puse nişte liliac în câteva vase, mută nişte coşuri enorme argintii, pline de cale vineţii şi albe ca zăpada, agăţă suporturi cu flori prinse cu panglici argintii de scaunele îmbrăcate în alb, ce duceau către altar şi se opri, într-un final, să bea însetată un pahar cu apă.

– Mai mult de-atât nu poţi să faci?

Emma se întoarse spre Jack, masându-şi spatele ce o durea.

Stătea acolo, cu mâinile în buzunarele unui costum gri superb, cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor de soare Oakleys.

– Păi, a vrut ceva simplu.

El râse, dând din cap.

– Arată extraordinar, parcă aduce cu elaboratul stil franţuzesc.

– Da, zise, îndreptând un deget spre el. Ăsta era şi planul. Stai! se opri cuprinsă de panică. Ce cauţi aici? Cât este ceasul? Nu se poate să fi întârziat atât. Parker ar fi... se întrerupse şi îşi privi ceasul, după care se

calmă. A, este bine. Ai venit foarte devreme.

– Da. Parker i-a spus lui Del că, dacă tot vin, poate ajung mai repede să dau o mână de ajutor. Aşa că am venit să ajut.

– Vino cu mine. Tink! Trebuie să mă duc să aduc buchetele. Termină aici– zece minute– şi apucă-te imediat de sala de bal.

– Am înţeles.

– Mă poţi ajuta să încarc. Vin acum să le iau, vorbi în staţie. A, Parker, pune-i un Xanax în şampanie. Nu mă pot mişca mai repede de-atât. Zece minute. Pune-o pe Mac să mai tragă de timp.

Aproape alergând, ajunse la dubiţa pe care o folosea pentru transport şi sări la volan.

– Faci des lucrul ăsta? o întrebă Jack. Adică, să droghezi mireasa?

– N-o facem niciodată, deşi ne-am dori în unele cazuri. Şi, vorbind serios, am face un bine tuturor. Mireasa asta vrea buchetul şi îl vrea acum, pentru că, dacă nu o să-i placă *la nebunie*, am încurcat-o cu toţii. Laurel a trecut pe aici mai devreme şi mi-a spus că Mac i-a povestit cum MM a făcut-o să plângă pe stilistă şi s-a certat cu domnişoara de onoare. Parker a rezolvat situaţia, desigur.

– MM?

– Gândeşte-te puţin, zise Emma, sărind din dubiţă şi intrând în grabă în atelier.

El se gândi, în timp ce o urmă înăuntru.

– Marele Monstru. Nu, Mireasa-Monstru.

– Bingo, zise ea, deschizând uşa răcitorului. Trebuie să luăm tot ce e pe partea dreaptă. Un buchet de trandafiri în cascadă, doisprezece, numără-le, buchete pentru domnişoarele de onoare. Ştii ce-i aici? zise ea, lovind uşor una dintre cutii.

– Un buchet. O chestie movulie. De fapt, nu arată rău deloc. N-am mai văzut aşa ceva.

– E varză.

– Fugi de-aici!

– Varză ornamentală, cu variaţii de mov şi verde. Culorile miresei sunt mov şi argintiu. Am folosit o mulţime de accente şi tonuri argintii, de la orhidee pale la nuanţe vineţii, cu mult alb şi verde în aranjamente.

– Să fiu al naibii! Buchete de varză. I-ai spus ce este?

– Doar după ce am făcut-o să se îndrăgostească de ea. O.K., buchetele, corsajele, cocardele, cele două buchete pentru fetiţele care împrăştie flori– are două fetiţe, două coroniţe, de trandafiri albi şi de levănţică, şi două vaze. Sunt toate. Hai să le încărcăm.

– Nu te saturi niciodată de flori? o întrebă în timp ce cărau cutiile

cu buchete.

– Sub nici o formă. Simţi mirosul de levănţică? De trandafiri?

– Ar fi imposibil să nu-l simt, având în vedere circumstanţele. Deci, să zicem că te întâlneşti cu un bărbat. E prima întâlnire, sau ceva deosebit, şi-ţi aduce flori. Nu te-ai gândi: „A, iar flori. Minunat“.

– M-aş gândi că e foarte atent. Fiecare muşchi din corpul meu cerşeşte un pahar de vin şi o baie caldă, zise ea întinzându-se, în timp ce Jack închidea uşile dubiţei. O.K., hai să o dăm pe spate pe MM. Ah, stai! Haina ta. Cea pe care mi-ai împrumutat-o. E înăuntru.

– O iau mai târziu. Până la urmă, are sau nu cu un trandafir mai mult decât prietena ei?

Emma rămase blocată iniţial, apoi îşi aduse aminte că-i povestise despre buchete.

– Cu zece. Când termin cu ea, o să facă o plecăciune. Da, Parker, da, vin acum. În timp ce vorbea, îi sună pagerul. Ce mai este? Poţi să te uiţi tu, te rog? Nu pot să-l citesc cât conduc. E prins de fusta mea, chiar sub haină, în partea ta.

Îi ridică marginea hainei şi degetele îi atinseră pielea deasupra taliei, când umblă la pager. Emma se înfioră, dar nu-şi luă ochii de la drum.

– Zice MMM! Mac.

– MMM? Mâna lui rămăsese acolo, deasupra taliei, distrăgându-i atenţia. Aaa... Moartea Miresei-Monstru.

– Îi răspund ceva. Sugestii de metode, poate?

– Nu de data asta, zise ea, reuşind să zâmbească. Mersi.

– Frumoasă haină, spuse el, aranjând-o la loc.

Opriră în faţa casei.

– Dacă mă ajuţi să car toate astea sus, n-o să-i spun nimic lui Parker şi n-o să-ţi fac probleme când o să te strecori în sala cea mare să bei o bere înainte de nuntă.

– Sunt de acord.

Duseră împreună lăzile în hol. Jack se opri un moment şi aruncă o privire împrejur.

– Faci o treabă foarte bună. Dacă nu face o plecăciune în faţa ta, este mai nebună decât credeam.

Emma îşi înăbuşi râsul, dându-şi ochii peste cap.

– Nu ştii cine din familie sau care dintre prietenii ei apropiaţi umblă pe aici în clipa asta.

– Ştie că n-o suport. I-am spus.

– Vai, Jack, îi spuse ea râzând şi se grăbi în sus pe scări. Să nu spui sau să faci ceva care ar putea-o enerva. Gândeşte-te la Furia lui Parker,

înainte de a spune ceva.

Emma deschise uşa apartamentului miresei, ţinând cu grijă cutia din braţe.

– Iată-te. În sfârşit! Emmaline, să fim serioşi, cum se poate gândi cineva că aş face pozele oficiale fără buchet? Sunt cu nervii întinşi la *maximum*! Ştiai că vreau să-l văd din timp, ca să ai timp să faci schimbări, dacă le consideram necesare. Ştii cât e ceasul? Ştii?

– Îmi cer scuze, dar nu am auzit nimic din ce-ai spus. Sunt complet uimită. Whitney, arăţi absolut spectaculos.

Măcar atâta lucru era adevărat. Mireasa-Monstru era impresionantă, cu fusta ei kilometrică, cu multitudinea de perle şi de mărgele strălucind pe trenă şi corset, şi cu părul ei blond-deschis, prins într-un coc şi încoronat cu o diademă.

– Mulţumesc, dar am ajuns la capătul răbdărilor aşteptând buchetul. Dacă nu este perfect...

– Cred că este exact ceea ce ţi-ai dorit. Cu grijă, Emma ridică cascada imensă de trandafiri albi din cutie. Sări în sus de bucurie văzând-o pe mireasă cu gura căscată, dar păstră un ton profesional. Am scăzut temperatura, astfel încât trandafirii să fie doar parţial deschişi. Şi am folosit câteva mărgele verzi şi argintii pentru a contrasta cu bobocii. Ştiu că ai spus ceva despre panglici lungi şi argintii, dar cred că ar fi umbrit din frumuseţea florilor şi din formă. Mai am însă timp să le adaug, dacă asta doreşti.

– Argintiul ar adăuga strălucire, dar... Poate că ai dreptate, zise Whitney, luând buchetul.

Mama miresei, aflată lângă fiica ei, îşi împreună mâinile ca pentru rugăciune, ducându-le la gură.

Ăsta era un semn bun întotdeauna.

Whitney se întoarse şi se studie în oglinda înaltă. Zâmbi. Emma se apropie de ea şi îi şopti ceva la ureche. Zâmbetul se lărgi.

– Îi poţi număra mai târziu, sugeră Emma. Acum e rândul lui Mac să se ocupe de tine.

– Hai să încercăm ceva aici, lângă fereastră, Whitney. Lumina este minunată. Mac îi făcu un semn de aprobare Emmei.

– Acum doamnelor, zise Emma, e rândul vostru.

Împărţi buchete, corsaje, aranjă vazele, şi apoi o puse pe mama mirelui să se ocupe de fetiţele cu florile şi de coşuleţele lor.

Ieşi din cameră şi-l privi pe Jack.

– Pfiu!

– Acel „poate că ai dreptate“, venit din partea ei, este echivalent cu o plecăciune.

– Se-nţelege. Mă ocup eu mai departe. Poţi merge să bei berea aceea. Carter e pe aici, pe undeva. Corupe-l şi pe el.

– O să încerc, dar va fi greu.

– Cocarde, zise ea, luând-o iar din loc. Trebuie să verific apoi sala de bal. Se uită la ceas. Suntem în grafic, deci mersi. Aş fi fost în întârziere, dacă nu m-ai fi ajutat să încarc şi să car.

– Pot duce eu cocardele sus. Cu ocazia asta, îl văd şi pe Justin şi fac mişto de el legat de ce urmează.

– E o idee bună. Dă-i drumul.

Profitând de cele câteva minute câştigate, se gândi să dea o fugă prin sala cea mare şi afară, pe terasă.

Mai făcu câteva mici modificări şi urcă satisfăcută către sala de bal, unde echipa ei muncea de zor. Îşi suflecă şi ea mânecile şi se apucă de treabă.

În timp ce lucra, Parker o ţinu la curent cu mersul treburilor şi începu numărătoarea inversă în cască:

„Încă mai sosesc oaspeţi. Cei mai mulţi, aşezaţi afară, pe terasă.“

„Fotografiile formale de dinainte de nuntă sunt gata. Mac e în mişcare.“

„Escortăm bunicii în două minute. Cobor acum cu băieţii. Laurel, pregăteşte-te să îi preiei.“

– Am înţeles, răspunse Laurel sec. Deci tortul este asamblat şi gata să decoreze masa, când sunteţi gata.

– I-am pasat băieţii lui Laurel, anunţă Parker un minut mai târziu, când Emma termina de aranjat masa, cu hortensii. Mama mirelui este escortată de fratele mirelui. Soseşte şi mama miresei. Escorta e fratele miresei. Invitaţii s-au aşezat la rând. Schimbaţi muzica la comanda mea.

Emma se întoarse lângă uşile de la intrare şi închise ochii timp de zece secunde, înainte de a privi întregul spaţiu. Inspiră şi expiră.

„Aşa arată Parisul, se gândi, exuberant“. Nuanţele de alb, argintiu, mov şi tuşele de verde contrastante se revărsau, se întindeau şi străluceau sub cerul perfect de aprilie. Îi privi pe mire şi pe cavalerii de onoare ocupându-şi locurile în faţa unei pergole, pur şi simplu, sufocate de flori.

– Fetelor, suntem cele mai tari. Suntem date naibii! Am terminat. Să mergem în bucătărie să bem şi să mâncăm.

Emma mai aruncă o privire prin sală, în timp ce Parker le făcea semn domnişoarelor de onoare să înainteze, una câte una. Apoi oftă, îşi frecă spatele obosit, gâtul şi mâinile, şi plecă să se schimbe, în timp ce Parker îi făcea Miresei-Monstru semn că era rândul ei.

Jack nu înţelegea cum reuşeau să ducă totul la bun sfârşit de fiecare dată, fără excepţie. Din când în când, îl chemau să mai dea o mână de ajutor la organizarea unui eveniment. Trebuise să care şi să ridice, să facă pe barmanul sau chiar să servească la mese, când fusese cazul. Dar nu îl deranja, având în vedere că primea drept răsplată mâncare excelentă, băutură şi muzică.

Totuşi nu înţelegea cum de reuşeau să ducă totul la capăt şi atât de bine.

Parker reuşea întotdeauna să fie peste tot în acelaşi timp, într-un fel atât de subtil, încât bănuia că trecea neobservată atunci când ba pregătea cavalerul de onoare pentru toastul pe care urma să-l ţină, ba îi dădea un pachet de şerveţele mamei miresei, şi asta în timp ce coordona servirea mesei din sala cea mare mai ceva ca un general care îşi comandă trupele în bătălie.

Mac apărea şi ea peste tot şi era la fel de atentă, indiferent dacă era vorba despre instantanee cu familia şi invitaţii, sau despre poze rapide cu mirele şi mireasă.

Laurel când apărea, când dispărea, comunicând, presupuse el, prin intermediul căştilor pe care le purtau toate sau prin vreun soi de semne făcute cu mâinile. Sau poate prin telepatie, deşi puţin probabil.

Şi apoi Emma îşi intra în rol, desigur, când un invitat vărsa vin pe faţa de masă sau când se ciondăneau copiii.

Se îndoia că observase cineva că existau patru femei care susţineau totul, jonglând cu mingile şi pasându-le una alteia cu graţia şi talentul unor jucători din liga profesionistă de fotbal.

La fel cum nimeni nu-şi închipuia că era nevoie de precizie şi coordonare perfectă, pentru a-i conduce pe invitaţi din sala mare în sala de bal. Jack rămase în zonă, în timp ce Emma şi echipa ei, alături de Laurel, se ocupară cu adunarea buchetelor şi a vazelor de pe masa mirilor.

– Aveţi nevoie de ajutor? o întrebă.

– Poftim? A, nu, mersi, ne descurcăm. Tink, câte şase pe fiecare parte, coşurile la capăt. Totul rămâne aşa cum este pentru încă două ore, şi apoi începem să strângem şi să încărcăm. Beach, Tiff, stingeţi lumânările şi lăsaţi luminile pe jumătate aprinse.

– Mă ocup eu de ăsta, zise Tink când Emma luă buchetul miresei.

– Un singur trandafir nelalocul lui le-ar da motiv să sară la atac. Mai bine să mă certe pe mine, decât pe tine. Să mergem, începe primul dans.

Jack se îndreptă spre uşa principală, în timp ce florile ieşeau pe

scările din spate. Se strecură în sala de bal în toiul dansului mirilor. Mireasa şi mirele aleseseră ceea ce, în opinia lui, era deja mult prea utilizatul şi orchestratul *I will always love you*, iar invitaţii îi priveau din sala de bal plină de flori sau stăteau la cele câteva mese plasate strategic în jurul ringului de dans.

Uşile terasei erau deschise, invitând oaspeţii la o plimbare pe afară. Era exact ceea ce avea de gând, imediat ce îşi va lua un pahar de vin.

Îşi schimbă planurile când o văzu pe Emma fofilându-se din nou. O porni spre scările din spate, ţinând două pahare de vin în mână.

Se ridică repede de pe treptele pe care se aşezase la etaj, când îi auzi paşii.

– Ah, tu erai, zise, aşezându-se din nou.

– Am adus câte un pahar de vin.

Oftă, rotindu-şi capul.

– La Vows, nu prea suntem de acord cu băutura în timpul serviciului. Dar... o să-mi fac morală pentru asta mâine. Pasează-mi paharul.

– Cum merge? o întrebă, aşezându-se lângă ea şi oferindu-i paharul.

– Eu ar trebui să te întreb pe tine. Tu eşti oaspetele.

– Din punctul de vedere al oaspetelui, este un succes. Totul arată minunat, de un gust impecabil şi miroase frumos. Oamenii se distrează şi nu au nici cea mai mică idee că toată treaba se derulează conform unui orar, care ar face un mecanic de tren elveţian să plângă de admiraţie.

– Exact asta urmărim. Vai, cât este de bun, zise ea sorbind din vin şi închizând ochii.

– Cum se comportă MM?

– În fine, nu-i chiar aşa rea. E greu să fii o scorpie, când toată lumea îţi spune cât de bine arăţi şi cât de mult se bucură pentru tine. A numărat, până la urmă, trandafirii din buchet, lucru ce a făcut-o tare fericită. Parker a rezolvat câteva crize şi lui Mac chiar i-a făcut semn cu capul, ca aprobare a pozelor cu mirele şi mireasa. Dacă trec testul şi tortul, şi deserturile lui Laurel, aş spune că ne-am atins toate obiectivele.

– A făcut crema aceea de zahăr ars?

– Oh, da.

– Eşti foarte tare. Florile au generat mare interes.

– Serios?

– Am auzit câteva icnete chiar– de gen pozitiv.

– Atunci a meritat totul, zise ea, rotindu-şi umerii.

– Stai aşa.

Se mută cu o treaptă mai sus, se aşeză în spatele ei şi începu să-i maseze umerii.

– Nu e nevoie... ba da, zise ea, lăsându-se pe mâinile lui. Continuă.

– Parcă ai beton aici, Em.

– Am o săptămână de circa şaizeci de ore acolo.

– Şi trei mii de trandafiri.

– Dacă ar fi să adăugăm şi celelalte evenimente, am dubla numărul ăsta. Cu uşurinţă.

Îşi mută degetele pe gât, făcând-o să suspine. Simţi un nod în stomac şi îşi dădu seama că îşi făcea un deserviciu.

– Şi... cum a fost aniversarea de cincizeci de ani?

– Frumos, foarte frumos. Patru generaţii. Mac a făcut nişte poze minunate. Când cuplul de sărbătoriţi a dansat pe prima piesă, toată lumea era cu ochii în lacrimi. Va rămâne, cu siguranţă, unul dintre evenimentele mele preferate.

– Trebuie să te opreşti, zise ea, oftând iar. O să ajung să adorm aici, pe scări, din cauza vinului şi a mâinilor tale magice.

– N-ai terminat treaba?

– Nici pe departe. Trebuie să pregătesc buchetul pe care îl va arunca mireasa şi să ajut la servirea tortului. Apoi sunt baloanele, pe care sperăm să le umflăm afară. Într-o oră, începem să debarasăm sala cea mare şi să punem în cutii ornamentele şi decoraţiunile.

Vocea ei deveni puţin mai groasă şi adormită în timp ce-i masa gâtul.

– Au... Apoi încărcăm toate astea şi cadourile. Plus aranjamentele de afară. Avem un eveniment mâine după-amiază, deci trebuie să golim şi Sala de Bal.

– Atunci ar trebui să te relaxezi cât poţi, zise el, torturându-se, trecându-şi mâinile peste bicepşii ei şi înapoi pe umeri.

– Şi tu ar trebui să fii sus, bucurându-te de petrecere.

– Îmi place aici.

– Şi mie, ceea ce înseamnă că ai o influenţă proastă cu vinul şi cu masajul tău pe scări. Trebuie să mă întorc sus, să o ajut pe Laurel şi să patrulez. Se întoarse şi îl bătu pe mână înainte de a se ridica. Tăiem tortul în treizeci de minute.

– Ce fel de tort? zise el, ridicându-se.

Se opri şi se întoarse, ajungând pe aceeaşi treaptă cu el. Ochii ei de catifea erau la fel de adormiţi ca vocea.

– Se numeşte Primăvara pariziană. E de un albastru-palid superb, acoperit cu trandafiri albi, frânturi de liliac, panglici din ciocolată cu lapte catifelată şi...

– Mă interesa mai mult ce are în interior.

– Ah, e blatul clasic de tort cu bezele şi cremă de unt. Nu vrei să-l ratezi.

– S-ar putea să fie peste crema de zahăr ars.

Emma mirosea a flori. N-ar fi putut spune de care anume. Era ca un buchet misterios şi bogat. Ochii ei erau întunecaţi, delicaţi şi adânci, iar gura... Oare n-ar fi avut un gust la fel de bun ca tortul lui Laurel?

La naiba!

– O.K., poate sunt deplasat, aşa că îmi cer scuze în avans.

O prinse din nou de umeri şi o trase mai aproape. Ochii ei întunecaţi şi catifelaţi se măriră surprinşi, cu o secundă înainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei.

Nu se trase înapoi şi nu râse de parcă ar fi fost o glumă. În schimb, oftă la fel cum o făcuse atunci când îi masase gâtul– puţin mai adânc chiar.

Mâinile i se încleştară de şoldurile lui şi buzele ei se deschiseră.

La fel ca mirosul ei, gustul era misterios şi profund feminin. Întunecat, cald şi senzual. Când mâinile ei urcară pe spatele lui, o strânse mai tare în braţe.

Jack o sărută cu şi mai multă pasiune, făcând-o să murmure de plăcere.

Ar fi vrut să o ia în braţe şi să o ducă în prima cameră întunecoasă pe care o găsea, ca să termine ceea ce începuse ca un impuls de moment.

Tresăriră amândoi când pagerul ei sună.

– Ei, asta este, reuşi ea să spună. Cu o mişcare rapidă, îşi desfăcu pagerul şi se uită la el. Parker. Hm. Trebuie să plec. Trebuie să... plec, zise ea şi, întorcându-se, alergă în sus pe scări.

Rămas singur, se aşeză din nou pe scări şi îşi bău din două înghiţituri vinul de care uitase. Se decise să sară peste restul recepţiei şi să facă o plimbare lungă pe afară.

Emma nu putea fi decât recunoscătoare că munca o ţinea destul de ocupată ca să nu aibă timp să se gândească. Ajută la rezolvarea unui incident în care fuseseră implicaţi băieţelul care ducea inelele şi eclerurile cu ciocolată, se ocupă de buchetul ce trebuia aruncat, rearanjă decorul de pe masa tortului, pentru a uşura servirea, şi apoi începu să golească sala mare.

Pregăti pentru transport decoraţiunile şi celelalte aranjamente şi supraveghe încărcarea acestora pentru a fi trimise destinatarilor.

Când au fost aruncate baloanele şi se încheie ultimul dans, o luă de la capăt cu terasele şi grădina.

Nu văzu nici urmă de Jack.

– E totul în ordine? o întrebă Laurel.

– Ce? Da. Sigur. Totul a mers perfect. Sunt doar obosită.

– Şi eu la fel. Cel puţin evenimentul de mâine va fi o nimica toată pe lângă ziua de azi. L-ai văzut pe Jack?

– Poftim? sări ea ca prinsă cu mâţa-n sac. De ce?

– L-am pierdut. Voiam să-l mituiesc cu prăjituri, să mă ajute la debarasare. Probabil a plecat.

– Probabil. Nu am fost atentă.

„Mincinoaso, mincinoaso!“ De ce îşi minţea prietena? Nu era semn bun.

– Parker şi Mac se ocupă de întârziaţi, comentă Laurel. Or să facă şi controlul de siguranţă. Vrei să te ajut să cari astea la tine?

– Nu, mă descurc. Emma încărcă ultimele resturi, pe care urma să le pună la loc în răcitor. Pe cele mai multe avea să le doneze unui spital local, iar pe restul urma să le desfacă şi să le transforme în aranjamente mai mici, pe care să le pună pe la ea şi pe la fete prin casă.

– Ne vedem mâine-dimineaţă, zise, închizând uşile dubiţei.

Conduse până acasă şi descărcă florile şi ghirlandele, punându-le la loc în răcitor.

Oricât i-ar fi ordonat minţii sale să stea liniştită şi limpede, nu se putea gândi decât la un singur lucru– Jack o sărutase.

Ce însemna asta?

De ce ar trebui *să însemne* ceva?

Un sărut era doar un sărut. Fusese doar un produs al momentului. Nimic mai mult.

Se pregăti de culcare, încercând să se convingă că nu fusese nimic mai mult.

Dar când un sărut dădea peste cap indicatorul de atracţie, depăşind maximul, era greu să îl descrii ca „nimic mai mult“.

Fusese altceva, recunoscu ea. Şi nu ştia ce să facă în legătură cu asta. Era frustrant, pentru că ea ştia *întotdeauna* ce să facă, atunci când venea vorba despre bărbaţi, şi săruturi, şi atracţie. Pur şi simplu, ştia.

Se sui în pat, spunându-şi că dacă tot nu va fi în stare să doarmă, putea măcar să stea întinsă pe întuneric, până ar fi găsit o soluţie.

Dar adormi într-o secundă, epuizată cum era.

capitolul 5

Avu loc şi evenimentul de duminică, şi apoi veni şi lunea plină de întâlniri, Emma trebuind să modifice aranjamentele pentru evenimentele ce urmau, din cauza ideilor schimbătoare ale mireselor.

Anulă două întâlniri cu doi bărbaţi foarte plăcuţi, cu care nu avea chef să-şi petreacă serile. Seri pe care le umplu făcând inventare şi comandând panglici, pioneze, recipiente şi formulare. Şi gândindu-se dacă ar fi trebuit să îl sune pe Jack şi să facă un comentariu uşor şi degajat referitor la sărutul acela, sau să se poarte ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Alterna între aceste două opţiuni, şi o a treia, care presupunea o vizită la el acasă, ca să sară pe el. Nu reuşi decât să se încurce şi mai tare.

Enervată pe ea însăşi, ajunse mai devreme la o întâlnire programată cu echipa pentru după-amiază. Intră în bucătăria lui Laurel, unde prietenele ei aranjau o farfurie de prăjituri lângă un mic platou cu fructe şi brânzeturi.

– Am rămas fără Cola Light, anunţă Emma, deschizând răcitorul să ia una. Am rămas cam fără orice, pentru că tot uit că bateria maşinii mele a murit de tot.

– N-ai sunat la service?

– Măcar atâta mi-am adus aminte să fac, acum vreo zece minute. Când am mărturisit– fiind interogată serios de tipul ăla– că am maşina de patru ani, că nu i-am făcut niciodată revizia şi că nu mai ţin minte exact ultima oară, dacă a existat aşa ceva, când am schimbat uleiul sau am verificat vreun fel de cip sau alte treburi legate de maşină, de care nu-mi pot aminti, a zis că o să trimită pe cineva să o ridice şi să o ducă la atelier.

Puţin bosumflată, deschise capacul şi bău direct din cutie.

– M-am simţit de parcă mi-aş fi ţinut maşina ostatică, pentru ca să vină el s-o elibereze. M-a făcut să mă simt chiar mai prost decât o făcuse Jack. Vreau un biscuit.

– Serveşte-te.

Emma luă unul.

– Acum o să rămân fără maşină până se hotărăşte să mi-o dea înapoi. Asta dacă o va face, lucru de care nu-s complet sigură.

– Oricum nu aveai maşină de o săptămână, pentru că bateria era moartă.

– Adevărat, dar măcar aveam iluzia unei maşini, pentru că stătea aici. Presupun că o să iau dubiţa şi o să merg la cumpărături şi în toate celelalte o mie de locuri, unde am tot amânat să mă duc. Deşi mi-e cam

frică să fac asta, pentru că, am realizat acum, dubiţa e mai veche cu un an decât maşina. E posibil să protesteze şi ea.

Laurel puse nişte bomboane mentolate drăguţe pe tava cu biscuiţi.

– Ştiu că-i o idee nebunească, dar, poate, după ce-ţi iei maşina înapoi, poţi trimite dubiţa în service.

– Tipul de la service a venit şi el cu ideea asta, zise Emma ciugulind dintr-un biscuit. Ce ziceţi de cină şi de nişte filme pentru diseară?

– N-ai întâlnire?

– Am anulat-o. Nu am chef.

Laurel îşi suflă părul care îi cădea pe ochi şi o privi şocată.

– *Tu* nu ai chef să mergi la întâlnire?

– Mă trezesc devreme mâine. Şase buchete, pe care trebuie să le fac, şi cu al miresei şapte. Asta înseamnă şase-şapte ore bune de muncă. Vine şi Tink să mă ajute jumătate de zi, deci mai scade puţin, dar mai sunt toate celelalte care trebuie pregătite pentru serata de vineri. Şi am stat mai toată dimineaţa aranjând florile.

– Asta nu te-a oprit până acum. Eşti sigură că te simţi bine? Pari cam distrată.

– Nu, sunt bine. Sunt O.K. Doar că nu am... chef de bărbaţi.

– Nu e valabil şi în cazul meu, zise Delaney Brown intrând, luând-o pe Emma în braţe şi pupând-o zgomotos. Dă-mi un biscuit cu zahăr.

– Ia-ţi altul, râse Emma.

– Consideră-l parte a tarifului meu, zise, rânjind la Laurel, în timp ce luă unul de pe tavă.

– Participi la întâlnire? îl întrebă Laurel, începând, din obişnuinţă, să umple o pungă cu biscuiţi.

– Nu. Aveam doar de discutat nişte treburi legale cu Parks.

Del se îndreptă spre ibricul de cafea, profitând că tot era acolo.

El şi Parker aveau în comun părul castaniu-închis şi ochii de un albastru intens. Trăsăturile lor rafinate, aşa cum le-ar fi caracterizat Laurel, erau ceva mai puternic conturate în cazul lui. Era întruchiparea perfectă a avocatului de succes din Connecticut, în costumul lui gri în dungi, cu pantofii italieneşti şi cu cravata Hermes. Descendentul familiei Brown, din Connecticut.

Terminând pregătirea pungii cu mâncare, Laurel îşi dădu jos şorţul de bucătăreasă şi îl atârnă într-un cuier.

– Am auzit că v-aţi descurcat excelent la nunta familiei Folk, de weekendul trecut, zise Del, sprijinindu-se de masă.

– Îi cunoşti? întrebă Emma.

– Părinţii ei îmi sunt clienţi. Nu am avut plăcerea– imensă, după

spusele lui Jack– de-a o fi cunoscut pe noua doamnă Harrigan.

– O să o ai, atunci când o să intenteze divorţ, zise Laurel.

– Mereu optimistă.

– E un coşmar. I-a trimis lui Parker o listă de critici în dimineaţa asta. Pe e-mail, de la Paris. Din luna de miere.

– Glumeşti! Emma o privi pe Laurel uimită. A fost perfect. Totul a fost perfect.

– Şampania ar fi putut fi mai rece, serviciul chelnerilor mai rapid, cerul mai albastru şi iarba mai verde.

– Ei bine, e o scorpie. După ce că i-am dat zece trandafiri în plus. Nu unul, *zece*, zise Emma, dând din cap. Nu contează. Toată lumea care a fost acolo, şi vorbesc despre oamenii normali, ştie că a fost perfect. Nimic nu poate strica impresia generală.

– Bravo, Emma, zise Del, toastând cu cana de cafea.

– Apropo, că veni vorba despre Jack, l-ai văzut? Adică, o să-l vezi?

– Mâine. Mergem în oraş la un meci al celor de la Yankees.

– Poţi să-i duci tu haina? Şi-a uitat-o. Sau am uitat eu să i-o dau înapoi. Mă rog, haina lui e la mine, şi probabil că are nevoie de ea. Dacă vrei, mă duc s-o aduc. E la mine în birou.

– O să trec eu să o iau înainte să plec.

– Bine. Ar fi perfect. Dacă tot te vezi cu el.

– Nu-i nici o problemă. Ar cam trebui să plec. Mersi pentru biscuiţi, zise luând punga şi agitând-o uşor către Laurel.

– O să deduc din onorariul tău 13 biscuiţi, inclusiv cel pe care l-ai mâncat.

Rânji către Laurel şi ieşi.

Laurel aşteptă câteva secunde şi apoi arătă către Emma.

– Jack.

– Poftim?

– Jack.

– Nu, zise Emma încet, băgându-şi mâinile în sân. Emma. Em-ma.

– Nu face pe glumeaţa, văd exact ce se întâmplă. Eşti foarte agitată.

– Nu, nu sunt agitată. Chiar deloc.

– Ce se întâmplă între tine şi Jack?

– Nimic. Absolut nimic. Nu fi ridicolă. Simţi minciuna arzându-i limba. Nu poţi spune nimic nimănui.

– Dacă nu pot spune nimic, nu este vorba despre nimic.

– Nu e nimic. Probabil nu e nimic. Exagerez. Fir-ar să fie, zise Emma băgând în gură dintr-odată jumătatea de biscuit rămasă în mână.

– Mănânci ca o persoană normală. Ceva nu merge în universul

Emma. Spune!

– Jură mai întâi. Nu le vei spune nimic lui Parker şi lui Mac.

– Te laşi greu. Jur, zise Laurel, făcându-şi o cruce pe piept.

– M-a sărutat. Sau ne-am sărutat. Dar el a început, şi nu ştiu ce s-ar fi întâmplat mai departe, pentru că am primit un mesaj pe pager de la Parker. A trebuit să plec, iar el a dispărut. Deci cam asta ar fi.

– Stai, mi-am pierdut auzul imediat după ce ai zis că Jack te-a sărutat.

– Termină. E vorba de ceva serios, zise, muşcându-şi buza. Sau nu. Este?

– Nu e stilul tău, Em. Tu eşti o maestră atunci când vine vorba de manipulat bărbaţii şi situaţiile romantice sau amoroase.

– *Ştiu*. Doar că e vorba despre Jack. Nu ar trebui să fie... nimic de manipulat. Fac prea mult caz de asta. A fost doar un moment, nişte circumstanţe. Doar o chestie. Acum s-a terminat, deci nu mai e o chestie.

– Emma, tu ai tendinţa să dramatizezi atunci când vine vorba despre bărbaţi, posibile relaţii, dar nu eşti niciodată agitată în legătură cu ei. Acum eşti agitată.

– Pentru că e vorba de Jack! Dacă te-ai învârti pe aici pur şi simplu, făcându-ţi treaba, gătind, şi Jack ar intra şi te-ar săruta dintr-odată, sau Del, nu ai fi agitată?

– Singurul motiv pentru care ar veni vreunul din ei pe aici ar fi să cerşească bunătăţi. După cum a demonstrat Del. Când s-a întâmplat asta? În seara în care ţi s-a stricat maşina?

– Nu. Dar am fost la un pas. Ne-a despărţit o secundă... şi cred că acea secundă a dus la ceea ce s-a întâmplat aici, la petrecerea de sâmbătă.

– Corect, corect, ai zis că ţi-a dat Parker mesaj. Şi cum a fost? Ce notă a luat pe cunoscuta scară a atracţiei a lui Emmaline Grant?

Emma oftă, ridicând degetul mare în sus.

– A atins nota zece, înainte de a sări peste.

Laurel dădu din cap, strângând din buze.

– Întotdeauna am suspectat asta în legătură cu Jack. Pare a fi de nota zece. Ce-ai de gând să faci?

– Nu ştiu. Nu m-am hotărât. M-a zăpăcit. Mai întâi, trebuie să-mi revin şi, după aceea, să-mi dau seama ce trebuie să fac. Sau ce nu trebuie să fac.

– Nu uita să mă anunţi şi pe mine după aceea. Şi să-mi spui când am voie să vorbesc despre asta.

– Bine, dar, între timp, nici un cuvânt, zise Emma, luând tava cu brânzeturi. Hai să mergem să ne jucăm rolul de femei de afaceri.

Vows îşi amenajase sala de conferinţe în fosta bibliotecă a casei. Cărţile rămăseseră, încadrând camera şi făcând loc pe ici, pe colo pozelor şi suvenirelor. Camera îşi păstrase căldura şi eleganţa, chiar dacă era folosită pentru afaceri.

Parker se aşezase la masa mare încrustată, cu laptopul şi BlackBerryul la îndemână. Cum întâlnirile cu clienţi şi tururile de dimineaţă luaseră sfârşit pentru ziua respectivă, îşi atârnase sacoul pe spătarul scaunului. Mac stătea pe partea opusă, cu picioarele lungi întinse, purtând jeanşi şi puloverul cu care se îmbrăcase pentru lucru.

Când Emma puse tava pe masă, Mac se ridică să fure un ciorchine de struguri.

– Aţi întârziat.

– Del a trecut prin bucătărie. Înainte să ne apucăm de treabă, cine are chef de cină şi de filme diseară?

– Eu, eu! ridică Mac o mână. Carter are o chestie profesorală şi, în felul ăsta, scap de treaba pe care aş fi făcut-o până venea acasă. Am o zi plină azi.

– Se întâmplă să nu am nimic în agendă, zise Laurel ,aşezând farfuria cu biscuiţi lângă tavă.

Parker ridică receptorul telefonului fix şi apăsă un buton.

– Bună, doamnă G., credeţi că vă puteţi ocupa de cina pentru noi patru? Ar fi perfect. Mulţumesc, zise, închizând. O să mâncăm pui, şi o să ne placă.

– Mie îmi convine, spuse Mac, muşcând dintr-un strugure.

– Bine atunci, prima pe ordinea de zi este Whitney Folk Harrigan, cunoscută şi ca Mireasa-Monstru. După cum Laurel ştie deja, am primit de la ea un e-mail în care ne-a făcut o listă cu lucrurile pe care crede ea că ar trebui să le îmbunătăţim.

– Scorpia! zise Mac, ridicându-se să pună nişte brânză de capră pe un biscuit cu rozmarin. Am rupt gura târgului cu evenimentul ăla.

– Ei i-aş fi rupt eu gura, comentă Laurel.

– Whitney crede, fără o anume ordine, că... Parker deschise un dosar şi începu să citească din e-mailul pe care îl printase. Şampania nu a fost răcită suficient, servirea din timpul cinei a fost înceată, grădinile nu au fost destul de colorate şi înflorite, fotograful a petrecut mai mult timp decât consideră ea necesar cu nuntaşii, când mireasa ar fi avut nevoie de mai multă atenţie, iar prăjiturile de pe masa de desert nu au fost atât de variate şi de bine prezentate cum şi-ar fi dorit. Mai adăugă faptul că i s-a părut că a fost grăbită şi/sau neglijată de către organizatoare, în anumite momente ale evenimentului. Speră să primim criticile acestea în acelaşi spirit în care le

oferă ea.

– La care eu răspund... spuse Mac şi ridică degetul mijlociu.

– Succint, dădu Parker din cap. Totuşi, îi voi răspunde, mulţumindu-i pentru comentarii şi urându-i distracţie plăcută la Paris, alături de Justin.

– Linguşitoareo, bombăni Laurel.

– Păi, era normal. Nu-i puteam răspunde cu: „Dragă Whitney, spui tâmpenii“. Ăsta era primul tău gând. Eu l-am temperat. Dar am ridicat-o la rangul de Mireasa-Scorpie-Monstru.

– Trebuie să fie o persoană într-adevăr tristă. Pe bune, zise Emma când prietenele ei o priviră. Cineva care e în stare să ia o zi de nuntă, ca aceea pe care i-am oferit-o noi, şi să-i găsească defecte, trebuie să fie, pur şi simplu, trist. Dacă n-aş fi atât de enervată, mi-ar fi milă de ea. O să-mi fie milă de ea, imediat ce-mi trece enervarea.

– Mă rog, enervare, milă, sau la naiba cu ea, partea bună este că, în timpul nunţii, am programat patru tururi noi. Şi mă aştept la mai multe.

– Parks a zis „la naiba“, rânji Mac, mâncând încă un strugure. E tare nervoasă.

– O să-mi treacă, mai ales dacă programăm patru evenimente noi, ca urmare a evenimentului nemaipomenit pe care l-am organizat sâmbătă. Deocamdată, o pun pe Whitney în noul meu „dulap al condamnaţilor“, unde tot ceea ce îmbracă o face să pară grasă, unde toate materialele sunt cu buline, iar alegerile de culori se rezumă la maro-roşcat şi bej-cadaveric.

– Asta e tare urât, comentă Laurel. Şi îmi place.

– Să trecem mai departe, continuă Parker. Eu şi Del am avut o întâlnire în legătură cu problemele legale şi financiare ale firmei. Acordul de parteneriat trebuie reînnoit, inclusiv procentajul provenit din câştigurile obţinute în exterior, care trebuie reinvestit în Vows. Dacă cineva vrea să discute despre schimbări în contract, inclusiv de procent, poate lua cuvântul.

– Funcţionează, nu-i aşa? zise Emma, uitându-se la asociatele ei. Nu cred că vreuna dintre noi şi-ar fi închipuit că vom construi ceea ce am construit, atunci când am înfiinţat Vows. Nu doar din punct de vedere financiar, ţinând cont că am obţinut câştiguri mult mai mari decât dacă mi-aş fi deschis propriul magazin. Dar, lăsând Mireasa-Scorpie-Monstru la o parte, e vorba despre reputaţia pe care ne-am făcut-o, atât împreună, cât şi individual. Procentul este corect, şi adevărul este că partea pe care o primeşte Del pentru bucata lui din domeniu este mult sub ceea ce ar fi putut să ceară. Toate facem ceea ce ne place, alături de oamenii pe care îi iubim. Şi câştigăm bine din asta.

– Cred că ceea ce încearcă să zică Em este: „Contaţi pe mine“, spuse Mac, mâncând încă un strugure. Şi eu sunt de aceeaşi părere.

– Şi eu la fel, adaugă Laurel. Există vreun motiv să schimbăm ceva? o întrebă pe Parker.

– Din punctul meu de vedere, nu, dar Del ne sfătuieşte– în calitate de avocat– să recitim contractul şi să ne exprimăm rezervele sau să venim cu sugestii, înainte să-l reînnoim.

– Eu sugerez ca Del să pregătească actele, să le semnăm şi să deschidem o sticlă de Dom Perignon.

– Subscriu, zise Mac, aprobând-o pe Emma.

– Deci toate suntem pentru, conchise Laurel.

– O să-l anunţ. Am discutat şi cu contabilul nostru.

– Mai bine tu decât eu, zise Laurel.

– Mult mai bine, spuse Parker, zâmbind, şi bău nişte apă. Am avut un prim semestru bun şi suntem pe cale să ne mărim profitul net cu aproximativ doisprezece la sută faţă de anul trecut. Am fost sfătuite să reinvestim o parte din profitul net în afacere. Deci, dacă aveţi vreo nevoie, vreun capriciu sau vreo dorinţă egoistă pentru noi echipamente, sau idei despre ceea ce ar putea fi de folos pentru Vows, ca întreg, putem stabili pe ce şi cât ar trebui să cheltuim.

Emma ridică o mână în aer, înainte ca cineva să apuce să vorbească.

– Eu m-am gândit la o chestie, mai ales după ce m-am uitat peste registrele ultimului semestru. Vom avea cel mai mare eveniment al nostru de până acum în primăvara viitoare, la nunta familiei Seaman. Chiar dacă am lua în consideraţie doar florile, capacitatea răcitorului meu va fi depăşită, deci va fi nevoie să închiriem încă unul pentru câteva zile. Aş putea găsi unul la mâna a doua, la un preţ care, pe termen lung, ar fi mai bun decât dacă am închiria.

– E o idee bună, zise Parker, notându-şi în caiet. Află care-s preţurile.

– Acesta ar putea fi momentul, continuă Emma, având în vedere creşterile pe care le preconizăm, să cumpărăm o parte din restul echipamentelor pe care, de obicei, la închiriem. Scaunele suplimentare pentru exterior, spre exemplu. În felul ăsta, când organizăm un eveniment în aer liber, i le putem noi închiria clientului şi încasa o taxă. Şi...

– Văd că te-ai gândit serios la asta, comentă Mac.

– M-am gândit. Având în vedere că Mac vrea să îşi extindă locuinţa, mărind spaţiul locuibil de la etaj pentru a face loc dragostei adevărate, de ce nu am adăuga spaţiu de lucru studioului, în acelaşi timp? Are nevoie de mai mult spaţiu de depozitare şi de o cabină de probă ca

lumea, în loc de cămăruţa de acum. Şi dacă tot m-am pornit, antreul bucătăriei lui Laurel nu este necesar, având în vedere că există unul asociat bucătăriei principale. Dacă l-am transforma, ar putea avea o bucătărie auxiliară acolo, cu încă un cuptor, un răcitor şi spaţiu în plus pentru depozitare.

– Să o lăsăm pe Emma să vorbească, zise Laurel zâmbind.

– Şi Parker are nevoie de un sistem de supraveghere computerizat, pentru a monitoriza toate spaţiile publice ale casei.

– Cred că ai cheltuit de zece ori profitul net, zise Parker după un moment.

– Să cheltuieşti banii e partea cea mai amuzantă, după ce i-ai câştigat. Fii tu însăţi, Parker, şi asta o să ne ajute să n-o luăm razna. Dar chiar cred că ar trebui să facem măcar o parte din toate lucrurile astea, iar pe restul să le punem pe listă pentru un viitor cât mai apropiat.

– Atunci, fiind eu însămi, spun că treaba cu răcitorul are sens. Vezi ce poţi găsi. Având în vedere că trebuie să vorbim cu Jack despre cum să facem loc pentru răcitor în spaţiul pe care îl ai, îl putem întreba ce idei are legat de extinderea studioului lui Mac şi de reamenajarea bucătăriei. Mă gândisem şi eu la cumpărarea de mobilă pentru exterior, zise Parker, luând notiţe în continuare, şi am început să văd care ar fi preţurile. O să fac nişte estimări, ca să ne dăm seama cam cum stăm, şi apoi ne vom decide ce ne trebuie mai mult în primă fază.

Dând din cap, trecu la următorul punct de pe listă.

– Acum, evenimente viitoare care ne vor ajuta să ne susţinem în continuare financiar visele şi speranţele noastre– ceremonia de logodnă. Mi-au trimis azi discursurile lor şi scenariul ceremoniei– ceremonia de vineri seara. Am dat cu banul şi Allison, Mireasa numărul 1, va sosi la trei, iar Marlene, Mireasa numă- rul 2, la patru. Mireasa 1 va sta în apartamentul miresei, Mireasa 2, în apartamentul mirelui. Domnişoara de onoare comună va trebui să se împartă între cele două apartamente. Cavalerul de onoare este fratele Miresei 1, şi vom folosi salonul de familie de la etaj pentru el şi taţii mireselor, după cum va fi cazul. Cavalerul de onoare va sta lângă M 1 în timpul ceremoniei, şi domnişoara de onoare, lângă M 2.

– Stai, ridică Mac un deget, în timp ce îşi nota pe laptop toate detaliile. O.K.

– Doamnele astea ştiu exact ce vor şi au respectat planurile, aşa că eu m-am înţeles foarte uşor cu ele. Mama lui M 1 şi surorile lui M 2 nu sunt foarte fericite când vine vorba despre formalizarea acestei relaţii, dar sunt cooperante. Mac, s-ar putea să te chinui puţin să faci pozele pe care le vor clientele, în aşa fel încât să le incluzi şi pe ele.

– Nici o problemă.

– Bun. Emma, florile?

– Au vrut ceva neconvenţional, dar feminin. Nici una nu a vrut să aibă buchet, aşa că avem o brăţară pentru Allison şi piepteni cu flori pentru Marlene. O coroniţă pentru domnişoara de onoare, care va ţine în mână patru trandafiri roşii. Îşi vor oferi una alteia câte un trandafir alb, imediat după ce vor aprinde lumânarea unirii. Şi fiecare îi va oferi un trandafir mamei sale. Cocarde din trandafiri albi pentru bărbaţi. Ar trebui să fie foarte frumos.

Sorbind din Cola Light, Emma dădu pagina, trecând la aranjamente.

– Au vrut un aspect aerat, ca de pajişte, pentru aranjamente şi decoraţiuni. O să folosesc multă iarba-miresei, margarete albe şi colorate, gerbere, crenguţe de cireş înflorite, frăguţe şi altele. Cât mai puţin tul, iar ghirlandele le voi face din margarete. Vaze simple pentru trandafiri în timpul ceremoniei.

– Multe lumini feerice şi lumânări în sala mare şi sala de bal, continuând tema naturală a aranjamentelor. Cred că o să fie simplu şi foarte drăguţ. Dacă mă ajută una dintre voi la transport, mă ocup singură de decor.

– Pot să te ajut eu, zise Laurel. Tortul este din blat de vanilie, cu umplutură din spumă de zmeură şi glazură de bezele. Şi pentru tort au vrut tot flori simple, în acelaşi stil. Nu o să le adaug decât pe la ora cinci, deci am timp pentru decorare. Pe lângă asta, mai vor prăjituri asortate şi bomboane mentolate.

– Avem programul obişnuit de vineri seară, adăugă Parker, cu excepţia aruncării buchetului şi a portjartierei. Repetiţia e joi după-amiază, deci dacă ne-a scăpat ceva, ne ocupăm atunci.

De câte ori Emma se gândea la părinţii ei, la cum se cunoscuseră şi se îndrăgostiseră, totul îi părea a fi o poveste.

A fost odată ca niciodată o tânără din Guadalajara, care a traversat continentul american pentru a ajunge în minunatul oraş New York şi a lucra la firma unchiului ei, ocupându-se de casele şi de copiii oamenilor care aveau nevoie de asemenea servicii. Dar Lucia visa la alte lucruri– la o casă frumoasă, în locul apartamentului zgomotos, la copaci şi la flori, în locul asfaltului. Lucra din greu, visând ca, într-o zi, să aibă propria casă şi poate un mic magazin, în care să vândă lucruri frumoase.

Într-o zi, unchiul ei îi povesti despre un bărbat pe care îl cunoştea şi care locuia foarte departe, într-un loc numit Connecticut. Omul îşi pierduse soţia, tânărul lui fiu rămânând fără mamă. Omul părăsise oraşul pentru a

duce o viaţă mai liniştită– şi, poate, se gândi Lucia, pentru că amintirile erau prea dureroase în casa pe care o construise alături de soţia lui. Era scriitor, aşa că avea nevoie de un loc liniştit, şi călătorea des, deci trebuia să găsească pe cineva de încredere cu care să-şi lase băieţelul. Iar femeia care se ocupase de asta timp de trei ani, de când soţia acestuia murise, dorea să se întoarcă la New York.

Aşadar, Lucia se decise să facă un pas uriaş, părăsind marele oraş şi mutându-se în imensa casă a lui Phillip Grand şi a fiului său, Aaron.

Omul era frumos ca un prinţ şi se vedea că îşi iubeşte fiul. Dar avea o tristeţe în ochi, care o impresiona profund. Copilul avusese parte de atâtea schimbări în cursul celor patru ani ai săi, încât timiditatea lui faţă de ea era de înţeles. Gătea pentru ei şi avea grijă de casă şi de Aaron, în timp ce bărbatul îşi scria cartea.

A prins drag de băiat, şi el, de ea. Nu era întotdeauna cuminte, dar Lucia s-ar fi întristat dacă ar fi fost. Serile, ea şi Phillip discutau despre Aaron, despre cărţi şi alte lucruri simple. Îi era dor de discuţiile acelea– şi de el– atunci când era plecat cu treburi.

Câteodată, se uita pe fereastră la Phillip şi la Aaron cum se jucau împreună, şi inima ei simţea ceva.

Nu ştia că şi el făcea foarte des acelaşi lucru. Pentru că se-ndrăgostise de ea, la fel cum ea se-ndrăgostise de el. Lui Phillip îi era teamă că ea îi va părăsi, dacă i-ar spune. Iar ei îi era frică că ar da-o afară dacă i-ar spune.

Dar, într-o zi de primăvară, sub coroana înflorită a unui cireş, în timp ce băieţelul pe care îl iubeau amândoi se dădea în leagăn, Phillip o luă pe Lucia de mână. Şi o sărută.

Erau deja căsătoriţi când frunzele copacilor de toamnă se îngălbeniseră. Şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Mai era de mirare, se gândi Emma în timp ce parca dubiţa pe aleea dublă, plină de maşini, din faţa casei părinţilor săi, duminică seara, că se născuse romantică? Cum ar fi putut cineva să crească în mijlocul unei astfel de poveşti, cu astfel de oameni, şi să nu-şi dorească acelaşi lucru pentru sine?

Părinţii ei se iubeau de treizeci şi cinci de ani şi crescuseră patru copii împreună în marea casă victoriană. Îşi făcuseră o viaţă bună acolo, plină de dragoste şi de înţelegere.

Nu avea de gând să se mulţumească cu mai puţin, atunci când venea vorba de viaţa ei.

Scoase din dubiţă aranjamentul pe care îl făcuse, grăbindu-se să ajungă la cina în familie. Era în întârziere, se gândi, dar îi avertizase că aşa

va fi. Ţinând vaza în braţe, deschise uşa şi intră în casa plină de culoare, fără de care mama ei nu putea trăi.

Grăbindu-se spre sufragerie, auzi zgomotul la fel de viu ca tablourile şi materialele din casă.

La masa mare stăteau părinţii ei, cei doi fraţi, sora, cumnatele, cumnatul, nepoţii şi nepoatele– şi destulă mâncare cât să hrănească mica armată pe care o formau.

– Mamă, spuse, şi merse mai întâi la Lucia, sărutând-o pe obraz, înainte să pună florile pe bufet şi să ocolească masa, ca să-l pupe pe tatăl ei. Papa.

– *Acum,* suntem la masă, se auzi vocea Luciei, în care se mai simţea căldura şi muzica Mexicului. Aşază-te înainte ca micii purceluşi să termine toată mâncarea.

Nepotul ei cel mai mare începu să grohăie şi să se hlizească, în timp ce Emma se aşeză lângă el.

– Mor de foame, zise Emma luând platoul pe care i-l întinse Aaron. Dădu din cap aprobator când fratele ei, Matthew, ridică o sticlă de vin. Vorbiţi cu toţii ca să aflu şi eu ce s-a mai întâmplat.

– Veştile importante mai întâi. De partea cealaltă a mesei, sora ei, Celia, îl luă de mână pe soţul ei. Înainte să apuce să zică ceva, Lucia ţipă fericită:

– Eşti însărcinată!

– S-a dus surpriza, râse Celia. Eu şi Robert îl aşteptăm pe numărul trei– în mod sigur, ultimul– în noiembrie.

Se porni un val de felicitări, iar bebeluşul familiei bătu entuziasmat cu linguriţa în scaunul său, în timp ce Lucia se ridică să-şi îmbrăţişeze fiica şi ginerele.

– Vai, nu există veste mai fericită decât cea legată de un copil. Phillip, o să mai avem un bebe.

– Ai grijă ce spui. Ultima dată când ai zis asta, a apărut Emmaline după nouă luni.

Râzând, Lucia se aşeză lângă el şi-l îmbrăţişă, apăsându-şi obrazul de al lui.

– Acum, copiii fac toată treaba şi noi doar ne jucăm.

– Em nu şi-a făcut-o încă, zise Matthew, ridicând din sprâncene spre ea.

– Aşteaptă un bărbat la fel de chipeş ca tatăl ei şi mai puţin enervant decât fratele ei, zise Lucia, privindu-l cu subînţeles pe Matthew. Nu se găsesc pe toate drumurile.

– Eu încă sondez terenul, zise Emma drăgăstos, strâmbându-se la

fratele ei, în timp ce îşi tăia prima felie din friptura de porc.

Mai rămase puţin după ce plecară ceilalţi, plimbându-se cu tatăl ei prin grădină. Învăţase totul despre plante şi flori şi ajunsese să le iubească sub îndrumarea lui.

– Cum merge cartea? îl întrebă.

– Prost.

– Aşa spui mereu, râse ea.

– Pentru că e întotdeauna adevărat în faza asta, zise el, trecându-şi o mână peste umerii ei. Dar mesele în familie şi scormonitul în pământ mă ajută să uit de asta pentru un timp. Apoi, când mă întorc iar la treabă, lucrurile parcă nu mai arată atât de rău. Şi tu ce mai faci, fată frumoasă?

– Bine. Foarte bine. Suntem ocupate. Am avut o întâlnire la începutul săptămânii în care am aflat că ne-a crescut profitul, şi nu pot decât să mă gândesc cât de norocoase suntem pentru că facem ceea ce ne place, alături de cele mai bune prietene pe care le-am avut vreodată. Tu şi mama mi-aţi spus mereu că trebuie să găsim ceea ce ne place, ca să lucrăm bine şi fericiţi. Eu am reuşit să fac asta.

Se întoarse şi o văzu pe mama ei traversând gazonul, ca să aducă o haină.

– E răcoare, Phillip. Vrei să răceşti şi să stau să te ascult văicărindu-te după?

– Mi-ai descoperit planul, zise, lăsând-o pe soţia lui să-l înfofolească în haină.

– Am văzut-o pe Pam ieri, spuse ea, vorbind despre mama lui Parker. E atât de încântată de nuntă. Şi eu sunt foarte bucuroasă, fiind vorba despre doi oameni pe care îi iubesc şi care s-au îndrăgostit unul de celălalt. Pam mi-a fost mereu o bună prietenă şi m-a susţinut atunci când unii oameni au fost scandalizaţi că tatăl tău se căsătorea cu o servitoare.

– Nu şi-au dat seama ce deştept am fost că am obţinut servicii fără să plătesc.

– Ca un yankeu adevărat, zise Lucia, cuibărindu-se lângă el. Stăpân de sclavi.

„Uite-te la ei“, se gândi Emma. „Cât de bine se potrivesc.“

– Mi-a spus Jack acum câteva zile că eşti cea mai frumoasă femeie creată vreodată, şi încă speră să fugă cu tine în lume.

– Adu-mi aminte să-l cotonogesc data viitoare când îl văd, zise Phillip.

– E cel mai şarmant gentleman. Poate ar trebui să te pun să lupţi pentru mine, zise Lucia, privindu-l pe Phillip.

– Ce-ai zice de un masaj la picioare, mai bine?

– Aşa rămâne. Emmaline, când vei găsi un bărbat care ştie să facă un masaj bun la picioare, să-l studiezi bine. Multe defecte pot fi trecute cu vederea, dacă posedă calitatea asta.

– O să ţin minte asta. Ar cam fi cazul să plec, zise, îmbrăţişându-i pe amândoi. Vă iubesc.

Emma privi în urmă în timp ce se îndepărta, şi îşi văzu tatăl luând-o pe mama ei de mână sub crengile arcuite ale cireşilor încă neînfloriţi.

Şi sărutând-o.

Nu, se gândi ea, nu era de mirare că era o romantică incurabilă. Nu era de mirare că voia şi ea asta, sau măcar o parte din asta, pentru ea.

Se sui în dubiţă şi se gândi la sărutul de pe treptele scării.

Poate fusese doar un flirt sau o curiozitate. Poate fusese doar atracţie. Dar nu avea de gând să pretindă că nu se întâmplase. Sau să-l lase pe el să facă asta.

Era momentul să intervină.

capitolul 6

În biroul aflat la etajul casei sale din oraş pe care o renovase, Jack lucra la un proiect pe calculator. Se gândise la anexa studioului lui Mac după terminarea programului, şi cum nici ea, nici Carter nu se grăbeau foarte tare, putea să se joace, să refacă şi să revizuiască atât întregul plan, cât şi micile detalii.

Acum, că Parker voia un al doilea proiect, care să includă anexe atât la parter, cât şi la etaj, trebuia să revizualizeze nu doar detaliile şi designul, ci întregul ansamblu. Era mai inteligent, după părerea lui, să facă toate modificările odată, chiar dacă asta însemna să arunce la gunoi schiţele originale.

Jonglă cu linii şi contururi, cu jocul de lumini ca parte a spaţiului mărit în care să se desfăşoare studioul. Extinzând cabina actuală de probă şi spaţiul de depozitare, şi mărind amprenta la sol a celor două, putea extinde baia, adăuga un duş– lucru pe care se gândi că cei doi l-ar aprecia mai târziu –, oferindu-i lui Mac spaţiul necesar pentru probe şi dublând spaţiul actual de depozitare.

Biroul lui Carter de la etaj...

Se lăsă pe spate, sorbi nişte apă şi încercă să gândească asemenea unui profesor de engleză. Ce şi-ar dori şi ce i-ar trebui în spaţiul lui de lucru? Eficienţă, cu o tentă tradiţională– ca şi Carter. Rafturi pentru cărţi de-a lungul pereţilor. Pe doi pereţi.

Vitrine, se decise, întorcându-se spre biroul său în formă de U şi încercând să facă o schiţă rapidă. Dulapuri dedesubt, în care să-şi depoziteze obiectele de papetărie şi fişele studenţilor.

Nimic lucios, nimic prea elegant. Nu pentru Carter.

Lemn închis la culoare, se gândi, cu un aspect englezesc vechi. Dar şi ferestre generoase, pentru a fi în ton cu restul clădirii. Acoperiş în pantă, pentru a rupe liniile. Câteva lucarne. Un perete încadrat pentru a forma o nişă, în care se putea sta, dând spaţiului o notă interesantă.

Un loc unde un bărbat putea să se retragă, atunci când soţia lui era nervoasă sau când voia, pur şi simplu, să tragă un pui de somn după-amiaza.

De pus o uşă cu geamuri de sticlă aici şi de adăugat o terasă– la scară mică. Poate că tipul dorea să iasă la un brandy şi un trabuc. Se putea întâmpla şi asta.

Se opri un moment, uitându-se la meciul care era în plină desfăşurare pe ecranul plat din stânga sa. În timp ce cocea ideile în minte, îi

văzu pe cei de la Philly învingându-i pe Red Sox.

Ce prostie.

Se întoarse la desen. Şi se gândi: Emma.

Înjurând, îşi trecu o mână prin păr. Se descurcase foarte bine în încercarea de a nu se gândi la ea. Treabă, meciuri de fotbal şi alte nimicuri. Emma era într-un alt compartiment, care trebuia să rămână închis.

Nu voia să se gândească la ea. Nu-i făcea bine. Făcuse o greşeală, în mod clar, dar nu era un capăt de lume. O sărutase pe fată, atâta tot.

Un sărut demenţial, acum că se gândea mai bine. Totuşi, fusese genul acela de întâmplări, genul acela de momente. Mai erau necesare câteva zile pentru a trece efectul şi apoi lucrurile puteau reveni la normal.

Nu era genul de femeie care să-i reproşeze ceva.

Oricum, nu se întâmplase numai din vina lui. Se încruntă, sorbind din nou nişte apă. Da, normal că nu era doar vina lui. O fi fost şi ea întoarsă pe dos?

Erau oameni mari; se sărutaseră. Şi cu asta, basta.

Dacă aştepta ca el să-şi ceară scuze, putea să aştepte mult şi bine. Trebuia să se împace cu ideea– şi cu el. El şi Del erau apropiaţi, şi mai era prieten, prieten bun, şi cu celelalte membre ale cvartetului. Dacă mai adăuga şi remodelarea despre care vorbise Parker, urma să petreacă mult timp pe domeniu, în lunile ce urmau.

Îşi trecu din nou mâna prin păr. O.K., acestea fiind spuse, trebuiau amândoi să se împace cu ideea.

– La naiba!

Îşi frecă faţa cu palmele, ordonându-i creierului să treacă înapoi la treabă. Încruntându-se, studie scheletul designului său. Îşi miji ochii.

– Un moment, un moment.

Dacă răsturna tot proiectul şi îl înclina, adăugând o consolă, ar fi creat o zonă de terasă parţial acoperită, în spatele casei. Le-ar fi oferit spaţiul exterior de care aveau nevoie, intimitate şi o mică grădină. Emma sigur ar avea câteva idei în legătură cu asta.

Ar face liniile şi formele clădirii mai interesante şi ar mări spaţiul utilizabil, fără costuri semnificative de construcţie.

– Eşti un geniu, Cooke.

Tocmai când se pregătea să planifice totul, cineva bătu la uşă.

Cu gândul încă la desen, se ridică şi traversă sufrageria apartamentului său, aflat deasupra firmei. Presupunând că era Del, sau unul dintre prietenii săi, şi sperând că şi-au adus berea de-acasă, deschise uşa ce dădea în bucătărie.

Stătea în lumina strălucitoare a verandei şi mirosea ca mirişti

luminate de lună.

– Emma.

– Vreau să vorbesc cu tine, zise ea, trecând pe lângă el, aruncându-şi părul pe spate şi întorcându-se. Eşti singur?

– Ăăă... da.

– Bine. Ce naiba se întâmplă cu tine?

– Despre ce vorbim?

– Nu încerca să pari amuzant. Nu-s într-o dispoziţie bună. Flirtezi cu mine, îmi porneşti maşina, îmi masezi umerii, îmi mănânci pastele, îmi împrumuţi haina ta şi apoi...

– Presupun că puteam doar să-ţi fac cu mâna când am trecut pe lângă tine pe stradă. Sau să te las să tremuri până te-ai fi făcut vânătă la faţă. Doar mi-era foame.

– E vorba despre toate la un loc, se răsti ea, trecând prin bucătărie şi ajungând în holul larg, cu mâinile gesticulând. Şi ai evitat să pomeneşti de masajul umerilor şi de partea cu „apoi“.

Neavând ce să facă, se luă după ea.

– Pari stresată şi enervată. La momentul respectiv, nu te-a deranjat.

Întorcându-se, îşi miji ochii căprui şi catifelaţi.

– Şi apoi...

– O.K., deci a fost un „apoi“. Tu erai acolo, eu eram acolo, deci se potriveşte. Nu e ca şi când m-aş fi dat eu la tine şi tu te-ai opus. Pur şi simplu... dintr-odată *„sărutat“* suna prea important. Ne-am lipit buzele pentru un minut.

– Lipit buzele. Ai doisprezece ani? M-ai sărutat.

– Ne-am sărutat.

– Tu ai început.

– Ai doisprezece ani? zâmbi el.

Emma scoase un şuierat uşor şi Jack simţi furnicături pe ceafă.

– Tu ai făcut prima mişcare, Jack. *Tu* mi-ai adus vin, *tu* ai devenit intim acolo pe scări, masându-mi umerii. *Tu* m-ai sărutat.

– Vinovat, la toate capetele de acuzare. Tu mi-ai răspuns. Şi apoi ai fugit de parcă te-aş fi înţepat.

– M-a sunat Parker. *Lucram*. Te-ai evaporat. Şi ai rămas evaporat de-atunci.

– Evaporat? Am plecat. Ai fugit de parcă te-ar fi urmărit furiile iadului, şi Whitney mă enervează teribil. Aşa că am plecat. Şi, în mod ciudat, am o slujbă– la fel ca tine –, aşa că mi-am petrecut ultima săptămână lucrând. Nu m-am evaporat. Doamne, nu pot să cred că am zis „evaporat“, spuse, trăgându-şi sufletul. Hai să stăm jos.

– Nu vreau să stau jos. Sunt prea nervoasă ca să stau jos. Nu faci aşa ceva şi apoi pleci.

Cum ea îndreptase un deget acuzator spre el, Jack făcu acelaşi lucru.

– Tu ai plecat.

– Nu asta voiam să spun, ştii foarte bine. Pager, Parker, treabă, spuse, dând iar din mâini. Nu m-am *dus* nicăieri. Pur şi simplu, a trebuit să plec pentru că MSM s-a decis că vrea să verifice buchetul ce trebuia aruncat, înainte să se învrednicească să-l arunce, şi voia să facă lucrul ăsta acolo şi atunci. Enervează groaznic pe toată lumea, dar nu am plecat pur şi simplu. Tu ai plecat, zise ea, împingându-l uşor cu mâna. Şi a fost nepoliticos.

– Dumnezeule! O să mă certi acum? Stai, deja ai făcut-o. Te-am sărutat. Mărturisesc. Gura ta e de vină, nu m-am putut abţine– după cum s-a văzut foarte clar. Ochii lui scânteiară, ca norii plini de tunete şi fulgere ai unei furtuni. Nu ai strigat după ajutor, aşa că am acţionat. Spânzură-mă.

– Nu e vorba despre sărut. Este, dar nu este. Este vorba despre de ce, şi despre după, şi despre cum.

– Poftim? zise el holbându-se la ea.

– Da! Am dreptul la un răspuns acceptabil.

– L-ai uitat pe „unde“, aşa că o să-l introduc şi pe el. „Unde“ e întrebarea acceptabilă? Găseşte-o, şi eu o să încerc să-ţi dau un răspuns acceptabil la ea.

Ardea la foc mocnit. Nu mai întâlnise o femeie care putea să fiarbă efectiv. Vai, cât era de sexy.

– Dacă nu putem discuta ca doi adulţi, atunci...

– La naiba!

Dacă o făcuse o dată, de ce n-ar fi făcut-o şi a doua oară? O prinse în braţe, trăgând-o mai aproape şi ridicând-o pe vârfuri. Încercă să zică un „ce“ sau un „cum“, dar înainte să apuce, îi acoperi gura. Îşi folosi dinţii, muşcând-o scurt şi nerăbdător, făcându-i buzele să se deschidă de surprindere sau poate ca răspuns. Nu îl interesa care era motivul, nici când îi întâlni limba, nici când gustul ei îi cuprinse toate simţurile ca un curent ce îi trecea prin sânge.

Mâinile i se încâlciră în părul ei sălbatic, trăgându-i capul uşor pe spate.

Stop, vru ea să zică. Chiar ar fi vrut. Dar se simţea ca şi când ar fi fost prinsă de vară, de căldură şi de umezeală. Orice gând raţional se topea, în timp ce corpul ei trecea de la călduţ la cald şi la fierbinte.

Când el îşi ridică privirea, rostindu-i numele, Emma doar dădu din

cap şi îl trase din nou spre ea.

Pentru câteva minute nebune, mâinile lui se plimbară peste tot, provocatoare, incandescente, până când aproape rămase fără suflare.

– Dă-mi voie, zise el, căutându-i nasturii cămăşii.

– O.K. L-ar fi lăsat să facă cam orice.

Când mâna lui îi acoperi inima agitată, îl trase pe podea.

Pielea fină, muşchii tari şi o gură înfometată. Se arcui sub el şi trecu deasupra. Îi scoase tricoul şi îi zgârie pieptul cu dinţii. Cu un oftat, o ridică din nou, sărutându-i gura şi gâtul, cu o disperare frenetică pe măsura celei pe care o arăta şi ea.

Pe jumătate înnebunit, o trânti pe spate, gata să îi rupă hainele. Cotul ei lovi podeaua cu putere. Emma văzu stele verzi în faţa ochilor.

– Of, Doamne!

– Ce e? Emma. Rahat. La naiba. Îmi pare rău. Lasă-mă să mă uit.

– Nu. Stai. Ameţită, cu urechile ţiuindu-i şi uşor năucă, reuşi să se ridice. Ha, ha! Of, Doamne... zise ea din nou.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău. Stai. Începu să îi frece antebraţul, ca să calmeze durerile şi înţepăturile pe care îşi închipui că le simţea, încercând să-şi calmeze respiraţia, suflând greu.

– Râzi.

– Nu. Nu. Sunt prea copleşit de dorinţă şi pasiune ca să pot respira normal.

– Râzi, zise ea împungându-l în piept cu degetul arătător al mâinii sănătoase.

– Nu. Mă chinui cu bărbăţie să n-o fac. Era, probabil, prima dată, se gândi el, că făcea asta într-un moment atât de pasional. E mai bine? Cât de cât? o întrebă, făcând greşeala să o privească în ochi.

Izbucniră amândoi în râs. Jack pierduse bătălia şi se prăvăli, pur şi simplu, pe podea, râzând din toată inima.

– Îmi pare sincer rău.

– De ce? Când ai demonstrat o atât de mare fineţe!

– De, asta spun toate. Tu eşti cea care a ales podeaua, când am o canapea foarte bună doi metri mai încolo, şi un pat la fel de bun la capătul acelor scări. Dar nu, nu te poţi controla destul, cât să ajungem la o suprafaţă moale.

– Doar un fricos are nevoie de o suprafaţă moale când vine vorba despre sex.

– Nu-s un fricos, soro, o privi, zâmbind periculos. Hai să mai încercăm o dată.

– Stai, spuse ea, punându-i o mână pe piept. Hm, mişto pectorali,

apropo. Dar stai, zise ea, ridicându-şi braţul încă amorţit şi dându-şi părul pe spate. Jack, ce facem noi aici?

– Dacă trebuie să îţi explic, înseamnă că ceva nu e bine.

– Nu, serios. Vreau să spun... Se uită la cămaşa ei deschisă şi la sutienul alb de dantelă ce abia se zărea. Uite-te la noi. Uite-te la mine.

– Crede-mă, asta făceam. Asta fac. Şi vreau să continui s-o fac. Ai un corp absolut superb. Tot ce vreau e să...

– Da, am înţeles. Şi eu la fel, dar, Jack, nu putem pur şi simplu să... Am pornit-o pe o cale greşită.

– Calea e bună şi duce spre casă, după părerea mea. Dă-mi cinci minute să te conving. Unul. Dă-mi unul.

– Probabil că nu ar fi nevoie de mai mult de treizeci de secunde. Dar nu, răspunse ea atunci când el zâmbi. Serios. Nu putem să facem asta în felul ăsta. Sau deloc. Poate. Totul înlăuntrul ei scăpăra de nerăbdare şi *voia*. Nu sunt sigură. Trebuie să ne gândim, să medităm, să cugetăm şi, poate, să analizăm mai bine. Jack, suntem prieteni.

– Eu mă simt tare prietenos.

– Suntem prieteni, zise ea cu ochii calzi, punându-şi mâna pe obrazul lui.

– Suntem.

– Mai mult, avem prieteni care ne sunt prieteni. Atât de multe legături. Aşa că, oricât de mult mi-ar plăcea să zic: „La naiba, hai să încercăm canapeaua aia, apoi patul şi, runda a treia, podeaua“, nu se poate.

– Emmaline. Ochii lui erau ca un fum adânc şi întunecat. Mă omori.

– Sexul nu e acelaşi lucru cu un sărut pe scările din spate. Chiar dacă a fost un sărut remarcabil. Deci trebuie să ne gândim bine înainte de a ne decide. Refuz să mă gândesc că aş putea să nu-ţi mai fiu prietenă, Jack, doar pentru că în momentul ăsta aş vrea să te văd dezbrăcat. Eşti prea important pentru mine.

– Aş fi vrut să nu fi spus asta, zise el, oftând. Şi tu eşti. Ai fost întotdeauna.

– Atunci, hai să stăm puţin şi să ne gândim la asta, spuse ea, lăsându-se pe spate şi încheindu-şi cămaşa.

– Nu ştii cât mă întristează să te văd făcând asta.

– Ba ştiu. Aproape la fel de mult ca pe mine. Nu te ridica, zise ea, sculându-se şi luându-şi geanta pe care o scăpase pe jos când o luase el în braţe. Dacă te ajută în vreun fel, o să am o noapte mizerabilă, gândindu-mă la ce s-ar fi întâmplat dacă nu ne opream.

– Nu mă ajută, pentru că şi eu o să am parte de acelaşi lucru.

– Asta este, spuse, întorcând capul în timp ce se îndrepta spre uşă.

Tu ai început.

De dimineaţă, după noaptea mizerabilă pe care o prevăzuse, Emma avea nevoie de prietenele ei şi de clătitele doamnei Grady. Negocie cu ea însăşi. Prietenele erau în regulă, cu siguranţă, dar pentru clătite trebuia mai întâi să înfrunte îngrozitoarea sală de sport.

Îşi luă echipamentul şi porni iritată şi tânjind după cofeină spre clădirea principală. Pe drum, coti către studioul lui Mac. Nu vedea nici un motiv pentru care prietena ei să nu sufere alături de ea.

Fără să se gândească, intră direct şi o porni către bucătărie. O găsi pe Mac într-o pereche de boxeri de bumbac şi un maiou, aplecată deasupra mesei, cu zâmbetul pe buze şi o cană de cafea alături. Carter era de cealaltă parte a mesei, în sacoul lui de tweed, în aceeaşi poziţie şi cu acelaşi zâmbet.

Ar fi trebuit să bată la uşă, se gândi imediat Emma. Trebuia să-şi aducă aminte să bată la uşă, acum că locuia şi Carter aici.

– Bună, o salută Mac, ridicându-şi cana.

– Scuze.

– Iar ai rămas fără cafea?

– Nu, eu...

– Avem destulă, îi zise Carter. Am făcut un ibric întreg.

– Nu ştiu de ce trebuie să te căsătoreşti cu ea, şi nu cu mine, zise Emma, aruncându-i o privire întristată.

Vârfurile urechilor i se înroşiră puţin, dar ridică din umeri, zicând:

– Păi, poate dacă lucrurile nu merg...

– Se crede simpatic, replică sec Mac. Şi, la naiba, are dreptate, zise apropiindu-se şi trăgându-l de cravată.

Sărutul fu uşor şi delicat, după părerea Emmei. Genul de sărut matinal între doi îndrăgostiţi care ştiu că va fi timp, foarte mult timp, pentru săruturi mai pasionale şi mai încinse.

Le invidia din cale-afară pe cele uşoare şi delicate.

– Du-te la şcoală, profesore. Luminează minţile tinere.

– Ăsta-i planul, zise el, luându-şi servieta şi trecându-şi mâna prin părul strălucitor al lui Mac. Ne vedem diseară. Pa, Emma.

– Pa.

Deschise uşa, privi înapoi şi se lovi cu cotul de toc.

– Fir-ar să fie! bolborosi el, închizând uşa în urma lui.

– Face asta cam la fiecare trei... Ce-i cu tine? o întrebă Mac. Te-ai înroşit toată.

– Nimic. Dar se surprinse frecându-şi cotul şi aducându-şi aminte.

Nimic. Am trecut pe aici în drumul meu spre camera de tortură. Am de gând să-i cerşesc nişte clătite doamnei Grady, după ce sufăr puţin.

– Dă-mi două minute să mă schimb.

Emma începu să se plimbe prin cameră, după ce Mac urcă scările. Trebuia să existe o metodă subtilă, simplă şi logică prin care să-i explice lui Mac ceea ce se întâmplase cu Jack. Ceea ce se întâmpla cu Jack. Şi să-i ceară să facă o excepţie de la regula nu-ne-culcăm-cu-foştii-prietenelor.

Mac şi Jack erau prieteni, deci ăsta putea fi un argument. Şi altul, cu mult mai important, imens de-a dreptul, era acela că Mac era nebuneşte şi totalmente îndrăgostită de Carter. Se căsătoreau, pentru numele lui Dumnezeu! Ce fel de prietenă şi-ar pune o altă prietenă să respecte regula nu-foştilor când e pe cale să se mărite cu domnul Adorabil?

Ar fi fost pur şi simplu egoist, obtuz şi răutăcios din partea ei.

– Hai să mergem înainte să mă răzgândesc, zise Mac, intrând în fugă în bucătărie, îmbrăcată într-un hanorac tras peste o bustieră şi nişte pantaloni strâmţi. Îmi simt bicepşii şi tricepşii în formă. Braţe de fier, ale mele sunteţi!

– De ce trebuie să fii aşa? întrebă Emma.

– Aşa? Poftim?

– Suntem cele mai bune prietene de când eram bebeluşi. Nu văd de ce te-ai opune, având în vedere că nu îl vrei.

– Pe cine? Pe Carter? Ba îl vreau. Nu ţi-ai băut cafea în dimineaţa asta, nu-i aşa?

– Dacă aş bea cafea, creierul meu ar fi destul de treaz ca să găsească motive pentru care nu ar merge. Şi nu asta-i ideea.

– O.K. De ce eşti supărată pe mine?

– Nu-s supărată pe tine. Tu eşti supărată pe mine.

– Atunci spune că-ţi pare rău şi uităm totul, zise Mac, deschizând uşa şi ieşind.

– De ce să-mi pară rău? M-am oprit, spuse Emma, trântind uşa după ele.

– Te-ai oprit din ce?

– M-am oprit... Suspinând, îşi apăsă degetele pe ochi. E lipsa de cofeină. Mintea mea e înceţoşată. Încep cu mijlocul. Sau poate cu finalul.

– Vreau să ştiu de ce sunt supărată pe tine ca să mă comport ca atare. Scorpie ce eşti.

Emma trase aer în piept şi-l ţinu un moment.

– L-am sărutat pe Jack. Sau el m-a sărutat pe mine. El a început. Şi apoi s-a evaporat, aşa că m-am dus până la el, să-i zic vreo două, şi a făcut-o din nou. Iar eu l-am lăsat. Apoi, am ajuns pe jos, şi hainele zburau, până

când m-am lovit la cot. Foarte tare. Şi asta m-a readus la realitate. Aşa că m-am oprit, deci nu ai de ce să fii supărată.

Mac rămăsese cu gura deschisă încă de la prima frază a Emmei.

– Poftim? Poftim? spuse, lovindu-şi cu palma o ureche şi scuturând din cap ca şi când ar fi vrut să scape de apa din urechi. *Poftim?*

– Nu mai spun totul încă o dată. Ideea e că m-am oprit şi am spus că-mi pare rău.

– Lui Jack?

– Nu, adică, da, dar ţie. Îţi spun că-mi pare rău.

– De ce?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Mac, *regula*.

– O.K. Mac se opri, îşi înfipse mâinile în talie şi privi în gol. Nu, încă nu înţeleg. Să încercăm altceva. Asta e tabla, şi acum e curată, zise, făcându-se că şterge ceva imaginar. S-o luăm de la capăt. Tu şi Jack– uau!– am nevoie de un minut să absorb informaţia... Gata. Tu şi Jack aţi avut parte de o mare mozoleală.

– Nu a fost o mozoleală. Sărută excelent, lucru pe care, probabil, îl ştii deja.

– Îl ştiu?

– Şi-mi pare rău pentru faza aceea. De fapt nu chiar, pentru că a căzut din senin. Bine, nu în întregime, din moment ce am simţit ceva pentru el când mă aflam sub capotă.

– Capotă? Poftim... Aaa, maşina. Doamne, numai cineva care te cunoaşte de-o viaţă ar putea înţelege jumătate din ceea ce spui.

– Dar nu mă aşteptam să-mi aducă un pahar de vin cât luam o pauză scurtă şi stăteam pe scările din spate, văzându-mi de treaba mea.

– Vin, scările din spate, bolborosi Mac. MSM. Nunta.

– Apoi, mi-a făcut un masaj la umeri, deci *aş fi putut* să-mi dau seama, dar trebuia să mă întorc. Trebuia să mă întorc la recepţie, iar eu, în schimb, stăteam acolo, şi m-a sărutat. Apoi m-a sunat Parker şi a trebuit să plec, şi mi-am dat seama de ceea ce am făcut. Nu e chiar o trădare, nu chiar. Tu îl ai pe Carter.

– Ce legătură am *eu* cu asta?

– Dar nu m-am culcat cu el, şi asta-i tot ce contează.

O pasăre zbură pe lângă ele, cântând cu putere. Fără măcar să o observe, Emma îşi puse mâinile în şolduri şi se încruntă.

– Sărutul a fost o surpriză, în ambele cazuri. Iar pe podea am ajuns sub impulsul momentului. M-am oprit, deci– practic– nu am încălcat regula, dar îmi cer scuze oricum.

– Ţi-aş accepta scuzele cu cea mai mare plăcere, dacă mi-ai spune

ce treabă am eu cu asta!

– Regula foştilor.

– Regula... Aa, regula *foştilor*. Tot nu înţeleg ce... Stai. Crezi că eu şi Jack am fost... Crezi că m-am culcat cu Jack? Jack Cooke?

– Da, normal că Jack Cooke.

– Nu m-am culcat niciodată cu Jack.

– Ba da, zise Emma, înghiontind-o.

Mac o înghionti şi ea.

– Ba nu, şi cred că ar trebui să ştiu cu cine m-am culcat şi cu cine nu, iar eu şi Jack nu am făcut-o niciodată. Nici măcar nu am fost pe-aproape. Nu am ajuns pe jos, scoţându-mi hainele, cu Jack.

– Dar... Uimită, Emma îşi coborî mâinile. Dar la începuturi, când venea acasă cu Del, în vacanţe şi de sărbători, în timpul facultăţii, voi doi...

– Am flirtat. Punct. A început şi s-a oprit. Nu am ajuns niciodată goi, lipiţi unul de altul, între cearşafuri, sau pe podea, sau pe perete, sau pe nici o altă suprafaţă. Ţi-e clar?

– Întotdeauna am crezut...

– Ai fi putut să întrebi, spuse Mac, ridicând din sprâncene.

– Nu, pentru că, *la naiba*, eu voiam să flirtez cu el, dar te-am văzut pe tine făcând asta, aşa că nu am putut, şi în cele din urmă am crezut ce-am crezut. Apoi, când era evident că sunteţi din nou doar prieteni, a intrat în vigoare regula. Aşa am crezut.

– Ţi-a plăcut de Jack în tot timpul ăsta?

– Când şi când. M-am concentrat pe alte lucruri, sau m-am abţinut, din cauza regulii. Dar, de curând, a devenit mai problematic să mă concentrez şi să mă abţin. Of, Doamne, zise Emma, lovindu-şi faţa cu palmele. Sunt o idioată.

– Obraznico. Mac îşi încrucişă braţele pe piept, cu faţa imobilă. Aproape te-ai culcat cu un bărbat cu care eu nu m-am culcat. Ce fel de prietenă eşti?

– Am zis că-mi pare rău, spuse Emma, coborându-şi privirea şi strângând din buze.

– S-ar putea să te iert, dar numai după ce-mi povesteşti tot– în mod coerent şi detaliat. Mac o prinse pe Emma de braţ şi începură să alerge spre casă. Asta după cafea, adică după antrenament.

– Am putea să sărim peste antrenament şi să mergem direct la cafea.

– Nu, am chef să lucrez.

Mac o luă înainte, intrând pe uşa de serviciu a clădirii principale şi urcând scările. Ajunseră la etajul doi şi se întâlniră cu Parker şi cu Laurel,

care tocmai ieşeau din sala de sport.

– Em l-a sărutat pe Jack şi au fost cât pe ce să se culce împreună.

– Poftim? se auziră două voci deodată.

– Nu pot vorbi despre asta. Nu mi-am băut cafeaua. Nu pot vorbi despre asta până n-o beau, şi doar dacă sunt şi clătite, zise Emma, mormăind supărată şi suindu-se pe stepper.

– Clătite. Îi spun doamnei G., zise Laurel, plecând în grabă.

– Jack? Jack Cooke? întrebă Parker.

– Asta am spus, zise Mac, îndreptându-se spre aparatul de exerciţii.

Se aşezară la masă pentru micul dejun, Emma luându-şi prima cană de cafea, în timp ce Mac ridică o mână.

– Să vă povestesc eu prima parte, pentru că o s-o fac mai repede şi veţi avea toţi neuronii întregi, la final. Deci Emmei îi plăcea de Jack, dar a crezut că între mine şi Jack e ceva, inclusiv sex, atunci demult, aşa că, respectând regula fără-foşti, a suferit în tăcere.

– N-am suferit.

– Eu povestesc acum. Apoi, în timpul recepţiei MSM, Jack a făcut figura cu „vai, eşti atât de stresată, hai să-ţi fac un masaj la umeri“ şi apoi a pupat-o. După care a sunat-o Parker.

– Deci de-asta te comportai aşa. Mulţumesc, doamnă G., zise Parker, zâmbindu-i acesteia şi luând o clătită din tava pe care o aşezase pe masă.

– Aşa că aseară, după ce a aşteptat mai mult de o săptămână, s-a dus la el acasă să-l ia la rost. Un lucru a dus la altul şi s-au trezit pe jos dezbrăcaţi.

– Pe jumătate. Nu eram nici măcar pe jumătate dezbrăcată. Poate un sfert, calculă Emma. Cel mult.

– Azi-dimineaţă a venit să-mi ceară scuze că a fost cât pe ce să se culce cu fostul meu iubit imaginar.

– Şi bine a făcut, se băgă doamna Grady. Nici o prietenă nu intră pe terenul altei prietene, chiar dacă relaţia s-a terminat.

– Pur şi simplu s-a întâmplat, începu Emma, aruncându-i o privire rece doamnei Grady. Am spus că-mi pare rău şi m-am oprit înainte să...

– Asta pentru că eşti o fată bună, cu o inimă sinceră. Acum, mănâncă nişte fructe. Sunt proaspete. Când mănânci sănătos, şi sexul e mai bun.

– Da, doamnă, zise Emma, înfigându-şi furculiţa într-o bucăţică de ananas.

– Nu înţeleg de unde ai dedus că Mac s-a culcat cu Jack, spuse Laurel, turnând sirop peste clătite. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi lăudat cu asta şi ne-ar fi povestit până ne-am fi săturat de ea.

– Nu aş fi făcut aşa ceva.

– Pe vremuri, ai fi făcut-o.

– Da, e adevărat, zise Mac după ce se gândi puţin. Pe vremuri, aş fi făcut-o. Am evoluat între timp.

– Cât de tare îţi place? vru să ştie Parker.

– Foarte tare. A atins recordul când ne-am sărutat pe scări. Iar apoi, l-a depăşit.

– Sărută excepţional, zise Parker, dând din cap.

– E adevărat. E... De unde ştii tu? Emma rămase cu gura căscată când o văzu pe Parker zâmbind. Tu? Tu şi Jack? Când? Cum?

– Dezgustător, bombăni Mac. Încă o prietenă bună care s-a dat la prietenul meu imaginar.

– De două ori, în primul meu an la Yale, după ce am dat unul peste altul la o petrecere şi m-a condus la cămin, după aceea. A fost drăguţ. Foarte drăguţ. Dar, lăsând la o parte faptul că sărută excepţional, prea mă simţeam ca şi când mi-aş fi sărutat fratele. Şi, dincolo de faptul că sărut excepţional, cred că şi el avea impresia că-şi săruta sora. Aşa că s-a terminat. Înţeleg că nu e la fel şi-n cazul tău.

– Nu suntem nici măcar pe aproape. De ce nu ne-ai spus niciodată că l-ai sărutat pe Jack?

– Nu ştiam că trebuie să raportăm de câte ori sărutăm un bărbat. Dar aş putea face o listă.

– Sunt sigură că ai putea, râse Emma. Laurel? Ai ceva incidente de raportat legate de Jack?

– Mă simt tare frustrată şi văduvită pentru că nu am nici unul. Măcar imaginar. Ar fi putut să se dea o dată şi la mine, în tot timpul ăsta. Nenorocitul! Dar dumneavoastră, doamnă G.?

– A fost unul foarte plăcut acum câţiva ani, de Crăciun, sub vâsc. Dar cum sunt genul care iubeşte şi lasă, l-am lăsat să plece, ca să nu se aleagă cu inima frântă.

– Eu zic că Em are de gând să îl atace, şi încă în forţă, spuse Mac, ridicând din sprâncene. Iar el nu are nici o şansă în faţa puterii incredibile pe care o deţine Emmaline.

– Nu ştiu ce să zic. Trebuie să mă gândesc. E complicat. Mi-e prieten. E prietenul nostru. Şi prietenul lui Del. Del este fratele tău, îi zise lui Parker, şi aproape ca un frate pentru noi toate. Şi suntem cu toţii prieteni *şi* asociaţi. Del este avocatul nostru şi Jack ne ajută atunci când avem

nevoie. Plus că se ocupă de reamenajare. Avem atâtea legături, şi-s toate încâlcite.

– Şi nimic nu încâlceşte totul mai tare decât sexul, adăugă Mac.

– Exact! Dacă ajungem să facem chestia aia şi apoi ne dăm seama că nu ne potrivim? Atunci o să ne simţim ciudat unul faţă de altul, şi toată lumea faţă de toată lumea. În prezent, avem un anumit echilibru, nu-i aşa? Nu merită să stricăm ce avem doar pentru sex.

– Ar trebui să laşi totul baltă, în cazul ăsta, comentă doamna Grady, dând din cap. Tineretul din ziua de azi gândeşte prea mult. Mă apuc să spăl vasele.

Emma se bosumflă, uitându-se la clătite.

– Doamna G. crede că sunt o proastă, dar, pur şi simplu, nu vreau să rănesc pe nimeni.

– Atunci, stabileşte dinainte nişte reguli de bază. Ce aşteptaţi unul de la celălalt şi cum o să vă descurcaţi cu posibilele complicaţii.

– Ce fel de reguli de bază?

– Asta trebuie să decizi tu, Em, zise Parker, ridicând din umeri.

capitolul 7

Aflată la masa de lucru şi înconjurată de sunetul liniştitor al unui mix muzical new age, Emma se ocupa de detaliile unei livrări. Pentru petrecerea miresei ce avea loc în mijlocul săptămânii, optase pentru ceva amuzant şi feminin. Combinaţia de gerbere şi margarete era exact ceea ce trebuia.

Vizualiză ornamentele finalizate în timp ce tăia tulpinile sub jetul de apă. „Proaspete şi frumoase“, se gândi în vreme ce punea margaretele în soluţia ei de apă, îngrăşământ şi conservanţi.

Duse primul mănunchi la răcitor, pentru rehidratare. Se apucase de al doilea mănunchi, când o auzi pe Parker strigând-o.

– Sunt aici, în spate! îi răspunse ea.

Parker intră şi aruncă o privire spre flori, frunze, buchete şi unelte.

– Petrecerea miresei McNickey?

– Da. Priveşte culorile gerberelor. De la subtile la vibrante. Or să fie perfecte.

– Ce faci cu ele?

– Pentru aranjamentele la mese, un trio de ornamente puse în ghiveci, pe care o să le acopăr cu frunze de lămâi. O să mai adaug şi nişte flori de ceară şi acacia, şi nişte panglici transparente. Clienta mai vrea şi alte câteva lucruri, un aranjament mai elaborat pentru masa ei, încă unul cu lumânări, pentru a fi pus pe şemineu, şi ceva delicat, parfumat şi drăguţ pentru masa de toaletă. Trebuie să le termin pe toate înainte de întâlnirea de la ora unsprezece. Merge bine.

– Festiv şi feminin, zise Parker, scanând spaţiul de lucru. Ştiu că ai destul de multe de făcut. Crezi că mai poţi înghesui un eveniment care are loc în afara domeniului?

– Când?

– Joia viitoare. Ştiu, spuse atunci când Emma îi aruncă o privire de gheaţă. O posibilă clientă a sunat pe linia principală şi, cum ştiam că eşti prinsă până peste cap cu livrarea, nu ţi-am mai făcut legătura. Fusese la nunta Folk-Harrigan. Mi-a spus că, pur şi simplu, nu a putut uita florile– un punct în plus pentru noi faţă de MSM.

– Te foloseşti de asta ca să mă momeşti.

– Da, aşa este. Plănuise să meargă şi să cumpere nişte flori pe care să le pună în nişte vaze, dar, după ce ţi-a văzut opera, a devenit obsedată. Nu poate uita cât de frumoase erau buchetele.

– Încetează!

– Cât de superbe, şi de creative, şi de perfecte.

– Lua-te-ar naiba, Parker!

– Nu mai poate să doarmă, sau să mănânce, sau să funcţioneze normal de când a văzut ce se poate face cu nişte flori.

– Te urăsc. Ce fel de eveniment şi cât de multe îşi doreşte?

Parker zâmbi, reuşind să pară învingătoare şi recunoscătoare, în acelaşi timp. Emma considera această abilitate a lui Parker ca fiind extraordinară.

– O petrecere pentru botez, care seamănă destul de mult cu cea pentru care te pregăteşti acum. În afară de aranjamentul pentru şemineu. Foarte feminin– bebeluşul e o fetiţă –, aşa că vrea foarte mult roz. Dar a spus că are încredere în viziunea ta.

– E la limită. Trebuie să văd ce poate face furnizorul meu. Şi să mă uit la ce am programat pentru săptămâna viitoare.

– M-am uitat eu deja. Lunea e plină, iar după-amiaza de marţi e blocată. Miercuri te apuci să lucrezi pentru evenimentul de vineri, iar joi, pentru cel de sâmbătă. Vine Tink să te ajute în alea două zile, deci crezi că ar fi realist să presupunem că voi două aţi putea adăuga şi asta în program? E vorba despre nora clientei, adăugă Parker. Şi prima ei nepoată.

– Ştiai că în felul ăsta mă vei convinge, suspină Emma.

– Da, într-adevăr. O bătu pe Emma pe umăr. Dacă ai nevoie, o poţi chema pe Tiffany sau pe Beach.

– Eu şi Tink ne descurcăm, zise Emma, ducând mănunchiul următor la răcitor şi întorcându-se ca să termine. O voi suna pe clientă imediat ce închei aici, ca să fiu sigură că am înţeles bine ceea ce-şi doreşte. Apoi, o să mă asigur că pot obţine tot ce am nevoie.

– Ţi-am lăsat numele şi numărul ei de telefon pe birou.

– Bineînţeles. O să te coste.

– Care-i tariful?

– Au sunat de la service. Maşina mea este gata, dar nu pot merge s-o ridic azi. Şi mâine sunt aproape la fel de prinsă.

– Mă duc eu.

– Ştiam, zise Emma, frecându-şi gâtul, cu mintea la toate treburile pe care le avea de rezolvat. Ora pe care o câştig în felul ăsta o voi folosi pentru bunica nerăbdătoare.

– O sun eu înainte, să-i spun că se poate linişti şi că o contactezi tu mai târziu. Şi, apropo de contact, ai vorbit cu Jack?

– Nu. Sunt în faza de analiză şi cugetare. Dacă aş vorbi cu el, aş începe să mă gândesc la cât de mult aş vrea să sar pe el sau să sară el pe mine. Lucru la care, normal, dacă tot am adus vorba, mă gândesc chiar

acum.

– Să te las puţin singură?

– Foarte amuzant. I-am spus că trebuie să ne oprim şi să ne gândim, aşa că mă opresc şi mă gândesc. Sexul nu este totul, zise cu o voce reţinută, ridicând din sprânceană.

– Având în vedere că ai parte de mai mult– sau de mai multe oferte– decât mine, mă înclin în faţa cunoştinţelor tale superioare.

– Asta doar pentru că nu-s agresivă, zise, aruncându-i o privire rece lui Parker. Şi nu o spun ca pe o insultă.

– Nu mă deranjează să fiu agresivă. E o economie de timp. Ceea ce, adăugă privindu-şi ceasul, ar trebui să fac chiar în acest moment. Mă întâlnesc în oraş cu o mireasă. Mac are de făcut o livrare. Fug să o prind înainte să plece, ca să o rog să mă lase la service. Ar trebui să fiu înapoi până la patru. Nu uita că avem o întâlnire diseară. La şase şi jumătate.

– O am trecută în agendă.

– Ne vedem atunci. Mersi, Emma. Serios, adăugă Parker, grăbindu-se să plece.

Rămasă singură, Emma îşi curăţă blatul de lucru şi luă crema cu antibiotic, pe care o folosea la fel de des cum foloseau celelalte femei crema de mâini. După ce îşi îngriji tăieturile şi zgârieturile, începu să se pregătească pentru următoarea întâlnire.

Mulţumită de selecţia de aranjamente, albume de poze şi reviste, sună la numărul pe care i-l lăsase Parker– făcând o bunică în devenire tare fericită. În timp ce vorbeau, luă notiţe, făcu calcule în legătură cu numărul de trandafiri pitici şi de cale miniaturale. Roz pentru trandafiri, alb pentru cale. Calculele continuară, când începu să-şi imagineze aranjamentul principal. Cale vineţii, trandafiri Bianca, trandafiri pătaţi cu roz.

Delicat, feminin, dar cu accente elegante– dacă înţelesese bine ce vrea clienta. Mai notă câteva lucruri, adăugă ora şi locaţia livrării şi promise să-i trimită clientei un e-mail cu contractul şi cu o clasificare detaliată, până după-amiază.

Evaluându-şi timpul, îi dădu un telefon scurt furnizorului ei şi apoi plecă repede să-şi dea jos hainele de lucru şi să-şi pună costumul.

În timp ce îşi verifica machiajul, se întrebă dacă şi Jack analiza şi cugeta.

Într-un impuls de moment, alergă la calculator şi îi trimise un e-mail.

Eu încă mă gândesc. Dar tu?

Apăsă pe butonul de trimitere, înainte să apuce să se răzgândească.

Aflat în biroul său, Jack verifica schimbările pe care le făcuse partenerul lui. Noul proiect de construcţie continua să se modifice odată cu nehotărârea clienţilor. Doriseră ceva grandios, se gândi, şi asta obţinuseră. Doriseră şi şase şemineuri. Până când s-au decis că au nevoie de nouă. Şi de un lift.

Ultima schimbare implica închiderea completă a piscinei proiectate, pentru a putea fi folosită pe tot parcursul anului, şi legarea acesteia de clădirea principală printr-un pasaj.

„Bună treabă, Chip“, se gândi în timp ce făcu nişte mici schimbări. Studie rezultatul şi apoi schiţele trimise de inginer.

„Bine“, hotărî. „Foarte, foarte bine.“ Demnitatea casei din Georgia, în stil colonial, nu fusese compromisă. În plus, în ianuarie clientul putea înota.

Toată lumea era fericită.

Începu să scrie un e-mail, în care cerea clientului aprobarea pentru schiţe, când observă mesajul de la Emma.

Îl deschise şi citi rândul unic.

Glumea?

Orice gând care nu avea legătură cu ea– mai ales cu ea dezbrăcată– era o luptă. Tot ceea ce făcuse în acea dimineaţă îi luase de două ori mai mult decât ar fi trebuit, *pentru că* se gândea.

Nu avea rost să-i spună asta, se decise. Deci ce să-i răspundă? Îşi înclină capul şi zâmbi, apăsând pe butonul de răspuns.

Mă gândesc că ar trebui să vii în vizită diseară, purtând doar un trenci şi nişte cotiere.

După ce trimise mesajul, se lăsă pe spate şi îşi imagină– foarte clar– cum ar arăta Emma într-un trenci. Şi poate cu nişte tocuri foarte înalte, se gândi. Roşii. Odată ce şi-ar fi desfăcut cordonul, el ar fi...

– Trebuie să plec ca să mă pot întoarce.

Cu mintea la trenciul– scurt şi negru– se trezi holbându-se la Del.

– Alo, la ce te gândeşti?

– Ăăă... la treabă. Schiţe. La naiba. Ca din întâmplare, îşi activă screensaver. Tu n-ai treabă?

– Sunt în drum spre tribunal şi ar fi bine să ai nişte cafea.

Del se îndreptă spre bufet şi se servi singur.

– Eşti gata să pierzi?

– Ce să pierd?

– E seara de poker, amice, şi mă simt norocos.

– Seara de poker!

Del îl studie cu sprâncenele ridicate.

– La ce naiba lucrezi? Arăţi de parcă ai fi aterizat de pe altă planetă.

– Asta doar dovedeşte abilitatea mea supranaturală de a mă concentra la ceea ce fac. Lucru care se va întâmpla şi la seara de poker. Va trebui să te simţi mai mult decât norocos, ca să câştigi.

– Punem pariu? Pe o sută.

– S-a făcut.

Del ridică paharul în semn de toast şi bău.

– Cum merge cu anexele pentru cvartet?

– Am găsit ceva ce îmi place, pentru Mac şi Carter. Vreau doar să mai lucrez puţin.

– Bun. Lucrezi şi la Emma?

– Poftim? Ce fac?

– Emma. Al doilea răcitor?

– Nu încă. Nu... e ceva mai complicat. Atunci despre ce era vorba? se întrebă Jack. De ce simţea că-şi minte cel mai bun prieten?

– Merge şi simplu. Trebuie să mă duc să fac pe avocatul, zise Del, punând cana jos şi îndreptându-se spre uşă. Ne vedem diseară. A, şi încearcă să nu plângi când îmi vei plăti suta aia. E penibil.

Jack îi arătă degetul mijlociu şi Del ieşi, râzând.

Mai aşteptă zece secunde, atent la orice sunet de revenire, şi abia apoi îşi redeschise e-mailul.

Nici un răspuns încă de la Emma.

Cum a putut să uite că era seara de poker? Era genul de lucru pe care îl avea imprimat în creier. Pizza, bere, trabucuri, cărţi. Doar bărbaţi. O tradiţie, sau poate chiar un ritual, pe care el şi Del îl stabiliseră încă din vremea facultăţii.

Seara de poker era sacră.

Dacă zicea că vine? Că o să-i bată la uşă în seara aceea?

Se gândi la Emma, îmbrăcată într-un trenci negru şi purtând tocuri roşii.

Se gândi la prieteni buni, bere rece şi un pachet de cărţi de joc.

Bineînţeles, îşi spuse, nu exista decât un răspuns. Dacă i-ar fi trimis înapoi un e-mail zicându-i că o să treacă pe-acolo, i-ar fi explicat, pur şi simplu.

I-ar fi spus lui Del că a suferit o indigestie gravă.

Nici un bărbat, viu sau mort, nu ar fi putut să-l învinovăţească.

Conducând spre Greenwich, Mac întoarse capul şi o privi pe Parker.

– O.K., suntem doar noi două. Ce crezi, sincer, despre Emma şi Jack?

– Sunt amândoi adulţi, singuri, sănătoşi.

– Aha. Ce crezi, pe bune, despre Emma şi Jack?

Parker oftă şi râse indecis.

– Nu am prevăzut nimic, şi credeam că sunt bună la genul ăsta de lucruri. Dacă pentru mine e atât de ciudat, probabil că pentru ei e cu mult mai ciudat.

– Ciudat în sens negativ?

– Nu. Nu. Doar dubios. Suntem noi patru, şi ei doi– Del şi Jack. Împreună, suntem noi şase. Mă rog, şapte, cu Carter, dar asta se întâmpla dinainte de Carter. Am intrat şi am ieşit unii din vieţile şi afacerile altora timp de ani de zile. E valabil dintotdeauna pentru noi patru şi Del şi, de cât, de doisprezece ani pentru Jack? Când te gândeşti la un bărbat ca la un frate, e nevoie de o schimbare pentru a realiza că nu toată lumea din grup simte acelaşi lucru. E aproape la fel de ciudat cum ar fi ca uneia dintre noi să nu-i placă de el.

– Asta o şi reţine pe Em.

– Am înţeles.

– Devin apropiaţi, ceea ce e bine, dar, după aceea, sentimentele scad în intensitate. Cel puţin în cazul unuia. E ciudat, zise Mac, privind în oglinda retrovizoare înainte de a trece pe o altă bandă. Iar celălalt se va simţi rănit sau trădat.

– Sentimentele sunt sentimente. Nu înţeleg de ce oamenii dau vina unii pe alţii pentru ceea ce simt.

– Poate că o fac, poate că nu. Dar Emma este tare sensibilă. Este o magiciană când vine vorba despre manevrarea bărbaţilor– mă înclin cu respect –, dar îi menajează, chiar dacă nu simte nimic pentru ei. Înţelegi ce vreau să spun?

– Da.

Se apropiau de service, aşa că Parker se încălţă la loc cu pantofii pe care şi-i scosese când se urcase în maşină.

– O să iasă cu un tip şi a doua, şi a treia, şi a patra oară, chiar dacă şi-a dat seama de la prima întâlnire că nu o interesează. Nu vrea să-i rănească.

– Oricum, are mai multe întâlniri decât noi toate trei la un loc. Înainte să-l cunosc eu pe Carter, adăugă Mac. Şi reuşeşte mai totdeauna să scape de un bărbat, fără a-i şterbi din orgoliu. E talentată, îţi spun.

– Problema e că e mai apropiată de Jack. Îl iubeşte.

– Crezi...

– *Toate* îl iubim, termină Parker.

– Ah, în felul ăla. Adevărat.

– Trebuie să fie greu să întrerupi o relaţie cu o persoană la care chiar ţii. Mai ales dacă eşti ca Emma; încearcă să rezolve problema asta înainte să lase lucrurile să avanseze. Să-l rănească nu este o opţiune pentru ea.

– Câteodată îmi doresc să fiu la fel de atentă ca Emma, zise Mac, aşteptând la semafor. Dar nu prea des. Necesită prea multă muncă.

– Ai momentele tale. Eu? Eu sunt agresivă.

– O, da, mă sperii teribil, Parks, zise Mac, pufăind. Dar eşti destul de înfricoşătoare când îţi pui mantia de Parker Brown, din familia Brown din Connecticut, continuă ea pornind. Şi, dacă te şi învârţi puţin, mulţi cad răpuşi.

– Nu răpuşi. Poate temporar şocaţi.

– Ai lovit-o teribil pe Linda, zise Mac, vorbind despre mama ei.

– Asta ai făcut-o tu, atunci când ai înfruntat-o.

– O mai înfruntasem şi înainte, spuse Mac, dând din cap. Poate nu ca ultima dată, nu atât de direct şi de categoric. Dar ce am început eu, ai terminat tu. Să-l mai adăugăm şi pe Carter, şi faptul că la cât e ea de, Doamne, *amabilă*, el nu trebuie să-i suporte prostiile– plus că e cocoloşită de logodnicul ei bogat, la New York. Viaţa mea e mult mai uşoară acum.

– Te-a mai căutat de atunci?

– E amuzant că mă întrebi. Chiar azi-dimineaţă, şi se purta de parcă nu am fi avut niciodată acea discuţie. Ea şi Ari s-au decis să se căsătorească în secret. Într-un mare fel. Nebunii ăia zboară spre Lacul Como luna viitoare şi se vor căsători la vila unuia dintre bunii prieteni ai lui Ari, imediat ce Linda va planifica toate detaliile– asta e viziunea ei despre căsătoria în secret, presupun.

– Of, Doamne, dacă zici că vine şi George Clooney, merg şi eu.

– Aş vrea eu. Oricum, nu cred că suntem invitate. Cred că a sunat mai mult ca să-mi dea de înţeles că nunta ei va fi organizată *mult* mai bine decât ar fi fost la Vows.

– Ce i-ai spus?

– *Buona fortuna*.

– Pe bune?

– Da. M-am simţit bine. Şi chiar am vorbit serios. Îi urez succes. Dacă e fericită cu acest Ari, o să mă lase în pace. Aşa... întoarse de două ori maşina şi parcă pe aleea din faţa atelierului Kavanaugh. Toate-s bune. Vrei să te aştept, pentru orice eventualitate?

– Nu, du-te. Ne vedem acasă, la întâlnirea de diseară.

Parker coborî din maşină, luându-şi servieta şi uitându-se la ceas. Exact la timp.

Scană clădirea lungă care găzduia ceea ce păreau a fi nişte birouri, alăturate unui mare garaj. Auzi zgomotul făcut de vreun soi de compresor, în timp ce se apropia, şi văzu prin uşile deschise ale garajului picioarele, şoldurile şi mare pare din trunchiul mecanicului care lucra la maşina ridicată pe un cric.

Observă tot soiul de rafturi, pe care presupuse că se aflau bucăţi de caroserie, alte accesorii şi teancuri de unelte. Bidoane şi furtunuri.

Mirosea a ulei şi a transpiraţie, dar nu deranja. Mirosuri ale muncii, parfumuri productive. Le aproba, mai ales că văzu maşina Emmei în parcare, foarte curată şi strălucitoare.

Curioasă, se îndreptă spre ea. Cromul lucea în soare şi observă prin geam semnele atenţiei meticuloase.

Dacă, mustăci ea, maşina va merge la fel de bine cum arăta, o s-o aducă şi pe ea aici, în loc de reprezentanţă, pentru următoarea revizie.

Traversă parcarea, îndreptându-se spre birou, pentru a plăti factura şi a lua cheia.

Înăuntru, o femeie cu părul mai mult portocaliu decât roşu stătea pe un scaun în faţa unui birou în formă de L, ciocănind cu două degete la tastatura unui calculator.

Sprânceana ei ridicată şi buzele strânse îi arătară lui Parker că nu era fan calculator.

Se opri, privind-o pe Parker pe deasupra unor ochelari verzi.

– Te-ajut cu ceva?

– Da, mulţumesc. Am venit să ridic maşina doamnei Emmaline Grant.

– Eşti Parker Brown?

– Da.

– A sunat şi-a spus că o să vii s-o iei.

Cum femeia nu făcea nici o mişcare, continuând să o privească pe deasupra ochelarilor, Parker zâmbi politicos.

– Vreţi să vedeţi un buletin?

– Nu. Mi-a spus cum arăţi atunci când am întrebat-o, şi arăţi exact cum te-a descris.

– Atunci, se poate să văd factura?

– Lucrez la ea, zise femeia, întorcându-se şi începând din nou să tasteze. Poţi sta jos, acolo. Nu durează mult. Ar lua mult mai puţin dacă aş putea s-o scriu într-un facturier, dar Mal vrea să facem aşa.

– În regulă.

– Sunt nişte automate în spatele uşii aceleia, dacă vrei ceva de băut.

Parker se gândi la clienta ei, la distanţa pe care o avea de parcurs până la magazinul cu articole pentru nuntă şi la trafic.

– Aţi spus că nu durează mult.

– N-o să dureze. Spuneam şi eu... Ce vrea demonul ăsta al iadului de la mine? zise femeia, trecându-şi unghiile roşii şi lungi prin părul portocaliu şi creţ. De ce nu scuipă odată porcăria aia de factură afară?

– Îmi daţi voie... zise Parker, aplecându-se spre calculator şi scanând ecranul. Cred că ştiu care-i problema. Faceţi click aici, cu mouse-ul, spuse, arătând pe ecran. Bun. Acum vedeţi unde scrie Tipărire? Daţi click. Gata. Acum click pe O.K.

Parker se dădu în spate când auzi imprimanta pornind.

– Asta a fost.

– Click aici, click acolo. Niciodată nu-mi pot aminti care click vine mai întâi, zise, uitându-se peste masă şi zâmbind pentru prima dată. Avea ochii de un verde le fel de tare şi de ameţitor ca ochelarii. Mulţumesc.

– Nici o problemă.

Parker luă factura, oftând puţin când trecu în revistă lista de reparaţii. Baterie nouă, reglaj, distribuţie a gazelor, schimb de ulei, curea ventilator, schimbarea cauciucurilor, plăcuţe de frână.

– Nu văd preţul pentru curăţare.

– Nu se taxează. Client nou. E gratis.

– Foarte frumos, zise Parker, plătind factura, după care băgă copia în buzunarul servietei şi luă cheia. Mulţumesc.

– Cu plăcere. Mai veniţi când aveţi nevoie.

– Cred că asta o să fac.

Ieşind, porni către maşina Emmei şi deschise uşa.

– Hei, hei, stai puţin.

Se opri, întorcându-se. Recunoscu picioarele, şoldurile şi trunchiul pe care le văzuse sub burta maşinii din garaj. Li se adăugaseră pieptul şi umerii. Briza uşoară de primăvară îi bătea prin părul închis la culoare– care avea nevoie să fie tuns– şi dezordonat, fie de la muncă, fie din neglijenţă. Se potrivea cu liniile dure şi ascuţite ale feţei lui şi cu barba neagră ce demonstra că nu se mai bărbierise de câteva zile.

Observă rapid totul, la fel cum observase liniile aspre ale gurii şi ochii de un verde intens, ce păreau nervoşi.

S-ar fi uitat de sus la el, dacă nu ar fi fost obligată să-şi înalţe privirea atunci când se opri în faţa lui. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui şi spuse cu cel mai rece ton posibil:

– Da?

– Crezi că tot ceea ce-ţi trebuie e o cheie şi un permis de conducere?

– Pardon?

– Cablurile de la baterie erau complet corodate, uleiul era un mâl. Cauciucurile erau dezumflate, şi plăcuţele de frână, aproape distruse. Pun pariu că te dai zi de zi cu vreo cremă la modă.

– Mă scuzi?

– Dar nu te oboseşti să-ţi duci maşina la un service. Cucoană, maşina asta era o ruşine. Probabil că dai mai mult pe pantofii ăia, decât pe întreţinerea ei.

Pantofii ei? Pantofii ei nu erau treaba lui, dar îşi păstră un ton sec, insultător de direct:

– Apreciez pasiunea pe care o ai pentru munca ta, dar mă îndoiesc că şeful tău ar fi de acord cu felul în care vorbeşti cu clienţii.

– Eu sunt şeful şi nu am nici o problemă cu asta.

– Înţeleg. Ei bine, domnule Kavanaugh, ai un fel ciudat de a-ţi promova afacerea. Acum, te rog să mă scuzi.

– Nu există nici o scuză pentru felul în care ai neglijat vehiculul acesta. L-am pus pe roţi pentru tine, doamnă Grant, dar...

– Brown, îl întrerupse. Doamna Brown.

– Sora lui Del, zise el, mijindu-şi ochii şi studiindu-i faţa. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Cine-i Emmaline Grant?

– Asociata mea.

– Bine. Transmite-i ce ţi-am spus. E o maşină bună. Merită mai mult.

– Fii sigur că o să-i spun.

Întinse mâna spre uşă, dar el i-o luă înainte, deschizându-i portiera. Urcă în maşină, îşi aşeză servieta pe scaunul din dreapta şi îşi puse centura. Apoi încheie conversaţia cu un „Mulţumesc“.

El rânji scurt.

– Vrei să zici: „să te ia naiba“. Ai grijă cum conduci, adăugă, închizând uşa.

Porni maşina şi se simţi uşor dezamăgită când auzi motorul torcând ca o pisicuţă. Îndepărtându-se, se uită în oglinda retrovizoare şi îl văzu stând acolo şi privind în urma ei.

Nepoliticos, se gândi ea, absurd de nepoliticos, de fapt. Dar se pare că ştia să-şi facă treaba.

Parcând lângă magazinul cu articole pentru nuntă, unde trebuia să se vadă cu clienta, Parker îşi scoase BlackBerryul să îi trimită un e-mail Emmei.

Em. Maşina e gata. Arată şi merge mai bine decât atunci când ai cumpărat-o. Îmi datorezi mai mult decât factura. Discutăm diseară. P.

Stând acasă, Emma folosi timpul liber dintre întâlniri ca să-şi facă ordine în contracte. Îi plăceau la nebunie alegerile făcute de ultima ei clientă, o mireasă de decembrie. Culoare, culoare şi iar culoare, se gândi. Va fi o plăcere să lucreze cu tonuri atât de calde şi de îndrăzneţe în mijlocul iernii.

Trimise clientei contractul pentru aprobare şi copie fişierele Vows pentru Parker. Zâmbi când observă un e-mail de la Jack. Apoi, pufni în râs citindu-l.

– Trenci şi cotiere. Bună glumă. Ia să vedem...

Va trebui să alegi între cotierele mele roşii de dantelă şi cele negre de catifea. Sau pot să te surprind, pur şi simplu. O să le probez mai târziu împreună cu colecţia mea de trenciuri. Am unul preferat. E negru şi are un aspect lucios, aşa că pare întotdeauna... umed.

Din păcate, nu pot astă-seară. Ceea ce înseamnă că avem amândoi mai mult timp de gândire.

– Acestea fiind zise, cred că te-am pus puţin pe gânduri, murmură Emma, apăsând butonul de trimitere.

capitolul 8

La ora şase, Emma intră în bucătărie, prin foaier, în acelaşi timp în care Parker intra din hol.

– Sincronizare perfectă. Bună, doamnă G.

– Salată Caesar, anunţă doamna Grady. Aşezaţi-vă la masa din bucătărie. Nu mai pun masa în salon, din moment ce sunt sigură că o să tot veniţi să ciuguliţi câte ceva.

– Da, doamnă. Am lucrat în timpul prânzului. Sunt moartă de foame.

– Ia-ţi şi-un pahar de vin. E în toane proaste, zise doamna Grady, arătând spre Parker.

– Nu sunt în toane proaste, sări Parker, luând unul dintre paharele pe care le umpluse doamna Grady. Uite-ţi factura.

– Au, zise Emma, privind ultimul rând şi strâmbându-se. Cred că o merit.

– Se poate. Dar *eu* nu meritam discursul furios al mecanicului, care a presupus că vorbeşte cu tine.

– Uau! La ce spital e? Ar trebui să-i trimit nişte flori.

– A supravieţuit, neatins. În parte, fiindcă mă grăbeam şi nu am avut timp să-l răsnesc. Ţi-au curăţat şi maşina, ca lumea, interior şi exterior– serviciu gratuit pentru clienţii noi. Ceea ce a fost un plus pentru el. Dar foarte mic.

Făcu o pauză, luând o gură de vin.

– Doamnă G., dumneata cunoşti pe toată lumea.

– Chiar dacă îmi place sau nu. Staţi jos. Mâncaţi, zise doamna Grady, aşezându-se pe unul dintre scaune, cu paharul ei de vin în mână.

– Vrei să ştii ce-i cu tânărul Malcolm Kavanaugh. E cam sălbatic. Puşti de armată. Tatăl lui a murit peste hotare, pe când era doar un băieţandru. Zece sau doisprezece ani, cred, lucru care ar putea explica partea sălbatică. Mama lui a avut de furcă încercând să-l ţină pe drumul cel bun. Servea la barul de pe bulevard, la Artie's. Era fratele ei, Artie adică, şi din cauza asta se mutase aici după ce şi-a pierdut soţul.

Doamna Grady luă o gură de vin şi se aşeză mai bine, pentru a continua povestea.

– După cum probabil ştiţi, Artie Frank este un dobitoc, iar soţia lui este o snoabă fandosită. Din ce am auzit, Artie s-a decis să-l ia în mână pe băiat, iar băiatul a făcut tot ce a putut să-i scoată mâna din încheieturi. Bravo lui, zise ea uşor delectată. Băiatul a plecat să participe la curse de

maşini, sau motociclete, sau ceva de genul ăsta. A făcut şi nişte cascadorii prin filme, cred. A câştigat bine, din ce am auzit. Şi s-a asigurat că mama lui a primit o porţie din ceea ce a realizat.

– Da. E un lucru bun dacă a făcut asta, admise Parker.

– S-a accidentat, în timp ce făcea o acrobaţie, şi a primit o grămadă de bani în schimb. I-a folosit ca să cumpere garajul de pe Route One, acum vreo trei ani. I-a cumpărat şi mamei lui o casă micuţă. A construit o afacere frumoasă, din ceea ce mi s-a spus, dar şi-a păstrat încă o urmă de sălbăticie.

– Presupun că şi-a construit afacerea în urma a ceea ce ştia despre motoare, şi nu despre relaţiile cu clienţii.

– Te-a enervat, comentă Emma.

– O să-mi treacă, atâta timp cât îşi face treaba ca lumea. Să încheiem discuţia, zise Parker privind-o pe Laurel intrând.

– Am pregătit cafea şi biscuiţi. Unele dintre noi nu au timp să stea să mănânce şi să bârfească înainte de întâlnire, zise Laurel încruntată, trecându-şi mâinile prin păr. Şi mai beţi şi vin.

– Parker era nervoasă pentru că...

– Am auzit deja povestea, spuse Laurel, turnându-şi o jumătate de pahar. Vreau informaţii proaspete. Care-i situaţia cu Jack?

– Cred că facem sex virtual. Încă suntem în stadiile de început ale preludiului, deci nu ştiu în ce direcţie ne îndreptăm.

– Nu am făcut niciodată sex online. Nu mi-a plăcut niciodată cineva atât de mult, încât să fac aşa ceva, spuse Laurel, gândindu-se. Sună ciudat. Îmi place un tip destul de mult ca să fac sex normal, dar nu virtual.

– Pentru că e un joc. Emma se ridică, pasându-i lui Laurel jumătatea de salată rămasă. Se poate să-ţi placă un bărbat destul de mult ca să te culci cu el, dar nu suficient cât să te joci cu el.

– Pare ciudat de logic, spuse Laurel şi dădu din cap, înfigând furculiţa în salată. Tot ce spui, când vine vorba de bărbaţi, e întotdeauna ciudat de logic.

– În mod evident îi place de Jack destul de mult, încât să se joace cu el, adăugă Parker.

– Jack are simţul umorului, iar ăsta este unul dintre lucrurile care mi-au plăcut mereu la el. Şi m-au atras, zise Emma zâmbind subtil. O să vedem cât de mult ne place să jucăm jocuri.

În salon, Parker conducea întâlnirea cu doi tineri logodiţi şi cu mamele celor doi miri, servindu-i cu cafea şi cu pricomigdale făcute de Laurel.

– După cum le-am explicat lui Mandy şi Seth, agenţia Vows îşi va adapta serviciile pentru a se potrivi nevoilor voastre. Pe cât de mult sau de puţin doriţi. Scopul nostru, împreună şi individual, este să vă oferim nunta perfectă. Nunta *voastră* perfectă. Ultima oară când am vorbit, nu ştiaţi o dată exactă, dar aţi decis că vreţi să fie seara şi în exterior.

Emma ascultă, pe jumătate atentă, discuţia legată de date.

Se întreba dacă Jack primise e-mailul ei.

Mireasa voia ceva romantic. Nu asta voiau toate? se gândi Emma, ciulind urechile când auzi că mireasa vrea să poarte rochia de mireasă a bunicii sale.

– Am o poză, spuse Mandy, dar Seth nu are voie să o vadă. Deci...

– Seth, vrei o bere?

– Vreau, zise el, uitându-se la Laurel şi zâmbind.

– Hai cu mine. Te rezolv eu. Până când termini tu berea, vom fi şi noi gata, probabil.

– Mersi. Mandy băgă mâna într-un dosar mare, în timp ce Laurel îl conducea pe Seth afară. Ştiu că probabil pare absurd...

– Deloc.

Parker întinse mână să ia poza, iar expresia ei politicoasă deveni radioasă.

– Uau! Uau, este superbă! E, pur şi simplu, uluitoare! Sfârşitul anilor treizeci, începutul anilor patruzeci?

– Eşti bună, spuse mama miresei. Părinţii mei s-au căsătorit în 1941. Ea avea doar optsprezece ani.

– De când eram mică am spus că vreau să port rochia bunicii, atunci când o să mă căsătoresc. Trebuie ajustată şi recondiţionată puţin, dar bunica a avut mare grijă de ea.

– Te-ai gândit la o croitoreasă anume?

– Am vorbit cu Esther Brightman.

Parker dădu din cap aprobator, studiind poza.

– E un geniu, şi este exact persoana pe care aş recomanda-o pentru asta. Mandy, o să arăţi absolut superb. Şi, dacă vrei, putem concepe toată nunta în funcţie de rochia pe care ţi-o alegi. Farmec vintage elegant şi aer romantic stilat. Frac, în loc de smoking, pentru mire şi cavalerii de onoare.

– A, uau! Uau! Crezi că ar accepta? o întrebă mireasa pe viitoarea soacră.

– O să accepte tot ceea ce vrei tu, scumpo. Mie, personal, îmi place la nebunie ideea. Ar trebui să găsim rochii vintage sau în stil vintage pentru domnişoarele de onoare.

Emma analiză poza când ajunse la ea. Fluidă, se gândi, cu linii de

inspiraţie Art Déco, cu o strălucire care sugera mătase. Ridică privirea, studiind-o pe Mandy, şi se decise că rochia va arăta la fel de bine pe tânăra mireasă, cum arătase şi pe bunica acesteia.

– Pot să reproduc buchetul, îşi spuse.

– Cum? se întrerupse Mandy în mijlocul propoziţiei, întorcându-se spre Emma.

– Buchetul– dacă vrei– pot să-l reproduc. Priveşte cât de isteaţă a fost bunica ta, cât de inteligent a contrabalansat liniile lungi şi fluide ale rochiei cu semilunele supradimensionate ala calelor. Ai cumva vălul şi diadema?

– Da.

– Din ceea ce văd, a prins pe margini lăcrămioare. Putem face la fel, dacă îţi place. Voiam doar să-ţi spun lucrul ăsta înainte să apară Seth. Ca să te poţi gândi.

– Îmi place la nebunie! Mama?

– Mama o să se topească. Şi eu la fel. Şi mie îmi place foarte tare.

– O să mai discutăm detalii când vom avea întâlnirea individuală. Între timp, când alegi rochiile pentru domnişoarele de onoare, poţi face nişte poze, după care să-mi fac eu copii, sau le poţi scana şi mi le poţi trimite prin e-mail, ca să vad ce flori putem alege pentru ele.

– Mai bine pui asta la loc, zise Emma, întinzându-i poza lui Mandy.

– Mac, ce-ar fi să-i povesteşti lui Mandy câte ceva despre felul în care lucrezi pe partea foto?

– Mai întâi, vreau să facem o poză în acelaşi stil ca al celei pe care o ai cu bunica ta. E clasică şi e superbă. Iar diseară, ar trebui să discutăm despre ce ţi-ai dori pentru pozele de logodnă.

Trecură de la etapă la etapă, pas cu pas, într-un ritm pe care şi-l dezvoltaseră în ani de zile. Pe măsură ce discutau despre poze şi mâncare, Emma îşi notă cuvinte-cheie care urmau să o ajute să-şi facă o imagine despre mireasă, despre mire şi despre ceea ce-şi doreau.

Iar când gândurile ei se îndreptară spre Jack de câteva ori, îşi reaminti că putea foarte bine să facă mai multe lucruri în acelaşi timp.

Conducându-i pe clienţi spre uşă, împreună cu asociatele ei, începu să se gândească cum să facă să plece mai repede ca să vadă dacă Jack îi răspunsese la e-mail.

– Bună treabă, zise ea. O să mă duc acasă şi o să deschid un dosar pentru acest eveniment. Deci...

– Ar mai fi ceva, o întrerupse Parker. Când am fost azi la magazin, i-am găsit rochia lui Mac.

– Ce-ai făcut? clipi Mac către ea mirată. Rochia *mea*?

– Tu cunosc şi ştiu ce cauţi. Dacă tot eram acolo, m-am folosit de conexiunile noastre şi am adus-o acasă ca să o vezi. Poate că mă înşel, dar m-am gândit că poţi, cel puţin, s-o probezi.

– Ai adus acasă o rochie de mireasă ca s-o probez? îşi miji Mac ochii, privind-o pe Parker. Nu eşti tu cea care le spune mireselor că pot proba şi o sută de rochii înainte de-a o găsi pe cea potrivită?

– Ba da, dar tu nu eşti ca toate miresele. Tu ştii imediat ce merge şi ce nu. Dacă ţi se potriveşte, e foarte bine. Hai să mergem să aruncăm o privire. E sus, în apartamentul miresei.

– O, *trebuie* s-o vedem, zise Emma încântată de idee, apucând-o pe Mac de mână şi trăgând-o după ea. Staţi, avem nevoie de şampanie, lucru la care Parker probabil că s-a gândit deja.

– Dacă e aşa, doamna G. a dus-o sus.

– Şampanie şi o posibilă rochie de mireasă? mustăci Mac. Ce mai aşteptăm? Nu te superi dacă nu-mi place, adăugă ea urcând scările.

– Deloc. Dacă nu-ţi place, o să-mi dau seama cât de mare este diferenţa dintre gusturile noastre.

Cu un vag zâmbet de superioritate, Parker deschise uşa de la apartamentul miresei, în care doamna Grady turna şampania în pahare.

– V-am auzit venind.

Îi făcu cu ochiul lui Parker, în timp ce Mac privea uimită rochia atârnată pe umeraş.

– E superbă, murmură Mac. E...

– Fără bretele, ceea ce cred că ţi se potriveşte, continuă Parker. Şi croiala puţin în A va arăta foarte bine pe silueta ta. Ştiu că voiai ceva complet lipsit de ornamente, dar cred că te înşeli. Materialul de organza suprapus pe mătase îţi dă un aer mai romantic şi îndulceşte liniile, tu fiind mai ascuţită. Şi spatele?

Parker o luă din cuier, întorcând-o.

– Îmi place la nebunie! zise Emma, băgându-se în faţă. Trena încreţită, din organza! E dementială, uşor cochetă. Şi felul în care se va mula pe fund...

– O să-l scoată mai bine în evidenţă, continuă Laurel. Dacă nu o încerci tu, o încerc eu.

– Lasă-mă un minut, e un moment important. O.K., a trecut momentul.

Mac îşi descheie pantalonii şi îi dădu jos, în timp ce Emma îi făcu semn cu degetul.

– Întoarce-te cu spatele la oglindă. Nu trebuie să te vezi când o îmbraci. O să ai în faţa ochilor doar efectul final, când vei fi gata îmbrăcată.

– Iar îţi laşi hainele pe jos, dădu din cap doamna Grady, adunându-le. Ca întotdeauna. Hai, ajutaţi-o să se îmbrace, ordonă, dându-se în spate zâmbind.

– O! Cred că o să plâng, se smiorcăi Emma în timp ce Parker aranja rochia.

– Nu avea mărimea ta, deci e un pic mare.

– Pentru asta sunt eu aici, zise doamna Grady, luându-şi perniţa de ace. O să tăiem şi coasem un pic pe ici, pe colo, ca să arate mai bine pe tine. Păcat c-ai fost întotdeauna o urâţică.

– Mă poţi insulta, dar nu mă înţepa.

– Îmi convine, deocamdată.

Doamna Grady se învârti în jur, aranjând corsajul, apoi se întinse să aranjeze părul de un roşu-intens al lui Mac.

– Trebuie să lucrăm cu ce avem.

– Acum numără până la trei, Mac, şi apoi întoarce-te. Uită-te la tine, zise Emma apăsându-şi mâinile pe buze.

– O.K.

Mac inspiră adânc, expiră şi apoi se întoarse spre oglinda înaltă în care văzuse atâtea mirese studiindu-şi reflexia. Nu putu rosti decât „Oh“.

– Asta spune tot, zise Laurel lăcrimând. Asta... este. Asta eşti tu.

– Este... Sunt... La naiba, sunt mireasă, zise Mac, punându-şi degetele agitate pe piept şi întorcându-se. Uau, ia priviţi spatele. Este cochet, şi feminin, şi chiar *am* fund. Parks, zise, privindu-se în oglindă şi întorcându-se spre Parker.

– Sunt bună, au ba?

– Eşti cea mai tare. Asta e rochia mea de mireasă. Ah, doamnă G.!

– Vărs şi eu o lacrimă de bucurie la gândul că n-o să mai am patru celibatare pe cap, zise doamna G., ştergându-şi ochii.

– Flori în păr. O bentiţă lată de flori în loc de văl, sugeră Emma.

– Crezi? zise Mac, făcându-şi gura pungă şi imaginându-şi. Ar putea merge. Ar putea merge bine.

– O să-ţi arăt nişte idei. Şi cred că, la liniile lungi ale rochiei, ar merge un buchet rotund. Poate purtat pe braţ, zise Emma, înclinându-şi braţul pentru a exemplifica. Sau în cascadă. Culori tari şi calde de toamnă şi... mă las purtată de val.

– Nu. Doamne, planificăm nunta mea! Cred că am nevoie de paharul acela de şampanie.

– În mod sigur arată mai bine pe tine decât vechile noastre costumaţii de nuntă, zise Laurel, întinzându-i cupa de şampanie.

– Plus că nu-mi provoacă mâncărimi.

– O să-ţi fac un supertort.

– O, vai, iar încep să plâng.

– Întoarceţi-vă, toate, ordonă doamna Grady, scoţând un aparat foto din buzunar. Nu doar roşcata noastră are nevoie de poză. Sus paharele. Astea-s fetele mele, murmură ea, surprinzând momentul.

În timp ce fetele beau şampanie şi discutau despre flori pentru nuntă, Jack îşi desfăcea o bere, pregătindu-se să-i jecmănească pe băieţi la poker.

Şi încercă să nu se gândească la Emma şi la ultimul ei e-mail.

– Având în vedere că e prima seară oficială de poker pentru Carter, să încercăm să nu-l umilim, zise Del, bătându-l prieteneşte pe umăr pe Carter. Să-i luăm banii e una, dar să-l facem de râs e cu totul altceva.

– O să fiu blând, promise Jack.

– Aş putea doar să privesc.

– Păi, şi unde ar mai fi distracţia şi profitul? Pentru noi, întrebă Del.

– Ha, răspunse Carter.

Se fâţâiau la parterul casei lui Del. Spaţiul de vis al oricărui bărbat, după părerea lui Jack, cu barul antic pe care se serviseră, odată, beri în Galway, o masă de biliard, un televizor cu ecran plat– o completare a celui şi mai mare din camera de filme şi jocuri aflată în cealaltă parte a casei –, un tonomat antic, jocuri video şi două automate de jocuri clasice. Scaune de piele şi canapele imense. Plus o masă de poker ca în Las Vegas, gata pregătită de acţiune.

Nu era de mirare că el şi Del erau prieteni.

– Dacă ai fi fată, îi spuse Jack lui Del, m-aş căsători cu tine.

– Nu. Doar te-ai culca cu mine şi n-ai mai suna niciodată.

– Probabil, ai dreptate.

Jack apucă o felie de pizza, dacă tot era pe masă. Să jupoaie prietenii era o treabă grea. În timp ce mânca, studie grupul. Doi avocaţi, profesorul, arhitectul, chirurgul, arhitectul peisagist şi– văzând ultimul jucător că intră pe uşă– mecanicul.

„Un grup interesant“, se gândi. Varia din când în când cu câte un nou membru, cum era de data asta Carter, sau când vreunul dintre ei nu putea ajunge. Tradiţia serii de poker începuse când el şi Del erau la facultate. Poate că feţele se mai schimbau câteodată, dar baza rămânea.

Mâncare, băutură, minciuni, discuţii despre sport. Şi încercarea de a câştiga banii prietenilor.

– Suntem toţi. Vrei o bere, Mal? întrebă Del.

– Sigur. Cum merge? i se adresă Mal lui Jack.

– Destul de bine. Carter Maguire e carne proaspătă. Carter, Malcolm Kavanaugh.

– Salut, zise Mal, dând din cap.

– Îmi pare bine. Kavanaugh? Mecanicul?

– Vinovat.

– I-ai ridicat maşina viitoarei mele soacre.

– Da? M-a rugat ea?

– Nu. Linda Barrington.

– O.K., zise Mal, mijind ochii. Da. BMW-ul decapotabil. 128.

– Hm. Cred că da.

– Frumoasă maşină. Interesantă femeie, zâmbi Mal, ridicând halba cu bere. Succes cu ea.

– Fiica nu-i seamănă, adăugă Del.

– Norocul tău, îi spuse Mal lui Carter. Am cunoscut-o şi pe fiică. Mackensie, nu? E mişto. Face treaba cu nunţile alături de Cobaltul pe care l-am avut în service.

– Emma, adăugă Del.

– Aşa. Ar trebui să fie arestată pentru abuzul vehiculului. Am cunoscut-o pe sora ta, când a venit să ia maşina, îi spuse lui Del, rânjind. Şi ea e mişto. Chiar şi când se uită urât la tine.

– Deci... Emma nu şi-a ridicat maşina?

– Nu, cealaltă a luat-o, zise Mal, privindu-l pe Jack. „Domnişoara Brown.“ Sorbi din bere. Cea care spune „scuză-mă“ când vrea să zică „du-te naibii“.

– Asta e Parker, confirmă Del.

– Şi cea care abuzează maşini arată la fel de bine ca celelalte două?

– Toate arată bine, murmură Jack.

– Îmi pare rău că n-am văzut-o.

– Înainte să-l pocnesc pe Mal pentru că are gânduri necurate în legătură cu surorile mele– biologice şi onorifice –, zise Del, hai să jucăm cărţi.

– Imediat, răspunse Jack, scoţându-şi telefonul din buzunar ca să-şi verifice e-mailul, în timp ce restul grupului se îndrepta spre masă.

Era aproape de miezul nopţii când Emma ajunse acasă. Timpul zburase odată ce începuseră să discute planuri şi idei pentru nunta lui Mac.

Mai că ţopăia de energie, fiind uşor euforică de la şampanie.

Nunta lui Mac.

Aproape că îşi imagina cât de perfectă va fi mireasa în rochia ei superbă, cu o cascadă de flori în braţe. Iar ea, Parker şi Laurel, trei domnişoare de onoare. Roşcat pentru ea, auriu tomnatic pentru Parker şi portocaliu pentru Laurel. Şi florile pe care le va pregăti, în paleta bogată de toamnă.

O să fie o provocare, se gândi Emma, urcând scările. Parker avusese dreptate când spusese asta, aşa că trebuiau să se apuce să planifice totul. Să organizezi o nuntă era una. Să o organizezi şi să şi participi la ea era cu totul altceva.

Aveau nevoie de ajutor, de mai mulţi angajaţi, dar nu numai că or să reuşească, ci o să iasă ceva extraordinar.

Cufundată în gânduri, îşi începu ritualul de seară. Îşi aranjă patul şi dădu din cap aprobator, netezind cearşafurile. Poftim, arătase că se poate abţine, purtându-se cât se poate de matur. Îşi petrecuse seara împreună cu prietenele– afaceri şi plăcere– şi nu îşi neglijase rutina nocturnă.

Ceea ce dovedea că este un adult raţional.

Ţinând pumnii strânşi, alergă din dormitor în birou să-şi verifice e-mailul.

– Aha, ştiam eu, zise, deschizând ultimul mesaj de la Jack.

Deja joci murdar. Mersi.

Îmi plac surprizele. Îmi place mai ales să le despachetez, aşa că abia aştept să te ajut să-ţi scoţi haina. Îmi place să fiu metodic când vine vorba de surprize, să anticipez. O să te despachetez foarte încet. Centimetru cu centimetru.

– Oh, vai! spuse ea.

Şi, când o să termin, o să vreau să privesc mult şi bine. Înainte să ating. Centimetru cu centimetru.

Când, Emma?

– Ce-ai zice chiar acum?

Închise ochii, imaginându-şi-l pe Jack cum dezbrăca haina ei neagră lucioasă, pe care nici măcar nu o avea. Într-o cameră strălucind în lumina lumânărilor. Cu muzică lentă şi fierbinte în fundal– pentru a simţi ritmul basului în sânge.

Ochii lui, periculoşi şi fumurii, privind-o până când căldura i-ar fi înmuiat pielea. Şi apoi, mâinile lui puternice, sigure, lente, urmându-i căldura trupului şi mângâindu-i catifeaua braţelor până când...

– E stupid, zise, îndreptându-se pe scaun.

Stupid, poate, se gândi, dar reuşise să o stârnească.

Era timpul să răspundă în acelaşi fel.

Îmi place să mă joc şi nu mă deranjează să joc murdar.

Surprizele sunt amuzante şi, fiind chiar eu surpriza, e şi mai bine. În cazuri din astea, câteodată, îmi place să fiu despachetată încet. Degetele să desfacă cu răbdare funda, iar mâinile să dezvelească cu grijă, cu mare grijă, ambalajul, pentru a ajunge la conţinut.

Alteori îmi doresc ca degetele şi mâinile să rupă pur şi simplu barierele. Rapid şi lacom, şi poate puţin dur.

Curând, Jack.

Nu mai era vorba despre *dacă*, se gândi.

Ci despre când.

Odată ce terminară cele trei aranjamente şi Tink se ocupa de o altă livrare, Emma aruncă o privire rapidă peste notele şi schiţele ei.

– Şase buchete rotunde, inclusiv buchetul pe care o să-l arunce mireasa, vinerea viitoare. Şase aranjamente pe suport înalt, opt aranjamente centrale, mingea din trandafiri albi, ghirlande pentru pergolă, murmură, citind lista. Mâine o să am nevoie de tine cel puţin trei ore. Patru ar fi şi mai bine.

– Am o întâlnire diseară şi sper să iasă ceva, plescăi Tink guma, cu degetele ocupate. Aş putea ajunge aici mâine pe la prânz.

– Dacă poţi sta până la patru, ar fi suficient. Şi încă patru ore joi. Cinci, dacă vrei. Tiffany o să vină şi ea joi, iar Beach poate sta toată ziua de vineri. Mi-ar fi de folos să stai cât de mult poţi vineri dimineaţă. Putem începe la ora trei aranjarea pentru evenimentul de vineri. Sâmbătă avem iar două chestii. Trebuie să începem la ora opt cu prima. Adică, la opt dimineaţa, Tink.

Tink îşi dădu ochii peste cap, continuând să îndepărteze ţepii de pe tulpinile unor trandafiri.

– Pe la trei dăm jos decoraţiile pentru primul eveniment şi începem să facem pregătirile pentru al doilea, până la cinci. Duminică, avem o nuntă mare, una singură, care începe la patru. Deci va trebui să dăm startul pe la zece– zece şi jumătate.

– O să încerc să-mi strecor viaţa printre toate astea, zise Tink abătută.

– Te vei descurca. Duc la răcitor ce ai aranjat şi aduc ceea ce ne trebuie pentru aranjamente.

Tocmai luă primul recipient şi se întoarse, când intră Jack.

– Oho... Bună.

– Bună şi ţie. Ce mai faci, Tink?

– Emma ne epuizează.

– Da, abuzez de ea constant, zise Emma. O poţi cocoloşi până car eu astea la răcitor.

Doamne, se gândi, arăta atât de bine în hainele de teren, cu bocancii, jeanşii spălăciţi şi cămaşa suflecată până la coate.

Ar fi vrut să poată lua o muşcătură rapidă din el.

– Hai mai bine să te ajut, zise el, ridicând un alt recipient şi îndreptându-se spre răcitor.

– E cam nebunie săptămâna asta, îi spuse Emma. Avem un eveniment în aer liber la mijlocul săptămânii şi patru evenimente în weekend. Nunta de duminică e un coşmar– în sens bun.

Puse jos recipientul, arătându-i lui Jack unde să-l lase pe al lui.

– Acum trebuie să...

Jack o prinse şi o ridică în braţe, rotind-o cu o mişcare rapidă. Braţele ei se încolăciră în jurul gâtului lui Jack din instinct, dar şi ca răspuns, atunci când gura lui o acoperi pe a ei.

Parfumul puternic şi sălbatic al florilor încărca aerul, la fel cum dorinţa şi plăcerea îi încărcau ei corpul lacom şi aprins.

Nu doar o muşcătură, se gândi, şi nu rapidă. Voia mult mai mult.

– Uşa aia se închide pe dinăuntru?

– Ce uşă? zise ea, trecându-şi degetele prin părul lui şi aducându-i din nou gura lângă a ei.

– Emma, mă omori. Lasă-mă să...

– O, uşa aia. Nu. Stai. Fir-ar să fie. Încă unul, zise, prinzându-i faţa cu mâinile şi scufundându-se pur şi simplu în sărut, parfum şi lăcomie. Apoi, se retrase câţiva paşi.

– Nu putem. Tink. Şi... spuse şi oftă cu regret, privind în jur. Chiar nu este loc aici.

– Când pleacă? Mă întorc.

– Nu ştiu exact, dar... Stai!

– De ce? zise el, apropiindu-se şi privind-o în ochi.

– Eu... eu nu pot găsi un motiv bun, dar asta s-ar putea să fie din cauză că am pierdut multe mii de neuroni în timpul sărutului acela. Nu-mi pot aminti dacă mai am întâlniri în seara asta. Mi s-a golit mintea.

– Mă întorc pe la şapte. O să aduc nişte mâncare. Nu are sens să mă suni ca să comentezi. La şapte, aici.

– O.K. Bine. O să-mi verific agenda când îmi recapăt puterea de gândire. Dar...

– Şapte, repetă el, sărutând-o din nou. Dacă trebuie să vorbim, o să vorbim.

– S-ar putea să o facem în propoziţii scurte, declarative, cu cuvinte

formate din una-două silabe.

– Am putea. Zâmbetul lui fierbinte îi săgetă tot corpul. Vrei să car ceva afară de aici?

– Da, dar nu-mi aduc aminte ce. Lasă-mă o secundă, zise, trecându-şi mâinile prin păr şi închizând ochii. Bine, da. Alea, alea. Apoi, chiar trebuie să pleci. Nu pot lucra cu mintea şi la tine, şi la asta. La sex. La nimic de genul ăsta.

– Mie-mi spui? Şapte, repetă el, ajutând-o să ducă florile afară.

– O să, hm, te sun ca să confirm, îi spuse ea pe când aşeza florile pe masa de lucru. După ce mă mai... eliberez.

– Perfect, zise el, ochii gri şi calzi privind-o încă un moment. Pe curând, Tink.

– Poţi fi sigur! Tink mai tăie câteva tulpini după ce Jack plecă, punându-le în găleata lor. Deci când aţi început tu şi cu Jack s-o faceţi?

– Ce să facem? Aha! Tink! Emma dădu din cap şi se întoarse la rafturile ei, ca să aleagă recipientul potrivit pentru aranjamentul pe care urma să-l aşeze pe şemineu. Nu e cazul.

– Dacă o să-mi spui că nu te-a pupat serios cât eraţi acolo, în spate, o să-ţi zic că eşti o mincinoasă.

– Nu înţeleg de ce... „Proasto“, spuse Emma în sinea ei, întinzându-se după buretele pentru flori. De unde ştii?

– Pentru că aveai încă ochii ieşiţi din orbite când te-ai întors, iar el arăta ca un tip care abia ciugulise nişte firimituri, când, de fapt, venise pregătit pentru o masă copioasă.

– „Copioasă.“ Ha-ha!

– De ce nu te culci cu el? E super.

– Eu... noi... ştii tu, nu sexul mă nelinişteşte. Adică să discut pe tema asta, pentru că, dacă nu te înfierbânţi măcar un pic atunci când faci sex cu cineva, înseamnă că ceva nu e în regulă. Ceea ce ne-a legat mă nelinişteşte.

Continuând să lucreze, Tink dădu din cap cu înţelepciune.

– Avantajul trecerii de la prietenie la sex este acela că ştii în prezenţa cui te dezbraci.

– Şi asta e adevărat. Dar poate fi un moment teribil de ciudat, nu ţi se pare? După.

– Doar dacă unul din voi se poartă ca un nemernic, zise ea, pleoscăind iar guma. Deci sfatul meu– nu fi o nemernică.

– În registrul ciudăţeniei, pare a fi înţelept ceea ce spui, zise Emma, punând buretele la înmuiat. Trebuie să verific ceva în agendă.

– O.K. Eu aş programa întâlnirea aia pentru diseară, strigă Tink în

urma ei. O să fii o florăreasă fericită, mâine.

Asta e încă o chestie, se gândi Emma.

Văzu în agendă că avea seara liberă. Marcă întâlnirea cu un X mare, după ora cinci, acesta fiind felul ei de a-şi aminti că nu trebuie să iasă în oraş. Era nevoie de prea multă muncă pentru a se pregăti de întâlnire.

Dar nu era chiar o întâlnire, se decise. El o să vină în vizită, o să aducă mâncare şi apoi... or să vadă ei. Nu trebuia să se schimbe, sau să se gândească cu ce să se îmbrace, sau...

Pe cine încerca să păcălească? Normal că o să se streseze în legătură cu ce o să poarte. Orice se va întâmpla, nu avea să fie îmbrăcată în haine de lucru şi cu unghiile verzi de la codiţe şi frunziş.

Plus că îi trebuiau nişte flori proaspete şi nişte lumânări în dormitor. Şi ar fi fost mult mai relaxată dacă ar fi făcut o baie cu spumă înainte. Alegerea unei ţinute era un element vital pentru o seară ca asta, şi nu doar ceea ce avea să poarte pe deasupra, ci şi pe dedesubt.

Închise agenda.

Acum, că se gândi mai bine, o întâlnire care nu era, de fapt, o întâlnire necesita mai mult efort decât o întâlnire adevărată.

Se înapoie grăbită la florile ei. Trebuia să-şi termine treabă şi să-i ofere clientei ce avea mai bun. Apoi, avea nevoie de mult timp înainte de ora şapte, pentru ca totul să fie perfect, fără să se vadă că depusese vreun efort pentru asta.

capitolul 9

Se hotărî asupra unei rochii cu imprimeu colorat. Era o ţinută *casual*, simplă şi feminină, se gândi Emma, alăturându-i un bolerou.

Iar ceea ce purta pe dedesubt era letal.

Mulţumită de rezultat, se mai privi o dată în oglindă, înainte de a inspecta dormitorul cu atenţie. Lumânări pentru o lumină caldă şi romantică, trandafiri şi crini pentru un parfum de vis. CD playerul se auzea în surdină, cu o selecţie de melodii lente şi romantice, gata să fie ascultate.

Pernele, umflate, perdelele, trase.

Era, decise ea, o grotă feminină a seducţiei. Era tare mândră de ceea ce făcuse.

Acum, tot ce mai lipsea era un bărbat.

Coborî scările pentru a se asigura că totul era pregătit. Vin, pahare, lumânări, flori. Muzică din nou, tot în surdină, dar mai animată decât în dormitor. Potrivi volumul şi începu să aprindă lumânările din cameră.

Vor bea nişte vin, se gândi ea, şi vor discuta. Va urma apoi cina şi iar conversaţie. Nu avuseseră niciodată probleme în a face conversaţie. Chiar dacă ştiau în ce direcţie se îndrepta seara– poate tocmai pentru că ştiau –, vor putea să discute, să se relaxeze şi, pur şi simplu, să se bucure de compania reciprocă înainte să...

Se întoarse, cuprinsă de emoţie, auzind uşa că se deschide. Era Laurel.

– Bună, Em, ai putea să pregăteşti nişte... Laurel se opri, ridicând din sprâncene, în timp ce studie camera. Ai o întâlnire. Ai o întâlnire amoroasă.

– Poftim? Ce-i cu tine? De unde îţi vin ideile...?

– De cât timp ne cunoaştem? Dintotdeauna! Ai lumânări noi. Ai pus muzică de preludiu.

– Mereu am lumânări noi şi îmi place combinaţia asta de melodii.

– Ia să văd ce lenjerie porţi.

– Nu, zise Emma pufnind în râs. Deci, ce voiai să pregătesc?

– Asta mai poate aştepta. Pun pariu pe douăzeci de dolari că ai pe tine lenjerie sexy, zise Laurel, îndreptându-se spre ea şi trăgând de partea de sus a rochiei Emmei– alegându-se cu o palmă peste mână.

– Potoleşte-te!

– Ai făcut baie cu spuma „astă-seară-e-seara-cea-mare“, o mirosi Laurel. Se simte.

– Şi ce dacă? Am întâlniri foarte des. Câteodată sunt întâlniri

amoroase. Sunt femeie în toată firea. Nu-i vina mea că tu nu te-ai culcat cu nimeni de şase luni.

– Cinci luni, două săptămâni şi trei zile. Dar cine ţine numărul?

Laurel se opri din nou, trase aer în piept şi arătă spre Emma.

– Ai o întâlnire amoroasă cu Jack.

– Încetează. Vrei să încetezi? Mă enervezi.

– La cât vine? Care-i planul?

– În curând, şi încă lucrez la plan. Dar nu te include şi pe tine. Deloc. Pleacă!

Ignorând ordinul, Laurel îşi încrucişă mâinile pe piept.

– E lenjeria albă „sunt-o-fată-cuminte-dar-pot-fi-şi-rea“, sau cea neagră „port-asta-doar-ca-să-o-poţi-rupe-de-pe-mine“? Trebuie să ştiu.

– E cea roşie, cu trandafiri negri, zise Emma uitându-se în sus.

– S-ar putea să fie nevoie să chemăm salvarea. Dacă mai funcţionezi mâine, poţi să faci trei miniaranjamente? Doar nişte flori de primăvară amestecate? Am o întâlnire şi m-am gândit că nişte flori primăvăratice ar crea atmosfera pentru ceea ce cred că îşi doreşte clienta.

– Sigur. Du-te acasă.

– Am plecat, am plecat.

– Te opreşti la Mac să-i povesteşti, înainte de a te duce acasă, la Parker!

– Normal, zise Laurel, oprindu-se în pragul uşii şi dându-şi pe spate părul ce îi cădea pe obraz. Şi o să o rog pe doamna G. să ne pregătească o omletă pentru micul dejun, ca să avem cu ce ne îndopa mâine, când o să ne povesteşti toate detaliile.

– Am o zi plină mâine.

– Da, şi eu. La şapte, masă şi detalii legate de sex. Succes diseară!

Resemnată, Emma oftă şi decise că nu trebuie să-l aştepte pe Jack pentru a bea un pahar de vin. Problema cu prietenii, se gândi îndreptându-se spre bucătărie, e că te cunosc prea bine. Întâlnire amoroasă, muzică de preludiu, lenjerie sexy. Nici un secret între...

Se opri cu sticla de vin în mână. Jack era un prieten. Jack o cunoştea foarte bine. Oare o să...? Dacă o să...?

– Of, la naiba!

Îşi turnă un pahar mare de vin. Nici nu apucă să ia o gură, când auzi o bătaie în uşă.

– Prea târziu, murmură ea. Prea târziu ca să mai schimb ceva. E momentul să vedem ce se întâmplă şi să vedem ce facem mai departe.

Lăsă din mână paharul de vin şi merse la uşă.

Şi el se schimbase, observă ea. Nişte pantaloni din bumbac, în loc

de jeanşi, şi o cămaşă scrobită, în loc de tricou. Avea în mână o pungă mare cu mâncare de la restaurantul ei chinezesc preferat şi o sticlă din cabernetul ei preferat.

Ce drăguţ, se gândi Emma. Şi, cu siguranţă, încă un avantaj al faptului că erau prieteni.

– Chiar vorbeai serios când ai spus că aduci mâncare, zise ea, luând punga. Mersi.

– Ştiu că-ţi place câte puţin– chiar foarte puţin– din fiecare fel. Aşa că am luat mai multe feluri, zise, punându-şi mâna pe ceafa ei şi aplecându-se să o sărute. Bună, din nou.

– Bună, din nou, şi ţie. Tocmai îmi turnam un pahar de vin. Ce-ar fi să pun două?

– Aş zice da. Cum a mers treaba? întrebă el, urmând-o în bucătărie. Erai practic îngropată în ea, când am trecut pe aici mai devreme.

– Am reuşit să terminăm. Următoarele două zile sunt pline, dar o să terminăm şi cu asta, zise, turnând încă un pahar şi oferindu-i-l. Cum merge treaba cu bucătăria ta de vară?

– O să iasă foarte bine. Nu ştiu cât o vor folosi clienţii, dar de arătat va arăta excelent. Trebuie să discut cu tine despre treaba de aici. Al doilea răcitor. Am lăsat nişte schiţe preliminare la Parker, când am trecut pe aici mai devreme, cu schimbările de acolo, iar planurile pentru Mac sunt gata. După ce am petrecut puţin timp în răcitorul tău azi, înţeleg de ce mai ai nevoie de încă unul. Îmi place rochia ta.

– Mersi, zise ea, privindu-l şi sorbind nişte vin. Cred că mai aveam de vorbit şi despre alte lucruri.

– Cu ce vrei să începem?

– Mă tot gândesc că e prea mult, dar mi-am dat seama că, până la urmă, e vorba de două lucruri, care au o rădăcină comună. Suntem prieteni. Suntem prieteni, nu-i aşa, Jack?

– Suntem prieteni, Emma.

– Deci primul lucru pe care cred că trebuie să şi-l spună prietenii este adevărul. Fii sincer. Dacă ne dăm seama, după seara asta, că nu e ceea ce ne aşteptam să fie– sau dacă vreunul din noi crede că da, a fost bine, dar s-a terminat –, ar trebui să putem spune asta deschis. Fără regrete. Rezonabil, direct şi fără complicaţii şi sfori invizibile. Perfect.

– Pot accepta aşa ceva.

– Al doilea lucru este să rămânem prieteni, continuă ea şi în voce i se simţi îngrijorarea, în timp ce îl privea. Asta e cel mai important. Orice s-ar întâmpla, oricum s-ar termina, trebuie să ne promitem că vom rămâne prieteni. Nu doar pentru mine sau pentru tine, ci pentru toţi cei de care

suntem legaţi. Putem spune că e vorba doar despre sex, Jack, dar sexul nu este doar sex. Sau nu ar trebui să fie. Ne placem. Ţinem unul la altul. Vreau ca nimic să nu se schimbe.

– Jurământ de sânge sau promisiune solemnă? o întrebă el, plimbându-şi mâna prin părul ei şi făcând-o să râdă. Asta îţi pot promite, Emma. Pentru că ai dreptate. Prieteni, zise el, aplecându-se şi sărutând-o pe obraji, înainte de a-şi apropia buzele de ale ei.

– Prieteni, zise ea, făcând acelaşi lucru, rămânând despărţiţi doar de o respiraţie şi privindu-se în ochi. Jack? Cum ne-am abţinut noi în toţi anii aceştia?

– La naiba dacă ştiu, zise el, atingându-i buzele şi luând-o de mână. Eram la mare, repetă, conducând-o în sus, pe scări.

– Ce?

– Am fost la mare pentru o săptămână. Cu toţii. Un prieten de-al lui Del ne lăsase să stăm la el– sau în casa părinţilor lui, de fapt– în Hamptons. A fost vara de dinainte ca tu să-ţi deschizi afacerea.

– Da. Mi-aduc aminte. Ne-am distrat tare bine.

– Într-o dimineaţă devreme, nu puteam dormi, aşa că m-am dus să mă plimb pe plajă. Şi te-am văzut. Pentru un minut– de fapt, o secundă sau două –, nu mi-am dat seama că erai tu. Aveai o chestie lungă gen eşarfă în jurul taliei, cu imprimeuri în culori tari, şi vântul o bătea peste picioarele tale. Aveai un costum de baie roşu pe dedesubt.

– Tu... zise ea abia respirând. Tu mai ţii minte cu ce eram îmbrăcată?

– Da. Şi mai ţin minte că aveai părul mai lung decât îl ai acum, până la jumătatea spatelui. Un păr ondulat şi nebun, în bătaia vântului. Pielea argintie, culorile, părul ondulat. Inima mi s-a oprit, pur şi simplu. M-am gândit: e cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Şi o doream pe femeia aceea, aşa cum nu mai dorisem pe nimeni până atunci.

Se întoarse, căzând puţin pe gânduri, în timp ce ea îl privea uimită.

– Apoi, te-am recunoscut. Te plimbai pe plajă, cu spuma mării acoperindu-ţi picioarele goale, gleznele, pulpele. Şi te doream. Am crezut că o iau razna.

Emma abia mai respira. Aproape că nu mai putea gândi. Nici nu-şi dorea să poată gândi.

– Dacă ai fi venit la mine şi m-ai fi privit aşa cum o faci acum, aş fi fost a ta.

– A meritat aşteptarea, zise el sărutând-o lung, încet şi intens, pe când intrau în dormitor. Frumos, zise el, arătând lumânările şi spre flori.

– Până şi pentru prieteni trebuie să-ţi baţi puţin capul, după părerea

mea.

Luă bricheta şi începu să aprindă lumânările din cameră, lucru ce o calmă şi o introduse în atmosferă.

– Şi mai frumos, zâmbi el când ea dădu drumul la muzică.

Se întoarse spre el de la celălalt capăt al camerei.

– O să fiu sinceră cu tine, Jack, aşa cum am promis. Am o slăbiciune pentru romantism, cu tot cu decoraţiuni şi gesturi. Am şi o slăbiciune pentru pasiune, pentru nebunie şi pentru lucrurile nesăbuite. Pot fi oricare din astea două. Şi, în seara asta, mă poţi avea oricum doreşti.

Jack era complet sedus, auzind cuvintele acestea şi văzând-o pe Emma stând în lumina lumânărilor.

Merseră unul spre celălalt, întâlnindu-se în mijlocul camerei. El îi pieptănă cu degetele părul, descoperindu-i faţa, coborându-şi buzele încet spre ale ei. În seara aceea avea să facă tot ce-i stătea în putere ca să-i exploateze slăbiciunile.

Ea cedă, complet dezarmată, lăsându-se în voia sărutului. Căldură peste căldură, dorinţă învăluită în aşteptare. Când o ridică în braţe purtând-o spre pat, ochii ei negri deveniră somnoroşi.

– Vreau să te ating peste tot unde mi-am dorit să te ating, zise el, strecurându-şi mâna pe sub rochia ei, de-a lungul coapsei. Peste tot.

O sărută din nou, de data aceasta cu lăcomie şi pasiune, în timp ce degetele lui se plimbau peste pielea ei, peste dantela care abia o acoperea. Se arcui sub atingerea lui, oferindu-i mai mult.

Buzele lui coborâră pe gâtul ei, în timp ce puloverul îi alunecă în jos, pe braţe. Apoi, printr-o mişcare rapidă, bruscă, o întoarse cu spatele, trecându-şi dinţii peste umărul ei. Îl privi peste umăr cum începu să-i deschidă fermoarul de la spate al rochiei. Zâmbetul ei era plin de secrete.

– Ai nevoie de ajutor?

– Cred că mă descurc.

– Şi eu cred acelaşi lucru. Dă-ţi jos cămaşa, dacă eu tot nu pot s-o fac.

Şi-o descheie, dând-o jos în timp ce ea îl privea.

– Întotdeauna mi-a plăcut să te admir la bustul gol, când veneai pe aici, în timpul verii. Asta îmi place chiar mai mult, zise ea, întorcându-se din nou. Dezbracă-mă, Jack, şi atinge-mă. Peste tot.

Se mişcă sub el, cu gesturi leneşe şi ispititoare, în timp ce el îi scotea rochia şi simţea plăcerea arzătoare care zvâcnea sub privirile lui.

– Eşti incredibilă, zise el, urmărind linia dantelei roşii, a micilor petale negre. S-ar putea să dureze ceva.

– Nu-i grabă.

Când sărutul lui Jack alunecă pe corpul ei în jos, se cufundă în plăcerea de a fi explorată.

Centimetru cu centimetru, spusese el, şi era un om de cuvânt. Atinse, gustă şi zăbovi până când freamătul ei deveni tremur şi aerul parfumat se intensifică.

Curbe superbe, piele aurie în lumina lumânărilor, părul întins în spirale bogate de mătase neagră. El îi ghidă fiecare mişcare încet, foarte încet, simţindu-i intensitatea plăcerii cum navighează spre apogeu.

Senzaţia o înmuie, dulce, fierbinte şi minunată.

– E rândul meu, zise ea, prinzându-şi braţele în jurul gâtului său şi lipindu-şi gura de a lui.

Se suci, împingându-l pe spate. Acum ea explora umerii puternici, pieptul tare, abdomenul ferm. Îi descheie fermoarul, eliberându-l.

– Ar trebui să...

– Mă ocup eu, zise ea, scoţând un prezervativ din sertarul noptierei şi având grijă să-i ofere şi plăcere alături de protecţie. Mâinile şi buzele ei îi făcură fiecare muşchi să tremure, până când o prinse de păr şi-o ridică.

– Acum.

– Acum.

Se strecură sub el, arcuindu-se şi primindu-l în ea.

Fiorul o străbătu, intens, luminos– o sclipire în sânge– când începu să se mişte. Lent, pentru a stoarce fiecare picătură de plăcere, cu ochii ei în ai lui.

O prinse de şolduri, luptându-se să o aducă în ritmul chinuitor. Cu mâinile plimbându-se peste corpul ei, pradă minunatului abandon, oftă privind-o. Pielea îi strălucea, ca praful de aur în flăcări, iar ochii de mătase neagră sclipeau în lumina ce pâlpâia. Pulsul lui bătea ca o tobă nebună, în timp ce ea i se oferea. Încolăcindu-se în jurul lui, Emma se aşează peste el.

Jack se ridică şi o întoarse cu spatele la el. Odată cu suspinul ei adânc, îi împinse genunchii.

– Rândul meu.

Jack scăpă de sub control.

Plăcerea adormită şi scânteietoare deveni frenezie. Şocul produs de loviturile puternice ale plăcerii lăsă să-i scape un suspin. Pierdută, încântată, îi răspunse complet. Orgasmul o cuprinse, se adânci în ea şi o învălui total.

Ea rămase astfel într-o dulce vulnerabilitate, într-un tremur ce îl aşteptă şi îl chemă pe al lui.

Se prăbuşi peste ea, epuizat. O simţi tremurând sub el, simţi bătăile inimii ei şi mâna care încă i se mai plimba pe spate, într-un gest de afecţiune atât de caracte- ristic ei.

Jack închise ochii un moment. Îşi pierduse avântul şi probabil mintea. Stătea întins, respirând din ea, absorbind felul în care corpul ei, acum complet relaxat, se simţea sub al lui.

– Păi, având în vedere că am decis să fim sinceri, începu el, trebuie să-ţi mărturisesc că n-a fost cine ştie ce.

– Da, mare păcat, zise ea, râzând şi ciupindu-l de fund. Presupun că nu există nici o chimie între noi.

– Nu, absolut, rânji el, ridicându-şi capul. De-asta a explodat laboratorul.

– Laborator, pe naiba. Am mişcat clădirea. Suspină lung şi adânc, coborându-şi mâinile. Doamne, ce fund mişto ai! Dacă îmi permiţi observaţia.

– Îţi permit, draga mea, şi tu la fel.

– Uite-te la noi, zise ea, zâmbindu-i.

O sărută uşor şi mai apoi plin de afecţiune.

– Ţi-e foame? Ce părere ai de mâncarea chinezească rece?

– Sunt perfect de acord cu ea.

Mâncară la masa din bucătărie, direct din cutiile de carton, tăieţei, porc dulce şi acrişor şi pui Kung Pao.

– Cum poţi mânca aşa? o întrebă el.

– Aşa cum?

– Cu îmbucături microscopice.

– Ei bine, zise ea mâncând un tăieţel în timp ce îi umplea lui Jack paharul de vin. A început ca o metodă de a-i tachina pe fraţii mei şi a devenit un obicei. De câte ori primeam ceva bun, îngheţată sau bomboane, sau orice altceva, ei le mâncau imediat. Înnebuneau când vedeau că mie îmi mai rămânea câte ceva. Aşa că am început să mănânc chiar mai încet, ca să îmi rămână *şi mai mult* şi să-i înnebunesc şi mai tare. Oricum, în felul ăsta, mănânc mai puţin şi mă bucur mai mult.

– Sunt sigur, zise Jack, băgând în gură în mod intenţionat o furculiţă încărcată cu tăieţei. Ştii, familia ta e parte din farmecul tău.

– Da?

– Probabil că şi datorită familiei tale eşti atât de atrăgătoare, dar ce voiam să spun e că sunt cu toţii... grozavi, zise el, nevenindu-i ceva mai bun în minte. Sunt grozavi.

– Sunt norocoasă. Dintre noi patru– mă rog, şase, dacă vă punem şi pe tine şi pe Del la socoteală– sunt singura cu o familie mare. Soţii Brown erau extraordinari. Tu nu i-ai cunoscut foarte bine, dar, în copilărie, eu am

stat aici aproape la fel de mult ca acasă. Erau nemaipomeniţi. A fost tare dureros pentru noi toţi atunci când au murit.

– Del a fost distrus. Îmi plăcea mult de ei. Erau nişte oameni amuzanţi şi interesanţi. Oameni implicaţi. Să-ţi pierzi părinţii atât de brusc, pe amândoi dintr-odată, trebuie să fie cel mai greu lucru. Divorţul este greu pentru un copil, dar...

– E greu. A fost greu pentru Mac, atunci când eram mici, şi apoi încă o dată. Şi încă o dată. Pentru Laurel cred că a fost un şoc total. Era doar o adolescentă şi, brusc, părinţii ei se despărţeau şi apoi nu se mai despărţeau, şi apoi cine ştie ce mai făceau. Abia dacă îi mai vede. Nici pentru tine nu cred că a fost uşor.

– A fost greu, dar se putea şi mai rău.

Ridică din umeri, mâncând. Nu era ceva despre care îi plăcea să discute. De ce să discuţi despre ceva dureros, ce nu putea fi schimbat?

– Ambii mei părinţi s-au străduit să nu se bată pentru mine şi au reuşit să menţină lucrurile la un nivel civilizat. Până la urmă, au învăţat cum să fie prieteni.

– Amândoi sunt nişte oameni de treabă şi te iubesc. Asta contează.

– Ne descurcăm.

Învăţase că, în anumite cazuri, „ne descurcăm“ însemna destul de bine.

– Plus că sunt de părere că ne descurcăm mai bine de la distanţă. Mama mea are o nouă familie, tatăl meu, la fel.

Tonul lui era resemnat, în ciuda faptului că nu se împăcase niciodată cu ideea că plecaseră atât de uşor amândoi, fiecare în direcţii diferite, construindu-şi vieţi diferite.

– Mi-a fost mai uşor după ce am plecat la facultate. Şi mult mai uşor după ce m-am hotărât să mă mut aici.

O studie în timp ce îşi bea vinul.

– Familia ta, pe de altă parte, este ca una dintre mingile acelea făcute din bucăţi de elastic, care formează un miez solid. O să le povesteşti despre noi? zise el după un moment de gândire.

– A! Nu ştiu, spuse ea, clipind. Dacă mă întreabă, dar nu ştiu de ce ar face-o careva.

– Ar putea să li se pară ciudat.

– Ai mei te plac. Şi ştiu că am avut şi alte relaţii. S-ar putea să fie surprinşi, atâta tot. Adică, şi eu sunt surprinsă. Dar nu cred să aibă cineva ceva de comentat.

– Bine. Asta e bine.

– Nici fetele n-au nimic împotrivă.

– Fetele? zise el, ochii fumurii mărindu-i-se. Le-ai spus fetelor că o să te culci cu mine?

– Suntem fete, Jack, zise ea sec.

– Corect.

– Plus că acum câtva timp am crezut că tu şi Mac aţi fost împreună.

– Uau!

– Ei bine, aşa am crezut, deci a trebuit să-i spun, din cauza regulii, şi până să lămurim totul, aflase toată lumea că mă gândesc la tine şi la sex în acelaşi timp.

– Nu m-am culcat niciodată cu Mac.

– Acum ştiu. În orice caz, nu ştiam că ai sărutat-o pe Parker.

– Asta a fost cu mult timp în urmă. Şi nu am fost prea... O.K., a fost, dar nu a mers, zise el, servindu-se cu nişte bucăţele de porc.

– *Şi* ai sărutat-o pe doamna Grady. Uşuraticule!

– Ei, în cazul acesta lucrurile ar fi putut să meargă. Nu cred că i-am oferit destul timp relaţiei noastre.

– Ce părere are Del? zise ea, zâmbindu-i şi înţepând o bucată de pui.

– Despre faptul c-am sărutat-o pe doamna Grady?

– Nu. Tu şi cu mine. Asta.

– Nu ştiu. Eu nu-s fată.

– Nu ai vorbit cu el despre asta? îl întrebă, oprind paharul în timp ce îl ducea la gură. E cel mai bun prieten al tău.

– Prietenul meu o să vrea să mă bată numai pentru că m-am gândit să te ating, cu atât mai mult pentru ce am făcut în dormitorul tău.

– Şi el ştie că am mai avut alte relaţii.

– Nu sunt sigur că ai dreptate. El se gândeşte la asta ca şi când ar fi vorba despre o altă lume. Emma din lumea aceea face sex. Tu, nu prea, zise Jack, dând din cap.

– Dacă o să ajungem să dormim împreună, nu am de gând să tratez relaţia noastră ca pe o aventură ilicită. O să afle. Ar fi mai bine să îi spui tu înainte. Pentru că altfel *chiar* o să te bată.

– Mă descurc. Ar mai fi ceva, dacă tot discutăm despre asta. Având în vedere că suntem împreună în felul ăsta, aş vrea să fiu sigur că nu ne mai implicăm şi în alte relaţii de acest fel. E vreo problemă?

Emma sorbi din vin, mirându-se de întrebare.

– Jurământ de sânge sau promisiune solemnă? zise ea, sorbind încă o gură de vin, când îl văzu că râde. Atunci când mă culc cu un bărbat, nu mă mai văd cu altcineva. Nu numai că ar fi nepoliticos şi împotriva principiilor mele, dar e şi prea complicat.

– Bine. Atunci suntem doar tu şi eu.

– Tu şi eu, repetă ea.

– Trebuie să fiu pe teren la şapte.

Acu’ e-acu’, se gândi ea.

– Trebuie să mă scol devreme mâine, scumpo. A fost minunat. O să te sun.

– Te deranjează dacă rămân, având în vedere că trebuie să mă scol pe la cinci?

– Nici o problemă, zise ea, strângând din buze.

Înainte să adoarmă în final, Jack descoperi că Emmei îi plăcea să fie ţinută în braţe. Era genul de femeie care se înghesuia în el şi îl îmbrăţişa.

Iar el era genul de bărbat care ţinea la spaţiul lui intim. Spaţiul îl ajută pe un bărbat să nu se încâlcească într-o relaţie– literal şi metaforic.

Dar îşi dădu seama că în cazul de faţă nu îl deranja.

Emma adormise imediat. Trează într-un minut, adormită în următorul. El adormea mai greu, derulând în minte întâmplările zilei şi vizualizându-le pe cele ce urmau, în timp ce corpul lui se liniştea.

Aşa că se cufundă în somn, în cele din urmă, cu capul Emmei odihnindu-se pe umărul său, cu braţul ei înfăşurat în jurul taliei lui şi cu piciorul strecurat printre ale lui.

Îl trezi sunetul alarmei de la ceas, aproape în aceeaşi poziţie în care se afla cu şase ore mai devreme. Emma fu primul lucru la care se gândi, trezindu-se învăluit de parfumul părului ei.

Tentativa lui de a o îndepărta, fără să o trezească, nu o făcu decât să se cuibărească şi mai mult la pieptul lui. Încercă să o împingă uşor.

– Hmmm? făcu ea.

– Scuze. Trebuie să plec.

– Cât e ceasul?

– Abia trecut de cinci.

Emma suspină din nou, apoi îşi ridică capul, atingându-i gura cu buzele ei.

– Am cam o oră la dispoziţie. Păcat că nu ai şi tu.

Reuşise să o întoarcă spre el, aşa că stăteau faţă în faţă, îmbrăţişaţi, iar mâna ei desena cercuri lente şi leneşe pe fundul lui.

– Sunt două lucruri pe care le găsesc tare convenabile în momentul ăsta.

– Care?

– Faptul că eu sunt şeful, aşa că nu voi fi concediat dacă întârzii, şi

obiceiul pe care îl am de a-mi păstra nişte haine de schimb în maşină. Dacă plec direct de aici, mai am aproape o oră la dispoziţie.

– Convenabil. Vrei cafea?

– Şi asta, zise el, trecând deasupra ei.

capitolul 10

În timp ce Tiffany se ocupa de o altă livrare, Emma termină de aranjat al treilea buchet rotund. Îi plăcea tare mult combinaţia de lalele creţe cu piciorul-cocoşului şi hortensii. Şi se gândi, prinzând micile cristale printre boboci, că avusese dreptate să sugereze această idee. La fel cum avusese dreptate şi în legătură cu fâşiile de dantelă şi pionezele din perle, ce prindeau codiţele.

Cu toţi paşii, detaliile şi precizia necesare, chiar şi cu experienţa ei, era nevoie de aproape o oră pentru a crea fiecare buchet. Ce norocoasă era, se gândi, că se putea bucura de fiecare minut.

Nu exista o ocupaţie mai bună nicăieri în lume, din punctul ei de vedere. Chiar în acele momente, începând asamblarea anevoioasă a următorului buchet, cu Tiffany lucrând în linişte de cealaltă parte a mesei, cu muzică şi parfum în aer, se considera cea mai norocoasă femeie de pe planetă.

Potrivi florile, adăugând lalele de diferite lungimi, ajustând şi introducând piciorul-cocoşului printre ele, pentru a crea forma pe care o dorea. Adăugă mărgelele, mulţumită de tuşa de strălucire, şi timpul trecu în grabă.

– Vrei să mă apuc de aranjamentele pentru mese?

– Hmm? zise Emma, privind în sus. Ah, scuze, eram pe altă planetă. Ce-ai spus?

– E foarte frumos. Cu toate texturile acelea, spuse Tiffany, admirând buchetul, în timp ce bea nişte apă. Mai ai unul, în afară de ăsta. M-aş apuca eu să-l fac, dar nu mă pricep atât de bine la cele rotunde. Pot începe însă să lucrez la aranjamentele pentru mese. Am lista şi descrierile.

– Poţi începe, zise Emma, folosind banda de plastic pentru a fixa codiţele şi tăind ceea ce rămăsese în plus cu cleştele. Trebuie să apară şi Tink... Da, deja a întârziat, deci trebuie să apară în curând. Schimbă cleştele cu foarfeca şi începu să cureţe codiţele. Dacă te ocupi tu de aranjamentele pentru mese, eu şi Tink ne ocupăm de restul ornamentelor.

Emma îmbrăcă în dantelă codiţele, prinzând-o cu pioneze care aveau în capăt câte o perlă. După ce puse buchetul în vaza din răcitor, se spălă pe mâini– din nou –, se dădu cu crema cu antibiotic– din nou– şi se apucă de ultimul buchet.

Abia ridică din sprâncene când intră Tink, bând din sticla de Mountain Dew.

– Am întârziat, zise Tink, bla, bla, bla. Voi rămâne peste program,

dacă vrei, continuă, căscând. Nu m-am culcat– de fapt, nu am adormit– decât după ora trei. Tipul ăsta? Jake? Este Omul de Fier, numai că în sensul bun. Apoi, azi-dimineaţă.... se opri, suflându-şi o şuviţă roz din ochi şi înclinându-şi capul. Nu-s singura care s-a distrat aseară. Jack, nu? Hei, Jake şi Jack. Ce tare!

– Am reuşit să mă distrez şi să termin patru buchete. Dacă vrei să câştigi destul cât să-ţi mai cumperi Mountain Dew, ar fi bine să te apuci de treabă.

– Nici o problemă. E la fel de bun precum arată?

– M-ai auzit că mă plâng?

– Cine-i Jack? vru Tiffany să ştie.

– Ştii tu. Jack, care are fundul ăla excelent şi ochii fumurii, zise Tink, spălându-se pe mâini.

– *Acel* Jack? zise Tiffany, oprindu-se din treabă uimită, cu o hortensie în mână. Uau! Eu de ce n-am ştiut nimic?

– E ştire de ultimă oră, deci eşti destul de la curent. O să continuaţi? o întrebă Tink pe Emma.

– Muncă, bombăni Emma. Muncim aici.

– O să continue, concluzionă Tink. Frumos buchet, adăugă. Lalelele arată de parcă ar fi de pe o altă planetă, dar într-un fel romantic. De ce mă ocup mai întâi?

– De aranjamentele pentru terasă. Ai nevoie de...

– Hortensii, lalele, piciorul-cocoşului, zise Tink, începând să adune restul florilor şi frunzelor, amintindu-i Emmei de ce lucra cu ea.

Îi dădu drumul lui Tiffany la cinci şi, lăsând-o pe Tink să-şi facă treaba cu florile, luă o pauză ca să-şi odihnească mâinile şi să-şi elibereze mintea. Porni spre studioul lui Mac.

O văzu pe prietena ei ieşind din casă, cu o geantă fotografică atârnată pe un umăr şi cu o Cola Light în mână.

– Repetiţie la ora cinci şi jumătate, strigă Emma.

– Tocmai într-acolo mergeam, zise Mac, luând-o spre Emma.

– Îi poţi transmite miresei că florile pentru mâine arată incredibil, în opinia mea.

Se întâlniră la jumătatea drumului şi Emma se opri, dezmorţindu-şi spatele.

– Avem o zi lungă, iar cea care urmează e şi mai şi.

– Am auzit un zvon cum că doamna G. face lasagna. O tonă de lasagna. Eu şi Carter plănuim să mâncăm ca nişte purcei.

– Vin şi eu. De fapt, gândul la lasagna mă inspiră. Tink îşi termină şi ea treaba. O să vă ajut pe tine şi pe Parker cu repetiţia, apoi o să mă răsfăţ

cu lasagna şi mai lucrez o oră-două diseară.

– Un plan bun.

– Cât de rău arăt? zise Emma, privindu-şi hainele de lucru.

– Arăţi ca o femeie care a lucrat toată ziua, spuse Mac, privind-o şi bând nişte cola. Mireasa va fi încântată de tine.

– Cred că ai dreptate. N-are rost să mă curăţ, ca după aia să mă murdăresc la loc, zise, prinzând-o pe Mac de braţul liber şi îndreptându-se spre casă. Ştii la ce mă gândeam azi? Că sunt cea mai norocoasă femeie din lume.

– Jack a fost chiar atât de bun?

– Da, dar în afară de asta, zise Emma, pufnind în râs şi împingând-o uşor pe Mac. Sunt obosită, îmi ard mâinile, dar am petrecut toată ziua făcând ceea ce îmi place. Am primit un telefon în după-amiaza asta, după ce florile mele au ajuns la petrecerea de botez care se ţinu în aer liber. Clienta era extrem de încântată; m-a sunat imediat ce a văzut florile să-mi spună cât de extraordinare sunt. Cine altcineva are parte de ce avem noi, Mac? oftă ea, ridicându-şi faţa spre soare. Avem nişte slujbe minunate.

– Sunt de acord, în mare, dar asta e ceea ce-mi place la tine. Poţi să uiţi sau să ignori toate miresele-monstru, toate mamele nebune, toţi cavalerii de onoare beţi, toate domnişoarele de onoare scorpii şi să ţii minte numai lucrurile bune.

– În mare parte, sunt lucruri bune.

– Aşa este. În ciuda coşmarului care a fost şedinţa foto pentru logodnă, pe care am făcut-o azi. Fericitul cuplu a avut o ceartă tare urâtă, înainte să apuc să fac vreo poză. Încă îmi ţiuie urechile.

– Nu suport când se întâmplă asta.

– Tu? Ţipete, lacrimi, ieşiri isterice din încăpere, intrări la fel. Acuzaţii, ameninţări, ultimatumuri. Iar lacrimi, scuze, machiaj distrus, ruşine şi stingherealã teribilă. Mi-a stricat ziua complet şi iremediabil. Plus că, din cauza ochilor roşii şi umflaţi, a trebuit să reprogramăm totul.

– Totuşi, drama face ziua mai interesantă. Şi apoi, nu uita că avem şi momente din astea, zise Emma, arătând către locul în care mirele de a doua zi o va lua în braţe pe mireasă, învârtind-o.

– La naiba. Au venit mai devreme. Nu vă opriţi, nu vă opriţi, bombăni Mac, întinzându-i băutura Emmei şi scoţând repede aparatul din geantă.

– Abia aşteaptă să înceapă, murmură Emma. Şi sunt fericiţi.

– Plus că-s tare adorabili, zise Mac, reuşind să prindă câteva instantanee. Şi, apropo de adorabil, ia uite cine tocmai a parcat.

– O, zise Emma, trecându-şi instinctiv mâna prin păr când văzu

maşina lui Jack.

– Te-a văzut arătând mult mai rău de-atât.

– Mulţumesc. Aveam amândoi o zi destul de plină, deci nu mă aşteptam...

Arăta aşa de bine, în pantalonii bej şi cămaşa în dungi, ceea ce însemna că fusese mai mult vorba despre întâlniri cu clienţii şi treabă la birou, decât despre vizite pe şantier. Mersul lejer, părul strălucind în soare şi zâmbetul ucigător alcătuiau un tot... delicios.

– Am fundul mare în pantalonii ăştia, îi şopti ea lui Mac. Nu-mi pasă, pentru că-s de muncă, dar...

– Nu ai fundul mare. Ţi-aş spune, dacă ar fi cazul. Pantalonii de trening roşii strâmţi? În ăia chiar pare mare.

– Adu-mi aminte să-i ard, zise Emma, dându-i înapoi lui Mac băutura şi zâmbind în timp ce Jack se apropia de ele.

– Doamnelor!

– Domnule! răspunse Mac. Trebuie să mă apuc de treabă. Pe mai târziu, zise ea, luând-o din loc.

– O repetiţie, explică Emma.

– Participi şi tu?

– Doar dacă va fi nevoie. Ţi-ai terminat treaba pe ziua de azi?

– Da. Şi a trebuit să ajung la un client în apropiere, aşa că am... Te deranjez?

– Nu. Nu, zise emoţionată, aranjându-şi iar părul. Tocmai făceam o pauză şi mergeam la repetiţie, în caz că au nevoie de ajutorul meu sau ceva.

– Ne comportăm ciudat unul cu altul, zise el, băgându-şi mâinile în buzunar.

– Doamne. Da. Asta facem. Hai să ne oprim. Uite, zise ea, ridicându-se pe vârfuri şi sărutându-l. Mă bucur că ai trecut pe aici. Lucrez de pe la opt şi aveam nevoie de o pauză. Doamna G. face lasagna. Vrei şi tu?

– O, da!

– Atunci de ce nu te duci s-o vrăjeşti şi să bei o bere, şi ne vedem înăuntru când terminăm treaba.

– Aşa voi face, zise el, prinzând-o cu mâna de bărbie şi sărutând-o încă o dată. Miroşi ca munca ta. E frumos. Ne vedem înăuntru.

Se despărţiră, şi zâmbetul înflori pe faţa Emmei.

Intrând în casă, Emma fu întâmpinată de mirosul apetisant şi puternic al cinei şi de râsul zgomotos şi dezgheţat al doamnei Grady.

Combinaţia nu făcu decât să-i amplifice buna-dispoziţie. Îl auzi pe Jack povestind ceea ce părea a fi finalul unei istorii legate de serviciu.

– Apoi, când a înţeles, a zis: „A, păi, nu poţi pur şi simplu *să muţi* uşa?“.

– Nu te cred.

– Te-aş minţi eu pe tine?

– În fiecare zi şi de două ori, duminica. Şi muţi uşa?

– Mutăm uşa, lucru care o să o coste cam de două ori mai mult decât dulapul de care s-a îndrăgostit. Dar clientul nostru e stăpânul nostru.

Jack luă o gură de bere şi întoarse privirea spre Emma, care tocmai intrase.

– Cum merge?

– Uşor şi distractiv, ceea ce e întotdeauna un semn bun în legătură cu evenimentul respectiv. Au încredere în noroc şi în prognoza meteo, care spune că ploaia de mâine o să întârzie până spre seară, aşa că nu vor folosi corturile. Deci, ţineţi-mi pumnii, zise Emma, luându-şi un pahar de vin, ca şi cum ar fi fost la ea acasă. Fetele au plecat la repetiţia pentru cină. Dar noi cred că suntem în avantaj aici, zise ea, adulmecând aerul. Miroase minunat, doamnă Grady.

– Masa e pusă, zise doamna Grady, pregătind o salată. O să mâncaţi în sufragerie, ca nişte oameni civilizaţi.

– Trebuie să apară şi Parker, şi Mac. N-am văzut-o pe Laurel.

– Îşi face de cap pe la ea prin bucătărie, dar ştie la ce oră servim masa.

– O să-i dau de ştire.

– Bine atunci. Jack, fă-te util, dacă tot nu faci nimic, şi pune salata asta pe masă.

– Da, doamnă. Salut, Carter.

– Salut, Jack. Vin şi ele acum, doamnă Grady.

– Ai predat ceva util pe ziua de azi? îl întrebă aceasta, privindu-l rece.

– Aş vrea să cred că da.

– Te-ai spălat pe mâini?

– Da, doamnă.

– Atunci, du vinul şi aşază-te. Şi nu ciuguli nimic până nu se aşază toată lumea la masă.

Servi cina în marea sufragerie cu tavan înalt şi ferestre superbe. Pentru că era regula Grady, telefoanele mobile fură închise şi Parker îşi lăsă BlackBerryul în bucătărie.

– Mătuşa miresei de duminică a trecut pe aici, zise Parker. A adus o

hupah, pe care a terminat-o de lucrat aseară. E o operă de artă. Am dus-o sus. Emma, poate vrei să te uiţi la ea, în cazul în care te gândeşti să mai modifici aranjamentele. Carter, fiul cumnatei mătuşii este elevul tău. David Cohen.

– David? E un copil deştept, care momentan îşi foloseşte o mare parte a creativităţii pentru a se maimuţări în timpul orelor. Chiar săptămâna trecută a prezentat o recenzie a cărţii *Oameni şi şoareci* de parcă ar fi fost stand-up comedy.

– Şi cât a luat? întrebă Mac.

– Nu sunt sigur ce părere şi-ar fi făcut Steinbeck, dar eu i-am dat un zece.

– E o carte atât de tristă. De ce trebuie să citim atâtea cărţi triste în şcoală? se întrebă Emma.

– Cei de clasa a opta studiază *The Princess Bride.*

– De ce nu am avut profesori ca tine? Îmi plac cărţile vesele, cu finaluri fericite. Şi, uite-te la tine, cu mica ta prinţesă.

– Da, asta-s eu, zise Mac, dându-şi ochii peste cap. O adevărată prinţesă. Deşi evenimentul de mâine are o frumoasă alură de poveste. Cu toate luminile acelea feerice şi lumânările, numai flori albe.

– Tick s-a plâns că o să orbească de la atâta alb. Dar sunt superbe. Mai lucrez câteva ore în seara asta şi vor fi gata. Cum totul trebuie legat şi tăiat manual, e vorba de o treabă destul de grea. Plus, zise ea, arătându-le mâna plină de tăieturi şi zgârieturi. Au!

– Nu s-ar zice că treaba de florar e una periculoasă, zise Jack, luându-i mâna şi privind-o, dar se pare că ai urme de bătălie.

Se lăsă o tăcere prelungă şi se schimbară priviri speculative.

– Începeţi, ordonă el, râzând uşor.

– Era de aşteptat, zise Laurel, înfigând furculiţa în salată. Ne adaptăm şi noi. Cred c-ar trebui s-o săruţi chiar acum, ca să ne folosim şi de partea vizuală şi să ne adaptăm mai bine.

– Stai! Stai! strigă Mac, dând din mână. Stai să-mi iau aparatul.

– Pasează lasagna, zise Jack.

– E foarte posibil ca ăştia doi să facă o glumă pe seama noastră, spuse Parker, lăsându-se pe spate şi sorbind din vin. Se prefac că sunt împreună, apoi râd când văd că îi credem.

– Oh, murmură Mac. Eşti tare.

– Sunt, fu de acord Parker. Dar, serios acum, nici unul din ei nu pare a fi genul timid. Oricum, nu atât de timid, încât să nu-şi poată manifesta afecţiunea în public, mai ales între prieteni, zise, ridicând din umeri şi afişând un zâmbet. Aşa că înclin să cred că e o glumă.

– Pupă fata, spuse doamna Grady, sau grupul ăsta n-o să-ţi dea pace.

– Fata sau lasagna, decise Laurel. Pup-o! zise ea, bătând din palme. Pup-o!

Mac începu şi ea să strige, îmboldindu-l şi pe Carter, care râse, dând din cap.

Jack cedă şi se întoarse spre Emma, care râdea şi ea. O trase mai aproape şi o sărută, stârnind aplauze şi felicitări de la toată masa.

– Se pare că cineva dă o petrecere şi a uitat să mă invite.

Se făcu dintr-odată linişte şi toată lumea se întoarse spre Del, care stătea în pragul uşii şi se uita la Jack. Ridică o mână, oprind-o pe Parker, care tocmai voia să se ridice în picioare.

– Ce naiba se întâmplă?

– Luăm cina, spuse Laurel cu răceală. Dacă vrei şi tu, va trebui să-ţi aduci o farfurie.

– Nu, mulţumesc, răspunse el la fel de rece. Parker, am nişte acte peste care trebuie să ne uităm împreună. O să ne ocupam de asta altă dată, având în vedere că eşti ocupată cu ceva ce nu pare a fi treaba mea.

– Del...

– Noi doi, îşi întrerupse el sora, fără a-şi lua ochii de la Jack, vom discuta mai târziu.

– Nu i-aţi spus, zise Parker, oftând, în timp ce Del ieşea.

– Încercam să găsesc o cale de a-i spune... Nu, răspunse Jack. Nu, nu i-am spus încă. Trebuie să mă duc să lămuresc lucrurile, îi spuse Emmei.

– Vin cu tine. Aş putea să...

– Nu, mai bine nu. S-ar putea să dureze, aşa că... Te sun mâine. Scuze, zise el, ridicându-se de la masă.

Emma reuşi să se abţină aproape zece minute după ce plecă Jack.

– Trebuie măcar să încerc, spuse ea, grăbindu-se în urma lui.

– Părea destul de nervos, zise Mac.

– Bineînţeles că-i nervos. Echilibrul lui perfect a fost stricat, comentă Laurel, ridicând din umeri când Parker îi aruncă o privire rece. Ăsta e doar un motiv. Iar faptul că Jack nu i-a spus nu face decât să înrăutăţească lucrurile. Are tot dreptul să fie nervos.

– Aş putea să mă duc după ei, zise Carter. Să încerc să mediez.

– Mediatorii primesc, de obicei, câte un pumn în faţă de la ambele părţi.

– N-ar fi prima dată, spuse, zâmbindu-i amuzat lui Mac.

– Nu, lasă-i să-şi rezolve singuri problema, zise Parker. Asta fac prietenii.

Întârziind din cauza grijilor pe care şi le făcea Emma, Jack nu reuşi să-l prindă pe Del cât încă se mai afla pe domeniu. Dar ştia unde se dusese. Acasă, unde putea să înjure, să mormăie şi să se frământe în voie.

Ciocăni, fiind sigur că Del va deschide uşa. Oricum, avea o cheie, şi ştiau amândoi că o va folosi, dacă era necesar. Dar, de obicei, Delaney Brown nu era genul de om care să evite confruntările.

Când Del deschise nervos uşa, Jack îl privi în ochi şi-i spuse:

– Dacă mă loveşti, o să te lovesc şi eu. O să ne umplem amândoi de sânge şi nu vom rezolva nimic.

– Du-te naibii, Jack.

– O.K., mă duc naibii. Du-te şi tu naibii, Del, pentru că eşti un măgar când vine vorba de...

Primi pumnul în faţă, pentru că nu-l văzuse venind, şi îl trimise înapoi. Stăteau acolo, în uşă, cu gurile sângerând.

– Vrei să ne snopim în bătaie înăuntru sau afară? zise Jack, ştergându-şi buzele.

– Vreau să ştiu ce naiba căutai cu mâinile pe Emma.

– Vrei să auzi ce-i cu asta înăuntru sau afară?

– De când ai început să te dai la ea? zise Del, intrând în casă şi luându-şi o bere.

– Nu m-am dat la ea. Cel mult, ne-am dat unul la altul. Pentru Dumnezeu, Del, e o femeie matură, îşi face alegerile singură. Nu e ca şi când mi-am răsucit mustaţa şi am dezonorat-o.

– Ai grijă, îl avertiză Del, cu ochii sclipindu-i de furie. Te-ai culcat cu ea?

– Să derulăm puţin înapoi. „Nu e un început bun, Cooke“, se gândi el. „Nu e cel mai bun punct de pornire.“ Să derulăm totuşi puţin înapoi.

– Da sau nu, fir-ar să fie!

– Da, fir-ar să fie! M-am culcat cu ea, s-a culcat cu mine. Ne-am culcat împreună.

– Ar trebui să te bat până te las inconştient, zise Del cu o sclipire criminală în ochi.

– Poţi încerca. O să ajungem amândoi la urgenţe. Şi, când o să ies de acolo, tot o să mă culc cu ea, îi spuse Jack cu o privire la fel de gravă. Nu e treaba ta.

– Pe naiba, nu!

– O.K., având în vedere circumstanţele, este şi treaba ta, zise Jack şi dădu din cap, simţind că avea la activ mai multe greşeli decât Del. Dar nu

avem nici unul dreptul să-i spunem celuilalt cu cine să fie.

– De cât timp?

– Abia s-a întâmplat. Abia m-a lovit, ne-a lovit, presupun, în ultimele săptămâni.

– Ultimele săptămâni, muşcă Del cuvintele. Şi nu mi-ai spus nimic.

– Nu, nu ţi-am spus, mai ales pentru a evita să fiu pocnit în faţă, mărturisi Jack, deschizând răcitorul şi scoţând o bere. Ştiam că n-o să-ţi convină şi nu aveam idee cum să-ţi explic.

– Nu ţi-a fost greu să le explici tuturor celorlalţi, se pare.

– Nu, nu mi-a fost, dar toţi ceilalţi nu aveau de gând să mă lovească cu pumnii în faţă pentru simplul fapt că mă culcam cu o femeie frumoasă, interesantă şi *dispusă*.

– Nu e orice femeie. E Emma.

– Ştiu asta. Frustrarea se ridică la suprafaţă, depăşind furia. Ştiu cine este şi ştiu ce simţi pentru ea. Pentru toate, de fapt. De-asta m-am şi ţinut departe de ea până... recent, termină el, ţinându-şi sticla rece pe maxilarul ce palpita. Întotdeauna am simţit ceva pentru ea, dar am ignorat lucrul ăsta. „Nu e cazul să te gândeşti la asta, Jack.“ Pentru că ţie nu ţi-ar fi plăcut, Del. Eşti cel mai apropiat prieten al meu.

– Ai simţit ceva pentru o grămadă de femei.

– E adevărat, recunoscu Jack.

– Emma nu este genul cu care te culci până dai peste ceva nou. E genul căreia îi faci promisiuni, cu care faci planuri.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Del, abia încep să mă obişnuiesc cu...

El nu făcea planuri sau promisiuni– niciodată. Planurile se schimbau, nu-i aşa? Promisiunile se încălcau. A ţine la lucrurile simple însemna a ţine la lucrurile sincere.

– Am fost împreună într-o singură seară. Încă încercăm să ne dăm seama cum stau lucrurile. Scuteşte-mă şi pe mine, totuşi. Cu oricâte femei aş fi fost, nu le-am minţit niciodată şi nu le-am tratat cu altceva decât cu respect.

– April Westford.

– Doamne, Del, eram la facultate, şi mă urmărea. Era nebună. A încercat să intre la noi în casă. Mi-a zgâriat maşina cu cheia. *Ţi*-a zgâriat maşina cu cheia.

– Bine, în cazul ăsta ai dreptate, zise Del, luând o gură de bere. Emma e diferită.

– Asta înseamnă să mă scuteşti, Del? Ştiu că este diferită. Crezi că nu ţin la ea? Că e vorba doar despre sex.

Incapabil să stea pe loc, Jack se plimba de la bar la masă şi înapoi. Ţinea la ea atât de mult, încât îl speria. Şi aşa lucrurile erau destul de încurcate, fără ca cel mai bun prieten al lui să vorbească despre promisiuni şi despre cât de diferită era Emma.

– Întotdeauna am ţinut la Emma. La toate. Ştii asta. Ştii asta foarte bine.

– Te-ai culcat şi cu restul?

Jack sorbi lung din bere şi se gândi: „La naiba“.

– Am sărutat-o pe „sora“ ta, Parker– din moment ce acum te gândeşti la toate ca la surorile tale. În facultate, după ce ne-am întâlnit la o petrecere.

– Ai flirtat cu Parker? Nu era nervos, ci pur şi simplu şocat. De fapt, cred că nici nu te cunosc!

– Nu am flirtat. Ne-am sărutat. Asta părea că trebuie să facem la momentul respectiv. Apoi, pentru că m-am simţit ca şi când mi-aş fi sărutat sora, şi ea a avut cam aceeaşi reacţie, am râs pe seama întâmplării şi asta a fost tot.

– Ai încercat apoi cu Mac? Cu Laurel? zise el cu ochii încinşi şi pumnii încleştaţi.

– Oh, da, le-am luat la rând. Cu asta mă ocup. Iau femeile la rând de parcă ar fi pungi de chipsuri şi apoi arunc pe stradă ce-a mai rămas din ele. Drept cine naiba mă iei?

– În momentul ăsta, nu ştiu. Ar fi trebuit să-mi spui că te gândeşti la Emma în felul ăla.

– Oh, da, îmi şi imaginez: „Hei, Del, mă gândeam să mă culc cu Emma. Ce părere ai?“.

Faţa lui Del nu mai era nervoasă, nici şocată. Era îngheţată şi, în opinia lui Jack, era de rău.

– Să încercăm aşa. Tu cum te-ai fi simţit dacă intrai în camera aia astă-seară în locul meu? Încearcă să-ţi imaginezi, Jack.

– M-aş fi enervat. M-aş fi simţit trădat. Vrei să-ţi spun că am greşit? Am greşit. Dar, oricum aş privi lucrurile, tot aici ajungem. Crezi că nu ştiu cum este pentru tine? Poziţia pe care ţi-ai asumat-o atunci când au murit părinţii tăi? Şi cât înseamnă toate pentru tine? Fiecare dintre ele. Am fost alături de tine în tot timpul ăsta, Del.

– Asta nu are nici o legătură cu...

– Totul are legătură, Del, zise Jack, după ce făcu o pauză, vorbind mai calm acum. Ştiu că nu contează că Emma are o familie. Ea e familia ta.

– Ţine minte asta, zise Del, gheaţa topindu-se uşor. Şi ţine minte bine. Dacă o răneşti, te rănesc.

– Mi se pare corect. Facem pace?

– Nu încă.

– Anunţă-mă când facem, zise Jack, punând jos berea pe jumătate terminată.

Neavând de ales, Emma se apucă să termine treaba pentru evenimentul de vineri. Vineri dimineaţă, ea şi întreaga echipă începeau lucrul devreme, creând aranjamente şi pregătind florile pentru celelalte evenimente din timpul weekendului.

După-amiaza târziu, începu să mute florile din răcitor, să pună altele în loc şi să încarce dubiţa pentru ca echipa să se poată apuca de decorarea casei şi a teraselor.

Odată recepţia începută, urma să se întoarcă şi să termine de una singură ce mai era de făcut.

Chiar înainte să sosească mireasa, ea şi Beach umplură urnele de pe verandă cu hortensii albe enorme.

– Superb. Perfect. Du-te înăuntru şi ajut-o pe Tiffany cu foaierul. Eu o să mă duc să lucrez cu Tink în spate.

Se grăbi, calculând timpul şi verificând pe drum alte ghivece şi aranjamente. Ajunsă pe terasă, se sui pe scară, pentru a agăţa mingea albă de trandafiri în centrul pergolei.

– Nu credeam că o să-mi placă, zise Tink, punând aranjamentele la loc. Un alb atât de... înţelegi, *alb*. Dar e foarte interesant şi pare magic. Bună, Jack. Uau, cine te-a pocnit?

– Eu şi Del ne-am pocnit reciproc. E ceva ce obişnuim să facem din când în când.

– Pentru numele lui Dumnezeu!

Dacă s-ar fi aşteptat ca Emma să se emoţioneze văzându-i falca vânătă, ar fi fost dezamăgit. Plină de o furie care îi răzbătea din fiecare mişcare, coborî de pe scară şi îşi puse mâinile în şolduri.

– De ce cred bărbaţii că dacă se bat unii pe alţii rezolvă lucrurile?

– De ce cred femeile că dacă mănâncă ciocolată, totul se rezolvă? E parte din natura fiecăruia.

– Tink, hai să terminăm ghirlandele. Măcar ciocolata te face să te simţi bine, zise Emma, continuând să lucreze. Un pumn în faţă, nu prea. Şi s-au rezolvat lucrurile?

– Nu complet. Dar e un început.

– Del e O.K.? îl întrebă, strângând din buze şi privindu-l. Ştiu că Parker a încercat să-l sune, dar a fost la tribunal toată ziua.

– El m-a lovit primul, zise Jack, luând scara şi mutând-o unde îi arătă ea. Au, spuse, atingându-şi buza umflată.

– Nu am timp să-mi pară rău pentru tine acum, dar promit să-mi fac mai târziu, dacă mai stai, spuse Emma, dându-şi ochii peste cap şi sărutându-l uşor.

– Aveam de gând să trec doar pe aici, să-ţi spun că lucrurile sunt... nu chiar O.K. şi apoi să plec. Ştiu că eşti ocupată tot weekendul.

– Da, sunt, şi probabil că poţi găsi ceva mai bun de făcut decât să pierzi vremea pe aici.

S-ar fi simţit vinovat, poate puţin trist şi într-un fel enervat, se gândi ea. Avea nevoie, după părerea ei, de prieteni şi de familie.

– Dar... ai putea să stai pe aici. Sau să mergi pe la Carter sau la mine acasă. Dacă vrei. Eu o să mă retrag în timpul recepţiei şi o să termin nişte chestii pentru mâine.

– Ce-ar fi să luăm lucrurile pas cu pas?

– Sunt de acord, zise ea, dându-se un pas în spate, studiind pergola şi luându-l de braţ. Ce părere ai?

– Nu ştiam că există atâtea flori albe în lume. E elegant şi interesant, în acelaşi timp.

– Exact, zise ea, întorcându-se spre el, trecându-şi mâinile prin părul lui şi apropiindu-şi buzele de colţul gurii lui rănite. Trebuie să mă duc să verific Sala mare şi sala de bal.

– Poate mă duc să văd dacă Carter are chef să iasă să jucăm ceva.

– Ne vedem mai târziu, dacă...

– Dacă, fu el de acord şi îşi asumă riscul durerii cu un sărut mai apăsat, de data aceasta. O.K. Ne vedem mai târziu.

Emma râse şi intră grăbită în casă.

capitolul 11

La sfârşitul serii, cu răcitorul plin de buchete, aranjamente pentru mese şi alte ornamente pentru weekend– şi sigură că va trebui să se trezească la şase ca să termine şi restul –, Emma nu reuşi să ajungă decât până la canapea, înainte să se prăbuşească epuizată.

– Şi ai de gând să faci asta din nou mâine, zise Jack. De două ori.

– Îhm.

– Şi încă o dată duminică.

– Îhî. Am nevoie să strecor două ore de lucru duminică, înainte să mă apuc de pregătirile pentru primul eveniment. Dar echipa poate termina restul pentru duminică, până mă ocup eu de treburile pentru sâmbătă. Ambele.

– V-am ajutat de câteva ori, dar niciodată serios... Se întâmplă în fiecare weekend?

– Iarna e mai puţin aglomerat, spuse ea, aşezându-se mai bine şi dându-şi jos pantofii. În perioada aprilie– iunie sunt lunile de vârf, şi la fel în perioada septembrie– octombrie. Dar ca idee? Da, în fiecare weekend.

– M-am uitat la răcitorul tău cât lucrai. Chiar ai nevoie de un al doilea.

– Chiar am. Când am deschis afacerea, nici una dintre noi nu-şi imagina că vom creşte atât de mult. Nu, mint. Parker ştia, zise, gândindu-se la asta şi zâmbind. Eu doar speram să câştig atât cât să pot trăi, făcând ceea ce-mi place, zise ea din ce în ce mai relaxată, strângându-şi mai aproape picioarele dureroase. Nu am crezut niciodată că vom ajunge într-un punct în care să jonglăm toate cu evenimente, sarcini, clienţi şi angajaţi. E incredibil.

– Aţi avea nevoie de mai mult ajutor.

– Probabil. La fel e şi pentru tine, de fapt, nu-i aşa? îl întrebă închizând ochii, atunci când Jack îi luă picioarele la el în poală, masându-i tălpile încordate şi pulpele obosite. Ţin minte când ţi-ai deschis firma. Erai practic doar tu. Acum ai angajaţi şi asociaţi. Atunci când nu lucrezi la desene, eşti pe teren sau la întâlniri cu clienţii. Când e vorba despre compania ta, e cu totul altceva decât atunci când eşti un simplu angajat, spuse ea, deschizând ochii şi întâlnindu-i privirea.

– Şi de câte ori angajezi pe cineva– chiar şi atunci când este cel mai bun lucru, cel mai potrivit, pentru tine şi pentru afacere –, te simţi ca şi când ai ceda un pic.

– M-am convins de atâtea ori să o angajez sau să n-o angajez pe Chip, exact pe motivul ăsta. Le fel cu Janis şi apoi cu Michelle. Acum, am

angajat şi un asistent pe perioada verii.

– E foarte bine. Doamne, asta înseamnă că noi suntem generaţia mai bătrână? E greu de acceptat.

– Are douăzeci şi unu de ani. Doar. M-am simţit antică atunci când l-am intervievat. La cât trebuie să începi mâine?

– Stai să mă gândesc... Şase, cred. Poate şase şi jumătate.

– Ar trebui să te las să dormi puţin, zise ea, în timp ce el îşi trecu mâna peste coapsa ei, într-un gest neatent.

– Eşti destul de prinsă în weekend. Dacă vrei, putem ieşi undeva luni.

– Să ieşim? Unde? zise ea, fluturând o mână în aer. Undeva unde oamenii îşi aduc mâncare şi ai parte chiar şi de distracţie?

– Cină şi un film îţi sună bine? spuse el, zâmbind.

– Cina şi un film? Sună extrem de bine.

– Atunci vin să te iau luni, pe la şase şi jumătate?

– E O.K. pentru mine. E foarte bine. Am o întrebare, zise ea, întinzându-se înainte de a se ridica. Ai stat aici până după miezul nopţii şi acum te duci acasă ca să mă laşi să dorm?

– Ai avut o zi lungă, zise el, strângând-o uşor de pulpă. Probabil eşti obosită.

– Nu atât de obosită, îi spuse ea, prinzându-l de cămaşă şi trăgându-l pe canapea lângă ea.

Era luni seara, şi Laurel îşi conducea spre ieşire clienţii cu care avusese întâlnire. Mirele şi mireasa din septembrie luau cu ei acasă o cutie plină cu mostre de prăjituri. Dar Laurel ştia că se hotărâseră să aleagă tortul cu cremă italiană. La fel cum ştia că mireasa înclină în favoarea modelului ei Fantezie Regală, iar mirele alese Splendoarea de Mozaic.

Mireasa avea să câştige, era sigură de asta, dar era plăcut să aibă de-a face cu un bărbat sincer interesat de detalii.

Plus că o convinsese pe mireasă să pregătească un tort pentru mire cu modelul ales de el, pentru a completa tortul principal.

Toată lumea câştigă, se gândi ea.

– Mă anunţaţi când vă decideţi, şi nu-i nici o problemă dacă vă răzgândiţi. Avem destul timp, zise ea, păstrându-şi zâmbetul pe buze şi înfăţişarea nepăsătoare, chiar şi când îl văzu pe Del venind pe alee.

Era imaginea avocatului de succes, se gândi ea, în costumul lui perfect croit, cu servieta perfectă şi pantofii eleganţi.

– Parker e la ea în birou, îi spuse. Cred că e liberă.

– O.K., zise el, intrând şi închizând uşa. Hei, exclamă când o văzu urcând scările. Nu vorbeşti cu mine?

– Tocmai am vorbit, zise ea aruncându-i o privire.

– Abia, abia. Eu sunt cel care ar trebui să fie supărat aici. N-ai motive să fii ţâfnoasă.

– Eu sunt ţâfnoasă? îi răspunse, oprindu-se şi aşteptându-l să ajungă lângă ea pe scări.

– Nu mă aştept ca prietenii şi familia să mă mintă sau să omită intenţionat lucruri. Şi atunci când o fac...

– În primul rând, zise ea, înfigându-şi un deget în umărul lui, nu ştiam că *tu* nu ştii. Nici Parker, sau Mac, sau Carter. Nici Emma, de fapt. Asta e între tine şi Jack. În al doilea rând, continuă ea, împungându-l în continuare în timp ce vorbea, sunt de acord cu tine.

– Dacă ai sta un minut să... Eşti de acord cu mine?

– Da. Dacă eram în locul tău, m-aş fi simţit rănită şi furioasă. Jack ar fi trebuit să-ţi spună că el şi Emma sunt împreună.

– O.K., atunci. Mersi– şi scuze. Orice preferi.

– Mi-e indiferent.

– La naiba.

– Mi-e indiferent, repetă ea. Poate ar fi cazul să te întrebi de ce prietenul tău cel mai bun nu ţi-a spus nimic. Şi poate ar trebui să te gândeşti la felul în care ai reacţionat aseară, ca o persoană încuiată şi îmbufnată.

– Ia stai puţin.

– Aşa văd eu lucrurile, aşa cum înţeleg– chiar dacă nu sunt de acord– şi motivul pentru care Jack nu ţi-a spus. Te-ai fi comportat aşa cum faci de obicei.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Dacă nu ştii deja, nu va conta ce-ţi spun eu.

– Asta e laşitate, spuse el, prinzând-o de mână să o oprească să plece.

– Fie! Delaney Brown dezaprobă. Delaney Brown ştie mai bine. Delaney Brown o să te manipuleze şi manevreze până o să ajungi în punctul unde vrea el– pentru binele tău.

– Eşti crudă, Laurel.

– Nu, nu sunt, zise ea oftând uşor. Chiar nu sunt. Pentru că, într-adevăr, ai cele mai bune intenţii atunci când vine vorba despre prietenii şi familia ta. Dar eşti mereu al naibii de sigur, Del, că deţii adevărul suprem.

– Ai de gând să stai aici şi să-mi spui că, după părerea ta, ceea ce se întâmplă între Jack şi Emma e cel mai bun lucru, pentru oricare din ei?

– Nu ştiu, zise ea, ridicând mâinile în aer. Nu pretind că ştiu. Tot

ceea ce ştiu e că, pentru moment, se bucură unul de celălalt.

– Nici măcar nu ţi se pare ciudat? Nu te simţi de parcă ai fi intrat într-o altă realitate?

– Nu chiar, zise ea, râzând. E puţin...

– E ca şi cum... ce-ar fi dacă eu aş flirta cu tine aşa, dintr-odată? Dacă m-aş hotărî: hei, vreau să mă culc cu Laurel.

– Eşti aşa un idiot, spuse ea pe un ton grav, oprindu-se brusc din râs.

– Ce-i? *Ce-i?* întrebă el, în timp ce ea o luă la fugă pe scări. E o altă realitate, mormăi el, urcând scările spre biroul surorii lui.

Stătea la birou, exact cum se aşteptase s-o găsească, vorbind la căşti şi lucrând la calculator.

– Exact aşa e corect. Ştiam că pot conta pe tine. Vor avea nevoie de două sute cincizeci. Mi le poţi livra mie, aici, şi mă ocup eu mai departe. Îţi mulţumesc foarte mult. Şi eu. Pa. Tocmai am comandat două sute cincizeci de răţuşte de cauciuc, îi spuse ea lui Del, scoţându-şi căştile.

– Pentru?

– Clienta le vrea în piscina ei, în ziua nunţii. Cum te simţi, îl întrebă, lăsându-se pe spate, luând o gură de apă şi privindu-l înţelegătoare.

– Am fost şi mai bine, am fost şi mai rău. Laurel tocmai a aprobat faptul că Jack a fost un măgar pentru că nu mi-a spus, dar se pare că e vina mea pentru că sunt Delaney Brown. Manipulez oamenii?

– E o întrebare capcană? zise ea privindu-l atent.

– Fir-ar să fie, exclamă el, trântindu-şi pe jos servieta şi îndreptându-se spre cănile de cafea.

– O.K., întrebare serioasă. Da, normal că o faci. Şi eu la fel. Suntem oameni care rezolvă problemele şi suntem buni la găsit soluţii şi răspunsuri. Şi când le găsim, facem ce putem să-i îndreptăm pe oameni spre acele soluţii şi răspunsuri.

– Te manipulez şi pe tine, Parks? o întrebă, întorcându-se şi scanându-i faţa.

– Del, dacă nu m-ai fi manipulat, într-o oarecare măsură, în ceea ce priveşte domeniul şi felul în care voiai să-l aranjezi, după ce au murit părinţii mei, nu aş mai fi comandat acum două sute cincizeci de raţe de cauciuc.

– Nu la asta m-am referit.

– M-ai împinge, m-ai împins vreodată să fac ceva ce nu voiam să fac– nu voiam sub nici o formă– şi m-ai împins pentru că era ceea ce voiai tu? Nu. Îmi pare rău că ai aflat de Jack şi Emma aşa cum ai aflat. Dar cred că situaţia e puţin ciudată pentru noi toţi. Nici unul dintre noi nu se aştepta

la asta. Cred că nici Jack şi nici Emma nu se aşteptau la asta.

– Nu mă pot obişnui cu ideea, zise el, sorbind din cafea. Până o să ajung să mă obişnuiesc, probabil că se va termina oricum.

– Ce romantic eşti!

– Jack nu a fost niciodată serios cu vreo femeie, zise el, ridicând din umeri. Nu e un nemernic– nu chiar –, dar nu e nici bărbatul făcut pentru relaţii pe termen lung. Nu ar răni-o în mod intenţionat. Dar...

– Poate ar trebui să ai mai multă încredere în cei doi prieteni ai tăi, spuse ea, lăsându-se pe spate şi mişcându-se dintr-o parte într-alta cu scaunul. Cred că lucrurile se întâmplă între oameni cu un anumit motiv. Altfel, n-aş putea să fac ceea ce fac în fiecare zi. Câteodată merge, câteodată nu, dar există mereu un motiv.

– De fapt, încerci să-mi spui să nu mai fiu atât de sever şi să le fiu alături, ca un adevărat prieten?

– Da, răspunse ea, zâmbindu-i. Ăsta e răspunsul meu, soluţia mea, şi direcţia în care încerc să te manipulez. Cum mă descurc?

– Destul de bine. Cred că ar trebui să îi fac o vizită Emmei.

– Ar fi drăguţ.

– Hai să ne uităm peste hârtiile astea mai întâi, zise el, deschizându-şi servieta.

Douăzeci de minute mai târziu, ciocăni rapid la uşa Emmei şi apoi o deschise.

– Em?

Auzi muzica, sau cel puţin ceea ce presupuse că era muzica ei de lucru– harpe şi flaute– şi se îndreptă spre zona ei de lucru. Stătea la masă, aranjând boboci mici şi roz de trandafiri într-un coş alb.

– Em.

– M-ai speriat, zise ea, sărind de pe scaun. Nu te-am auzit.

– Pentru că te întrerup.

– Tocmai mă apucasem de lucru la nişte aranjamente pentru o petrecere de botez din weekend. Del, spuse ea, ridicându-se. Cât de supărat eşti pe mine?

– Zero. Sub zero, recunoscu el, ruşinat că ea ar fi putut crede altceva. Am ajuns la un şapte din zece în ceea ce-l priveşte pe Jack, dar e deja o îmbunătăţire.

– Trebuie să subliniez că atunci când Jack se culcă cu mine, şi eu mă culc cu el.

– Poate să găsim, pur şi simplu, un cod pentru asta. Cum ar fi că tu şi Jack scrieţi un roman împreună sau faceţi cercetare de laborator.

– Eşti supărat pentru că facem cercetare de laborator sau pentru că

nu ţi-am spus?

– *El* nu mi-a spus. Oricum, e amestecată treaba. Încerc să mă împac cu munca de laborator şi sunt nervos pentru că nu mi-a spus că tu şi el...

– Pregăteam eprubetele? Făceam experimente?

– Nu-mi place codul cu munca de laborator, până la urmă, zise el încruntându-se şi băgând mâinile în buzunare. Vreau doar ca tu să fii O.K. şi fericită.

– Sunt bine. Sunt fericită. Chiar dacă ştiu că voi doi v-aţi bătut din cauza asta. Ceea ce, poate, mă face şi mai fericită. E întotdeauna măgulitor ca bărbaţii să se bată pentru mine.

– A fost un impuls de moment.

– Încearcă să n-o mai faci, îl rugă ea, apropiindu-se, prinzându-i faţa cu mâinile şi trecându-şi buzele peste ale sale. E vorba de două dintre feţele mele preferate. Hai să mergem afară pe terasă, să bem nişte limonadă şi să fim prieteni.

– În regulă.

În timp ce ei stăteau de vorbă, Jack se afla în studioul lui Mac şi îşi desfăşura schiţele pentru anexa propusă.

– E aceeaşi schemă pe care ţi-am trimis-o prin e-mail, dar cu mai multe detalii şi cu cele câteva schimbări pe care le voiai.

– Uite, Carter! Ai propria ta cameră.

– Speram să împărţim în continuare aceeaşi cameră, glumi el, trecându-şi degetele peste părul de un roşu-aprins al lui Mac.

– Uite-te numai la camera mea de probă, zise Mac, râzând şi apropiindu-se mai mult de planuri. Mă rog, camera de probă a clientelor. Şi îmi place *la nebunie* terasa pe care o să o avem. Vrei o bere, Jack?

– Nu, mersi. Ai ceva mai uşor?

– Sigur. Bere fără alcool.

– O porcărie. Apă.

Când Mac plecă spre bucătărie, Jack îi arătă lui Carter toate detaliile.

– Dulapurile astea or să-ţi ofere o grămadă de rafturi pentru cărţi sau ce mai vrei tu. Pentru dosare, pentru papetărie.

– Ce-i ăsta? Un şemineu?

– Una dintre modificările lui Mac. A spus că orice profesor care îşi merită doctoratul ar trebui să aibă un şemineu în birou. E o unitate mică pe bază de gaz. O să mai fie şi o altă sursă de căldură în cameră.

– Mi-ai făcut un şemineu, zise Carter, privind-o pe Mac, care intră

în cameră aducând o sticlă de apă şi două de bere.

– Da. Trebuie să fie dragoste, zise, sărutându-l uşor şi aplecându-se s-o ia în braţe pe Triad, pisica ce avea doar trei picioare.

„Trebuie să fie“, se gândi Jack când Mac se aşeză şi pisica i se cuibări în poală.

În timp ce discutară detalii, alegeri pentru materiale, se întrebă cum e să ai o asemenea conexiune şi siguranţă cu o altă persoană.

Pentru că nu exista nici un dubiu în cazul lor, mustăci el, că-şi găsiseră persoana *potrivită*. Persoana potrivită pentru a clădi un cămin, un viitor şi, poate, pentru a avea copii. Şi a avea grijă de o pisică.

Cum ştiau? Sau, cel puţin, cum aveau încredere să rişte?

Pentru el acesta era unul dintre marile mistere ale vieţii.

– Când putem începe? întrebă Mac.

– Trimit mâine cererea pentru aviz. V-aţi gândit la un constructor?

– Hmm... compania cu care am lucrat la reamenajarea iniţială s-a descurcat bine. Mai sunt disponibili?

– Am discutat cu ei. Pot să-i contactez mâine, să-i rog să ne facă o ofertă.

– Eşti cel mai tare, Jack, zise Mac, lovindu-l prietenos peste braţ. Vrei să stai la cină? Facem paste. Pot să sun să văd dacă Emma are chef.

– Mersi, dar ieşim în oraş.

– Ah.

– Încetează, zise el, dând din cap şi râzând.

– Nu pot să mă abţin să nu-ţi spun cât de adorabil mi se pare că amicii mei devin tot mai intimi.

– O să mergem la cină şi la un film.

– Aha.

– Am plecat, zise el, râzând din nou. Ne vedem la seara de poker, Carter. Pregăteşte-te să pierzi.

– Aş putea, pur şi simplu, să-ţi dau banii de-acum, ca să mai scutim nişte timp.

– Tentant, dar prefer satisfacţia de a te bate la masă. O să-ţi spun ce-i cu oferta, zise, îndreptându-se spre uşă. Păstrează copiile planurilor.

Auzi reacţia mirată a lui Mac la o secundă după ce-l văzu pe Del.

Se opriră, cam la doi metri depărtare.

– Staţi! strigă Mac. Dacă aveţi de gând să vă pocniţi din nou, trebuie să-mi aduc aparatul.

– O fac eu să tacă, promise Carter.

– Hei! Staţi! Vorbesc serios, reuşi să spună, înainte să o împingă Carter în casă.

– E de-a dreptul prostesc, zise Jack, înfundându-şi mâinile în buzunare.

– Poate. Probabil.

– Uite, ne-am pocnit unul pe altul, am spus ce am avut de spus. Am băut o bere. Conform regulilor, cam asta ar trebui să fie tot.

– Nu am văzut un eveniment sportiv.

Jack simţi cum îi scade tensiunea din umeri. Începea să-l recunoască pe Del.

– Putem să facem asta mâine? Am o întâlnire.

– Ce s-a întâmplat cu regula „fraţii înaintea fufelor“?

– Tocmai ai făcut-o pe Emma fufă? îl atenţionă Jack cu un zâmbet prietenos pe faţă.

– Vezi complicaţiile acum? zise Del trecându-şi mâna prin păr. Tocmai am făcut-o pe Emma fufă, pentru că nu mă gândeam la Emma ca la Emma şi făceam pe deşteptul.

– Ei bine, da, ştiu asta. Altfel, ar trebui să te pocnesc iar. Cei de la Yankees au un meci acasă mâine seară.

– Tu conduci.

– Nu. Îl luăm pe Carlos. Eu plătesc maşina. Tu plăteşti bacşişul şi berea. Împărţim pentru mâncare.

– Bine, zise Del, după un minut de gândire. M-ai pocni din cauza ei?

– Deja am făcut-o.

– Pumnul ăla nu era pentru ea.

„Are dreptate“, se gândi Jack.

– Nu ştiu.

– E un răspuns bun, decise Del. Ne vedem mâine.

Cum cina luată la un bistro şi filmul, unul de acţiune, decurseră bine, stabiliră o a doua întâlnire oficială pentru seara de luni. Programul lor plin nu le lăsa prea mult timp pentru aşa ceva, dar reuşiseră să facă loc din când în când unei întâlniri rapide şi câtorva e-mailuri incitante.

Emma nu era sigură dacă relaţia lor actuală se baza pe prietenie sau pe sex, dar amândoi păreau să caute un echilibru fericit între cele două.

Tocmai se îmbrăcase, când Parker intră şi o strigă de jos.

– Cobor imediat. Am pus florile pe care le voiai în spate, într-o vază. M-am gândit şi nu înţeleg de ce trebuie să te duci să vezi cum oamenii îşi fac unii altora favoruri pentru nuntă.

– Mama miresei vrea să trec pe acolo, să mai verific o dată totul.

Aşa că asta o să fac. Nu ar trebui să dureze prea mult.

– Te-aş fi ajutat eu şi le-aş fi dus, dar am fost ocupată cu ultima întâlnire pe ziua de azi, zise Emma, coborând scările, oprindu-se şi făcând o piruetă. Cum arăt?

– Superb. Nici nu mă aşteptam la mai puţin.

– Arăt bine cu părul prins? o întrebă Emma râzând. Doar puţin dezordonat şi gata să se desfacă.

– Merge. Şi rochia, la fel. Roşul intens ţi se potriveşte. Şi, lasă-mă să adaug, antrenamentele se văd.

– Da, urăsc partea asta, pentru că înseamnă că trebuie să continui. Şal sau pulover? întrebă, ţinând în fiecare mână câte o variantă.

– Unde mergeţi?

– Un vernisaj. Artist local, modern.

– Şalul e mai artistic, şi ce fată isteaţă eşti.

– Sunt?

– Marea majoritate va fi îmbrăcată în negru, aşa că rochia roşie o să iasă în evidenţă. Ai putea da lecţii.

– Dacă tot te îmbraci elegant, măcar să fii observat, nu? Dar pantofii?

– Criminali, zise Parker privind pantofii deschişi la vârf, cu ţepi şi barete sexy pe gleznă. Nici unul dintre cromozomii Y n-o să se uite la tablouri.

– Am doar un cromozom Y în minte.

– Pari fericită, Emma.

– Ar fi greu să nu se vadă, având în vedere că sunt. Am o relaţie cu un bărbat interesant, care mă face să râd *şi* să vibrez, care chiar ascultă ceea ce am de spus şi care mă cunoaşte destul de bine ca să mă pot comporta natural, fără a mă preface în vreun fel. Şi acelaşi lucru e valabil şi pentru el. Ştiu că e amuzant, distractiv, deştept, nu îi e frică să muncească, ţine la prietenii lui, e obsedat de sporturi. Şi... mă rog, toate lucrurile pe care le ştii, după ce ai fost în preajma cuiva timp de o mulţime de ani, aşa cum am fost noi. Unii ar putea crede că asta exclude descoperirea şi aventura, dar nu-i aşa, zise ea, îndreptându-se spre spaţiul de lucru. Întotdeauna apare ceva nou, şi există şi stabilitate, şi înţelegere adevărată. Pot fi şi liniştită, şi emoţionată în preajma lui. Am ales lalelele roz şi crinii pitici. E vesel, feminin şi primăvăratic.

– Da, este perfect, zise Parker, în timp ce Emma îi scotea din vază şi aranja panglica albă transparentă.

– Aş putea adăuga nişte lisianthus, dacă vrei să pară mai bogat.

– Nu, e minunat. Numai bun, Emma, zise Parker, în timp ce

prietena ei îmbrăcă aranjamentul în hârtie lucioasă transparentă. Ştie vreunul din voi că eşti îndrăgostită de el?

– Ce? Nu. Nu am spus niciodată... Sigur, îl iubesc pe Jack. *Toate* îl iubim pe Jack.

– Nu ne-am pus toate o rochie roşie şi pantofi sexy ca să petrecem seara cu el.

– Ei, asta e doar... Ies în oraş.

– Nu e doar asta. Em, ieşi în oraş cu Jack. Te culci cu Jack. De asta îmi dădusem şi eu seama, mai mult sau mai puţin. Dar te-am ascultat până acum şi ţi-am privit faţa. Şi, draga mea, te cunosc. Eşti îndrăgostită.

– De ce trebuie să spui asta? zise Emma, tristeţea acoperindu-i chipul. E exact genul de lucru care o să mă înnebunească şi o să transforme totul în ceva ciudat şi dificil.

– De când ţi se pare că a fi îndrăgostită este ceva ciudat şi dificil? zise Parker, ridicând o sprânceană şi înclinându-şi capul.

– De când sunt cu Jack. Sunt mulţumită de felul în care merg lucrurile acum. Sunt mai mult decât mulţumită. Am o relaţie interesantă cu un bărbat interesant şi nu... nu mă aştept la mai mult de-atât. Pentru că Jack nu e aşa. Nu este genul care să se gândească la ce vom face peste cinci ani. Sau peste cinci săptămâni. Este vorba doar despre... acum.

– E ciudat că tocmai tu şi Del, care îi sunteţi cei mai apropiaţi, aveţi atât de puţină încredere în el.

– Nu e vorba de asta. E vorba despre faptul că, în acest domeniu, Jack nu caută ceva... permanent.

– Dar tu?

– Eu am de gând să mă bucur de prezent, răspunse, dând hotărâtă din cap. Nu o să fiu îndrăgostită de el, pentru că ştim amândoi ce se va întâmpla dacă aş fi. O să încep să idealizez totul, şi pe el, şi pe noi, şi să-mi doresc ca el să...Parker, ştiu cum e ca cineva să aibă astfel de sentimente pentru mine şi eu să nu le am, zise ea, luând-o din loc. E la fel de groaznic pentru cel care nu este îndrăgostit ca şi pentru cel care este. Nu, nu mă voi gândi la asta, spuse dând din cap. Suntem împreună în felul ăsta doar de puţin timp. Nu o să mă gândesc la aşa ceva.

– Bine, zise Parker, mângâind-o pe umăr pentru a o linişti. Dacă tu eşti fericită, şi eu sunt fericită.

– Sunt.

– Ar trebui să plec. Mersi că ai aranjat buchetele.

– Nici o problemă.

– Ne vedem mâine. Avem a doua întâlnire pentru nun- ta familiei Seaman.

– O am trecută în agendă. Ştiu că vor să se plimbe prin grădini, să le vadă deja de-acum pentru a hotărî ce flori îşi doresc să vadă aici în aprilie, anul viitor. O să pun nişte hortensii albastre, pe care le-am crescut în seră, în câteva vase. Sunt foarte bogate şi ar trebui să arate tare bine. Mai am şi alte surprize, zise, conducând-o pe Parker spre ieşire.

– Mereu ai câte o surpriză. Distracţie plăcută diseară.

– Mersi.

Emma închise uşa şi se sprijini cu spatele de ea.

Se putea păcăli singură, recunoscu. Cu siguranţă îl putea păcăli pe Jack. Dar nu putea niciodată să o păcălească pe Parker.

Bineînţeles că era îndrăgostită de Jack. Probabil că fusese îndrăgostită de el de ani de zile, dar, pur şi simplu, se convinsese că era vorba doar de pasiune. Şi cu pasiunea îi fusese destul de greu, dar cu dragostea? Era mortală.

Ştia exact ce vrea de la dragoste– de la dragostea până în măduva oaselor, înrădăcinată în inimă şi înflorindu-i în tot corpul. Voia să o aibă pentru totdeauna.

O dorea zi de zi, noapte de noapte, an de an, cu cămin, familie, certuri, sprijin, sex– totul.

Ştiuse dintotdeauna ce vrea de la un partener, de la un iubit, de la tatăl copiilor ei.

Dar de ce trebuise să fie Jack acela?

De ce tocmai acum, când simţea toate lucrurile pe care aşteptase întreaga ei viaţă să le simtă, trebuia să fie vorba despre un bărbat pe care îl cunoştea atât de bine? Destul de bine pentru a înţelege că era un om care avea nevoie de spaţiul lui personal, de direcţia lui proprie, care considera căsătoria un pariu cu şanse reduse?

Ştia toate astea despre el, şi tot se îndrăgostise.

„Dacă ar fi ştiut, ar fi fost... îngrozit?“ se întrebă ea. Nu, era prea mult spus. Preocupat, deranjat– ceea ce era şi mai rău. Ar fi fost amabil şi s-ar fi retras uşurel.

Şi asta era groaznic.

Nu avea nici un motiv să-i spună ce simţea. Ar fi avut o problemă doar dacă lăsa lucrurile să scape de sub control.

Deci nici o problemă, se decise.

Era la fel de pricepută în manevrarea bărbaţilor, cum era în manevrarea florilor. Vor continua exact aşa cum începuseră şi, dacă vor ajunge într-un punct în care să fie rănită în loc să se bucure, ea va fi aceea care se va retrage.

Şi va trece peste.

Se îndepărtă de uşă, intrând în bucătărie pentru a bea un pahar de apă. Îşi simţea gâtul uscat şi puţin iritat.

O să uite de el, se asigură. Ce rost avea să-şi facă griji cu asta, când încă erau împreună?

Sau... îl putea face să se îndrăgostească de ea. Dacă ştia să împiedice un bărbat să o iubească– sau să-l facă să înceteze, în cazul în care simţea aşa ceva –, de ce nu ar fi putut să facă unul să se îndrăgostească?

– Gata, încep să mă încurc singură, zise ea, luând o gură de aer şi o gură de apă. Dacă îl fac să se îndrăgostească de mine va fi real? Doamne, sunt prea multe lucruri la care trebuie să mă gândesc. Mă duc în oraş la un vernisaj. Asta este, asta este tot.

Bătaia din uşă o linişti. Acum, putea să nu se mai gândească, să nu-şi mai bată capul cu toate posibilităţile.

Vor ieşi în oraş. Se vor bucura unul de altul. Şi ce-o fi o fi.

capitolul 12

Satisfacţia pe care ţi-o oferă cineva este o soluţie excelentă în combaterea grijilor, decise Emma. Privirea lui Jack, atunci când îi deschise uşa, îi satisfăcea pe deplin aşteptările.

– Am nevoie de un moment de linişte, zise el, pentru a-ţi mulţumi cum se cuvine.

– Atunci eu pot spune „cu plăcere“, zise ea, zâmbindu-i cu afecţiune. Vrei să intri?

Apropiindu-se, Jack îşi plimbă degetele peste umărul ei, în jos, urmărindu-i linia braţului. Ochii lui fumurii îi priveau fix pe ai ei.

– Tocmai mă gândeam cum ar fi să intru şi să uităm de vernisaj.

– A, nu, zise ea, împingându-l şi ieşind din casă. Îi întinse şalul şi se întoarse cu spatele, în timp ce el i-l puse pe umeri. Mi-ai promis tablouri ciudate, vin prost şi aperitive triste.

– Ne-am putea întoarce înăuntru, zise el, aplecându-se şi mirosindu-i gâtul. O să schiţez nişte desene deocheate, vom bea vin bun şi vom comanda pizza.

– Alegeri, alegeri, zise ea, îndreptându-se spre maşina lui. Acum vernisaj, desene deocheate mai târziu.

– Dacă trebuie neapărat, răspunse el, oprindu-se lângă maşină şi sărutând-o pasional. Îmi place cum arăţi, adică extraordinar.

– Ăsta era şi planul, spuse ea, trecându-şi mâna peste puloverul gri-închis pe care îl purta Jack pe sub haina de piele. Îmi place cum arăţi, Jack.

– Dacă tot arătăm atât de bine, cred că e cazul să mergem să fim văzuţi, zise el, aşezându-se la volan şi zâmbindu-i degajat. Cum a fost weekendul?

– Plin, aşa cum mă aşteptam. Şi reuşit, pentru că Parker i-a convins pe clienţi să închirieze corturile pentru sâmbătă. Toată lumea a avut unde să se adăpostească, atunci când a plouat. Chiar mai bine de atât, am mai adus lumânări şi nişte flori din rezerva mea de urgenţă, aşa că totul a fost învăluit în lumina caldă şi parfumul uşor, în timp ce ploaia cădea peste cort. A fost tare frumos.

– Chiar mă întrebam cum a ieşit. Eu am fost pe şantier, pentru o construcţie nouă, şi n-am reuşit să scăpăm... neplouaţi.

– Îmi plac ploile de primăvară. Sunetul lor, mirosul. Nu toate miresele simt la fel, dar pe aceasta am reuşit s-o facem foarte fericită. Şi cum a fost seara de poker?

– Nu vreau să vorbesc despre asta, zise el, încruntându-se la volan,

în timp ce farurile brăzdau întunericul.

– Am auzit că te-a curăţat Carter, îi spuse ea, râzând.

– Tipul ne-a păcălit cum că el nu e mare jucător şi mai are şi faţa aia deschisă şi sinceră. E un rechin.

– Da, oh da, Carter e un adevărat rechin.

– N-ai jucat cărţi cu el. Crede-mă.

– Ofticosule!

– Păi, normal.

– Deci spune-mi câte ceva despre artistul ăsta, spuse ea amuzată, lăsându-se pe spate.

– Ah... da, ar trebui să-ţi zic. E prietenul unui client, continuă el după un moment de tăcere, lovind uşor cu degetele volanul. Cred că ţi-am mai spus asta.

– Da. Emma se referise la artă în sine, dar tonul lui îi atrase atenţia. Şi e prieten cu tine?

– Aşa şi aşa. Am ieşit o dată, de două ori. De câteva ori. Poate de mai multe ori.

– Aha. Înţeleg, zise ea, păstrându-şi tonul, deşi deveni brusc interesată. E o fostă.

– Nu chiar. Nu am fost... Am fost împreună câteva săptămâni. Cu mai mult de un an în urmă. Aproape doi, de fapt. A fost ceva şi apoi n-a mai fost.

Stânjeneala lui i se păru interesantă şi se simţi flatată.

– Dacă crezi că, astfel, calci pe teren minat, nu este cazul. Bănuiam eu că te-ai culcat cu alte femei.

– E adevărat. Am făcut-o. Şi Kellye– se scrie cu „e“ la final– este una dintre ele. Este… interesantă.

– Şi artistică.

– Asta tu decizi, zise el, strângând din buze şi intrigând-o.

– Şi, spune-mi, de ce acel ceva a încetat să mai fie între voi? Sau e o întrebare indecentă?

– Relaţia devenise prea serioasă pentru mine. Ea era genul de fată insistentă şi greu de întreţinut.

– Necesita prea multă atenţie? spuse Emma, detaşată.

– „Necesita“ e un cuvânt bun. Oricum, am întrerupt orice legătură.

– Dar aţi rămas prieteni.

– Nu prea. Însă m-am întâlnit cu ea acum câteva luni şi a fost O.K. Apoi m-a contactat în legătură cu vernisajul, şi m-am gândit că n-ar fi rău să merg. Mai ales că eşti şi tu cu mine, ca să mă aperi.

– Ai nevoie des de protecţie împotriva femeilor?

– Tot timpul, zise el, făcând-o să râdă.

– Nu-ţi face griji, îl linişti, mângâindu-i mână aflată pe schimbător. Sunt aici.

Parcară maşina şi se plimbară în aerul răcoros de primăvară, briza fluturându-i Emmei capetele şalului. Magazinele ei preferate erau deja închise, dar bistrourile erau pline. Câţiva curajoşi înfruntau frigul, pentru a lua masa afară, în sclipirea lumânărilor de pe masă.

Emma simţi miros de trandafiri şi de sos roşu.

– Ştii ce n-am făcut pentru tine? începu Emma.

– Am o listă, dar m-am gândit să mai lucrez, ca să ajung la lucruri mai interesante.

– N-am gătit, zise ea, împingându-l cu cotul. Gătesc bine atunci când am timp. Trebuie să te seduc cu nişte fajitas.

– Oricând, oriunde, acceptă el, oprindu-se în faţa galeriei. Am ajuns. Eşti sigură că nu preferi să găteşti?

– Artă, zise ea, intrând.

„Nu, nu chiar“, se gândi imediat. Primul lucru pe care îl văzu, în afara unui număr mare de oameni stând în picioare şi privind cu interes tablourile, a fost o pânză mare şi albă, cu o dungă lată şi ştearsă de negru trecând prin centru.

– E o urmă de cauciuc? O singură urmă de cauciuc pe un drum alb sau o diviziune a... ceva?

– Este o dungă neagră pe o pânză albă. Şi vom avea nevoie de băuturi, zise Jack.

– Îhm.

Emma începu să se plimbe, până să vină Jack cu băuturile. Studie o altă pânză pe care era pictat un lanţ negru răsucit, cu două capete rupte, intitulată *Freedom*3. O alta reprezenta ceea ce părea a fi o grămadă de puncte negre, dar, privite mai atent, erau litere mici împrăştiate.

– Fascinant, nu-i aşa? zise un bărbat cu rame negre de ochelari şi cu un pulover negru pe gât, care venise lângă ea. Emoţia, haosul.

– Îhî.

– Abordarea minimalistă a intensităţii şi confuziei. E genial. Aş putea să-l privesc ore în şir şi să văd ceva diferit de fiecare dată.

– Depinde de felul în care aranjezi literele.

– Exact! spuse el, privind-o. Eu sunt Jasper.

– Emma.

– Ai văzut *Birth*4?

– Nu încă.

– Cred că e lucrarea ei cea mai bună. Este acolo. Mi-ar plăcea să-mi

spui ce părere ai. Pot să-ţi aduc nişte vin? o întrebă el, atingându-i cotul cu mâna. Prin felul în care gesticula, Emma îşi dădu seama că o testa.

– De fapt… sunt cu cineva, zise ea când Jack apăru şi îi oferi un pahar. Jack, el este Jasper. Admiram *Babel*, adăugă ea când găsi titlul.

– O confuzie de limbaj, presupuse Jack, punând mâna uşor şi posesiv pe umărul Emmei.

– Da, desigur. Mă scuzaţi.

– I-am stricat combinaţia, zise Jack în timp ce Jasper se retrăgea. Gustând din vinul foarte prost, studie pânza. E ca unul dintre seturile acelea de magneţi pe care oamenii şi le cumpără pentru răcitor.

– Ce bine! Ce bine! Mă gândeam că tu chiar vezi ceva.

– Sau şi-a scăpat cineva piesele de scrabble.

– Opreşte-te, îi şopti, abţinându-se să râdă. Jasper îl găseşte genial, în haosul său minimalist.

– Ei bine, ăsta-i Jasper. Ce-ar fi să...

– Jack!

Emma se întoarse şi văzu o roşcată de unu optzeci, cu braţele larg deschise, făcându-şi loc prin mulţime. Era îmbrăcată în negru, lăsând să se vadă nişte picioare kilometrice, un corp subţire şi nişte sâni fermi care aproape se revărsau din decolteul adânc. Zornăia toată datorită brăţărilor de argint de pe mână.

Şi aproape că o răsturnă pe Emma când îl îmbrăţişă pe Jack şi îşi lipi gura de un roşu criminal de a lui.

Emma nu putu să facă altceva decât să prindă paharul lui Jack, înainte ca acesta să-l scape pe jos.

– Ştiam că o să vii, zise ea cu voce joasă, aproape şoptită. N-ai idee ce mult înseamnă pentru mine. N-ai cum să ştii.

– Ah, zise el.

– Mulţi dintre oamenii aceştia nu mă *cunosc*. N-au fost *în* mine.

Doamne, Dumnezeule.

– O.K. Hai să... zise el, încercând să se elibereze din strânsoare, dar braţele ei se strângeau în jurul gâtului lui ca un lanţ. Am vrut să trec pe aici şi să te felicit. Lasă-mă să ţi-o prezint pe... Kellye, mă laşi fără oxigen.

– Mi-a fost *dor* de tine. Şi seara asta este cu atât mai importantă pentru mine cu cât eşti şi tu aici, zise ea, cu lacrimi dramatice sclipindu-i în ochi şi cu buzele tremurând de emoţie. Ştiu că pot trece de seara asta, de stres, de *solicitări*, acum, că eşti aici. Oh, Jack, Jack, stai aproape de mine. Stai aproape.

Mai aproape de atât, se gândi el, ar fi *ajuns* în ea.

– Kellye, ea e Emmaline, repetă Jack aproape disperat, apucându-i

mâinile lui Kellye şi încercând să se elibereze. Emma...

– Îmi pare bine să te cunosc, spuse Emma veselă şi entuziasmată. Trebuie să...

– Cum îndrăzneşti! zise Kellye, retrăgându-se ca electrocutată şi întorcându-se spre Jack. Cum ai putut să o aduci aici? Să mi-o arunci în faţă? Nemernicule! zise ea, luând-o la fugă şi făcându-şi loc prin mulţimea uimită.

– O.K., hai, c-a fost amuzant. Să mergem, spuse Jack, apucând-o pe Emma şi îndreptându-se spre uşă. Greşeală. Mare greşeală, continuă el când reuşi să ia o gură de aer curat. Cred că mi-a găurit amigdalele cu limba. Nu m-ai apărat.

– Am eşuat. Mi-e atât de ruşine.

– Şi ţi s-a părut amuzant, zise Jack încruntat, trăgând-o după el pe trotuar.

– Mai sunt şi nemernică pe deasupra. Cu inimă de gheaţă. Mi-e şi mai ruşine, zise ea, oprindu-se brusc şi pufnind în râs. Doamne, Jack! Unde ţi-a fost capul?

– Când o femeie are puterea de a găuri amigdalele unui bărbat cu limba, acesta încetează să mai gândească. Şi mai are şi manevra asta cu care... Aproape c-am spus-o cu voce tare, zise el, trecându-şi o mână prin păr şi privindu-i faţa radioasă. Am fost prieteni prea mult timp. E periculos.

– În spiritul prieteniei, o să-ţi fac cinste cu ceva de băut. Meriţi, zise ea, luându-l de mână. Nu te-am crezut când ai spus că devenise prea insistentă şi toate cele. M-am gândit că nu eşti tu pregătit pentru angajamente de durată, ca de obicei. Dar „insistentă“ e puţin spus. Plus că arta ei este ridicolă. Ar trebui să se combine cu Jasper. Ar adora-o.

– Hai să mergem în altă parte să bem, sugeră el. Nu vreau să dau cumva, din întâmplare, peste ea, propuse el deschizându-i uşa. Nu ai fost deloc stânjenită de ceea ce s-a întâmplat.

– Nu. Sunt destul de rezistentă din punctul ăsta de vedere. Dacă ar fi fost cât de cât sinceră, mi-ar fi părut rău pentru ea. Dar este la fel de falsă ca arta ei. Şi, probabil, la fel de dubioasă.

– De ce spui asta? o întrebă, după ce se gândi puţin. Că e falsă?

– Dramatiza doar ca să fie în centrul atenţiei. Poate că simte ceva pentru tine, dar simte mult mai mult pentru ea însăşi. Şi, în plus, pe mine m-a văzut înainte să sară la tine. Ştia că m-ai adus cu tine, aşa că a făcut spectacol.

– S-a făcut de râs în mod intenţionat? De ce ar face cineva aşa ceva?

– Nu era jenată, era extaziată, spuse ea, înclinân- du-şi capul şi

privindu-i figura stupefiată. Bărbaţii chiar nu văd lucrurile în felul ăsta, nu-i aşa? E foarte interesant. Jack, era vedeta propriei sale drame romantice şi a savurat fiecare minut. Pun pariu că în seara asta o să vândă ceva din prostiile alea pe care le numeşte artă, din cauza spectacolului pe care l-a făcut. Şi lucrul ăsta chiar ţi-a rănit orgoliul, îi spuse ea după câteva momente în care el conduse în tăcere.

– M-a zgâriat, superficial, ce-i drept. Mă gândesc că poate i-am dat un semnal greşit şi am meritat tot show-ul ăla. E doar o zgârietură, spuse el, ridicând din umeri.

– Bine c-ai scăpat. Deci... mai ai şi alte foste cu care ai-avut-ceva şi pe care ai vrea să le cunosc?

– Cu siguranţă nu, răspunse el, privind cum luminile străzii se reflectau în strălucirea părului ei. Dar vreau să specific că, în cea mai mare parte, femeile cu care am ieşit erau normale.

– Asta spune multe lucruri bune despre tine.

Aleseră un bistro micuţ şi împărţiră o farfurie de paste Alfredo.

Emma îl relaxa, se gândi el, ceea ce era ciudat, din moment ce oricum se considerase întotdeauna relaxat. Dar timpul petrecut cu ea, vorbind pur şi simplu despre orice le trecea prin minte, făcea să dispară orice problemă sau grijă cu care se confrunta.

Şi mai ciudat era să fie relaxat şi incitat, în acelaşi timp, în preajma unei femei. Nu-şi putea aminti să fi încercat această combinaţie de senzaţii cu altcineva decât cu Emma.

– Cum se face că, se întrebă el, în toţi aceşti ani de când te cunosc, nu ai gătit niciodată pentru mine?

– Cum se face că, în toţi anii aceştia de când te cunosc, nu te-ai culcat niciodată cu mine? ripostă ea, învârtind un tăiţel solitar în furculiţă.

– Aha. Deci găteşti pentru bărbaţi doar când ai parte de sex.

– E o politică bună, zise ea, zâmbind cu toată faţa în timp ce mesteca. Mi-e foarte greu să gătesc. Aşa că, măcar să merite efortul.

– Ce zici de mâine? O să merite efortul.

– Sunt sigură, dar mâine nu se poate. Nu am timp să fac piaţa. Sunt foarte grijulie când vine vorba despre ingrediente. Miercuri e cam aglomerat, dar...

– Am o chestiune de serviciu miercuri seară.

– O.K. Oricum, e mai bine săptămâna viitoare. Spre deosebire de Parker, eu nu am tot programul memorat şi trecut şi în BlackBerry, legat de mână, dar cred că... Oh. Cinco de Mayo. E aproape cinci mai. Chestie mare

în familie– ţii minte, doar ai mai venit şi altă dată.

– Cea mai mare petrecere a anului.

– O tradiţie a familiei Grant. Acolo să vezi tu gătit. Lasă-mă să-mi verific agenda şi stabilim ceva. E aproape luna mai, zise ea, lăsându-se pe spate, cu paharul de vin în mână. E cea mai frumoasă lună.

– Pentru nunţi?

– Da, şi pentru nunţi, dar eu vorbesc în general. Azalee, bujori, liliac, glicină. Totul începe să îmbobocească şi să înflorească. Şi eu pot începe să planific plantele anuale. Doamna G. o să-şi instaleze mica bucătărie de vară. Totul o ia de la început. Care e luna ta preferată?

– Iulie. Un weekend la mare– soare, nisip, surfing. Meciuri de baseball. Zile lungi, grătare fumegând.

– Mmm, e bine şi aşa. Foarte bine. Mirosul ierbii proaspăt tunse.

– Nu am iarbă de tuns.

– Eşti un băiat de oraş, zise ea, îndreptându-şi degetul spre el.

– Acolo mi-e locul.

Se jucau amândoi cu pastele, când ea se aplecă, aproape nebăgând în seama conversaţia celor din jur.

– Te-ai gândit vreodată să locuieşti la New York?

– M-am gândit. Dar îmi place aici. Să trăiesc şi să muncesc. Şi sunt destul de aproape de stadion, pentru a merge la meciurile celor de la Yankees, Knicks, Giants, Rangers.

– Am auzit zvonuri despre baletul, opera, teatrul de acolo.

– Serios? spuse el privind-o extrem de mirat. Ce ciudat!

– Tu, Jack, gândeşti ca un adevărat bărbat.

– Vinovat!

– Ştii, cred că nu te-am întrebat niciodată, de ce ai ales arhitectura?

– Mama susţine că am început să construiesc duplexuri când aveam doi ani. Se pare că s-a lipit ceva de mine de atunci. Îmi place să mă gândesc la cum să folosesc spaţiul sau cum să schimb structurile existente. Cum se poate folosi mai bine? O să locuieşti acolo, o să munceşti acolo, o să te joci acolo? Ce se află în jurul spaţiului aceluia, care este scopul lui? Care sunt cele mai bune şi mai interesante sau mai practice, materiale? Cine este clientul şi ce vrea cu adevărat? Nu este atât de diferit, până la urmă, de ceea ce faci tu.

– Doar că ceea ce faci tu durează mai mult.

– Trebuie să recunosc că mi-ar fi greu să văd cum creaţiile mele se ofilesc şi dispar. Nu te deranjează?

– E ceva legat de efemeritate, ai putea spune, zise ea, rupând o bucăţică mică de pâine. Fiind ceva temporar, devine şi apropiat ţie,

personal. Atunci când o floare înfloreşte, te gândeşti: „Oh, ce frumos“. Sau când creezi un buchet, te gândeşti: „Uau, superb!“ Nu sunt sigură că impactul sau emoţiile ar fi aceleaşi dacă nu ai ştii că sunt doar temporare. O clădire trebuie să dureze; grădinile trebuie să treacă printr-un ciclu.

– Ce zici despre peisagistică? Te-ai gândit vreodată?

– Probabil mai puţin decât te-ai gândit tu la New York. Îmi place să lucrez în grădină, la aer, la soare, să văd cum ceea ce plantez apare la anul sau înfloreşte toată primăvara sau vara. Dar de fiecare dată când primesc o livrare de la furnizorul meu, este ca şi când mi s-ar da o cutie nouă cu jucării, zise ea cu o faţă visătoare. De câte ori îi dau unei mirese buchetul, îi văd reacţia sau văd invitaţii privind aranjamentele, mă gândesc că eu am făcut asta. Şi chiar dacă am mai făcut aranjamentul acela înainte, nu iese niciodată exact la fel. Deci e ceva nou de fiecare dată.

– Iar noutatea nu-i niciodată plictisitoare. Înainte să te cunosc, credeam că florarii, în principiu, pun flori în vaze.

– Înainte să te cunosc pe tine, credeam că arhitecţii, în principiu, stau în faţa planşei de desen. Uite câte am învăţat.

– Acum câteva săptămâni, nu mi-aş fi imaginat că o să stăm aici în felul ăsta, zise el şi-şi puse mâna peste a ei, mângâind-o uşor cu degetele în timp ce o privea în ochi. Şi că voi afla, înainte ca noaptea să ia sfârşit, ce se află sub rochia asta superbă.

– Acum câteva săptămâni... spuse ea, strecurându-şi pe sub masă piciorul lângă al lui, nu mi-aş fi închipuit că o să-mi pun rochia asta cu scopul ca tu să mi-o dai jos. Din cauza asta... şopti ea, aplecându-se mai mult, cu lumina lumânărilor jucându-i în ochi, şi apropiindu-şi buzele de ale lui, nu există nimic pe sub ea.

Continuă să o privească în ochii calzi şi periculoşi. Apoi, ridică repede o mână în aer.

– Nota!

Jack trebui să se concentreze la condus, mai ales că încerca să bată recordurile de viteză terestră. Felul în care Emma îşi lăsase scaunul pe spate şi îşi pusese picioarele unul peste celălalt, făcând rochia să se ridice ispititor în sus, îl înnebunea.

Se aplecă în faţă– cu siguranţă în mod intenţionat –, astfel încât, atunci când îndrăzni să-şi ia ochii de la drum, avu o vedere minunată a sânilor ei ascunşi sub materialul roşu sexy.

Emma se juca cu radioul, trimiţându-i un zâmbet felin şi feminin, rezemându-se apoi din nou de spătarul scaunului. Îşi încrucişă iar

picioarele, cu rochia ridicându-se încă jumătate de centimetru.

Jack se gândi că, probabil, i se scurgeau ochii.

Orice ar fi pus ea la radio, el nu auzea decât basul. Basul puternic şi asurzitor. Restul era doar sunet de fundal, static din punct de vedere al creierului.

– Ne pui vieţile în pericol, spuse el, făcând-o să râdă.

– Aş putea să fac lucrurile să devină şi mai periculoase. Aş putea să-ţi spun ce vreau să-mi faci. Cum vreau să mă iei în braţe. Am chef să fiu luată în braţe. Să fiu folosită, zise ea, trecându-şi un deget în sus şi în jos pe corp. Acum câteva săptămâni, sau mai înainte, ţi-ai fi închipuit vreodată că mă vei poseda, Jack? Că mă vei folosi?

– Da. Prima dată a fost atunci când te-am văzut pe plajă. Doar că era noapte, când mi-am imaginat, şi veneam la tine şi te trăgeam în apă, în valuri. Aş fi simţit gustul pielii tale şi al sării. Mâinile mele îţi mângâiau sânii şi te sărutam, în timp ce valurile ne acopereau. Te-am dus pe nisipul ud, unde valurile se loveau de ţărm, şi tot ceea ce puteai spune era numele meu.

– A trecut mult timp, medită ea cu voce serioasă. Mult timp de când ţi-ai imaginat. Un lucru ştiu sigur. Trebuie neapărat să ne întoarcem la mare.

Râsul ar fi trebuit să-i calmeze din dorinţă, dar nu făcu decât să o intensifice. Încă o premieră, stabili Jack– o femeie care îl putea face să râdă şi să fiarbă de dorinţă, în acelaşi timp.

Ieşi de pe şosea şi intră pe aleea domeniului Brown.

Erau lumini aprinse la etajul doi, în ambele aripi ale casei, şi luminiţe în studioul lui Mac. Şi, în sfârşit, lumina de pe prispa Emmei, şi lampa pe care o lăsase aprinsă înăuntru.

Îşi scoase centura de siguranţă imediat ce opri maşina. Înainte ca ea să apuce să facă acelaşi lucru, el se întoarse spre ea să o prindă şi s-o sărute cu pasiune.

Îi atinse sânii şi îi mângâie picioarele, pe sub rochia roşie seducătoare.

Ea îşi strânse dinţii peste limba lui, ca o capcană rapidă şi intensă, şi începu să-i deschidă fermoarul pantalonilor.

Jack reuşi să-i dezgolească unul din umeri, înainte de a se lovi cu genunchiul de schimbătorul de viteze.

– Au, spuse ea, râzând. Trebuie să adăugăm şi nişte genunchiere la cotierele acelea.

– A naibii maşină, e prea mică. Mai bine am intra în casă, înainte să ne rănim.

– Grăbeşte-te, zise ea, apucându-i haina şi trăgându-l aproape

pentru a-l săruta din nou.

Ieşiră în grabă, fiecare pe o parte a maşinii, apoi alergară unul spre celălalt. Râseră iar, atingându-se şi pipăindu-se, în timp ce gurile li se uneau din nou.

Emma îi apucă haina şi i-o scoase în timp ce se mişcau grăbiţi pe alee, ca o pereche de dansatori nebuni. Când ajunseră la intrare, ea îşi dezlipi gura de a lui doar pentru a-i ridica puloverul şi a-l arunca, unghiile zgâriindu-i pielea.

Ajunse cam la aceeaşi înălţime cu obrazul lui, datorită tocurilor, şi îl muşcă rapid, în timp ce îi desfăcu cureaua de la pantaloni, aruncând-o şi pe aceasta într-o parte.

Jack reuşi să găsească mânerul uşii şi să o deschidă, intrând amândoi în casă. O împinse cu spatele în uşă, ridicându-i mâinile deasupra capului şi prinzându-i încheieturile cu mâna. Ţinând-o prizonieră, îi ridică fusta, descoperind-o. Esenţa ei, fierbinte şi umedă. Răsuflarea ei sacadată se termină cu un ţipăt, în timp ce el o conducea rapid către climax.

– Cât de mult mai poţi? întrebă el.

– Atât cât poţi să îmi oferi, zise ea cu răsuflarea tăiată şi corpul în flăcări, întâlnindu-i ochii.

O conduse pe culmile extazului, răscolind-o cu mâinile şi cu gura. Căldura o învălui, îi netezi pielea, în timp ce el îi dezveli rochia, eliberându-i sânii şi gustându-i. Era tot ce îşi dorea, mai mult decât îşi putea imagina, dur şi arzător, folosind-o şi exploatându-i corpul.

„Era a lui, se gândi ea. Ştia el oare?“

Dorinţa era de-ajuns– să dorească aşa, să fie dorită în felul ăsta. O să facă în aşa fel, încât să fie de-ajuns. Şi dorindu-l, poftindu-l, se lipi de uşă, înfăşurându-şi un picior în jurul lui.

– Vreau mai mult.

Ea îl devoră, iar în momentul dinaintea contopirii, privirea, senzaţia şi gustul ei îl mistuiră. Apoi, într-un soi de nebunie, se uniră, sprijiniţi de uşă, cu Emma strigându-i necontenit numele, cu părul răvăşit şi desfăcut.

Eliberarea a fost deopotrivă brutală şi magnifică.

Jack nu era sigur că rămăsese încă în picioare sau că inima lui va mai bate normal vreodată. Continua să-i bubuie în piept, îngreunându-i respiraţia.

– Suntem încă în viaţă? reuşi el să spună.

– Nu... nu cred că m-aş putea simţi aşa dacă n-aş fi. Dar cred că mi-a trecut viaţa prin faţa ochilor, la un mo- ment dat.

– Eram şi eu aici?

– În fiecare scenă.

Jack mai stătu un minut, după care se dădu câţiva paşi mai în spate. Rămăsese într-adevăr în picioare, observă el. Şi ea la fel– îmbujorată şi strălucitoare, şi goală pe deasupra, în afara unei perechi de pantofi sexy, cu tocuri extrem de înalte.

– Doamne, Emma, eşti... Nu există cuvinte. Simţi nevoia de a o atinge din nou, dar, de această dată, cu veneraţie.

– Nu cred că vom reuşi să ajungem sus.

– O.K. În momentul în care îi cuprinse şoldurile, ea se ridică, încolăcindu-şi picioarele în jurul lui.

– Poţi ajunge până la canapea?

– O să încerc. O purtă până acolo, pentru a se pierde amândoi într-o uniune perfectă.

Două ore mai târziu, ajunseră într-un final sus şi se culcară.

Ea visă, iar în vis dansau împreună în grădină, în lumina lunii. Aerul era proaspăt, de primăvară, şi cu parfum de trandafiri. Luna şi stelele argintau florile înflorite. Degetele ei se împleteau cu ale lui în timp ce dansau şi se roteau. Apoi îşi apropie buzele de ale ei.

Când privi în sus şi îl văzu zâmbind, recunoscu cuvintele în ochii lui, chiar înainte de a i le spune.

– Te iubesc, Emma.

În vis, inima ei înflori precum florile.

3 „Libertate“, în lb. engl. în original (n.red.)

4 „Naşterea“, în lb. engl. în original (n.red.)

capitolul 13

Pregătindu-se pentru întâlnirea cu familia Seaman, Emma umplu vasele de la intrare cu ghivecele ei mari cu hortensii. Albastrul intens avea un impact atât de puternic, se gândi ea, de dramatic, de romantic şi de atrăgător. Cum culorile miresei erau albastru şi piersică, se gândise că hortensiile ar fi perfecte pentru o primă impresie.

Fredonând, porni spre dubiţă pentru a descărca ghivecele cu lalele albe, preferatele miresei, care urmau să decoreze scările. O imagine mai caldă decât albastrul intens, mai dulce şi mai delicată. O combinaţie interesantă, după părerea ei, de textură, formă şi stil.

O idee a lucrurilor ce vor urma, se gândi ea.

– Em!

Aplecată printre ghivece, cu braţele pline de lalele, Emma întoarse capul. Mac apăsă declanşatorul aparatului foto.

– Arăţi bine.

– La fel şi florile. Sper să arăt mai bine înainte de întâlnire. Cea mai importantă clientă a noastră de până acum are nevoie de o atenţie specială, zise ea, aranjând ghivecele. În toate privinţele.

– Nu-ţi rămâne prea mult timp să te aranjezi, spuse Mac, îmbrăcată într-un costum de un verde la fel de intens ca ochii ei, cu picioarele depărtate şi bine înfipte în pământ.

– Aproape am terminat. Asta e ultima, zise Emma, inspirând adânc aerul încărcat de flori şi de parfum. Doamne, ce zi superbă!

– Eşti destul de veselă.

– Am avut o întâlnire foarte reuşită aseară, zise, studiind veranda şi prinzând-o apoi pe Mac de braţ. A avut de toate. Comedie, dramă, conversaţie, sex. Mă simt... energizată.

– Şi pari aeriană.

– Se prea poate, zise ea, sprijinindu-şi puţin capul de umărul lui Mac. Ştiu că e prea devreme, şi nu discutăm despre seriosul cuvânt cu D– nici măcar pe aproape. Dar... Mac, ştii că eu am avut dintotdeauna visul acela cu lumina lunii, stelele...

– Dansul prin grădini, zise Mac, cuprinzând instinctiv talia Emmei. Sigur, de când eram copii.

– L-am avut iar azi-noapte, şi era Jack. Dansam cu Jack. Este prima dată când am acest vis sau când îmi imaginez şi ştiu cu cine dansez. Nu crezi că asta înseamnă ceva?

– Eşti îndrăgostită de el.

– Asta a spus Parker aseară, înainte să ies în oraş, şi bineînţeles c-am spus: „nu, nu, nu sunt“. Şi, bineînţeles, ca de obicei, avea dreptate. Sunt nebună?

– Cine a spus că dragostea ar fi sănătoasă? Ai mai fost în situaţia asta, oarecum.

– Oarecum, aprobă Emma. Am vrut să fiu, am sperat să fiu. Dar acum, că sunt, e mai mult decât mi-am închipuit. Şi mi-am închipuit multe, zise Emma, trăgându-se într-o parte şi făcând o piruetă. Mă face fericită.

– Ai de gând să-i spus?

– Doamne, nu. S-ar speria. Îl ştii pe Jack.

– Da, spuse Mac atentă, îl ştiu pe Jack.

– Mă face fericită, repetă Emma, aşezându-şi o mână pe inimă. Pot să rămân aşa deocamdată. Simte şi el ceva pentru mine. Îţi dai seama când un bărbat simte ceva pentru tine.

– Adevărat.

– Aşa că o să fiu fericită şi o să sper că se va îndrăgosti de mine.

– Emma, vrei adevărul-adevărat? Nu văd cum ţi-ar putea rezista. Vă este bine împreună, asta se vede de la o poştă. Dacă tu eşti fericită, şi eu sunt fericită.

– Îţi faci griji că o să sufăr, zise Emma, cunoscând-o pe Mac, intonaţiile ei, gesturile şi inima. Se simte în vocea ta. Pentru că, asta este, îl cunoaştem pe Jack. Mac, tu nu ai vrut să te îndrăgosteşti de Carter.

– Aici ai dreptate, spuse Mac, curbându-şi buzele, în timp ce degetele ei se jucau prin părul Emmei. N-am vrut, dar s-a întâmplat, aşa că trebuie să încetez să mai fiu atât de cinică.

– Bine. Acum, trebuie să nu mai stau degeaba şi să mă transform într-o profesionistă. Spune-i lui Parker c-am terminat, te rog, şi că mă întorc în douăzeci de minute.

– S-a făcut, zise Mac privind îngrijorată în urma prietenei care pleca.

O oră mai târziu, îmbrăcată într-un costum cochet şi cu o pereche de pantofi cu tocuri joase, Emma le conducea pe viitoarea mireasă, pe mama acesteia, cu ochi de vultur, şi pe mătuşa de-a dreptul fascinată prin grădină.

– Puteţi vedea ce va înflori primăvara viitoare, dar îmi dau seama că în această perioadă grădinile nu sunt atât de bogate precum v-aţi dori să le vedeţi.

– Pur şi simplu, nu pot aştepta până în mai sau iunie, bombăni

Kathryn Seaman.

– Mamă, hai să nu deschidem iar discuţia.

– Este, în orice caz, sezonul lalelelor, despre care ştiu că îţi plac, îi spuse Emma Jessicăi. La toamnă, vom planta mai multe lalele albe şi de culoarea piersicii– o să fie o adevărată revărsare de lalele şi de zambile. Vom completa cu vaze albe cu trandafiri de culoare piersicii, nemţişori, gura-leului, micsandre şi hortensii. Toate în culorile tale, scoase în evidenţă de alb. În zona aceasta, vreau să fac şi un aranjament cu trandafiri. Vă promit, spuse ea zâmbindu-i lui Kathryn, că va arăta ca o grădină din poveşti şi va fi bogată, extravagantă şi romantică, aşa cum v-o doriţi pentru nunta fiicei dumneavoastră.

– V-am văzut realizările şi sunt gata să vă cred pe cuvânt, zise Kathryn, privind-o pe Mac. Fotografiile de la logodnă au ieşit exact aşa cum aţi spus că vor fi.

– Ne e mai uşor atunci când avem de-a face cu doi tineri superbi şi îndrăgostiţi nebuneşte.

– Şi pentru noi a fost foarte distractiv, îi zâmbi Jessica lui Mac. Plus că m-am simţit ca o prinţesă din cărţile de poveşti.

– Aşa şi arătai, îi spuse mama ei. Bine, hai să vorbim despre terase.

– Dacă mai ţineţi minte schiţele din timpul discuţiilor, vom începe cu Emma şi vom continua cu restul detaliilor.

– Am văzut şi lucrările tale, spuse Adele, mătuşa miresei, privind terasele. Am fost la trei nunţi aici şi toate au fost organizate superb.

– Mulţumesc, spuse Parker, zâmbind politicos la această remarcă.

– De fapt, ceea ce aţi făcut aici, ce aţi construit m-a inspirat să mă interesez cum aş putea face şi eu ceva asemănător. Trăim o parte din an în Jamaica, care e un loc ales frecvent ca destinaţie pentru nunţi. Şi este locul perfect pentru o firmă bună, elitistă şi care oferă totul în materie de nunţi.

– Chiar ai idei serioase în legătură cu asta? o întrebă Kathryn.

– M-am interesat şi am devenit din ce în ce mai serioasă. Soţul meu urmează să iasă la pensie, îi spuse lui Parker. Şi plănuim să petrecem şi mai mult timp în casa noastră de iarnă de acolo. Ar fi o investiţie excelentă, cred, şi, totodată, ceva distractiv. Acum, dacă te-aş putea ademeni cu promisiunea de flori tropicale fără număr şi cu briza răcoroasă a insulelor, aş pune o fundaţie solidă pentru afacere, zise ea, zâmbind şi făcându-i cu ochiul Emmei.

– Tentant, spuse Emma cu acelaşi ton relaxat, dar firma Centerpieces din cadrul agenţiei Vows mă ţine ocupată. Dacă veţi duce mai departe planurile, sunt sigură că oricare dintre noi va fi fericită să vă răspundă, dacă aveţi întrebări. Acum, pentru zona aceasta...

După întâlnire, toate cele patru femei se prăbuşiră în fotoliile din salon.

– Doamne, spuse Laurel, întinzându-şi picioarele. Femeia aia chiar ştie cum să analizeze totul. Mă simt ca şi cum ar fi avut loc evenimentul însuşi, şi nu doar o discuţie despre el. Din nou.

– Dacă nu există obiecţii, aş vrea să lăsăm libere vinerea şi sâmbăta din preajma evenimentului. Mărimea şi importanţa acestei nunţi o să compenseze din plin veniturile pierdute, plus că publicitatea şi ce se va auzi mai departe ne vor aduce alte beneficii, spuse Parker, scoţându-şi pantofii. Asta ne-ar oferi o săptămână întreagă, în care să nu ne concentrăm decât în direcţia asta.

– Slavă Domnului, oftă Emma uşurată. Cantitatea de flori şi de decoraţiuni, tipurile de buchete şi aranjamente, decoraţiunile centrale, ghirlandele, copacii ornamentali? Ar trebui să angajez o întreagă armată de ajutoare ca să termin tot. Dar, având alocată toată săptămâna pentru eveniment, cred că mă pot descurca doar cu echipa obişnuită. Eventual, pot adăuga încă o persoană, dacă va fi cazul, pentru unele operaţiuni, dar aş prefera să mă ocup, cât mai mult posibil personal, de asta sau ajutată de oameni pe care îi cunosc.

– Sunt de acord cu Emma, spuse Laurel. Torturile, deserturile, ciocolatele personalizate sunt foarte elaborate şi necesită multă muncă. Dacă aş avea toată săptămâna doar pentru asta, aş apuca chiar să dorm câteva ore.

– Cu mine suntem trei, zise Mac, ridicând o mână. Vor să pozăm repetiţia şi cina de la cap la coadă, aşa că dacă am avea un alt eveniment vineri, ar trebui să angajez un fotograf, ca să am timp să mă ocup de familia Seaman. Şi, oricum, trebuie să angajez doi pentru nunta propriu-zisă, plus doi cameramani. Dacă păstrăm duminica liberă înseamnă că nu va trebui să lucrăm şi noi, şi angajaţii până la epuizare, debarasând şi rearanjând totul.

– Şi nici măcar nu am ajuns să vorbim despre ce se aşteaptă de la tine, îi spuse Emma lui Parker.

– Deci suntem de acord. Şi, adăugă Parker, o voi anunţa pe mama miresei că ne facem loc în săptămâna respectivă pentru a-i acorda nunţii fiicei sale toată atenţia, timpul şi priceperea de care suntem capabile. O să-i placă să audă asta.

– E la fel ca noi, sublinie Emma. Conceptul unei companii fondate şi conduse de patru femei este pe gustul ei.

– Şi al surorii sale. Pe cine a mai încercat şireata Adele să atragă în

Jamaica? întrebă Laurel.

Patru mâini se ridicară.

– Şi nici măcar nu şi-a dat seama că-i nepoliticos, adăugă Parker. E afacerea *noastră.* Nu suntem angajate. Este firma noastră.

– Nepoliticoasă, da, dar nu cred că avea intenţii rele, spuse Emma, ridicând din umeri. Eu prefer să mă simt flatată. Era de părere că florile mele sunt fabuloase, torturile şi prăjiturile lui Laurel– superbe, coordonarea lui Parker– inegalabilă. Unde mai pui că Mac a dat-o pe spate cu pozele de la logodnă.

– Aşa este, aprobă Mac. Chiar am dat-o pe spate.

– Hai să ne acordăm un moment pentru a ne felicita pentru talentul şi excelenţa noastră, zise Parker, ridicând sticla de apă, în semn de toast.

– Dacă tot avem un moment de pauză, aş vrea să-i mulţumesc Emmei pentru reprezentaţia de aseară.

– Poftim? spuse Emma, privind-o uimită pe Laurel.

– Ieşisem la mine pe terasă aseară, pentru a lua o gură de aer înainte de culcare, când am văzut o maşină sosind în viteză pe alee. Pentru o clipă, am crezut că s-a întâmplat ceva. Dar nu, nu încă.

– O, Doamne, zise Emma, acoperindu-şi ochii cu mâinile. O, Doamne!

– Când am văzut că nu iese nimeni grăbit din maşină, plin de sânge, sau nu iese nimeni şi punct, chiar m-am gândit să mă grăbesc să cobor, să dau primul ajutor. Dar, dintr-odată, ambele uşi ale maşinii s-au deschis, Emma ieşind pe una, Jack, pe cealaltă.

– Te-ai *uitat*?

– Normal, râse Laurel.

– Mai mult, ceru Mac. Trebuie să ştim mai mult.

– Şi o să aflaţi. S-au aruncat unul asupra celuilalt ca animalele.

– Oh, chiar... asta am făcut, îşi aminti Emma.

– Apoi, clasicul lovit de uşă.

– Oh, a trecut atâta timp de când am avut parte de clasicul lovit de uşă, spuse Parker, tremurând de emoţie. Prea mult timp!

– Din ceea ce-am văzut eu, Jack ştia ce face. Dar nici fata noastră nu s-a lăsat mai prejos.

– Doamne, Laurel!

– S-a chinuit să-i scoată haina, i-a aruncat-o. I-a smuls puloverul, i l-a aruncat şi pe acesta.

– Vai, vai, vai! spuse Mac.

– Dar mişcarea magică a fost cureaua. I-a smuls cureaua... spuse Laurel, lovind cu o mână aerul pentru a demonstra. Şi a aruncat-o.

– Cred că mai am nevoie de o sticlă de apă.

– Din păcate, Parker, au continuat înăuntru.

– Aţi stricat tot cheful, mormăi Mac.

– Restul a rămas la nivelul... imaginaţiei mele foarte bogate. Deci vreau să-i mulţumesc lui Emmaline a noastră pentru vederea de la locul meu de pe balcon. Soro, ridică-te şi fă o plecăciune.

În aplauzele entuziasmate, Emma se conformă.

– Acum, o să vă las pe voi şi pe spioană cu gândurile voastre destrăbălate. Mă duc la treabă.

– Înapoi cu spatele la uşă, murmură Parker. Sunt destul de meschină pentru a fi geloasă.

– Dacă aş fi destul de meschină, aş fi geloasă pe orice incursiune amoroasă de-a ei. Dar e O.K., pentru că am declarat moratoriu la sex.

– Moratoriu la sex? repetă Mac, întorcându-se spre Laurel.

– Exact. Am declarat moratoriu la sex, ca să pot declara moratoriu la întâlniri, pentru că, în ultimele luni, să ies la întâlniri a fost pur şi simplu enervant, zise Laurel, ridicând din umeri şi apoi lăsându-i să cadă. De ce să fac ceva ce mă enervează?

– Pentru sex? sugeră Mac.

– Spui asta doar pentru că te culci cu cineva regulat, spuse Laurel îndreptând un deget către Mac.

– Da, răspunse Mac, dând din cap. Da, mă culc regulat cu cineva.

– E nepoliticos să te lauzi în faţa unora care nu avem parte de aşa ceva, sublinie Parker.

– Dar mă culc cu cineva din dragoste, spuse Mac, având ultimul cuvânt şi făcând-o pe Laurel să râdă.

– Deja devii greţoasă.

– Nu sunt singura, cel puţin în privinţa asta. Emma a spus că ai dreptate, Parks. E îndrăgostită de Jack.

– Bineînţeles că e îndrăgostită de Jack, le întrerupse Laurel. Altfel, nu s-ar fi culcat cu el.

– Hm, îmi pare rău să te dezamăgesc, ochi frumoşi, dar Emma s-a culcat şi cu bărbaţi de care nu era îndrăgostită. Şi, adăugă Mac, a refuzat subtil să facă sex cu mai mulţi bărbaţi decât am avut noi toate la un loc.

– Exact asta spuneam şi eu. Ce se întâmplă atunci când noi patru ieşim într-un club, de exemplu? Patru fete foarte mişto? Atragem câteva priviri, normal. Dar Emma? E înconjurată ca de viespi.

– Nu înţeleg...

– Eu da, zise Parker, dând din cap. Nu trebuie să se culce cu cineva doar pentru că e atrasă. Ea poate să facă nazuri, şi asta şi face. Şi mai mult

face nazuri decât acţiune. Dacă ar fi vorba doar de dorinţă, ar putea să şi-o satisfacă, şi ar face-o în altă parte, pentru că alături de Jack e complicat şi riscant.

– De-asta a şi aşteptat atâta timp până să facă ceva în acest sens, sublinie Mac. Nu înţeleg... ba da, se corectă. La naiba, urăsc că trebuie să-ţi dau dreptate înainte să am eu dreptate.

– Acum că a realizat şi ea ceea ce aş fi putut să-i spun cu săptămâni în urmă, mă întreb ce o să facă.

– A avut visul cu dansul din grădină, le spuse Mac, şi, în vis, îi apărea Jack.

– O.K., deja e serioasă treaba. Nu e doar îndrăgostită, spuse Laurel, ci *îndrăgostită*.

– E împăcată cu ideea. Se va bucura de prezent.

Nu spuse nimeni nimic.

– Cred, continuă Parker cu grijă, că dragostea nu greşeşte niciodată. Chiar dacă este pentru moment sau pentru totdeauna.

– Ştim toate că Emma şi-a dorit mereu să existe un „totdeauna“, sublinie Mac.

– Dar nu poţi avea parte de „totdeauna“, dacă nu te bucuri de moment.

– Şi dacă nu merge? spuse Laurel, privindu-şi cele două prietene. Pentru asta suntem noi aici.

În biroul ei, Emma se ocupa de hârtii, după ce îşi pusese pe faţă o mască pentru curăţare şi hidratare. Câte femei erau îndeajuns de norocoase să se poată ocupa şi de îngrijirea pielii, şi de trimiterea facturilor, în acelaşi timp? În picioarele goale, şi ascultând Norah Jones la boxe?

Şi câte dintre acestea erau destul de norocoase să fi avut parte de sex nebun– de două ori –, cu un bărbat extraordinar ca Jack, cu o seară înainte?

Nu multe, ar fi putut pune ea pariu. Nu multe deloc.

În timp ce masca îşi făcea efectul, pregăti o comandă către furnizorii ei de bureţi pentru flori, de sârmă, pietre transparente şi colorate şi, după ce trecu în revistă şi ce era la ofertă sau deosebit, adăugă spumă lichidă, folii de polistiren şi treizeci şi şase de suporturi pentru lămpi.

Asta i-ar fi ajuns o vreme, se gândi, făcând comanda şi trecând apoi la furnizorul de lumânări, pentru a vedea ce avea în ofertă.

– Cioc, cioc! Emmaline! Eşti acasă?

– Mama? Aici sus, zise ea, salvând fişierul cu lista de produse şi

ridicându-se de la birou. Bună, spuse, întâmpinând-o pe mama ei pe scări.

– Bună, puiule. Ce faţă roz ai!

– Eu... Ah, am uitat, zise Emma, râzând şi pipăindu-şi obrajii. Trebuie să o dau jos. M-am apucat de lumânări şi am uitat, spuse ea, îndreptându-se spre baie să-şi cureţe masca. Chiuleşti?

– Am lucrat de dimineaţă, iar acum sunt liberă ca pasărea cerului, aşa că am venit să-mi vizitez fata înainte de a merge acasă. E bună de ceva? spuse Lucia, arătând spre masca de pe faţa Emmei.

– Tu să-mi spui. E prima dată când o încerc, răspunse Emma, spălându-şi faţa cu apă rece şi ştergând-o uşor.

– Eşti prea frumoasă ca să-mi dau seama dacă este din cauza genelor pe care le-ai moştenit de la mine sau a cremei, spuse Lucia, ţuguindu-şi buzele.

Emma rânji. Studiindu-şi faţa în oglindă, îşi atinse uşor obrajii şi bărbia.

– Se simte plăcut, oricum. Ăsta e un plus.

– Ai o strălucire aparte, spuse Lucia, în timp ce Emma folosi şi nişte toner şi apoi o cremă hidratantă. Dar, din ce aud, nici asta nu se găseşte la borcan.

– Gene norocoase?

– Ceva norocos. Verişoara ta, Dana, a trecut pe la librărie în dimineaţa asta. Se pare că buna ei prietenă, Livvy... O ştii parcă pe Livvy.

– Da, puţin.

– Livvy a ieşit la cină cu un nou prieten şi ghici pe cine a văzut într-un colţ liniştit al restaurantului, împărţind paste, vin şi purtând discuţii intime cu un anumit arhitect arătos?

– Câte încercări am? întrebă Emma, fluturându-şi genele.

Lucia ridică şi coborî din sprâncene.

– Hai să mergem jos şi să bem ceva. Cafea sau ceva rece?

– Ceva rece.

– Eu şi Jack am fost la un vernisaj, începu Emma să povestească în timp ce coborau. Vernisajul a fost chiar oribil, dar ar fi ceva interesant de povestit.

– Poţi reveni la asta. Spune-mi despre vin şi paste.

– Am fost să mâncăm paste şi să bem vin după ce am plecat de la vernisaj, spuse Emma, ajungând în bucătărie şi luând două pahare, pe care le umplu cu gheaţă.

– Eşti evazivă.

– Da, spuse Emma, râzând, în timp ce tăia o lămâie. Ceea ce e stupid, din moment ce oricum ţi-ai dat seama că Jack şi cu mine ieşim

împreună.

– Eşti evazivă, deoarece crezi că nu aş fi de acord?

– Nu. Poate, spuse Emma şi deschise sticla de apă minerală care îi plăcea mamei sale, turnând-o peste gheaţă şi adăugând felii de lămâie.

– Eşti fericită? Deja îţi citesc răspunsul pe chip, dar poţi spune da sau nu.

– Da.

– Atunci, de ce crezi că nu aş fi de acord cu ceva care te face fericită?

– Dar e ciudat totuşi, într-un fel, nu-i aşa? După atâta timp?

– Unele lucruri iau timp, altele nu, spuse Lucia, mergând în sufragerie şi luând loc pe canapea. Îmi place foarte mult cămăruţa asta. Toate culorile, toate parfumurile. Ştiu că este un loc care te face fericită.

– Aşa este, spuse Emma apropiindu-se şi aşezându-se lângă mama ei.

– Eşti fericită cu munca ta, cu viaţa ta, cu casa ta. Şi asta ajută o mamă– chiar şi când este mama unei femei în toată firea– să doarmă bine noaptea. Acum, dacă eşti fericită alături de un bărbat care chiar îmi place, sunt şi eu fericită. Trebuie să-l aduci la cină.

– Of, mamă. Noi doar... ieşim împreună.

– A mai fost la cină şi înainte.

– Da. Da. Prietenul lui Del, Jack, a mai fost la cină şi la nişte petreceri la voi acasă. Dar nu-mi cere să-l aduc pe prietenul lui Del la cină.

– Dintr-odată nu mai poate mânca ce gătesc eu sau nu poate să bea o bere cu tatăl tău? Îţi dai seama, *niña*, că realizez ceea ce se întâmplă între tine şi Jack?

– Da.

– Trebuie să vină la Cinco de Mayo. Toţi prietenii tăi trebuie să vină. O să punem purcelul pe grătar, şi nu pe Jack.

– O.K. Sunt îndrăgostită de el, mamă.

– Da, iubito, spuse Lucia, trăgându-i Emmei capul pe umărul său. Cunosc faţa asta.

– El nu e îndrăgostit de mine.

– Atunci, nu este atât de deştept precum îl credeam.

– Ţine la mine. Ştii asta. Chiar ţine la mine, şi atracţia e foarte mare. De ambele părţi. Dar nu este îndrăgostit de mine. Nu încă.

– Aşa te vreau, spuse Lucia.

– Crezi că este... necinstit să îţi propui în mod deliberat să faci un bărbat să se îndrăgostească de tine?

– Ai de gând să minţi, să te prefaci a fi ceea ce nu eşti, să înşeli sau

să faci promisiuni pe care nu le poţi ţine?

– Nu. Sigur că nu.

– Atunci, ce înseamnă să fii necinstit? Dacă nu l-aş fi făcut pe tatăl tău să se îndrăgostească de mine, nu am sta acum în camera asta frumoasă a ta.

– Tu... Chiar aşa?

– Oh, eram îndrăgostită. Iremediabil, sau cel puţin aşa credeam. El era atât de frumos, de bun, de dulce şi de amuzant când venea vorba de băieţelul lui. Atât de singur. Mă trata bine, cu respect, cu amabilitate– şi, după ce am ajuns să ne cunoaştem, cu prietenie. Iar eu voiam să mă *vrăjească,* să mă vadă ca pe o femeie, să mă ducă în patul lui, chiar dacă doar pentru o noapte.

– Of, mamă, suspină Emma, inima ei romantică luându-şi zborul, pur şi simplu.

– Ce este? Crezi că tu ai inventat asta? Nevoile, dorinţele? Eu eram tânără, şi el era peste nivelul meu social. Bogăţia, statutul erau nişte bariere– cel puţin aşa credeam. Dar puteam măcar să visez. Şi poate chiar ceva mai mult de-atât, adăugă Lucia, zâmbind misterios. Încercam să arăt cât mai bine, să gătesc ceea ce îi plăcea lui mai mult, să îl ascult atunci când avea nevoie de un prieten. Asta ştiam să fac. Şi să mă asigur, atunci când ieşea în oraş, că nu are cravata perfect dreaptă– chiar şi atunci când o avea –, ca să i-o pot eu aranja. Încă mai fac asta, murmură ea. Încă vreau să fac asta. Ştiam că e ceva– puteam simţi, puteam vedea în ochii lui –, ceva mai mult decât legătura creată datorită băieţelului pe care îl iubeam amândoi, ceva mai mult decât prietenie şi respect. Tot ce puteam face era să îi arăt, prin lucruri mărunte, că sunt a lui.

– Mamă, sună atât de... Nu mi-ai mai spus toate astea până acum.

– Nu a fost nevoie. Tatăl tău a fost atent cu mine, atent să nu îmi atingă mâna prea mult sau să mă privească prea mult. Până în ziua aceea în care stăteam sub cireşii înfloriţi şi l-am văzut venind spre mine. L-am văzut venind spre mine şi ceea ce se vedea în ochii lui era inima mea. Ah! spuse Lucia, apăsându-şi mâna pe piept. A căzut chiar la picioarele lui. Cum ar fi putut să nu ştie? Şi, ştiind, şi inima lui a căzut alături de a mea.

– Asta vreau şi eu.

– Desigur.

– Nu cred că aranjându-i cravata lui Jack o să obţin ceea ce-mi doresc, spuse Emma, clipind printre lacrimi.

– E vorba despre lucrurile mărunte, Emma. Gesturi, momente. Şi despre cele mari. L-am lăsat să-mi vadă inima. I-am dăruit-o, chiar şi atunci când credeam că nu o vrea sau că nu o va accepta. I-am făcut-o cadou.

Chiar dacă el ar fi rupt-o. Am fost foarte curajoasă. Dragostea e foarte curajoasă.

– Eu nu-s la fel de curajoasă ca tine.

– Cred că te înşeli, spuse Lucia, îmbrăţişând-o pe Emma. Te înşeli foarte tare. Dar acum e ceva nou, nu-i aşa? Nou, şi luminos, şi fericit. Bucură-te de ceea ce ai.

– Mă bucur.

– Şi adu-l la petrecere.

– Bine.

– Acum o să plec acasă, ca să te poţi întoarce la treabă. Ai vreo întâlnire?

– Nu în seara asta. Am avut o zi lungă azi– întâlnirea cu familia Seaman.

– Ah, ziua cea *mare*, spuse Lucia, cu ochii sclipindu-i.

– Într-adevăr mare. Şi am hârtii, facturi şi planuri de terminat în seara asta, şi o zi plină mâine. El are o întâlnire de afaceri mâine-seară, dar o să încerce să treacă pe aici după aceea şi...

– Ştiu ce înseamnă acel *şi*, spuse Lucia râzând. Atunci, odihneşte-te bine în seara asta, spuse, bătând-o pe Emma pe genunchi şi ridicându-se.

– Mă bucur tare mult că ai trecut pe aici, spuse Emma, ridicându-se şi ea şi îmbrăţişându-şi strâns mama. Pupă-l pe papa din partea mea.

– Din partea ta şi a mea. Cred că mă scoate la cină în seara asta şi o să împărţim pe din două vinul, pastele şi discuţiile intime. Să arătăm că nu ne-am ieşit din mână.

– De parcă ar fi posibil.

Emma se sprijini de uşă, făcându-i cu mâna mamei sale. Apoi, în loc să se întoarcă la treabă, lăsă uşa larg deschisă să intre aerul de primăvară şi făcu o plimbare prin grădini.

Bobocii strâns închişi, florile proaspete, mugurii delicaţi. Începutul unui nou ciclu, se gândi ea. Se întoarse din nou la sera ei, acordându-şi un răgaz pentru a pierde vremea. Seminţele pe care le plantase în timpul iernii erau acum plante tinere şi arătau bine. O să înceapă să le planteze în zilele următoare, se decise.

Se mai plimbă puţin, oprindu-se să umple distribuitoarele cu mâncare pentru păsările de care se ocupau ea şi Mac. Aerul începuse deja să se răcească, atunci când se întoarse din nou în casă. Când va apune soarele, îşi spuse ea, va fi deja răcoare.

Dintr-un impuls de moment, luă o oală. Apoi mărunţi, tăie, turnă şi amestecă cuburi de ierburi, pe care le congelase cu o vară înainte. Cu oala de supă fierbând pe foc, se întoarse să-şi termine comenzile.

O oră mai târziu, coborî să mai amestece şi privi spre fereastră, auzind o maşină. Surprinsă şi bucuroasă, se grăbi spre uşă pentru a-l întâmpina pe Jack.

– Bună.

– Am avut o întâlnire şi am reuşit să termin mai devreme. Iar mi-am lăsat haina aici, aşa că m-am gândit să trec în drum spre... Găteşti?

– M-am plimbat şi s-a făcut răcoare, aşa că mi-a venit poftă de o supă rapidă. E destulă, dacă vrei.

– De fapt, aveam de gând să... E un meci la televizor în seara asta, deci...

– Am televizor, spuse ea, apropiindu-se de el, aranjându-i cravata şi zâmbind misterios. Şi îi permit să difuzeze meciuri de baseball.

– Serios?

– Poţi gusta supa, spuse ea, trăgându-l uşor de cravată. Dacă nu îţi place, îţi aduc haina şi poţi vedea meciul de baseball acasă la tine.

Se îndepărtă şi începu iar să amestece în oală.

– Apleacă-te şi deschide gura, spuse ea când Jack se apropie, privindu-l peste umăr.

O ascultă, şi Emma îi apropie lingura de buze.

– E bună, zise el, ridicând mirat din sprâncene. Este al naibii de bună. Cum de nu am ştiut niciodată că te pricepi să faci supă?

– Nu te-ai oprit niciodată pe aici să-ţi iei haina, după ce ai terminat o întâlnire mai devreme. Vrei să rămâi la cină?

– Da. Mersi.

– Mai durează cam o oră. Ce-ar fi să deschizi o sticlă de vin?

– O.K., spuse el, aplecându-se şi sărutând-o. Se opri o clipă, apoi o sărută din nou, încet şi delicat. Mă bucur că am trecut pe aici.

– Şi eu.

capitolul 14

Steagul mexican şi cel american îşi fluturau mândre culorile, odată cu sărbătorirea lui Cinco de Mayo, într-o combinaţie a culturilor, prin mama mexicană a Emmei şi tatăl ei yankeu.

În fiecare an, întinsa proprietate era plină de jocuri, de la bowling pe iarbă, la trambuline şi tobogane cu apă. Prieteni, rude şi vecini se jucau şi concurau, în timp ce alţii se înghesuiau în jurul meselor de picnic, servindu-se din platourile cu porc şi pui, tortilla calde, castroanele cu fasole roşie şi ardei, guacamole sau sos de roşii atât de picant, încât îţi ardea gâtul.

Erau litri întregi de limonadă, Negra Modelo, Corona, tequila şi margaritas cu gheaţă pentru a mai răcori focul.

De câte ori reuşise să vină în vizită pe cinci mai, Jack fusese uimit de numărul imens de oameni pe care familia Grant reuşea să-i hrănească. Şi de varietatea de fajitas şi burgeri, fasole neagră, orez şi salată de cartofi. Tarte sau plăcinte cu mere.

Se gândise el că mâncarea era doar un simbol a cât de bine se completau Phillip şi Lucia.

Jack sorbi din bere, privind-i pe unii dintre oaspeţi cum dansau pe trioul de chitare şi marimbas.

– Super petrecere, spuse Del, aflat în spatele lui, cu o bere în mână.

– Nu se dau în lături de la nimic.

– Deci, e ciudat să fii aici anul ăsta ca partener al fetei gazdelor?

Jack vru să nege acest lucru, din principiu. Dar era vorba despre Del.

– Un pic. Dar, până acum, nu a pomenit nimeni nimic despre funie.

– E încă devreme.

– Brown, eşti o adevărată consolare. Mi se pare mie sau sunt cam de două ori mai mulţi copii decât erau anul trecut? De fapt, acum doi ani, îşi aminti el. Anul trecut nu am ajuns.

– E posibil. Nu cred că le sunt cu toţii rude. Dar am auzit că Celia e însărcinată din nou.

– Da, mi-a spus Emma. Ai venit singur?

– Da, zâmbi Del. Nu se ştie niciodată, nu-i aşa? Uite-o pe blonda aceea, în rochia albastră. Are nişte picioare tare mişto.

– Da. Mereu mi s-a părut că Laurel are picioare foarte frumoase.

– Aceea nu e... spuse Del, înecându-se cu berea. Oh, reuşi el să spună, când aceasta se întoarse râzând şi o văzu mai bine. Nu sunt obişnuit s-o văd în rochie, presupun, zise el, întorcându-se intenţionat în altă

direcţie. Oricum, sunt o grămadă de brunete focoase, blonde de gheaţă şi câteva roşcate atractive. Multe dintre ele, singure. Dar presupun că zilele de tatonat terenul s-au terminat pentru tine.

– Am o prietenă, nu sunt orb sau mort, spuse Jack, simţind o încordare în umeri la gândul acesta.

– Unde-i Em?

– S-a dus să ajute pe cineva în legătură cu nişte flori. Nu suntem lipiţi unul de altul.

– O.K., spuse Del, ridicând din sprânceană.

– Eu am prieteni, ea are prieteni, şi unii dintre ei se întâmplă să fie comuni. Nu trebuie să stăm braţ la braţ la o petrecere.

– Sigur, spuse Del, sorbind contemplativ din bere. Deci... tipul pe care îl sărută pe gură acum ar fi un prieten de-al ei, de-al tău sau comun?

Jack se întoarse, surprinzând sărutul dintre Emma şi un tip care semăna cu un zeu nordic. Ea râse, gesticulând expresiv, înainte de a-l apuca pe Thor de o mână şi a-l trage după ea către un grup de oameni.

– Nu pare fi unul dintre prietenii tăi, comentă Del.

– Ce-ar fi să... întrerupse sugestia pe care o avea în minte, când Lucia se opri lângă ei.

– Voi doi ar trebui să mâncaţi, în loc să staţi, pur şi simplu, aici, arătând atât de bine, de altfel.

– Iau în consideraţie toate opţiunile, îi spuse Del. Sunt hotărâri importante de luat, până la tarte şi la plăcinta cu mere.

– Avem oricum şi prăjitură cu căpşuni şi empanadas.

– Vezi? A nu se lua decizii cu uşurinţă.

– Ar trebui să guşti din fiecare şi să te decizi. Ia te uită! spuse Lucia surâzătoare, întinzându-şi mâinile spre Mac şi Carter, care tocmai se apropiau. Mackensie, ai ajuns!

– Scuze de întârziere. Şedinţa foto a durat ceva mai mult decât speram, spuse pupând-o pe Lucia pe obraji.

– Sunteţi aici, şi asta e tot ce contează. Şi tu! spuse Lucia, îmbrăţişându-l pe Carter.

Carter o ridică puţin de pe iarbă, într-un gest de mare afecţiune.

– Au trecut ani de când nu ai mai venit la Cinco de Mayo.

– E mai mare petrecerea, spuse Carter, zâmbind.

– Pentru că şi noi suntem mai mulţi. Mama şi tatăl tău sunt aici, cu copiii lui Diane. Şi Sherry şi Nick sunt aici, spuse ea, vorbind despre sora lui mai mică. Diane şi Sam trebuie să ajungă în curând. Mac, viitoarea ta soacră mi-a spus că planurile de nuntă merg bine.

– Conform planului.

– Mai arată-mi o dată inelul. Ah! spuse, zâmbindu-i lui Carter, după ce examină diamantul de pe degetul lui Mac. Foarte frumos! Vino, Celia nu l-a văzut încă. Carter, spuse, trăgând-o după ea pe Mac, ia-ţi mâncare, băutură.

– Nu am mai fost la petrecere aici de... cred că de zece ani, spuse Carter, rămânând pe loc. Uitasem. E ca un carnaval.

– Cel mai bun din district, comentă Del. Familia Grant sau cunoaşte, sau e înrudită cu toată lumea. Inclusiv, se pare, cu mecanicul şi, în acelaşi timp, prietenul nostru de poker. Salut, Mal.

– Salut, spuse acesta, apropiindu-se, îmbrăcat în nişte jeanşi tociţi şi un tricou negru, plus nişte ochelari de soare, şi cu două beri în mâini. Vrei una, Maverick? îi spuse lui Carter.

– Sigur. Nu ştiam că îi cunoşti pe cei din familia Grant.

– Îşi aduc maşinile la mine în service pentru reparaţii de vreo şase, opt luni. Nici nu mi-am dat seama când am ajuns să-i spun Luciei povestea vieţii mele să mănânc din pâinea ei cu porumb şi să-mi doresc să-şi părăsească soţul şi să fugă cu mine în Maui.

– Foarte adevărat, confirmă Jack.

– A spus că ar trebui să trec pe aici după ce termin treaba, că se întâmplă nu ştiu ce petrecere în grădină cu ocazia lui Cinco de Mayo. M-am gândit că-i vorba de un grătar, poate ceva mai mult, cu nişte bere mexicană şi tortillas, spuse el, dând din cap. E cineva care să lipsească?

– Cred că au chemat pe toată lumea.

– Scuze că a durat atât de mult, spuse Emma, venind grăbită, cu o margarita în mână. Au apărut nişte probleme.

– Da, am văzut-o pe una dintre ele.

– Bună, eu sunt Emmaline, spuse ea, întorcându-se spre Malcolm, după ce îi aruncase o privire intrigată lui Jack.

– Tu eşti Cobaltul.

– Eu... făcu ea ochii mari, înţelegând apoi. Da. Tu trebuie să fii Malcolm.

– Mal, spuse el, privind-o lung, de sus până jos. Ştii ceva, e un lucru bun că arăţi ca mama ta, cu care sper să mă căsătoresc. Altfel, ar trebui să reiau teoria pe care i-am ţinut-o partenerei tale, când am crezut că erai tu.

– Şi o meritam. Cu toate că acum mi-am învăţat lecţia şi sunt mult mai atentă. Ai făcut o treabă foarte bună. Te pricepi. Mă întrebam dacă ai avea timp să te ocupi de dubiţa mea săptămâna viitoare.

– Nu semeni doar la fizic cu mama ta, nu-i aşa?

– Ai nevoie de o farfurie, spuse ea, zâmbind şi sorbind din

margarita. Şi de multă mâncare.

– De ce nu-mi arăţi unde... Mal se opri, văzând privirea de avertizare din ochii lui Jack şi mâna acestuia, care se plimba natural şi posesiv prin părul Emmei. Am înţeles. Poate ar fi mai bine să mă duc să pasc puţin.

– Şi eu la fel, decise Carter.

– Se pare c-am rămas fără bere, spuse Del cu o grimasă şi scuturându-şi sticla de bere goală. Em, cine-i bruneta aia înaltă? Cu bluză roz şi blugi strâmţi?

– Ah... Paige. Paige Haviller.

– Singură?

– Da.

– Ne vedem mai târziu.

– Ar fi trebuit să mă întrebe dacă are şi ceva în cap, spuse Emma, în timp ce Del pleca. Se va plictisi de ea în treizeci de minute sau chiar mai puţin.

– Depinde de ceea ce fac în treizeci de minute.

– Presupun că da, spuse ea, privindu-l şi râzând. E o zi reuşită, nu-i aşa? zise ea, strecurându-şi mâna într-a lui şi strângându-l.

– Nu am înţeles niciodată cum de reuşesc ai tăi să organizeze toate astea.

– Lucrează săptămâni întregi şi angajează un pluton pentru a-i ajuta să aranjeze toate jocurile şi activităţile. Şi Parker ajută cu organizarea. Apropo, eu...

– Cine era tipul ăla?

– Tipul? Sunt mulţi. Dă-mi nişte indicii.

– Cel pe care îl sărutai acum ceva vreme.

– Un indiciu mai important.

– Cel care arăta ca prinţul Danemarcei, spuse el, enervat.

– Prinţul... Oh, te referi la Marshall. Una dintre problemele din cauza cărora am întârziat.

– Am observat.

– A venit mai târziu, spuse ea, înclinându-şi capul şi încruntându-se uşor. Cu soţia lui şi cu bebeluşul lor. A venit să mă caute pe-afară şi, după, am fost înăuntru să ne jucăm cu copilul. E vreo problemă?

– Nu. Del făcea mişto de mine şi eu l-am luat în serios. Să revenim. Despre ce vorbeam?

– Am fost împreună, acum câţiva ani, Marshall şi cu mine. Eu i l-am prezentat soţiei sale. Ne-am ocupat de nunta lor acum vreo optsprezece luni.

– Am înţeles. Scuze.

– Nu şi-a pus mâna pe fundul meu, aşa cum a făcut o anumită artistă nebună cu tine, spuse ea, zâmbind uşor.

– Pierderea lui.

– Hai să ne plimbăm, să socializăm.

– Bună idee.

– Ah, spuse ea când începură să se plimbe, apropo, mi-a venit o idee. Dacă tot am nişte treburi prin oraş mâine, aş putea să stau la tine diseară şi aş ajunge la timp unde am nevoie, mâine-dimineaţă. Parker a venit cu mine cu maşina, pentru că trebuia să ajungem amândouă aici mai devreme ca să dăm o mână de ajutor, dar poate pleca împreună cu Laurel. M-ar scuti de drumul înainte şi-napoi.

– Să rămâi la mine?

– Pot dormi pe canapea, dacă nu vrei companie, spuse ea, ridicând din sprâncene cu o privire rece.

– Nu. Doar că am presupus că trebuie să mergi acasă, după ce termini aici. De obicei, începi destul de devreme dimineaţa.

– Mâine încep în oraş, şi nu chiar atât de devreme. Dar, dacă e o problemă...

– Nu, spuse el, oprindu-se şi întorcându-se cu faţa la ea. Nu-i nici o problemă. E bine. Dar nu ai nevoie de nişte chestii– pentru mâine?

– Am pus nişte lucruri în maşină, când mi-a venit ideea.

– Atunci s-a făcut, spuse el, aplecându-se s-o sărute.

– Se pare că ai nevoie de o altă bere, se auzi glasul tatălui ei, care-l făcu pe Jack să se întoarcă brusc.

Phillip zâmbi. Fără răutate, sau cel puţin aşa părea, se gândi Jack ţinând cont că era persoana care tocmai aranjase să se culce cu fiica lui.

– Negra Modelo, nu? îl întrebă Phillip, oferindu-i o bere.

– Da, mersi. Excelentă petrecere, ca de obicei.

– Preferata mea din tot anul, spuse Phillip, punându-şi braţul pe umerii Emmei. Natural, cu dragoste. Teritorial. Am început această tradiţie în primăvara în care Lucia era gravidă cu Matthew. Prietenii, familia, copiii. Acum, copiii noştri au crescut şi îşi construiesc propriile familii.

– Devii sentimental, spuse Emma, ridicându-şi privirea spre el şi sărutându-l pe obraz.

– Parcă mai ieri alergai pe gazon cu prietenii tăi, încercând din greu să câştigi premii la aruncarea inelelor sau să spargi pinata. La fel ca mama ta, aduceai culoare şi viaţă.

– Papa!

– Cel care va primi acea culoare şi viaţă va fi un om norocos, spuse

Phillip, privindu-l în ochi pe Jack. Iar cel care le va aprecia va fi un înţelept.

– Papa, repetă ea, pe un ton de avertisment.

– Un om nu are parte de prea multe comori, spuse el, bătând-o cu degetul pe nas. Mă duc să verific grătarul. Nu am încredere să-l las prea mult pe mâna fraţilor şi a unchilor tăi. Jack, salută el, înclinând capul, înainte de a pleca.

– Scuze. Nu se poate abţine.

– E în regulă. Se vede că am transpirat prin cămaşă?

– Nu, râse ea, trecându-şi un braţ în jurul taliei lui Jack. Ce-ar fi să mergem să le arătăm copiilor acelora cum se sparge o pinata?

Ceva mai târziu, se aşezară pe iarbă, urmărind nişte tineri care improvizau un meci de fotbal. Parker li se alătură, scoţându-şi sandalele şi aranjându-şi marginile rochiei.

– Fotbal nocturn, comentă Jack. Nu e genul tău.

– Joci? îl întrebă Emma.

– Nu e un joc pentru mine. Prefer baseballul sau baschetul. Dar îmi place să mă uit.

– Îţi place să te uiţi la orice implică o minge, spuse Mac, aşezându-se lângă ei şi trăgându-l alături şi pe Carter. Am mâncat prea mult. Parcă nu se mai termina.

– Oh, e de-a dreptul jenant, mormăi Emma, când mingea fu interceptată. Crede că are ochi-radar?

– Îţi place fotbalul?

– Echipa fetelor la universitate, spuse ea, privindu-l. Şi echipa statului.

– Serios?

– Cocăpitani, spuse, arătând spre ea şi spre Parker.

– Erau rele, declară Laurel, îngenunchind pe iarbă lângă Parker. Eu şi Mac mergeam la meciuri şi le plângeam de milă adversarilor. Du-te, spuse împingând-o pe Parker, du-te şi distruge-i.

– Hmm. Ai chef? o întrebă Emma pe Parker.

– Em, au trecut zece ani.

– Vrei să spui că suntem prea bătrâne ca să ne batem cu slăbănogii ăştia care nu ştiu să joace? spuse Emma, ridicându-se în picioare şi punându-şi mâinile în şolduri. Vrei să spui că ţi-ai pierdut talentul?

– E, la naiba! Un gol.

– Hai să înscriem!

Îşi scoase şi ea sandalele, la fel ca Parker.

Fascinat, Jack le privi pe cele două femei, în rochiile lor primăvăratice, apropiindu-se de teren.

Se auziră discuţii, râsete şi fluierături.

– Ce se petrece? întrebă Mal, apropiindu-se şi studiind cele două grupuri.

– Emma şi Parker vor să îi bată puţin la fotbal, îi răspunse Laurel.

– Pe bune? Ar trebui să fie interesant.

Îşi ocupară poziţiile pe iarbă, în lumina reflectoarelor, cu echipa Emmei şi a lui Parker în atac. Cele două se priviră, apoi Emma ridică trei degete şi apoi două. Parker râse, ridicând din umeri.

Mingea zbură prin aer. Emma i-o pasă lui Parker, care o prinse din voleu şi îşi făcu loc printre trei adversari cu nişte mişcări ale picioarelor care făcură fluierăturile de mai devreme să se transforme în urale.

Se învârti, fentă şi trimise mingea de cealaltă parte a terenului, unde Emma ţâşni la primire. Înscrise cu o lovitură cu boltă, care îl lăsă pe portar cu gura căscată.

La unison, ea şi Parker ridicară mâinile în aer, ţipând.

– Aşa făceau mereu, spuse Mac grupului. Nici un fel de modestie. Hai, Sturzii!

– Echipa de fotbal a fetelor, explică Carter. Era pasărea statului.

– Încă unul, o auzi Jack pe Emma spunând, în timp ce o trăgea de mână pe Parker, care voia să părăsească terenul.

Parker scutură din cap; Emma insistă. Parker îşi apucă rochia, arătându-i-o Emmei, dar începu să râdă când aceasta îi răspunse.

Se aşezară în poziţie de apărare din nou, în faţa unei echipe adverse mult mai respectuoase acum. Se luptară, blocând, respingând şi împingându-şi înapoi adversarii.

Rânjetul lui Jack se lăţi când umărul Emmei lovi un adversar. Şi făcu asta arătând superb, realiză el– chiar uşor violentă. Simţi un nou val de dorinţă trecându-i prin corp, când o văzu atacându-l pe cel aflat în posesia mingii. Blocajul prin alunecare– priviţi-o doar!– îl dezechilibrase pe tânăr, în timp ce acesta încerca să paseze.

Fiind pe fază, Parker făcu un salt înalt, cu rochia fluturând în aer, şi execută o lovitură perfectă cu capul.

– Bun, bun, murmură Mac.

– Intercepţie! strigă Laurel când Emma prinse mingea. Uaaa!

Emma evită încercările adversarilor de a-i lua mingea, cu o schimbare rapidă de direcţie. I-o pasă apoi din nou lui Parker, care înscrise printre picioarele portarului.

Mâinile se ridicară din nou şi se auziră ţipete, în timp ce Parker îşi

puse o mână pe umerii Emmei.

– Gata?

– Da, complet, spuse Emma, inspirând adânc. Nu mai avem şaptesprezece ani, dar oricum. Ne-am simţit bine.

– Să ieşim cât suntem învingătoare, spuseră, luându-se de mână, înclinându-se în faţa aplauzelor şi ieşind de pe teren.

– Iubito, spuse Jack, apucând-o pe Emma de mână şi trăgând-o jos pe iarbă, ai fost criminală.

– O, da, spuse ea, întinzându-se spre sticla de apă pe care i-o oferi Mac şi sărutându-l pe Jack înainte să bea.

Sărutul primi şi el aplauze.

– Sunt sclavul unei femei, murmură el cu buzele lipite de ale ei, care ştie să execute corect o foarfecă.

– Serios? se miră ea, trecându-şi dinţii uşor peste buza lui de jos. Ar trebui să-mi vezi lovitura cu latul piciorului.

– Oricând. Oriunde.

– Vrei? spuse Mal, tăindu-i calea lui Parker la marginea terenului şi oferindu-i una din cele două beri pe care le ţinea în mână.

– Nu, mersi, spuse ea, trecând pe lângă el şi luându-şi o sticlă cu apă dintr-o frapieră.

– La ce sală de gimnastică mergi, doamna Picioare?

– La a mea, spuse ea, deschizându-şi sticla.

– Logic. Ai ceva mişcări. Mai practici şi alte sporturi?

– Cântatul la pian, spuse ea, sorbind uşor din apă.

Mal o privi în timp ce se îndepărta, sorbind leneş din bere.

Ceva mai târziu, Laurel stătea pe treptele verandei din faţa casei, sprijinindu-se pe coate, cu ochii pe jumătate închişi. Liniştea o învăluia, şi la fel şi mirosul de iarbă şi de flori din grădina din faţă. Stele de primăvară luminau cerul.

Auzi paşi apropiindu-se, dar nu deschise ochii. Şi speră că oricare ar fi fost musafirul care pleca, va trece mai departe şi o va lăsa să se bucure de singurătatea ei.

– Eşti bine?

„Se pare că n-am acest noroc“, se gândi ea, deschizând ochii şi privindu-l pe Del.

– Da. Stau, pur şi simplu, aici.

– Observ, spuse el, aşezându-se lângă ea.

– Mi-am luat rămas-bun. Parker încă mai e înăuntru– sau afară –, la

obişnuita ei verificare şi asigurându-se că nu mai este nimic de făcut. Eu am băut prea multă tequila ca să-mi mai pese dacă a mai rămas ceva.

– Te conduc acasă, spuse el, privind-o mai bine.

– I-am dat cheile lui Parker. Ea ne conduce pe amândouă acasă. Nu am nevoie de salvare, domnule.

– O.K. Am auzit că starurile echipei de fete au avut o revenire mai devreme. Îmi pare rău că am ratat-o.

– Au fost cele mai bune, ca întotdeauna. Presupun că erai ocupat cu alte treburi. Eşti singur, Delaney? spuse ea, uitându-se într-o parte şi în alta, cu mişcări exagerate. Cu toate bunătăţile de azi? Nu pot să cred că fetele au înscris, pe când tu, nu.

– Nu am venit ca să înscriu.

Ea pufăi, împingându-l.

– Iubito, eşti praf, spuse el, zâmbind şovăielnic.

– Da, sunt. O să fiu atât de enervată pe mine mâine! Dar acum mă simt bine. Nu mai ţin minte ultima dată când am băut prea multă tequila, sau prea mult din orice. Aş fi putut înscrie.

– Poftim?

– Şi nu mă refer la fotbal, îl împinse din nou, râzând. Un tip foarte drăguţ, numit... cumva, a încercat ceva. Dar sunt într-un morit... morat... Stai. Mo-ra-to-riu la sex, spuse ea, silabisind.

– Chiar aşa? zise el, zâmbind în continuare şi dându-i şuviţa însorită de păr după ureche.

– Da, chiar aşa. Sunt praf şi sunt în treaba asta de care ţi-am zis şi pe care nu vreau să o mai repet, spuse ea, scuturându-şi la loc părul pe care el i-l aranjase şi zâmbindu-i ameţită. Nu ai de gând să încerci nimic, nu-i aşa?

– Nu, spuse el, iar zâmbetul îi pieri.

Ea pufăi din nou, se lăsă pe spate şi dădu de câteva ori din mână, în semn de concediere.

– Poţi pleca.

– O să stau aici până apare Parker.

– Domnule Brown, Delaney Brown, te saturi vreodată de salvat oameni?

– Nu te salvez. Pur şi simplu stau aici.

„Da“, se gândi ea, „doar stai. Într-o seară frumoasă de primăvară, sub cerul înstelat, cu parfumul primilor trandafiri îndulcind aerul.“

Emma îşi parcă maşina în spatele celei a lui Jack şi îşi luă geanta

imensă. Coborî, deschise portbagajul şi zâmbi când el se aplecă să-i ia bagajul.

– Nu comentezi de ce naiba e aşa de greu?

– De fapt, credeam că va fi mult mai greu.

– M-am abţinut. Nici nu te-am întrebat la cât trebuie să începi treaba mâine.

– Pe la opt. Nu prea devreme.

– O să-ţi răsplătesc ospitalitatea şi o să pregătesc micul dejun, spuse ea, prinzându-l de mână şi balansând-o jucăuş. Dacă ai cu ce să-l pregătesc.

– Probabil că am, spuse el, mergând spre scările ce duceau la uşa din spate a apartamentului său de deasupra biroului.

– E uşor, nu-i aşa, să locuieşti acolo unde munceşti? Deşi, câteodată, cred că ajungem să muncim mai mult decât am face-o dacă am avea limite mai clare de demarcare. Iubesc clădirea asta. Are caracter.

– Eu m-am îndrăgostit de ea, spuse el, deschizând uşa.

– Ţi se potriveşte. Caracter şi stil clasic pe exterior, linii simple şi proporţii echilibrate ale spaţiilor, în interior, adăugă ea, intrând în bucătărie.

– Apropo de linii simple şi de echilibru, încă nu-mi găsesc cuvintele în legătură cu reprezentaţia ta de fotbal.

– Din cauza acelui impuls, probabil cvadricepşii mei vor plânge mâine.

– Cred că cvadricepşii tăi vor rezista. Ţi-am spus că am o slăbiciune pentru femeile care fac sport?

– Nu era nevoie să-mi spui, răspunse ea, mergând cu el spre dormitor. Ştiu că ai o slăbiciune pentru femei şi o slăbiciune pentru sport.

– Dacă le pui împreună, m-ai terminat.

– Şi devii sclavul femeii care ştie să facă o foarfecă, spuse ea, ridicându-se pe vârfuri şi atingându-i buzele cu ale sale. Ar fi trebuit să mă vezi în echipament de fotbal.

– Îl mai ai?

– De fapt, râse ea, punându-şi bagajul pe pat şi desfăcându-l.

– Aici?

– Din păcate, nu. Dar am asta... spuse, scoţând ceva foarte transparent, foarte scurt şi foarte negru. Dacă te interesează.

– Cred că ziua de azi poate fi declarată perfectă.

De dimineaţă, Emma pregăti nişte pâine prăjită şi transformă în ceva dulceag şi crocant un măr pe care îl tăiase felii înainte.

– E nemaipomenit. Artistă într-ale florilor, campioană la fotbal, magiciană în bucătărie.

– Am foarte multe calităţi, spuse ea, aşezându-se în faţa lui, la masa

de bucătărie. Se gândi că locul are nevoie de flori, colorate şi vesele, într-o vază de cupru. Şi acum ai rămas fără ouă şi cu foarte puţin lapte. O să merg să fac nişte cumpărături azi, aşa că spune-mi dacă vrei să-ţi cumpăr ceva, spuse ea, observând ezitarea lui înainte de a răspunde.

– Nu, e O.K. Trebuie oricum să merg şi eu cândva, săptămâna asta. Ce zic cvadricepşii?

– Nimic.

Îşi ordonă să nu facă mare caz de reticenţa lui când venise vorba de a-i cumpăra un carton amărât de ouă.

– Cred că stepperul îşi face treaba. Tu cum te menţii în formă?

– Mă duc la sală de trei-patru ori pe săptămână, joc baschet şi chestii din astea.

– Pun pariu că-ţi place, spuse ea, îngustându-şi ochii şi privindu-l acuzator. La sală.

– Da, îmi place.

– Şi lui Parker. Cred că sunteţi amândoi bolnavi.

– A fi în formă înseamnă a fi bolnav?

– Nu, *a-ţi plăcea* ceea ce trebuie să faci pentru a fi în formă înseamnă a fi bolnav. Înţeleg că trebuie s-o faci, dar o simţi ca pe o corvoadă, o datorie, un rău necesar. Ca varza de Bruxelles.

– Varza de Bruxelles este rea? spuse el, cu ochii sclipind de amuzament.

– Bineînţeles că da. Toată lumea ştie asta, chiar dacă nu vor să recunoască. Sunt biluţe verzi de răutate. La fel cum genuflexiunile sunt forme de tortură, inventate de oamenii care nu trebuie să facă genuflexiuni. Ticăloşii!

– Filozofia ta despre sport şi nutriţie mi se pare fascinantă.

– Sinceritatea poate fi fascinantă, spuse ea, bucurându-se de ultima gură de cafea. Măcar, atunci când vine vara, pot merge la piscină. Asta e uşor şi amuzant. Bine, ar trebui să merg sus şi să fac un duş, din moment ce am muncit lângă cuptorul încins cât timp tu făceai asta. O să fiu rapidă, ca să nu te reţin, spuse ea, uitându-se la ceasul de la aragaz. Foarte rapidă.

– Aa... ştii ce, nu trebuie să te grăbeşti. Poţi, pur şi simplu, să închizi uşa când pleci.

– Atunci, o să beau încă o cană de cafea înainte, spuse ea, zâmbind mulţumită.

Putu astfel să mai zăbovească puţin asupra cafelei şi asupra duşului. Înfăşurată într-un prosop, se dădu cu cremă pe corp şi apoi deschise cutia cu cremă pentru faţă.

Când se apucă de machiaj, îl văzu pe Jack intrând şi îi surprinse în

oglindă privirea ce trecu peste tuburile şi cutiile ei împrăştiate pe blatul chiuvetei. Nu spuse nimic, dar putu citi clar în ochii lui nervozitatea– şi simţi clar tristeţe în inimă.

– Trebuie să plec, spuse el, trecându-şi mâna peste părul ei ud, la fel de delicat precum o sărută. Ne vedem mai târziu?

– Sigur.

Rămasă singură, îşi termină machiajul şi îşi aranjă părul. Se îmbrăcă şi îşi strânse lucrurile.

Când termină, se întoarse în baie, ştergând cu înverşunare chiuveta şi blatul, până fu sigură că nu mai rămăsese nici o urmă de-a ei sau de-a lucrurilor ei în spaţiul lui.

– Nu e nevoie să intri în panică, Jack, bombăni ea. E totul curat. Şi doar al tău.

În drum spre uşă, se opri şi îi lăsă un bilet pe tabla din bucătărie.

Jack, am uitat că am treabă diseară. Ne vedem altă dată. Emma.

Avea nevoie de o pauză.

Încercă uşa din spate, pentru a fi sigură că se închisese în urma ei, şi îşi duse bagajul la maşină. Odată urcată la volan, îşi deschise telefonul şi o sună pe Parker.

– Bună, Emma, sunt pe cealaltă linie cu...

– O să fiu rapidă. Putem face o seară cu fetele azi?

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Serios. Doar că am nevoie de o seară cu fetele.

– Înăuntru sau afară?

– Înăuntru. Nu vreau să ies.

– Mă ocup eu.

– Mersi. O să ajung acasă în câteva ore.

Emma închise telefonul.

Prietenii, se gândi ea. Prietenele. Ele nu te dezamăgesc niciodată.

– Am exagerat.

După o zi plină, în timpul căreia trecuse în revistă o grămadă de detalii legate de Jack, Emma se linişti.

– O să decidem noi asta, spuse Laurel, luând un loc în salonul de la etajul doi şi muşcând dintr-o bucată de pizza excepţională, preparată de doamna Grady.

– Nu a făcut nimic greşit. Nici măcar nu a spus ceva greşit. Sunt supărată pe mine.

– O.K., dar tu ai o tendinţă de a fi supărată pe tine, în loc să fii supărată pe ceilalţi. Chiar şi când aceştia o merită, zise Mac, turnându-şi un pahar de vin şi oferindu-i sticla lui Laurel.

– Nu. Elimin cantităţi enorme de tequila. Ar putea dura zile întregi.

– Nu fac asta, se încruntă Emma în faţa feliei sale de pizza. Ar însemna că sunt o fricoasă.

– Nu eşti o fricoasă. Eşti, pur şi simplu, tolerantă şi ai o fire înţelegătoare, spuse Mac, umplând paharul pe care Emma îl ridicase în aer. Aşa că, atunci când te superi pe cineva, chiar pui suflet.

– Nu sunt o partidă uşoară, replică Emma.

– Doar pentru că nu eşti la fel de dură ca noi nu înseamnă că nu eşti o partidă uşoară, sublinie Laurel.

– Pot fi dură.

– Poţi, aprobă Mac, bătându-o încurajator pe umăr. Ai mijloacele şi calităţile necesare. Dar, în mare parte, nu te lasă inima.

– Eu...

– A fi amabilă din fire nu este un defect de caracter, interveni Parker. Îmi place să cred că suntem toate amabile din fire.

– În afară de mine, spuse Laurel, luând o Cola Light.

– Da, în afară de tine. Mai bine ne spui ce anume te-a supărat, Emma.

– O să sune stupid, chiar penibil, spuse ea, privindu-şi mai întâi vinul şi apoi oja roz de pe unghiile de la picioare, în timp ce prietenele ei aşteptau. Dar e atât de defensiv când vine vorba de spaţiul lui, de casa lui. Nu spune nimic, dar există parcă o limită invizibilă în jurul zonei lui. Şi a recunoscut lucrul ăsta mai demult. Mai ţii minte, Mac?

– Dă-mi un indiciu.

– Când te-ai decis să-ţi reorganizezi dormitorul, iarna trecută. Chestia cu dulapul. Ai înnebunit pentru că îşi lăsase Carter nişte lucruri de-

ale lui la tine. Jack era şi el pe-acolo, şi a fost de acord cu tine. A spus toate lucrurile alea care se spun atunci când laşi pe cineva cu care eşti într-o relaţie să intre pe teritoriul tău.

– În mare parte, glumea. Tu te-ai enervat, îşi aminti Mac. Şi ai plecat.

– A spus că femeile mai întâi încep să-şi lase lucrurile pe blatul din baie şi apoi vor un sertar. Şi, înainte să-ţi dai seama, ocupă tot. De parcă a-ţi lăsa la el o periuţă de dinţi înseamnă a face pregătiri de nuntă.

– S-a panicat pentru că voiai să laşi o periuţă de dinţi la el acasă? întrebă Laurel.

– Nu. Da. Nu chiar, pentru că nu am spus nimic despre nici o nenorocită de periuţă de dinţi. Uite cum stau lucrurile. Chiar dacă ieşim undeva şi casa lui este mai aproape, tot la mine venim. Aseară, l-am întrebat dacă pot rămâne la el, pentru că oricum trebuia să fiu în oraş de dimineaţă, şi... a ezitat.

– Poate că la el acasă nu prea era ordine, sugeră Mac. A trebuit să se gândească dacă a lăsat şosete murdare sau reviste pentru adulţi aruncate prin casă sau dacă a schimbat cearşafurile în ultimul deceniu.

– Nu era vorba despre asta. La el acasă e mereu curat, iar ăsta poate fi unul dintre motive. Îi place să fie toate lucrurile la locul lor. Cum este şi în cazul lui Parker.

– Hei!

– Păi, aşa este, spuse Emma, cu un zâmbet iubitor şi împăciuitor. Îţi stă în fire. Ideea este că tu nu ai avea nici o problemă dacă un tip ar dormi la tine şi şi-ar lăsa periuţa de dinţi. Doar că ai pune periuţa la locul ei.

– Ce tip? Poţi să-mi dai un nume, o adresă şi o poză?

– În teorie, spuse Emma, relaxându-se destul cât să râdă. Mă rog, în timp ce mâncam, i-am spus că o să mă duc la piaţă şi, dacă tot rămăsese fără ouă şi lapte, aş putea să-i cumpăr. Şi iar a făcut la fel. Aceeaşi ezitare, înainte de a spune „nu, mersi“. Dar cel mai nasol a fost atunci când a venit sus. Mă machiam şi, mare surpriză, aveam lucrurile împrăştiate pe blatul de la chiuvetă. Şi a făcut o faţă. Enervată şi... circumspectă. V-am spus că o să sune stupid.

– Nu e adevărat, o corectă Parker. Te-a făcut să te simţi nedorită şi nepoftită.

– Da, spuse Emma, închizând ochii. Exact. Nu cred că a vrut să facă asta şi probabil nici nu şi-a dat seama, dar...

– Nu contează. De fapt, dispreţul inconştient e mai rău.

– Da! repetă Emma, privind-o recunoscătoare pe Parker. Mulţumesc.

– Şi ce-ai făcut? întrebă Laurel.

– Ce-am făcut?

– Da, ce-ai făcut, Em? Ai fi putut să-i spui să-şi revină, pentru că e vorba doar de o periuţă de dinţi sau de un tub de rimel.

– El a plecat la muncă şi eu am petrecut o jumătate de oră asigurându-mă că nu am lăsat nici o urmă de rimel în spaţiul lui cel preţios.

– Oh, da, asta o să-l înveţe minte, adăugă Laurel. Eu mi-aş fi dat jos sutienul, l-aş fi atârnat de duşul lui şi i-aş fi lăsat un mesaj de dragoste sarcastic, scris cu ruj pe oglindă. Ah, ah, şi aş fi mers să cumpăr o cutie mare de tampoane, pe care să o las acolo. *Asta* mi-ar fi demonstrat punctul de vedere.

– Nu l-ar fi demonstrat pe al lui?

– Nu, pentru că el nu are unul. Dormiţi împreună. Dacă vă jucaţi în patul unuia, celălalt are nevoie de nişte lucruri de bază la îndemână. Tu te enervezi când îţi lasă periuţa sau lama de ras la tine?

– N-o face niciodată. Niciodată.

– Ei, hai, fii serioasă. Nu-mi spune că nu-şi uită niciodată...

– Niciodată.

– O, Doamne, spuse Laurel, lăsându-se pe spate. Suntem puţin obsedaţi?

Mac ridică o mână şi zâmbi prosteşte.

– Vreau doar să spun că şi eu făceam cam la fel. Nu chiar atât de... O.K., obsesiv. Mai uitam sau lăsam lucruri la Carter, şi el făcea la fel. Dar asta m-a stârnit în ziua despre care povesteai tu, Em. Haina lui, trusa lui de ras, orice chestie de-a lui, amestecate cu lucrurile mele. Nu era vorba despre lucruri, ci despre ceea ce însemnau ele– că e aici. Că e într-adevăr aici şi nu e vorba doar despre sex. Nu e ceva lipsit de importanţă. E real, spuse Mac, ridicând din umeri. M-am panicat. Aveam un bărbat extraordinar, care era îndrăgostit de mine, şi mi-era frică. Probabil că şi Jack simte ceva asemănător.

– Nu am spus nimic despre dragoste.

– Poate ar trebui s-o faci, spuse Parker, întorcându-se şi ridicându-şi picioarele. E mai uşor să ştii cum trebuie să joci, atunci când cărţile sunt pe masă. Dacă nu ştie ce simţi, Emma, cum poate ţine seama de sentimentele tale?

– Nu vreau să ţină seama de sentimentele mele. Vreau să simtă ce simte şi să fie ceea ce este. Dacă nu ar simţi şi nu ar fi, nu m-aş fi îndrăgostit de el, spuse ea, oftând şi luând o gură de vin. De ce am crezut eu vreodată că e minunat să fii îndrăgostită?

– Este, odată ce descâlceşti nodurile, spuse Mac.

– O parte a problemei este şi faptul că îl cunosc de atâta timp, încât pot observa toate micile... pufăi, sorbind încă o gură de vin. Cred că ar trebui să încetez să mai fiu atât de sensibilă şi să dramatizez totul.

– Trebuie să simţi ceea ce simţi şi să fii ceea ce eşti.

– Cred că ai dreptate, nu? spuse Emma, clipind, atunci când Parker îi răspunse cu propriile ei cuvinte. Şi cred că trebuie să am o discuţie cu Jack, pe tema asta.

– Îmi plăcea mai mult varianta mea cu cutia mare de tampoane. Nu era nevoie de cuvinte, spuse Laurel, ridicând din umeri. Dar dacă vrei să fii matură în legătură cu asta...

– Nu vreau neapărat, dar m-am săturat să fiu bosumflată jumătate de zi. Pot încerca măcar să văd ce iese dintr-o conversaţie rezonabilă. Săptămâna viitoare, cred. Poate că aveam amândoi nevoie de puţin spaţiu.

– Ar trebui să avem o seară fără bărbaţi şi fără muncă o dată pe lună.

– Păi cam avem, îi aminti Mac lui Laurel.

– Dar asta doar pentru că s-a nimerit, ceea ce e bine. Dar acum, când jumătate dintre noi are pe cineva, ar trebui să o formalizăm. Regenerarea estrogenului.

– Fără bărbaţi, fără muncă, dădu Emma din cap. Asta aduce a...

Telefonul lui Parker sună.

– Willow Moran, prima sâmbătă din iunie, spuse Parker, uitându-se la ecran. N-ar trebui să dureze mult. Bună, Willow! spuse ea veselă, ridicându-se şi ieşind din cameră. Nu, nu-i nici o problemă. Pentru asta sunt aici.

– Ei, aproape fără muncă. Şi cu mai multă pizza pentru mine, spuse Laurel, luând o a doua felie.

În ciuda câtorva întreruperi, seara fusese exact ceea ce îi trebuia, se gândi Emma. Un pic de spaţiu, un pic de timp cu prietenele ei. Intră în casă, simţindu-se plăcut obosită. Urcând scările, se gândi la programul următoarelor zile. Abia dacă va avea timp să respire, îşi dădu seama. Şi asta, de asemenea, era exact ceea ce îi trebuia.

Traversând camera, îşi luă telefonul, pe care îl lăsase acasă intenţionat, şi văzu că avea un mesaj vocal de la Jack. Dispoziţia ei se îmbunătăţi brusc. Dar lăsă telefonul jos din nou. Nu putea fi ceva urgent, altfel ar fi sunat la clădirea principală.

Putea aştepta până dimineaţă.

Pe cine păcălea?

Se aşeză pe marginea patului, ascultând mesajul.

„Bună. Îmi pare rău că nu te-am mai prins. Uite, eu şi Del lucrăm în

continuare la coruperea lui Carter şi încercăm să-l târâm după noi la un meci, duminică. Mă gândeam să trec pe la tine cândva, sâmbătă. Poate te pot ajuta cu ceva. Aş vrea să-ţi mulţumesc pentru azi-dimineaţă şi să-ţi pregătesc eu micul dejun, înainte să-l răpim pe Carter. Sună-mă când ai timp. O să lucrez la nişte schiţe pentru tine, aşa că... Mă gândesc la tine.

Cu ce eşti îmbrăcată?“

O făcu să râdă. Întotdeauna o făcea să râdă, se gândi ea. Atent, tandru, amuzant.

Ce altceva îşi mai dorea?

Totul, recunoscu. Îşi dorea totul.

Emma lăsă timpul să treacă, spunându-şi că era, pur şi simplu, prea ocupată pentru a purta o conversaţie matură. Luna mai era plină de nunţi, petreceri pentru mirese, plus Ziua Mamei. Când nu era adâncită până peste cap în flori, se pregătea pentru următorul proiect.

Având în vedere programul ei, era mai logic ca Jack să treacă pe la ea, atunci când aveau amândoi timp. Îşi spuse c-ar trebui să fie mulţumită pentru că era împreună cu un bărbat care nu se plângea de weekendurile ei pline, de orele ei lungi de lucru– şi pe care putea conta, pentru a-i da o mână de ajutor dacă era în preajmă.

Era o după-amiază ploioasă de mai şi lucra de una singură. Din fericire. Urechile încă îi mai ţiuiau de la pălăvrăgeala lui Tink şi Tiffany şi începuseră să se audă şi bubuielile tunetelor, sunetul ploii şi bătaia vântului.

Termină buchetul domnişoarei de onoare şi se opri un moment să se întindă. Sări în sus speriată, când se întoarse şi-l văzu pe Jack.

Ţipătul iniţial, produs de sperietură, se transformă în râs.

– Doamne! spuse, punându-şi o mână pe piept. Ce m-ai speriat!

– Scuze. Scuze. Am bătut, am ţipat, dar e greu să te auzi cu potopul de afară.

– Eşti ud tot.

– Probabil din cauza ploii, spuse el trecându-şi o mână prin păr şi împrăştiind stropi de apă în jur. Mi-a distrus ultima întâlnire pe teren, aşa că am zis să trec pe aici. Drăguţ, adăugă el, arătând spre buchet.

– Aşa este, nu? Tocmai mă pregăteam să-l pun în răcitor şi să mă apuc de cel al miresei. Ce-ar fi să-ţi iei nişte cafea şi să te usuci.

– Exact asta speram să aud, spuse, apropiindu-se şi sărutând-o, plimbându-şi o mână pe spatele ei. Ţi-am adus schiţele să te uiţi peste ele. Când ai timp. Dacă ne permite vremea, ne apucăm de treabă la Mac luni dimineaţă. Devreme. Să fii pregătită.

– Interesant! Ei ştiu?

– M-am oprit mai întâi pe la studio. Vrei cafea?

– Nu, mersi.

Emma merse până la răcitor şi înapoi, aşeză apoi florile şi uneltele le îndemână, alături de imaginea pe care voia să o creeze, în minte.

Îşi ridică privirea, când îl văzu pe Jack intrând.

– Nu te-am mai văzut lucrând la partea asta până acum. Te deranjează?

– Nu. Stai jos. Vorbeşte-mi.

– Am văzut-o pe sora ta azi.

– A, da?

– Ne-am întâlnit întâmplător în oraş. Nu ai nevoie de o poză sau de o schiţă?

– De obicei, folosesc şi una, şi alta, dar acesta este... spuse, atingându-şi fruntea cu degetul. Trandafiri albi pitici, cu accente de călin palid. Uşor în cascadă, ceea ce va fi şi delicat, şi romantic, odată ce le adaug majolica aceasta colorată.

– Credeam c-ai spus că este vorba despre un buchet, zise el, privind-o cum taie şi leagă, în timp ce afară se auzi tunetul bubuind.

– Aşa este.

– Şi ce-i cu vaza?

– Am udat buretele şi am ataşat suportul. Vezi partea asta? spuse ea, înclinând vaza. Am pus-o aici în vază, ca să pot aranja florile mai bine şi să obţin forma dorită, cascada potrivită.

– Ce faci când sunt şi ceilalţi aici şi lucrează cu tine?

– Hm?

– Ce faceţi, staţi aici aliniaţi cu toţii? Metoda liniei de asamblare?

– Da, însă nu tocmai. Stăm cu toţii aliniaţi aici, dar fiecare lucrează la sarcina pe care i-o încredinţez. Nu e ca şi când eu fac o parte şi apoi îi pasez buchetul lui Tink.

Emma lucră în continuare în liniştea întreruptă de ploaie şi de tunete.

– Ai nevoie de un birou în formă de L, spuse el, studiind din nou spaţiul, uneltele şi recipientele. Sau poate un U ar fi mai bun. Cu sertare şi lăzi, deasupra şi dedesubtul mesei. Erai doar tu, în principiu, atunci când am creat spaţiul acesta. Utilitatea lui acum lasă de dorit. Plus că ai nevoie de spaţiu dedesubt pentru un coş pe roţi, pentru îngrăşământ, şi încă unul pentru restul gunoiului. Vin vreodată pe aici clienţii, atunci când lucrezi tu sau vreunul dintre angajaţi?

– Câteodată, spuse ea, sugându-şi degetul înţepat de un ţep răzleţ.

– O.K.

Se ridică, lăsând-o pe Emma încruntată.

Se întoarse, ud din nou, ţinând în mână un carnet pe care Emma presupuse că l-a luat din maşină.

– Lucrează în continuare, îi spuse el. Vreau doar să desenez nişte modificări pentru ceea ce am pregătit deja. O să vrem să mutăm peretele acela.

– Să-l mutăm? spuse ea, privindu-l atentă. Peretele?

– Să-l dăm jos, să unim spaţiul de lucru şi zona de prezentare. Circulaţie mai bună şi spaţiu de lucru mai eficient. Prea mult pentru o singură operaţiune, dar... Scuze, spuse el ridicând privirea de pe desen. Vorbeam cu voce tare. Enervant.

– Nu, e în regulă. Şi puţin ciudat, se gândi ea, ca ei doi să lucreze împreună într-o după-amiază ploioasă.

Lucrară în tăcere o vreme, deşi Emma realiză că el mormăia şi desena. Nu o deranjă şi i se păru surprinzător că încă mai erau lucruri despre el pe care nu le ştia.

Când termină, ridică în sus buchetul, studiindu-l din toate unghiurile. Şi îl surprinse privind-o.

– O să fie mai bogat şi mai umflat atunci când vor înflori trandafirii.

– Lucrezi rapid.

– Genul acesta nu necesită prea multă muncă, spuse ea, ridicându-se şi întorcându-se spre oglinda înaltă. Rochia are multe detalii, foarte elaborate, aşa că buchetul acesta simplu şi delicat se va potrivi bine. Fără panglici, fără cozi, doar o cascadă simplă. Ţinut aici, la nivelul taliei, cu ambele mâini. O să... Nu-ţi face griji, Jack, spuse ea, întâlnindu-i privirea uşor încruntată în oglindă. Nu exersez.

– Ce?

– Trebuie să-l pun în răcitor.

– Mă gândeam că albul îţi stă bine, ţi se potriveşte, spuse el din cadrul uşii când ea ieşi cu buchetul. Indiferent despre ce e vorba. Dar totul ţi se potriveşte. Şi nu porţi niciodată flori. Este, probabil, prea banal pentru tine. Poate că m-am înşelat.

– Te-ai înşelat? spuse ea, învăluită de boboci şi de parfum.

– Da. Mă întorc imediat.

Emma scutură din cap atunci când îl văzu că pleacă iar. Ieşi, închizând uşa răcitorului. Trebuia să-şi cureţe biroul şi apoi să se uite peste notiţele pentru a doua zi.

– Mereu probez buchetele, spuse ea, auzindu-l că s-a întors, ca să mă asigur că sunt uşor de ţinut în mână şi că forma, culoarea şi texturile se

potrivesc.

– Sigur. Înţeleg. Eu apuc un ciocan cel puţin o dată, la fiecare proiect, doar ca să simt construcţia. Înţeleg, Emma.

– Bine atunci, voiam doar să... se apropie repede, când se întoarse şi văzu cutia lungă şi subţire din mâna lui. Oho!

– Am avut o întâlnire în oraş şi am văzut asta. Parcă-mi striga din vitrină: „Hei, Jack, Emma are nevoie de mine“. Şi m-am gândit că, da, aşa este. Deci...

– Mi-ai adus un cadou, se minună ea când Jack i-l întinse.

– Ai spus că-ţi place să primeşti flori.

– Oh, Jack, exclamă, deschizând cutia.

Brăţara era o explozie de culoare, formată din pietre multicolore, în formă de trandafiri, mici şi perfecţi.

– Dar nu porţi flori.

– Acum voi purta, spuse ea, privindu-l cu o expresie surprinsă şi încântată. E superbă. Pur şi simplu superbă, spuse ea scoţând-o din cutie şi punând-o la mână. Sunt uimită.

– Cunosc sentimentul. Uite, bijutierul mi-a arătat cum se prinde. Încuietoarea intră aici, ca să nu se vadă.

– Mulţumesc. Este... Oh, uite-te la mâinile mele.

– Mă uit, spuse el, luându-i mâinile pătate şi zgâriate de treabă în ale lui şi sărutându-le. Mult.

– Eu mă răstesc la tine şi tu-mi dai flori, spuse ea, strecurându-se în braţele lui. Va trebui să mă răstesc la tine mai des, oftă ea, închizând ochii. S-a oprit ploaia, murmură, îndepărtându-se puţin. Trebuie să mă aranjez şi să mă duc să ajut la repetiţia din seara asta. Dar după aceea, am putea să bem ceva şi să mâncăm, afară, pe terasă. Dacă vrei să mai stai.

– Vreau să stau, spuse el, cu chipul luminat brusc, în timp ce îi privea faţa. Emma, nu cred că ţi-am spus destul de des că ţin la tine.

– Ştiu asta, spuse, sărutându-l uşor. Ştiu.

Ceva mai târziu, când ea plecă spre clădirea principală, Jack scotoci prin rezervele ei şi găsi ingredientele de care avea nevoie pentru a încropi o masă rapidă. Voia să-i arate că putea găti şi el atunci când era nevoie, se gândi. Sau că nu se aştepta ca numai ea să-i gătească, atunci când rămâneau acasă.

Ceea ce făceau foarte des, realiză el.

Era chiar capabil să pregătească o mâncare foarte bună, graţie întâlnirilor pe care le avusese la un moment dat cu o femeie care era

bucătar-şef adjunct.

Nişte usturoi şi ulei de măsline, nişte ierburi şi roşii tăiate şi pastele erau gata. Nici o problemă.

Doar îi mai pregătise micul dejun până atunci, nu?

O dată.

De ce simţea dintr-odată că profita de ea, că nu o aprecia destul, aşa cum crezuse de atâtea ori că o fac alţii?

Ştia de ce. Ştia exact de ce, recunoscu el în timp ce toca şi mărunţea.

Privirea ei, când ochii li se întâlniseră în oglindă, secunda aceea de tristeţe, înainte ca frustrarea să-şi facă loc.

„Nu exersez.“

El *chiar* se gândise la flori, la brăţară. Dar instinctele Emmei nu fuseseră total greşite. La un anumit nivel, el chiar fusese... tulburat. Sau... la naiba, dacă mai ştia. Dar imaginea ei ţinând acel buchet îi dăduse o... lovitură, trebuia să recunoască. Doar pentru o secundă.

Şi o întristase, îi rănise sentimentele. Ultimul lucru din lume pe care şi-l dorea era să o întristeze.

Îl iertase, sau trecuse cu vederea, sau ignorase totul. „Nu datorită brăţării“, se gândi el. Nu era genul care aşteaptă cadouri sau care stă bosumflat din cauza unei supărări.

Ea era... Emma.

Poate că nu o apreciase mereu. Dar nu se va mai întâmpla aşa ceva, pentru că îşi dăduse seama. O să fie mai atent, de-acum înainte. Doar pentru că se vedeau de... Îşi crestă degetul mare din cauza şocului... şapte săptămâni. Nu, aproape opt, adică de două luni. Ceea ce însemna, practic, aproape un anotimp întreg.

Un sfert de an, aproape.

Trecuse foarte mult de când măsurase timpul petrecut exclusiv cu o femeie în luni de zile.

În câteva săptămâni, vor fi fost împreună toată primăvara şi începutul verii.

Şi nu avea nimic de obiectat, realiză el. Era mai mult decât O.K.

Nu mai exista nimeni altcineva cu care ar fi vrut să fie.

Se simţea bine. Orice ar fi însemnat asta, se simţea bine ştiind că ea se va întoarce în curând şi vor mânca împreună pe terasă.

Îşi turnă un pahar de vin, în timp ce începu să călească usturoiul.

– Pentru restul primăverii, spuse el, ridicând paharul, şi pentru vara ce urmează.

– Alarmă de gradul zero! citi Emma pe ecranul pagerului prins de pantaloni, din vârful scării unde se afla, cu mâinile pline de ghirlande delicate. La naiba. La naiba. Alarmă de gradul zero. Beach, va trebui să termini ghirlanda. Tiff, decoraţiunile. Tink, preia conducerea.

– Cu grijă, spuse Jack, apropiindu-se s-o susţină, în timp ce cobora. Nu e o urgenţă naţională.

– Ba este, când Paker trimite o alarmă de gradul zero. Vino cu mine. Câteodată, încă o pereche de mâini, mai ales masculine, pot fi de ajutor. Dacă e doar o chestie ce o putem rezolva noi, fetele, te poţi întoarce aici, să ajuţi la îmbrăcarea scaunelor. Fir-ar să fie! Şi doar mă încadrasem în program.

– O să te descurci.

Emma se mişca precum fulgerul, de-a lungul terasei, în sus pe scări– care trebuiau şi ele aranjate– şi prin uşa coridorului ce ducea la apartamentul miresei.

Ajunse direct în mijlocul isteriei.

Un grup mic de oameni aglomera holul, toţi îmbrăcaţi în diferite stadii. Vocile ascuţite abia se auzeau. Lacrimile curgeau râu.

În mijlocul acestora, Parker arăta ca o insulă calmă în mijlocul mării furtunoase. Dar Emma recunoscu urmele de disperare de la suprafaţă.

– Oameni buni! Totul o să fie bine. Dar trebuie să vă calmaţi şi să ascultaţi. Vă rog, doamnă Carstairs, vă rog, luaţi loc aici. Staţi jos, luaţi o gură de aer.

– Dar copilul meu, copilul meu!

– Haideţi acum, luaţi un loc, spuse Carter, făcându-şi loc prin mulţime– un suflet viteaz– şi luând-o de braţ pe femeia care plângea.

– Trebuie să facem ceva. Trebuie să facem ceva.

Emma o recunoscu pe mama miresei. Nu plângea– încă –, dar faţa ei se apropia de culoarea sfeclei coapte. Exact în momentul în care Emma se apropia să o ia pe mama miresei, sau pe oricine altcineva, de pe capul lui Parker, un fluierat ascuţit despică aerul, făcând o linişte totală.

– O.K., toată lumea, opriţi-vă! ordonă Laurel, acoperită de un şorţ stropit cu ceea ce părea a fi sos de zmeură.

– Domnule Carstairs, ce-ar fi să luaţi loc alături de soţia dumneavoastră un moment, spuse Parker, profitând de linişte. Mirele, dacă tu şi grupul tău veţi merge înapoi în apartamentul vostru, Carter o să vă dea o mână de ajutor. Doamnă Princeton, Laurel o să vă ducă pe dumneavoastră şi pe soţul dumneavoastră jos. O să beţi un ceai. Daţi-mi un sfert de oră. Jack, poţi merge şi tu cu Laurel? O să le aducem doamnei şi domnului

Carstairs nişte ceai aici.

– Vreo şansă să primim whisky? întrebă domnul Princeton.

– Sigur că da. Doar spuneţi-i lui Jack ce doriţi. Emma, aş avea nevoie de tine în apartamentul miresei. Un sfert de oră, toată lumea. Staţi, vă rog, calmi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Emma.

– Pe scurt. Două dintre domnişoarele de onoare suferă de mahmureală serioasă şi a treia vomita eroic în baie, acum câteva momente. Mama mirelui a avut o cădere nervoasă atunci când s-a dus în apartamentul mirelui să-şi vadă fiul, lucru care a enervat-o pe mama miresei– nu se înţeleg prea bine. Au fost discuţii, spiritele s-au încins şi au continuat să se încingă în timp ce femeile se îndreptau spre apartamentul miresei. Se pare că toată această dramă a declanşat travaliul principalei domnişoare de onoare, care este însărcinată în opt luni.

– O, Doamne! E în travaliu? Acum?

– Sunt contracţii Braxton Hicks, spuse Parker, a cărei faţă era imaginea hotărârii clare şi a voinţei incontestabile. Or să fie doar contracţii Braxton Hicks. Soţul ei l-a sunat pe doctor, şi domnişoara de onoare l-a convins să ne lase pe noi să cronometrăm contracţiile deocamdată. Mac, mireasa şi restul lumii care nu vomită sau nu geme în momentul ăsta, sunt cu ea. Ea şi mireasa sunt singurele cu capul limpede. În afară de Mac.

Parker trase aer în piept şi deschise uşa apartamentului miresei.

Domnişoara de onoare era întinsă pe mica sofa, palidă, dar aparent calmă, iar mireasa– având o pelerină pentru tuns peste corset şi jartiere– era îngenuncheată lângă ea. În cealaltă parte a camerei, Mac îi oferi o compresă rece unei alte domnişoare de onoare.

– Cum te descurci? întrebă Parker, apropiindu-se repede de femeia însărcinată. Vrei să-l chem pe soţul tău?

– Nu. Lasă-l să stea cu Pete. Sunt bine, serios. N-am mai avut nimic în ultimele zece minute.

– Aproape doisprezece contracţii în curând, spuse mireasa, arătându-i cronometrul.

– Maggie, îmi pare aşa de rău.

– Nu mai spune asta, o rugă mireasa, mângâindu-şi prietena pe umăr. Totul o să fie bine.

– Ar trebui să-ţi termini de aranjat părul şi machiajul. Ar trebui să...

– Pot aştepta. Totul poate aştepta.

– De fapt, e o idee bună, spuse Parker cu un ton ce reuşi să fie şi vioi, şi serios, şi vesel, în acelaşi timp. Dacă nu te simţi bine aici, Jeannie, te putem muta în camera mea. E mai linişte.

– Nu, stau bine aici, serios. Şi mi-ar plăcea să privesc. Cred că o să adoarmă la loc, spuse, mângâindu-şi curba burţii. Sincer. Jan e într-o stare mai proastă decât mine.

– Sunt o idioată, spuse domnişoara cu tenul palid, închizând ochii. Maggie, împuşcă-mă.

– O să trimit nişte ceai şi pâine prăjită sus. Îţi va prinde bine. Între timp, Emma şi Mac sunt aici pentru a vă ajuta. Mă întorc în două minute. Dacă mai are contracţii, îi spuse Parker discret Emmei, mă suni.

– Poţi fi sigură. Vino, Maggie, hai să te facem superbă, spuse Emma şi o ridică pe Maggie în picioare, îndreptând-o spre coafeză şi apoi aşezându-se cu cronometrul în mână lângă viitoarea mamă. Deci, Jeannie, e băiat?

– Da, primul. Mai am vreo patru săptămâni. Am fost la control joi. Totul este bine. Suntem bine. Ce mai face mama mea?

Îi trebuiră câteva secunde Emmei pentru a-şi aduce aminte că Jeannie era sora mirelui.

– E bine. Fericită şi emoţionată, desigur, dar...

– E un dezastru, râse Jeannie. O singură privire către Pete, atât de arătos în costumul lui, şi e terminată. Am auzit până aici bocetele.

– Care normal că au enervat-o pe mama mea, spuse Maggie de pe scaunul ei. Apoi s-au luat la harţă ca nişte pitbulli. Jan a vomitat în baie, iar Shannon s-a făcut covrig.

– Sunt mai bine acum, spuse Shannon, o brunetă micuţă care sorbea din ceea ce părea a fi o băutură cu ghimbir, făcându-le cu mâna din scaunul ei.

– Chrissy e bine, aşa că a dus copiii pe afară puţin. Ar trebui să se întoarcă în curând.

– Se pare că am depăşit limita de cincisprezece minute a contracţiilor, spuse Emma, privind-o pe Maggie şi considerând că lucrurile sunt sub control din punctul ăsta de vedere. Dacă Shannon este de acord, poate prelua ea cronometrul, iar eu o să mă duc să îi caut pe Chrissy şi pe copii. Fetiţa care duce florile, băieţelul care duce inelele?

– Da, te rog. Mersi mult. Aici e o nebunie.

– A fost şi mai rău de atât, spuse ea, dându-i cronometrul lui Shannon şi uitându-se încă o dată la Jeannie, ai cărei obraji se coloraseră din nou şi care chiar părea liniştită. Mac, te ocupi tu?

– Nici o problemă. Hei, haideţi să facem nişte poze!

– Eşti o femeie crudă, mormăi Jan.

Emma ieşi în grabă. O văzu pe mama mirelui pe terasă, plângând în hohote într-un şerveţel, în timp ce soţul ei o bătea pe umăr, spunându-i:

– Haide, Edie. Pentru numele lui Dumnezeu.

Se întoarse şi o luă spre scările principale.

– Care-i situaţia? întrebă Parker, care alerga deja în sus pe scări.

– Cred că am coborât la cod galben. Nu mai sunt contracţii, una dintre mahmureli e pe trecute, iar cealaltă... greu de spus. Mireasa îşi aranjează părul, iar eu am plecat să o aduc pe cealaltă domnişoară de onoare şi pe copii.

– Sunt în bucătărie, mănâncă nişte biscuiţi. I-ai tu pe copii şi trimite-o pe domnişoară sus. Doamna G. pregăteşte nişte ceai şi pâine prăjită. Vreau să-l verific pe mire şi să-i spun viitorului tătic că totul este bine.

– Am plecat. Mama mirelui e pe terasă, plângând isteric.

– Mă ocup eu de ea, spuse Parker, hotărâtă.

– Succes, spuse Emma, coborând scările şi îndreptându-se spre bucătărie, exact când Jack apăru din direcţia sălii mari.

– Te rog, spune-mi că nu e nici o femeie care naşte sus.

– Acea criză se pare că a trecut.

– Atunci, mulţumim lui Dumnezeu.

– Părinţii miresei?

– Sunt cu Carter. Se pare că e profesorul unui nepot. Iar mama se pare că-şi reface machiajul, sau ceva de genul ăsta.

– Bine. Trebuie să o aduc pe ultima domnişoară de onoare, să o trimit sus şi să mă ocup de fetiţa care duce florile şi de băieţelul care duce inelele.

– Cum zici tu, spuse el.

– Te pricepi destul de bine la copii, din câte ţin minte, spuse Emma, după o pauză.

– Mă descurc. Sunt, pur şi simplu, oameni mici de înălţime.

– Dacă ai putea să-l iei pe băieţel– are cinci ani– şi să te joci cu el vreo cincisprezece minute, m-ai ajuta. Îl poţi aduce în apartamentul mirelui imediat ce lucrurile sunt gata. Eu o să iau fetiţa sus, să o ajut să se îmbrace, spuse ea, uitându-se uşor nervoasă la pagerul care suna. Suntem pe cod galben în continuare, răsuflă ea. E bine.

– Copiii ăştia n-au părinţi? spuse el, urmând-o în bucătărie.

– Da, ambii fac parte din grupul de nuntă. Sunt frate şi soră, gemeni. Domnişoara de onoare care este cu ei e mama lor. Tatăl este cavaler de onoare, deci îl poţi duce pe băieţel sus în zece-cincisprezece minute. Să le mai dăm câteva minute, pentru a se linişti lucrurile. Odată ce termin cu fetiţa, trebuie să mă întorc afară şi să termin de aranjat zonele exterioare. Deci...

O luă înainte, afişând un zâmbet mare şi vesel pe faţă, înainte de a intra în bucătărie.

După o oră, mireasa şi domnişoarele erau aranjate, mirele şi cavalerii, pregătiţi. În timp ce Mac îi organiza pentru pozele formale, iar Parker ţinea mamele la distanţă, Emma termină decorurile exterioare.

– Vrei o slujbă? îl întrebă ea pe Jack, în timp ce o ajuta să îmbrace ultimul rând de scaune.

– Clar, nu. Nu ştiu cum faci asta în fiecare weekend.

– Nu este niciodată plictisitor, spuse ea, prinzând suporturile pline cu bujori de anumite scaune. Tink, trebuie să fug acasă să mă schimb. Sosesc oaspeţii.

– Suntem în regulă aici.

– Parker a estimat că vom întârzia doar zece minute, ceea ce este un miracol. Este mâncare pentru voi toţi în bucătărie, atunci când terminaţi. Mă întorc în cincisprezece minute. Jack, ia-ţi ceva de băut.

– Asta şi plănuiesc să fac.

Se întoarse după douăsprezece minute, timp în care-şi schimbase hainele de lucru cu un costum negru simplu. Începu să prindă cocarde, cu vocea lui Parker în căşti.

– Suntem gata să începem în apartamentul miresei. Dăm drumul la muzică. Plasatorii pot aranja oaspeţii.

Emma ascultă numărătoarea inversă, în timp ce aranja revere şi glumea cu mirele. O văzu pe Parker aranjându-i pe părinţi, şi pe Mac pregătindu-se pentru poze.

Se opri un moment, doar câteva clipe, pentru a admira peisajul de afară. Husele perfect albe de pe scaune erau fundalul ideal pentru flori. Toate tonurile de verde şi roz, de la cele mai palide la cele mai tari, înflorind alături de strălucirea de tul şi mătase.

Apoi, pauza luă sfârşit, mirele ocupându-şi locul, la fel şi mamele– una înlăcrimată, cealaltă poate puţin ameţită de whisky.

Se întoarse să ia buchetele şi să le împartă, în timp ce Parker pregătea domnişoarele de onoare.

– Toate arătaţi superb. Mai rezişti, Jeannie?

– E treaz, dar e cuminte.

– Maggie, eşti uimitoare.

– A, nu, te rog, spuse mireasa, făcându-şi vânt cu o mână. Nu credeam că mă voi emoţiona, dar sunt foarte aproape de limită. Cred că o să-i fac concurenţă serioasă soacrei mele.

– Inspiră şi expiră, îi spuse Parker. Uşor şi încet.

– O.K. O.K. Parker, dacă vreodată trebuie să declar război cuiva, tu

vei fi generalul meu. Emma, florile sunt... Inspir, expir. Tati.

– Nu începe, spuse el, strângând-o de mână. Vrei să te conduc smiorcăindu-mă ca un copil?

– Haide, spuse Parker, strecurându-şi mâna sub voal şi ştergându-i uşor ochii miresei. Capul sus şi zâmbeşte. O.K., numărul unu, poţi pleca.

– Ne vedem de partea cealaltă, Mags, spuse Jan încă uşor palidă, dar radioasă, pornind.

– Şi doi... pleacă.

Terminându-şi treaba pentru moment, Emma o lăsă pe Parker să se ocupe de restul.

– Trebuie să recunosc, spuse Jack, aflat lângă ea, că nu credeam că veţi reuşi de data asta. Nu aşa de uşor. Nu sunt doar impresionat, ci aproape perplex.

– Ne-am confruntat cu situaţii mult mai rele.

– Uau, spuse el când îi văzu ochii plini de lacrimi.

– Da, ştiu. Câteodată, pur şi simplu, mă loveşte. Cred că e din cauza felului în care s-a comportat mireasa– criză după criză –, şi apoi era să cedeze chiar în momentul ei cel mare. Dar rezistă. Uite-te doar la zâmbetul ei. Şi uite-te la el, cum o priveşte, spuse ea, suspinând. Câteodată, pur şi simplu, mă loveşte, repetă ea.

– Cred că meriţi asta, spuse Jack, oferindu-i un pahar de vin.

– O, da, chiar merit. Mersi, spuse ea, prinzându-l de braţ şi sprijinindu-şi capul pe umărul lui, în timp ce privea nunta.

capitolul 16

După terminarea evenimentului, se relaxară cu toţii un timp în salonul familiei. Apreciind fiecare clipă, Emma îşi savura al doilea pahar de vin.

– Nici o problemă vizibilă, spuse, relaxându-şi umerii şi mişcându-şi picioarele desculţe. Şi asta e tot ce contează. Cred că cei care au participat vor spune poveşti despre mahmureli, certuri între mame şi alerte de naştere săptămâni întregi. Dar, într-un fel, asta face fiecare nuntă unică.

– Nu aş fi crezut că cineva poate plânge, aproape fără pauză, timp de şase ore, spuse Laurel, luând o aspirină cu nişte apă minerală. Ai fi crezut că e înmormântarea fiului ei, nicidecum nunta.

– O să trebuiască să prelucrez intens fotografiile mamei mirelui. Şi chiar şi aşa... Mac ridică din umeri. Cred că e o mireasă curajoasă aceea care acceptă o soacră care efectiv a urlat în timp ce au spus „da“, spuse Mac, lăsându-şi capul pe spate şi redând perfect de înfricoşător urletul doamnei Carstairs.

– Capul meu, mormăi Laurel. Capul meu.

– Nu ştiu ce ziceţi voi, dar pe mine femeia aia m-a speriat, spuse Carter cocoţat pe braţul canapelei, râzând de Mac şi bătând-o înţelegător pe Laurel pe umăr.

– Cred că parte a problemei a fost nepotul aflat pe drum. A fost prea mult pentru ea.

– Atunci ar fi trebuit să-i dea cineva un Valium, îi spuse Laurel Emmei. Şi nu glumesc deloc. Am tot aşteptat să se arunce peste tortul de nuntă– de parcă ar fi fost un rug funerar.

– Mamă, ce poză ar fi ieşit, oftă Mac. Regrete.

– Carter, Jack, spuse Parker, ridicându-şi sticla cu apă. M-aţi ajutat enorm. Dacă aş fi ştiut că mama mirelui este o bocitoare, aş fi luat măsuri de precauţie dinainte, dar n-a avut nimic la repetiţie. Părea chiar fericită.

– Pun pariu că i-a dat cineva pastile, spuse Laurel.

– Ce fel de măsuri? întrebă Jack.

– A, păi sunt tot soiul de trucuri ale meseriei, zâmbi Parker secretoasă. Poate că nu aş fi reuşit să o opresc să bocească pe toată durata ceremoniei, dar aş fi împiedicat-o să-i supere pe mire şi pe mireasă cât timp se pregăteau. Dacă Pete şi Maggi nu ar fi rămas calmi, am fi avut un mare dezastru de rezolvat. De obicei, dacă îi ţii pe cei foarte emotivi ocupaţi, dându-le mici sarcini, totul e în regulă.

– Cu siguranţă, asta m-a oprit pe mine din plâns, spuse Jack.

– Va trebui să ne descurcăm mâine fără trupele de rezervă, spuse Mac, lovindu-l prieteneşte pe Carter din scaunul ei. Ne părăsesc pentru meciul Yankees.

– Apropo de ziua de mâine, mă duc sus să cad lată, ca să mă pot trezi a doua zi, spuse Laurel, ridicându-se. Noapte bună, copii.

– Ăsta e semnalul nostru. Hai să ne retragem, profesore. Doamne, mă omoară picioarele.

Carter se întoarse cu spatele, făcându-i semn lui Mac să se suie în cârca lui.

– Asta chiar că e dragoste, spuse ea, râzând, în timp ce-i sări în cârcă şi-l pupă pe cap. El, pentru că s-a oferit, şi eu, pentru că am încredere că profesorul amabil n-o să se împiedice şi-o să mă scape. Ne vedem mâine. Diii!

– Vai, ce simpatici sunt, zâmbi Emma, privindu-i. Nici măcar înfricoşătoarea Linda nu le poate ştirbi din strălucire.

– A sunat-o pe Mac azi-dimineaţă, îi spuse Parker.

– La naiba.

– I-a spus lui Mac că s-a răzgândit şi că îi aşteaptă pe ea şi pe Carter la nunta ei, în Italia, săptămâna viitoare. Bineînţeles că a dramatizat totul şi a făcut-o să se simtă vinovată pe Mac, atunci când i-a spus că nu are cum să zboare în Italia aşa, fără preaviz.

– Mac nu mi-a spus nimic.

– N-a vrut să discute despre asta în timpul evenimentului. Linda a sunat, bineînţeles, exact când Mac îşi pregătea echipamentul pentru nunta de dimineaţă. Dar ideea este că ai dreptate, nu le poate ştirbi din strălucire. Înainte să apară Carter, un telefon ca ăsta ar fi terminat-o pe Mac. N-a fost plăcut, dar a trecut peste, l-a dat de-o parte.

– Puterea lui Carter învinge puterea Lindei. Îi datorez un pupic mare.

– Îl văd eu mâine, dacă vrei să mi-l dai mie, sugeră Jack.

Emma se aplecă şi-l pupă uşor.

– Cam zgârcit.

– E pentru un prieten. O.K., acum o să mă ridic şi o să plec acasă.

– Ne vedem pentru discuţia de la opt, îi aminti Parker.

– Da, da, spuse ea, căscând. Ce părere ai despre luatul în cârcă? îl întrebă pe Jack.

– Îmi place asta mai mult, spuse el, luând-o în braţe, cu o mişcare intenţionat dramatică.

– Uau. Şi mie. Noapte bună, Parker.

– Noapte bună, spuse Parker, privindu-l uşor melancolică pe Jack

cum o scoate pe Emma din salon într-o mişcare demnă de Rhett Butler.

– Super ieşire, spuse Emma încântată, lipindu-şi buzele de obrazul lui Jack. Nu trebuie să mă cari tot drumul până acasă.

– Crezi că am de gând să-l las pe Carter să mă umilească? Nu ştii nimic despre competiţia adevărată. Îmi pare bine să o văd aşa fericită pe Mac, adăugă el. Am fost pe aici de câteva ori, când Linda îşi făcea numărul. Nu-i plăcut să priveşti.

– Ştiu, spuse Emma, trecându-şi degetele alene prin părul lui decolorat de soare. E singura persoană pe care chiar nu o plac deloc. Înainte, încercam să-i găsesc scuze, apoi am realizat că nu există nici una.

– S-a dat la mine o dată.

– Ce? spuse Emma, uitându-se la el. *Mama* lui Mac s-a dat la tine?

– Acum mult timp. De fapt, s-a mai întâmplat o dată, mai recent. Deci două tentative. Prima dată eram încă la universitate şi petreceam câteva săptămâni aici, în timpul vacanţei de vară. Mergeam cu toţii la o petrecere, şi-am zis să trec s-o iau pe Mac. Pe atunci nu avea maşină. Mama ei a deschis uşa şi mi-a aruncat genul acela de privire pe care, în general, nu o primeşti de la mame, iar apoi m-a înghesuit practic într-un colţ, până a coborât Mac. A fost... interesant, şi da, înspăimântător. Linda cea Înfricoşătoare. Bun nume.

– Câţi ani aveai, douăzeci? Ar trebui să-i fie ruşine. Ar trebui arestată. Sau ceva. Acum îmi displace chiar mai tare. Nu credeam că e posibil.

– Am supravieţuit. Dar dacă mai încearcă din nou, mă bazez pe tine să mă aperi. Şi sper că va fi mult mai bine decât ai făcut-o cu Înfricoşătoarea Kellye.

– Într-o zi, tot o să-i spun ce cred despre ea. Lindei, nu lui Kellye. Şi, dacă apare cumva la nunta lui Mac şi încearcă să facă vreo figură, s-ar putea să devin violentă.

– Pot să mă uit?

– O sun pe mama mâine, doar ca să-i spun că e minunată, spuse ea, sprijinindu-şi iar capul pe umărul lui şi sărutându-l din nou pe obraz. Şi tu la fel. Este prima dată când sunt dusă în braţe, în lumina lunii.

– De fapt, cerul e cam acoperit de nori.

– Nu şi de unde privesc eu, zâmbi ea.

Jack îşi studie cărţile din mână. Seara de poker mersese bine pentru el, până la momentul respectiv, dar perechea de doi nu arăta prea promiţător. Verifică, aşteptând ca pariul să facă turul mesei. Când ajunse la

doctorul Rod, adăugă douăzeci şi cinci. În afară de el, Mal ieşise. Del îşi aruncă şi el jetoanele. Peisagistul Frank făcu acelaşi lucru. Avocatul Henry ieşi.

Jack se gândi puţin, apoi aruncă şi el douăzeci şi cinci.

Del scoase prima carte şi apoi puse cele trei cărţi pe masă. As de treflă, zece de romb, patru de romb.

Posibil culoare, posibil chintă. Şi ei aveau o amărâtă de pereche de doi.

Se uită în jur.

Rod mai adăugă douăzeci şi cinci.

Carter ieşi, Del şi Frank pariară şi ei.

Stupid, se gândi Jack, dar avea un sentiment. Câteodată, sentimentele meritau douăzeci şi cinci.

Îşi adăugă jetoanele la grămadă.

Del aruncă o carte şi o întoarse pe următoarea. Doi de romb.

Lucrurile deveneau interesante. Totuşi, ştiind cum juca Rod, verifică.

Rod mai adăugă încă douăzeci şi cinci, iar Del crescu cu încă douăzeci şi cinci.

Frank ieşi. Jack se gândi la cei trei doiari. Dar tot mai avea un sentiment.

Aruncă cei cincizeci la grămadă.

– Mă bucur că nu te-am speriat. Încerc să câştig aici. Am nevoie să măresc potul, rânji Rod. Tocmai m-am logodit.

– Serios? spuse Del, privindu-l. Cădem pe capete.

– Felicitări, spuse Carter.

– Mersi. Hai să-l mai creştem cu cincizeci. M-am gândit, ce rost are să mai aştept? Aşa că am făcut saltul. Ea tot îmi zice să trecem pe la firma surorii tale. Poate poţi să-mi faci o reducere de partener de poker.

– Nici o şansă, spuse Del, numărând jetoanele. Dar pun şi eu cincizeci. Având în vedere că e, probabil, sfârşitul pokerului şi al trabucurilor, pentru tine.

– Pe naiba, Shell nu e aşa. E rândul tău, Jack.

Probabil că are doi aşi în mână, se gândi Jack. Rod nu blufa niciodată, sau o făcea, dar atât de prost, că vedeai prin el ca printr-o fereastră de sticlă transparentă. Doi aşi sau nişte romburi bunicele. Totuşi...

– Merg. Consideră-l un cadou de logodnă.

– Apreciez. Ne gândeam la iunie, anul viitor. Shell vrea nuntă mare. Eu mă gândisem, hei, putem zbura pe vreo insulă în timpul iernii, să ne bronzăm, să ne distrăm şi să ne căsătorim. Dar ea vrea nuntă cu tot tacâmul.

– Şi aşa începe totul, spuse Mal pe un ton dramatic.

– Şi tu faci nuntă mare, nu-i aşa, Carter?

– Mac se ocupă cu asta. Fac o treabă excelentă. Iese ceva cu adevărat special. Personalizat.

– Nu te mai gândi, îi spuse Mal lui Rod. Oricum n-o să ai nici un cuvânt de spus. Doar învaţă să repeţi „sigur, iubito“ de câte ori te întreabă dacă îţi place ceva, dacă vrei ceva sau dacă veţi face ceva.

– De parcă ştii tu atâtea. N-ai fost niciodată în situaţia asta.

– Aproape am fost. Nu am spus „sigur, iubito“ destul de des, zise Mal, privindu-şi vârful trabucului. Din fericire.

– O să-mi placă să fiu căsătorit, spuse Rod, împingându-şi ochelarii în sus pe nas. Aşezat, aranjat. Presupun că şi tu te îndrepţi în aceeaşi direcţie, Jack.

– Poftim?

– Tu şi florăreasa aceea mişto sunteţi apropiaţi de ceva vreme. Ai ieşit de pe piaţă.

– Jucăm poker sau începem să discutăm despre locul cununiei lui Rod, întrebă Del, ţinându-şi cu dinţii trabucul. Am rămas doar trei jucători.

Del întoarse ultima carte, dar Jack era prea ocupat, holbându-se la Rod, pentru a observa.

– E rândul meu. Şi pariez tot.

– Foarte interesant, Rod, spuse Del cu o faţă amabilă, pufăind din trabuc. Mă bag şi eu. Tu ce faci, Jack? Mergi sau te arunci?

– Ce?

– E rândul tău, frate.

– A, da. Ieşit de pe piaţă? Ce înseamnă asta? Luă o gură lungă de bere, impunându-şi să se concentrez. Şi văzu că ultima carte întoarsă erau doi de inimă roşie.

– Merg.

– Am trei aşi.

– Şi eşti terminat, spuse Del, întorcându-şi cărţile. Pentru că eu am două romburi de aur, la fel ca inelul pe care l-ai pus pe degetul iubitei tale. Culoare.

– Fir-ar să fie. Credeam că n-ai nimic.

– Credeai prost. Jack?

– Ce?

– La naiba, Jack, arată-ţi cărţile sau aruncă-le.

– Scuze, spuse el, revenindu-şi. Îmi pare rău de aşi şi de romburi. Dar eu am doiarii aştia mici, care se adună cu cei de pe masă şi fac patru. Cred că iau eu tot.

– Ai făcut patru doiari cu ultima carte? spuse Rod, scuturându-şi capul. Eşti al naibii de norocos.

– Da. Al naibii de norocos.

După ce terminară jocul, şi Jack se văzu cu banii câştigaţi, după ce primi taxa de intrare de cincizeci de dolari de la fiecare, ieşi împreună cu Del pe terasa din spate.

– Dacă tot mai bei o bere, te gândeşti să rămâi aici în seara asta?

– Ar fi o idee, spuse Jack.

– Faci tu cafeaua de dimineaţă.

– Am o întâlnire devreme, deci cafeaua va fi gata pe la şase.

– Bine. Eu am o depoziţie pentru un divorţ. Doamne, urăsc când prietenii mă presează să mă ocup de divorţul lor. Urăsc cazurile de divorţ.

– Ce prietenă?

– Nu o cunoşti. Ne-am întâlnit din când în când în timpul liceului. A ajuns să se căsătorească cu tipul ăsta şi să se mute la New Haven acum vreo cinci ani. Doi copii, spuse el, scuturând uşor capul şi luând o gură de bere. Acum s-au hotărât că nu suportă nici să se vadă unul pe celălalt, şi ea s-a mutat înapoi aici şi stă cu părinţii, până se va decide ce naiba vrea să facă mai departe. El este nervos că ea vrea să locuiască aici, şi asta complică programul de vizite, spuse el, înclinându-şi sticla la stânga. Ea e enervată că a renunţat la carieră pentru a face pe mama, adăugă, înclinând sticla spre dreapta. El nu a apreciat-o destul, ea nu a înţeles presiunea sub care se afla el. Lucrurile obişnuite.

– Credeam că nu o să te mai ocupi de divorţuri.

– Când o femeie ai cărei sâni i-ai pipăit la un moment dat intră în biroul tău şi-ţi cere ajutorul, e greu să spui nu.

– Adevărat. Nu se întâmplă des în domeniul meu, dar e adevărat.

– Poate că ai pipăit mai mulţi sâni decât mine, spuse Del, zâmbindu-i pe deasupra sticlei de bere.

– Am putea face un concurs.

– Dacă ţii minte toate perechile de sâni pe care le-ai atins, înseamnă că nu au fost prea multe.

– Ar trebui să mergem la Vegas, spuse Jack, râzând din scaunul lăsat pe spate.

– Pentru sâni?

– Pentru... Vegas. Câteva zile la cazinouri şi apoi un bar topless. Deci da, ar fi vorba şi despre nişte sâni. Pur şi simplu, să stăm împreună câteva zile.

– Urăşti Vegasul.

– *Urâ* este un cuvânt dur. Nu, mai bine am putea merge la St. Martin sau St. Barts. Sau altundeva. Stăm prin baruri, ne plimbăm pe plajă. Mergem la pescuit de mare adâncime.

– Vrei să pescuieşti? spuse Del, ridicând din sprânceană. Din câte ştiu, nici măcar n-ai ţinut o undiţă în mână vreodată.

– Există un început pentru orice.

– Te mănâncă tălpile?

– Pur şi simplu, mă gândeam să plecăm pentru câteva zile. Se apropie vara. Am fost blocat iarna trecută cu lucrul, şi a trebuit să-mi scurtez săptămâna petrecută la Vail la numai trei zile. Deci am putea recupera.

– Cred c-aş putea să-mi iau un weekend prelungit.

– Bun. Aşa vom face, spuse Jack satisfăcut, luând încă o gură de bere. Ciudat cu Rod.

– Ce anume?

– Că s-a logodit. Aşa, din senin.

– Este cu Shelly de câţiva ani. Nu e chiar din senin.

– Nu a spus niciodată nimic despre căsătorie, insistă Jack. Nu mi se părea genul. Adică, un tip cum e Carter, da. El e genul. Să vină acasă de la muncă în fiecare seară, să-şi pună papucii.

– Papucii?

– Ştii ce vreau să zic. Să vină acasă, să pregătească o cină mică, să mângâie pisica cu trei picioare, să se uite puţin la televizor, poate să se culce cu Mac, dacă atmosfera e potrivită.

– Ştii că încerc să nu mă gândesc la Mac şi la culcat, în aceeaşi propoziţie.

– Să se trezească a doua zi, s-o ia de la capăt, continuă Jack cu un ton ce devenea critic. Să adauge câţiva copii pe parcurs, poate un căţel cu un ochi, care să meargă cu pisica cu trei picioare. Să facă sex mai puţin, pentru că va avea trei copii care aleargă prin casă. Pescuitul de mare adâncime şi barurile topless vor fi doar o amintire, pentru că vor apărea, în schimb, excursii de coşmar la mall, o nenorocită de maşină de familie şi fonduri pentru şcoala copiilor. Şi, Dumnezeule! spuse el, ridicând mâinile în aer. Dumnezeule, acum ai patruzeci de ani şi eşti antrenor la grupa mică şi, probabil, ai făcut burtă, pentru că cine naiba are timp să meargă la sală când trebuie să ajungi la piaţă şi să cumperi lapte şi pâine. Apoi, cât ai clipi, ai cincizeci de ani şi adormi în fotoliu, uitându-te la reluări ale serialului *Lege şi ordine*.

Del nu spuse nimic timp de un minut, studiindu-i faţa lui Jack.

– E un rezumat destul de interesant al vieţii lui Carter, pentru următorii douăzeci şi cinci de ani. Sper să-l numească pe unul dintre copii după mine.

– Aşa merg lucrurile, nu? spuse Jack, neînţelegând panica şi şuvoiul pe care îl simţea crescând în piept şi la care nu voia să se gândească. Partea bună este că Mac nu va veni la tine să divorţeze, pentru că, probabil, relaţia lor o să meargă. Şi ea nu este genul care să se crizeze că el iese la o seară de poker sau care să-i servească replica „nu mă duci niciodată nicăieri“.

– Şi Emma este?

– Ce? Nu. Nu vorbeam despre Emma.

– Nu?

– Nu, spuse Jack, respirând, şocat de propriile cuvinte. Lucrurile cu Emma stau bine. Sunt O.K. Eu vorbesc doar aşa, în general.

– Şi, în general, căsătoriile sunt fotolii şi maşini de familie, respectiv sfârşitul vieţii?

– Poate fi vorba şi despre o canapea şi o maşină combi. Cred că sunt din nou la modă. Ideea e că Mac şi Carter or să se descurce. Deci... bravo lor. Nu toată lumea se descurcă.

– În primul rând, depinde de dinamică.

– Dinamica se schimbă. De-asta ai o depoziţie mâine, spuse el mai calm, ridicând din umeri. Oamenii se schimbă, iar elementele, circumstanţele şi situaţiile evoluează.

– Da, aşa este. Şi cei care ţin la ceea ce au lucrează încontinuu pe parcursul acestei evoluţii.

– Brusc, eşti un fan al căsătoriei? îl întrebă, încruntându-se, mirat şi iritat fără motiv.

– Nu am fost niciodată un oponent. Provin dintr-o familie de cupluri căsătorite. Cred că ai nevoie de mult curaj sau de o credinţă oarbă pentru a intra într-o căsnicie, şi de multă muncă şi o capacitate imensă de adaptare, pentru a o păstra. Ştiindu-i pe Mac şi pe Carter, şi trecutul lor, aş spune că ea are curajul, iar el, credinţa oarbă. E o combinaţie bună. Eşti îndrăgostit de Emma? întrebă, după un moment de pauză, în care îşi studiase berea.

– Am spus că nu este vorba despre ea, zise Jack, alungând cu bere panica reapărută. De noi. Nimic de genul ăsta.

– Astea sunt vrăjeli, Jack. Stăm aici, bând ultima bere, după o seară în care tu ai câştigat şi eu am ieşit aproape ultimul. În loc să faci mişto de mine, discutăm despre căsătorie şi despre pescuitul de mare adâncime. Nici una dintre activităţile astea nu te-a interesat vreodată în mod special.

– Cădem pe capete. Ai spus-o chiar tu.

– Normal c-am spus-o. Şi aşa şi este. Tony face trei, chiar patru ani, în curând. Frank s-a căsătorit anul trecut, Rod este logodit. Mai e şi Carter. Eu nu sunt cu nimeni special în momentul de faţă, şi nici Mal, din câte ştiu. Mai rămâi doar tu. Acestea fiind spuse, ar fi surprinzător dacă micul anunţ al lui Rod nu ţi-ar aprinde beculeţele.

– Poate că încep să mă întreb care sunt aşteptările Emmei, asta-i tot. Lucrează în domeniul căsătoriilor.

– Nu, lucrează în domeniul nunţilor.

– O.K., ai dreptate. Provine dintr-o familie mare. O familie mare, apropiată şi, aparent, fericită. Şi chiar dacă nunţile şi căsătoriile sunt două lucruri diferite, una duce la cealaltă. În plus, una dintre cele mai bune prietene ale ei, din copilărie, se căsătoreşte. Ştii cum sunt ele patru, Del. Sunt ca un pumn. Poate că degetele se mişcă individual, dar fac parte din aceeaşi mână. Exact cum ai spus că sunteţi tu şi Mal, atunci, pe teren, la fel Laurel şi Parker din ceea ce-mi dau seama. Dar Mac? Asta schimbă lucrurile. Acum, unul dintre prietenii mei de poker o să facă planuri de nuntă cu ele. *Asta* schimbă lucrurile. Dacă mă gândesc, pot să pun pariu că şi ea îşi face planuri, spuse el, gesticulând cu berea.

– Ai putea face ceva extraordinar, având o discuţie cu ea.

– Dacă discuţi despre asta, deja eşti cu un pas mai aproape.

– Sau eşti cu un pas mai departe. În ce direcţie vrei să mergi, Jack?

– Vezi, tu deja mă întrebi, spuse Jack, îndreptând un deget spre Del, subliniindu-şi ideea. Mai mult ca sigur că o va face şi ea. Şi ce ar trebui să-i spun?

– Din nou, extraordinar. Ce-ai zice de adevăr?

– Nu ştiu care-i adevărul. „O.K.“, se gândi el, „asta e sursa panicii“. De ce crezi că o iau razna?

– Presupun că trebuie să-ţi dai seama. Nu ai răspuns încă la întrebarea principală. Eşti îndrăgostit de ea?

– Cum naiba ştie cineva asta? Şi, mai mult de atât, cum ştiu că voi rămâne aşa?

– Curaj, credinţă oarbă. Le ai sau nu le ai. Dar, din punctul meu de vedere, frate, eşti singurul care pune presiune pe tine. Gândeşte-te numai, spuse Del, încrucişându-şi picioarele şi luând o gură de bere.

– Nu vreau s-o rănesc. Nu vreau s-o dezamăgesc.

„Ascultă-te puţin“, se gândi Del. „Eşti deja scufundat, dar nu-ţi dai seama.“

– Nici eu nu vreau să se întâmple una ca asta, spuse el relaxat. Pentru că nu mi-ar plăcea să te bat.

– Mai degrabă nu ţi-ar plăcea să te bat eu, dacă ai încerca cumva.

Continuară şirul plăcut al insultelor până terminară de băut ultima bere.

Pentru că voia să supravegheze de aproape lucrurile la anexa lui Mac, Jack încercă să treacă pe acolo în fiecare zi. Avea, astfel, un loc de spectator la viaţa lui Mac şi a lui Carter.

În fiecare dimineaţă, îi vedea în bucătărie– unul hrănind pisica, altul turnând cafeaua. La un moment dat, Carter îşi scotea laptopul, iar Mac pleca să lucreze în studio.

Dacă trecea pe acolo după-amiază, era posibil să-l vadă pe Carter întorcându-se de la clădirea principală– dar niciodată, observă el, atunci când Mac era cu un client. Tipul probabil că avea radar, concluzionă Jack.

Câteodată, unul din ei sau amândoi ieşeau pe afară să vadă cum evoluează lucrurile, să pună întrebări, să-i ofere cafea sau ceva rece de băut, în funcţie de momentul zilei la care ajungea.

Ritmul îl fascină într-atât de mult, că îl opri pe Carter într-o dimineaţă.

– S-a terminat şcoala, nu-i aşa?

– Vara distracţiilor a început.

– Am observat că mergi la clădirea principală în majoritatea zilelor.

– E puţin cam aglomerat la studio zilele astea. Şi cam gălăgie, spuse Carter, aruncând o privire spre bâzâitul ferăstraielor şi bubuitul ciocanelor. Predau adolescenţilor, deci am un grad ridicat de toleranţă în ceea ce priveşte gălăgia, totuşi nu înţeleg cum poate Mac lucra în zgomotul ăsta. Nu pare să o deranjeze.

– Ce naiba faci toată ziua? Pregăteşti întrebări pentru testele-grilă din toamna viitoare?

– Frumuseţea testelor-grilă este că pot fi repetate la nesfârşit, pe parcursul anilor. Am nişte dosare.

– Da, sunt sigur. Deci?

– De fapt, folosesc una dintre camerele de oaspeţi, ca birou temporar. E linişte, şi doamna Grady mă hrăneşte.

– Înveţi?

– Păi, cam lucrez la o carte, spuse Carter, mişcându-şi picioarele de o manieră ce i se păru uşor jenată lui Jack.

– Pe bune?

– S-ar putea să fie chiar pe bune. Cel puţin, unele părţi sunt. Dar m-am gândit să aflu cum stă treaba vara asta.

– Asta e excelent. Cum ştii când a terminat Mac cu clienţii? Te sună

ea să-ţi spună că te poţi întoarce acasă?

– Încearcă să-şi programeze clienţii dimineaţa, de câte ori are o şedinţă foto aici, şi să mute cât mai multe întâlniri la clădirea principală, cât se lucrează la construcţie. Pur şi simplu, îi verific agenda pentru ziua respectivă, ca să nu mă întorc în timpul unei şedinţe foto şi să-i distragă atenţia. E o metodă destul de simplă.

– Se pare că funcţionează pentru tine.

– Apropo de muncă, nu mă aşteptam ca lucrurile să meargă aşa de repede, spuse Carter, gesticulând spre studio. În fiecare zi apare ceva nou.

– Dacă vremea rămâne aşa şi trecem de inspecţie, vom continua în acelaşi ritm. E o echipă bună. Ar trebui să... Scuze, spuse el, când îi sună telefonul.

– Răspunde. Mă apuc şi eu de treabă.

– Cooke, spuse el la telefon, în timp ce Carter pleca. Da, sunt la lucrarea de pe domeniul Brown, zise Jack, îndepărtându-se de zgomot. Nu, nu putem pur şi simplu să... Dacă asta vor, va trebui să facem schimbările şi să obţinem o nouă aprobare.

Ascultă, plimbându-se mai departe.

Vizitele lui pe şantier îi oferiseră şi o idee clară despre rutina zilnică a Emmei. Clienţii veneau şi plecau non stop la începutul săptămânii. La mijlocul acesteia, se ocupa de livrări. Cutii peste cutii cu flori. Acum, probabil că lucra la ele, se gândi el. Începea devreme, de una singură. Tink sau ceilalţi probabil că urmau să vină mai târziu, să facă ce aveau de făcut.

La mijlocul zilei, dacă reuşea, lua o pauză şi stătea pe terasă. Dacă era şi el acolo, îşi făcea timp să stea cu el o vreme.

Cum i-ar fi putut rezista un bărbat Emmei atunci când stătea în lumina soarelui?

Iat-o acolo şi acum, observă el. Nu pe terasă, ci în genunchi, pe jos, cu părul prins sub o pălărie, în timp ce întorcea pământul cu o cazma.

– Spune-le două sau trei săptămâni, zise el, iar ea se întoarse, îşi ridică borul pălăriei şi îi zâmbi. Plec de aici în câteva minute. O să vorbesc cu şeful de şantier. Voi ajunge la birou în câteva ore. Nici o problemă.

– Ai destule flori? o întrebă, închizând telefonul şi privind întinderea de plante.

– Niciodată. Voiam să mai pun nişte plante anuale aici, în faţă. Arată bine pentru zona de evenimente.

– Tu arăţi bine, spuse el, aplecându-se şi sărutând-o. Mă gândeam că lucrezi înăuntru.

– N-am rezistat şi oricum nu durează mult. O să mai lucrez o oră în plus, la sfârşitul zilei, dacă va fi nevoie.

– Eşti ocupată după sfârşitul zilei?

– Depinde de ofertă, spuse ea, ridicându-şi capul şi aruncându-i o privire mortală pe sub borul pălăriei.

– Ce ai zice să mergem la New York să luăm cina? Într-un loc unde ospătarii sunt snobi, mâncarea este exagerat de scumpă, şi tu arăţi atât de bine, că eu nici măcar nu observ toate astea.

– Cu siguranţă nu voi fi obosită la finalul zilei.

– Bun. Trec să te iau pe la şapte.

– O să fiu gata. Şi, dacă tot eşti aici, spuse ea, încolăcindu-şi mâinile în jurul gâtului lui şi sărutându-l pasional şi ameţitor. Aşa sunt sigură că vii, murmură ea.

– Împachetează-ţi ceva.

– Poftim?

– Împachetează ce-ţi trebuie să rămâi peste noapte şi o să luăm o cameră de hotel în New York. O să avem o noapte plină.

– Serios? spuse ea, dansând pe loc. Dă-mi zece secunde şi împachetez chiar acum.

– Deci rămâne stabilit.

– Trebuie să mă întorc devreme, dar...

– Şi eu, spuse el, luându-i faţa în mâini şi sărutând-o. Aşa, sunt sigur că *vii*. Şapte, spuse el, ridicându-se.

Satisfăcut de ideea lui şi de reacţia ei, îşi scoase telefonul în drum spre maşină şi îşi puse asistenta să facă rezervările.

– I-am spus că pot împacheta în zece secunde. Sunt aşa o mincinoasă.

După ce terminase ziua de muncă, se spălase, se dăduse cu cremă şi se parfumase pe fiecare centimetru al corpului, Emma îşi împachetă un tricou, punându-l în bagajul pe care îl lua cu ea.

– Normal că hainele cu care mă voi întoarce acasă nu sunt o problemă, dar... Ce părere ai? spuse întorcându-se şi arătându-i lui Parker un neglijeu din mătase albă.

– E superb, spuse Parker, apropiindu-se şi atingând dantela de pe margini. Când l-ai cumpărat?

– Iarna trecută. Nu am putut rezista şi mi-am spus că o să-l port doar pentru mine, atunci când am chef. Bineînţeles că nu am făcut-o. N-am apucat. Are şi un hălăţel asortat. Îmi plac halatele acelea pufoase din hoteluri, dar ăsta e romantic. Simt că vreau să mă îmbrac cu ceva romantic, după cină.

– Ăsta e perfect.

– Nici măcar nu ştiu unde mergem, unde stăm. Îmi place la nebunie misterul ăsta. Îmi place sentimentul de a fi luată prin surprindere, spuse, făcând o piruetă rapidă şi punând neglijeul în geantă. Vreau şampanie şi lumânări şi un desert cu care să mă răsfăţ total. Şi vreau ca el să mă privească în lumina lumânărilor şi să-mi spună că mă iubeşte. Nu mă pot abţine.

– De ce ai face-o?

– Pentru că ar trebui să mă mulţumesc cu faptul că-s luată prin surprindere, că sunt cu un bărbat care plănuieşte o seară ca asta. Mă face fericită. Asta ar trebui să fie de ajuns.

– Nu încerca să îţi impui singură limite, Emma, spuse Parker, apropiindu-se şi masându-i umerii, în timp ce ea continua să împacheteze. Dacă simţi că asta e ceea ce-ţi doreşti de la un bărbat.

– Nu fac asta. Nu cred că fac asta. Ştiu c-am avut nişte suişuri şi coborâşuri, aşa că încerc să-mi adaptez aşteptările. Şi să fac ceea ce am spus că voi face de la început, spuse, întinzând o mână şi strângând-o pe a lui Parker. Adică să mă bucur, pur şi simplu, şi să iau lucrurile aşa cum vin. Sunt îndrăgostită de el de atâta timp, dar asta e problema mea. În realitate, suntem împreună doar de câteva luni. Nu e nici o grabă.

– Emma, de când te ştiu– adică dintotdeauna– nu ţi-a fost vreodată frică să spui ceea ce simţi. De ce ţi-e frică să-i spui lui Jack?

– Dacă nu este pregătit şi, spunându-i, o să-l fac să se îndepărteze şi să-şi dorească să fim iar doar prieteni? întrebă Emma, închizându-şi geanta. Nu cred că aş suporta, Parker, spuse, întorcându-se şi privindu-şi prietena. Cred că nu sunt pregătită să risc ceea ce avem. Nu încă. Aşa că o să mă bucur de noaptea noastră şi nu o să o complic mai mult decât este necesar. Doamne, trebuie să mă îmbrac. O.K., mă întorc pe la opt, opt şi jumătate cel târziu. Dar dacă, din vreun motiv sau altul, rămânem blocaţi în trafic...

– O sun pe Tink şi o forţez să se dea jos din pat. Ştiu cum. Se ocupă ea de livrarea de dimineaţă şi va începe să lucreze şi la aranjamente.

– Bine, spuse Emma trăgându-şi pe ea rochia, încrezătoare în abilităţile lui Parker. Dar o să mă întorc, zise, întorcându-se cu spatele pentru ca Parker să-i închidă fermoarul.

– Iubesc culoarea asta. Galben-cuarţ. E enervant să ştiu că pe mine m-ar face palidă. Pe tine te face să arăţi strălucitoare, spuse, întâlnind privirea prietenei ei în oglindă, în timp ce-şi înfăşura mâna în jurul taliei sale. Distracţie plăcută.

– Cu siguranţă.

Douăzeci de minute mai târziu, când deschise uşa, Jack o privi lung şi zâmbi.

– A fost o idee excelentă. Ar fi trebuit să mă gândesc la ea mai demult. Arăţi absolut incredibil.

– Merit chelneri snobi şi mâncare exagerat de scumpă?

– Mai mult decât atât, spuse el, luându-i mâna şi sărutând încheietura de care atârna brăţara primită de la el.

Chiar şi drumul până la New York i se păru perfect Emmei, fie că merseseră rapid sau se blocaseră în trafic. Lumina blândă a serii, se gândi ea, şi noaptea întreagă ce îi aştepta.

– Mereu îmi zic că trebuie să vin mai des în oraş, îi spuse ea. Să mă distrez sau să fac cumpărături, să mă plimb prin florării şi prin pieţe. Dar nu reuşesc. Aşa că fiecare excursie e bine-venită.

– Nici măcar nu m-ai întrebat unde mergem.

– Nu contează. Îmi place la nebunie elementul surpriză, spontaneitatea. Mare parte din ceea ce fac– şi din ceea ce faci şi tu, de fapt– se bazează pe un orar. Aşa că asta este ca o minivacanţă magică. Dacă promiţi să-mi cumperi şampanie, accept orice.

– Câtă vrei.

– Şi ideile excelente continuă, spuse ea, ridicând din sprânceană, când opriră în faţa hotelului Waldorf.

– M-am gândit că ţi-ar plăcea ceva clasic.

– Te-ai gândit bine.

Emma se opri pe trotuar, aşteptând ca portarul să le ia bagajele, apoi îl luă de mână pe Jack.

– Îţi mulţumesc în avans pentru o seară minunată.

– Cu plăcere, în avans. O să merg să aranjez cazarea şi să duc bagajele sus. Restaurantul e cam la trei străzi mai încolo.

– Putem merge pe jos? E superb afară.

– Sigur. Aşteaptă-mă cinci minute.

Emma se plimbă prin holul hotelului, admirând vitrinele magazinelor, decorurile florale exuberante şi oamenii care intrau şi ieşeau, până ce Jack se întoarse. O mângâie pe spate.

– Eşti gata?

– Sigur, spuse ea, luându-l din nou de mână şi ieşind să se plimbe pe Park Avenue. Am avut un văr care s-a căsătorit la Waldorf– înainte să deschidem Vows, desigur. O petrecere imensă, grandioasă, aşa cum sunt majoritatea petrecerilor date de familia Grant. Aveam paisprezece ani şi am fost foarte impresionată. Şi acum îmi mai aduc aminte florile. Metri întregi de flori. În principal, trandafiri galbeni. Şi domnişoarele de onoare erau îmbrăcate în galben şi arătau ca nişte batoane de unt, dar, oh, florile. Au construit un copac foarte elaborat din trandafiri galbeni şi glicină, chiar acolo, în sala de bal. Cred că a fost nevoie de o armată de florari. Dar asta mi-aduc aminte cel mai bine, probabil că a meritat, spuse ea zâmbindu-i. Ce te-a surprins cel mai tare la o clădire şi ţi-a lăsat o astfel de impresie?

– Au fost câteva, povesti el, luând-o în dreapta, după ce trecură de colţul străzii, şi admirând oraşul. Dar, sincer? Una dintre cele mai puternice impresii am avut-o când am văzut domeniul Brown.

– Serios?

– Erau o grămadă de vile în Newport, unde am crescut eu, unele cu o arhitectură incredibilă. Dar era ceva– este ceva– legat de domeniul acesta, care iese în evidenţă. Echilibrul şi liniile, grandoarea subtilă, încrederea cu care au fost combinate eleganţa şi fantezia.

– Exact despre asta este vorba, fu ea de acord. Eleganţă fantezistă.

– Când intri în clădirea principală, simţi imediat că este locuită. Locuită cu adevărat şi, mai mult decât atât, oamenii care locuiesc acolo iubesc casa şi pământul. Totul. Rămâne unul dintre locurile mele preferate din Greenwich.

– Cu siguranţă, este şi unul dintre ale mele.

Jack deschise uşa restaurantului. În clipa în care intră, Emma simţi locul, şi gălăgia de afară dispăru. Până şi aerul părea tăcut.

– Bună treabă, domnule Cooke, spuse ea încet.

– *Bonjour, mademoiselle*, *monsieur*, spuse şeful de sală, înclinându-

şi capul cu eleganţă.

– Cooke, spuse Jack pe un ton serios, care o făcu pe Emma să-şi muşte buzele pentru a nu pufni în râs. Jackson Cooke.

– Domnul Cooke, *bien sûr*, pe aici, vă rog.

Îi conduse printre aranjamente florale elegante şi printre lumânări strălucitoare, argintărie şi cristale ce sclipeau pe feţele de masă albe ca zăpada. Se aşezară cu tot fastul aşteptat şi li se oferiră cocktailuri.

– Doamnele preferă şampania.

– Foarte bine. O să îl informez pe somelierul dumneavoastră. Vă urez o seară plăcută.

– Deja este plăcută, spuse Emma, înclinându-se spre Jack. Foarte plăcută.

– S-au întors capetele când ai intrat.

– Suntem un cuplu arătos, spuse ea, zâmbindu-i în felul ei sexy şi pasional.

– Şi acum, fiecare bărbat din localul acesta ar vrea să fie în locul meu.

– Mă simt cu atât mai bine. Nu mă lăsa să te-ntrerup.

– Continui imediat, spuse el, văzându-l pe somelier apropiindu-se. Deci unde rămăsesem? spuse Jack, punându-şi mâna peste a Emmei, după ce alesese o sticlă ce primise acordul arogant al somelierului.

– Tocmai mă făceai să mă simt specială.

– O treabă uşoară, având în vedere cu ce am de-a face.

– Acum încerci să mă abureşti. Te rog, continuă.

– Îmi place compania ta, râse el, sărutându-i mâna. Îmi înseninezi ziua, Emma.

Ce însemna faptul că inima îi tresăltase la auzul cuvintelor „îmi place compania ta“, se gândi Emma.

– Ce-ar fi să-mi povesteşti despre restul zilei?

– Ei bine, am rezolvat misterul lui Carter.

– Era un mister?

– Unde se duce, ce face? începu Jack, povestindu-i programul pe care îl observase la studio. Eu sunt prin preajmă doar pentru perioade scurte, continuă el, dar perioadele acelea se întind de dimineaţa până după-amiaza târziu, aşa că observaţiile mele atente au acoperit o varietate din feliile activităţii lor zilnice.

– Şi care au fost concluziile?

– Nici o concluzie, dar multe teorii. Se strecura, ca să aibă o aventură fierbinte cu doamna Grady, sau se lăsase târât în spirala disperată şi tot mai adâncă a pariurilor online, pe laptopul său?

– Le-ar fi putut face pe amândouă.

– Ar fi putut; este genul eficient, spuse Jack, oprindu-se şi aprobând eticheta sticlei pe care i-o arăta somelierul. Doamna va gusta.

În timpul desfăşurării ritualului de scoatere a dopului, Jack se aplecă mai aproape de Emma.

– Şi iat-o pe draga noastră Mackensie, neştiind nimic, încrezătoare şi muncind din greu. Era posibil ca aparent inocentul şi binevoitorul Carter Maguire să aibă aceste secrete ruşinoase? Trebuia să aflu.

– Te-ai deghizat şi l-ai urmărit până în clădirea principală?

– M-am gândit la asta şi am respins ideea, spuse el, aşteptând ca somelierul să toarne un pic de şampanie în cupa Emmei. Ea gustă, făcu o pauză, apoi îi trimise un zâmbet ce topi aerul sobru al bărbatului.

– E minunată. Mulţumesc.

– Plăcerea este a mea, *mademoiselle*, spuse, turnând cu atenţie restul. Sper că vă veţi bucura de fiecare înghiţitură. *Monsieur*, spuse el, punând sticla la loc în găleată şi înclinându-se.

– Bine, deci cum ai rezolvat misterul lui Carter?

– Lasă-mă un minut, mi-am pierdut ideile când te-am văzut vrăjind somelierul. A, da, metoda mea a fost ingenioasă. L-am întrebat.

– Diabolic.

– Scrie o carte. Ceea ce deja ştiai, concluzionă Jack.

– Îi văd în fiecare zi sau aproape în fiecare zi. Mac mi-a spus, dar metoda ta a fost mult mai amuzantă. Tot scrie la ea când şi când, de ani de zile, atunci când are timp. Mac l-a impulsionat să lucreze la ea în vara asta, în loc să predea. Cred că e bună.

– Ai citit-o?

– Nu pe cea la care lucrează acum, dar a avut câteva povestiri scurte şi nişte eseuri publicate.

– Chiar aşa? Nu mi-a spus niciodată nimic. Încă un mister de-al lui Carter.

– Nu cred că poţi afla vreodată totul despre cineva, indiferent de cât timp îl cunoşti sau cât de bine. Întotdeauna mai există un buzunar ascuns.

– Cred că noi suntem dovada.

– Cred că da, spuse ea cu o privire blândă, sorbind o gură de şampanie.

– Chelnerii nu sunt destul de insolenţi. I-ai fermecat, şi acum vor să-ţi facă pe plac.

– Probabil au ajuns la nivelul optim de insolenţă, spuse Emma, luând o linguriţă mică din sufleul de ciocolată din care mâncau amândoi. Murmurul ei uşor spuse multe. E la fel de bun ca al lui Laurel, iar al ei e cel

mai bun pe care l-am gustat vreodată.

– *A gusta* e termenul potrivit. De ce nu o şi mănânci?

– O savurez, spuse ea luând încă un pic. Am mâncat cinci feluri totuşi, oftă, sorbind din cafea. Mă simt de parcă aş fi făcut o mică excursie la Paris.

Jack îşi trecu degetul peste dosul palmei ei. Nu purta niciodată inele, se gândi el. Din cauza muncii ei şi pentru că nu voia să atragă atenţia asupra mâinilor sale.

Ciudat, crezu el, având în vedere că era unul dintre cele mai fascinante atribute ale ei.

– Ai fost?

– La Paris? întrebă ea, bucurându-se de încă puţin sufleu. O dată, dar eram prea mică pentru a-mi aduce aminte, însă am o poză cu mama care mă plimba cu căruciorul pe Champs-Elysées. Am fost din nou când aveam treisprezece ani, cu Parker şi părinţii ei, cu Laurel, Mac şi Del. În ultimul moment, Linda a spus că Mac nu poate merge, din cauza unei neînţelegeri sau pozne. A fost groaznic. Dar mama lui Parker s-a dus la ea şi a rezolvat problema. Nu ne-a spus niciodată cum. Ne-am distrat atât de bine. Câteva zile la Paris şi apoi două săptămâni minunate în Provence. Tu ai fost? spuse ea, luând o linguriţă plină.

– De câteva ori. Eu şi Del am făcut un tur prin Europa, în vara primului nostru an de facultate. A fost o adevărată experienţă.

– A, da, mi-aduc aminte. Toate vederile şi pozele, şi e-mailurile amuzante trimise de prin internet-caféuri. Voiam să mergem şi noi patru. Dar, când au murit soţii Brown... Era prea mult, şi aveau atâtea lucruri pe cap. Apoi, Parker şi-a îndreptat toată atenţia spre crearea unui model de afaceri pentru Vows. N-am mai ajuns să facem asta. Chiar nu mai pot mânca, spuse ea, lăsându-se pe spate.

– Arată-mi unul dintre buzunarele tale, o îndemnă, făcând semn să i se aducă nota.

– Buzunarele mele?

– Unul dintre lucrurile acelea pe care nu le ştiu despre tine.

– Oh, spuse ea, râzând şi sorbindu-şi cafeaua. Hmm, stai să mă gândesc. Ştiu. Probabil că nu ştii că am fost campioana districtului Fairfield la concursul de ortografie.

– Nu se poate. Serios?

– Da, am fost. De fapt, am ajuns până în competiţia naţională, unde am fost atât de aproape, spuse ea, ridicându-şi degetul mare şi arătătorul la un centimetru depărtare. *Atât* de aproape de a câştiga, însă am fost eliminată.

– Care era cuvântul?

– Autocefal.

– Ăsta chiar e un cuvânt? spuse el, mijindu-şi ochii.

– E din greacă şi înseamnă a fi independent de o autoritate exterioară, mai ales patriarhală, explică ea. Doar că, sub presiune, am greşit şi asta a fost. Am rămas, oricum, criminală, când vine vorba de scrabble.

– Eu sunt mai bun la matematică, spuse el.

– Acum, arată-mi unul dintre ale tale, spuse ea, aplecându-se înainte.

– E destul de tare, spuse el, punându-şi cardul în suportul de piele ce fusese aşezat discret lângă cotul său. Aproape la fel de important ca şi concursul de ortografie.

– Lasă-mă pe mine să decid.

– Am fost Curly, în reprezentaţia şcolii mele, cu piesa *Oklahoma.*

– Serios? spuse ea îndreptându-şi un deget spre el. Te-am auzit cântând. Eşti bun. Dar nu ştiam că te interesează actoria.

– Nu mă interesează deloc. Mă interesa Zoe Malloy, care juca rolul lui Laurey. Eram nebun după ea. Aşa că am dat din mine totul când am cântat *Surrey with the Fringe on Top* şi am câştigat rolul.

– Ai câştigat-o şi pe Zoe?

– Da. Pentru câteva săptămâni strălucitoare. Apoi, spre deosebire de Curly şi Laurey, ne-am despărţit. Şi acela a fost finalul carierei mele de actor.

– Pun pariu că erai un cowboy excelent.

– Zoe credea asta, cu siguranţă, spuse el, zâmbindu-i scurt şi provocator.

Nota fiind plătită, Jack se ridică şi îi întinse o mână Emmei.

– Hai să ne plimbăm înapoi până la hotel, spuse ea, împletindu-şi degetele printre ale lui. Sunt sigură că este o seară superbă.

Chiar era. Caldă şi scânteietoare; până şi traficul ce bloca străzile părea strălucitor şi efervescent. Se plimbară, ocolind blocurile şi întorcându-se la intrarea grandioasă a hotelului.

Oamenii intrau şi ieşeau, îmbrăcaţi în costume, în jeanşi sau în haine de seară.

– Mereu aglomerat, spuse ea. Ca într-un film în care nu spune nimeni niciodată „stop“.

– Vrei să bem ceva înainte să urcăm?

– Hmm, nu, spuse ea, lăsându-şi capul pe umărul lui, în timp ce se îndreptau spre lifturi. Am tot ceea ce-mi doresc.

În lift se întoarse în braţele lui, ridicându-şi faţa spre a lui. Pulsul ei

urca, la fel ca liftul, etaj cu etaj.

Când Jack deschise uşa, îi întâmpină lumina lumânărilor. Pe masa îmbrăcată în alb, se afla o frapieră de argint, cu o sticlă de şampanie. Un singur trandafir roşu se înălţa dintr-o vază subţire, iar prin cameră străluceau lumânări, puse în suporturi de sticlă transparente. Muzica se auzea şoptind în surdină.

– Oh, Jack.

– Cum au ajuns astea aici?

– Tocmai ai transformat o întâlnire superbă într-o întâlnire de vis, spuse ea, râzând şi prinzându-i faţa cu mâinile. Este extraordinar. Cum ai reuşit?

– Am aranjat cu chelnerul-şef să sune la hotel, când mi-a adus nota. Nu doar tu te ocupi cu planificarea.

– Ei bine, îmi place planul tău, spuse ea, sărutându-l lung. Foarte mult.

– Mă gândeam eu. Să deschid sticla?

– Sigur, spuse ea, îndreptându-se spre fereastră. Ce privelişte. Totul e atât de strălucitor şi de aglomerat, şi noi suntem aici.

Sticla se deschise cu o pocnitură scurtă.

– Pentru o planificare excelentă, spuse ea, ciocnind paharul pe care Jack i-l aduse cu al lui.

– Mai spune-mi ceva, şopti el abia atingându-i părul. Ceva nou.

– Alt buzunar?

– Am aflat că eşti campioană la ortografie şi as la fotbal. Sunt nişte faţete interesante.

– Cred că am acoperit toate talentele mele ascunse, spuse ea, trecându-şi un deget peste cravata lui. Mă întreb dacă poţi face faţă părţii întunecate.

– Încearcă-mă.

– Câteodată, când sunt singură seara, după o zi lungă... mai ales dacă sunt neliniştită sau nervoasă... se opri, sorbind din şampanie. Nu sunt sigură că ar trebui să mărturisesc asta.

– Suntem între prieteni.

– Adevărat. Oricum, nu mulţi bărbaţi înţeleg nevoile unei femei. Dar unii, pur şi simplu, nu se pot împăca cu ideea că sunt anumite nevoi pe care nu le pot satisface.

– O.K., nu ştiu dacă ar trebui să fiu speriat sau fascinat, spuse el, sorbind din pahar.

– L-am rugat odată pe un bărbat cu care ieşeam să-mi ţină companie într-o seară, pentru o anumită activitate. Nu era pregătit pentru

asta. Nu am mai rugat pe nimeni altcineva de atunci.

– Implică instrumente? Mă pricep la instrumente.

Emma scutură din cap, apoi se îndepărtă, umplându-şi paharul şi ridicând sticla în semn de invitaţie.

– Ceea ce fac este... spuse, turnându-i vin spumos în pahar. În primul rând, iau un pahar mare de vin cu mine în dormitor, apoi aprind lumânări. Mă îmbrac cu ceva moale şi comod, ceva ce mă face să mă simt relaxată. Să mă simt... feminină. Apoi, mă bag în pat, cu toate pernele aranjate anume, pentru că am de gând să fac o călătorie de una singură. Şi când sunt gata... Când m-am aranjat comod... mă uit la DVD-ul meu cu *Truly, Madly, Deeply*.

– Te uiţi la filme porno?

– Nu e film porno, spuse ea, lovindu-l uşor peste mână. E o poveste de dragoste incredibilă. Juliet Stevenson este devastată, atunci când bărbatul pe care îl iubeşte, Alan Rickman, moare. Este copleşită de durere. Oh, este dureros de privit, spuse ea, punându-şi o mână sub gât, cu ochii radiind de emoţie. Plâng o grămadă. Apoi, el se întoarce ca fantomă. O iubeşte atât de mult. Îţi rupe inima şi te face să râzi.

– Îţi rupe inima şi te face să râzi?

– Da. Bărbaţii nu înţeleg asta niciodată. Nu o să-ţi povestesc tot, doar că este sfâşietor, şi minunat, şi trist, şi plin de înţelesuri. Şi incredibil de romantic.

– Şi asta faci tu în secret, la tine în pat, când eşti singură, noaptea.

– Da. De sute de ori. A trebuit să înlocuiesc DVD-ul de două ori.

– Un tip mort este romantic? spuse el vizibil surprins, studiind-o cum îşi bea şampania.

– Aloo? Alan Rickman. Şi da, în cazul acesta, este nemaipomenit de romantic. După ce-l văd– şi termin cu plânsul –, dorm neîntoarsă.

– Ce zici de *Die Hard*? Ăla, da, film pe care să-l vezi de o sută de ori. Poate ar trebui să le vedem împreună, odată. Dacă eşti în stare.

– Da, da, da!

– Alege o seară, săptămâna viitoare, şi facem asta, spuse el rânjind. Dar trebuie să avem popcorn. Nu se poate să ne uităm la *Die Hard* fără popcorn.

– Mi se pare corect. Atunci vedem din ce aluat eşti făcut, spuse ea, trecându-şi buzele peste ale lui. Mă duc să mă schimb. Nu durează mult. Poate ar trebui să aduci şampania în dormitor.

– Poate.

Ajuns în dormitor, Jack îşi scoase haina şi cravata şi se gândi la ea. Se gândi la surprizele, la faţetele şi la straturile ei.

Era ciudat, de fapt, să crezi că cunoşti pe cineva total şi să-ţi dai seama că mai ai de aflat lucruri. Şi cu cât aflai mai multe, cu atât voiai să ştii mai mult.

Dintr-un impuls, luă trandafirul din vază şi îl aşeză pe pernă.

Când Emma apăru, în lumina lumânărilor, îl lăsă fără suflare. Părul negru rostogolindu-se peste mătasea albă, pielea catifelată şi aurie alături de dantela albă. Şi ochii aceia, se gândi el, adânci şi întunecaţi, privindu-i pe ai săi.

– Spuneai ceva de o întâlnire de vis, reuşi el să zică.

– Voiam să-mi aduc şi eu contribuţia.

Mătasea se mişca uşor peste curbele ei, în timp ce se îndreptă spre el, iar când îşi ridică braţele şi le încolăci în jurul gâtului său, în stilul ei aparte, aerul se umplu de mirosul ei, ca de lumina lumânărilor.

– Ţi-am mulţumit pentru cină?

– Da.

– Ei bine... Îşi trecu dinţii peste buza lui de jos– uşor, uşor– înainte de a-l săruta. Mersi încă o dată. Şi pentru şampanie. Ţi-am mulţumit pentru ea?

– Din câte îmi aduc aminte.

– Mai bine să fim siguri, spuse ea suspinând şi sărutându-l. Şi pentru lumânări, trandafir, plimbarea lungă, priveliştea, spuse ea, corpul ei apropiindu-se de al lui, conducându-l într-un dans uşor, circular.

– Cu plăcere.

O trase lângă el, şi mai aproape, lipindu-şi corpul de al ei. Timpul se extinse parcă, în timp ce se învârteau, cu gurile lipite şi inimile bătând la unison.

Ea îi respiră parfumul, gustul. Atât de familiar, şi totuşi atât de nou. Îşi trecu degetele prin părul lui decolorat de soare, trăgându-l apoi puţin mai aproape.

Alunecară împreună pe cearşafurile albe şi moi, în parfumul singurului trandafir roşu. Oftau, mişcându-se ca prin vis. O mângâiere, o atingere uşoară, o sclipire pe pielea ei. Emma îi mângâie faţa, găsind alături de el pasiune, învăluită în strălucirea dragostei.

Asta era tot ceea ce voia, tot ceea ce-şi dorise vreodată. Dulceaţa şi căldura. Dăruindu-se, mai mult şi mai mult, fu copleşită şi ameţită de dragoste.

Carnea lui lipită de a ei, atât de caldă, îi produse o bucurie tăcută, chiar şi când pulsul ei crescu rapid. Buzele lui se lipiră de inima ei, ce bătea pentru el.

Ştia el asta? Putea oare simţi?

Şi, când o ridică uşor, numele lui– doar numele lui– înflori în acea inimă.

Emma îi acoperea mintea ca o ceaţă de argint, trecându-i prin sânge precum şampania. Fiecare mişcare lentă, fiecare şoaptă, fiecare atingere îl seduceau şi îl vrăjeau.

În culmea extazului, ridicându-se precum un val, Emma îi şopti numele. Şi zâmbi.

Ceva în interiorul lui se împletici.

– Eşti atât de frumoasă, murmură el. Imposibil de frumoasă.

– Mă simt frumoasă atunci când mă priveşti.

Jack îşi trecu degetele peste sânul ei, privindu-i ochii strălucind de plăcere. Îşi apropie gura, gustând uşor din ea cu dinţii şi limba, şi îi simţi corpul tremurând de dorinţă.

– Te vreau, o auzi respirând sub el. Tu eşti ceea ce vreau, Jack.

Îl învălui, trăgându-l mai aproape, cu mişcări uşoare şi intense. Iar el se pierdu în ea.

Satisfăcut, îşi odihni obrazul pe sânul ei, lăsându-şi mintea să zboare.

– Nu ai cum să lipseşti mâine şi să rămânem aici?

– Mmm, spuse ea, trecându-şi degetele prin părul lui. Nu de data asta. Dar ce frumos ar fi fost.

– La felul în care arată lucrurile, va trebui să ne trezim dis-de-dimineaţă.

– Câteodată mi-e mai bine când nu dorm deloc, în loc să dorm doar câteva ore amărâte.

– Ce amuzant, spuse el, ridicându-şi capul şi zâmbindu-i. Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru.

– Ar fi păcat să irosim restul şampaniei şi căpşunile acelea minunate, acoperite cu ciocolată.

– Criminal. Stai aici. Nu te mişca. Le aduc.

– Nu plec nicăieri, oftă ea, întinzându-se.

capitolul 18

La cinci minute după ce Emma ajunse acasă, intră şi Mac pe uşă.

– Am aşteptat până a plecat, strigă Mac, urcând scările. Adică m-am abţinut, cu o forţă demnă de Hercule. Despachetezi, spuse ea, încruntându-se când intră în dormitorul Emmei. Pui totul la loc. Urăsc nivelul acesta de eficienţă. De ce nu poate măcar una dintre voi să fie o dezordonată ca mine?

– Nu eşti dezordonată. Doar uşor relaxată atunci când vine vorba de spaţiul tău personal.

– Hei, îmi place asta. „Relaxată când vine vorba de spaţiul personal.“ O.K., destul despre mine. Spune-mi tot. Eu mi-am lăsat iubitul singur, cu bolul lui de cereale.

– A fost fabulos, se învârti Emma fericită, ţinând în mână rochia pe care o purtase cu o seară înainte. Fiecare minut.

– Detalii, detalii, detalii!

– Un restaurant franţuzesc elegant, şampanie, un apartament la Waldorf.

– Doamne, toate astea ţi se potrivesc atât de bine. La capitolul întâlnire extravagantă. Iar la capitolul întâlnire lejeră, poate un picnic pe plajă, sub clar de lună, vin roşu, lumânări mici ascunse în scoici.

– De ce nu ies eu cu tine? spuse Emma, închizând geanta.

– Am fi un cuplu minunat, e adevărat. Punându-şi o mână pe umărul Emmei, Mac se întoarse spre oglindă şi o studie– Emma îmbrăcată în jeanşii ei strâmţi şi cu o cămaşă lejeră, iar ea, în pantalonii de bumbac şi în tricoul cu care dormise. De-a dreptul incredibil. Oricum, o putem ţine ca variantă de rezervă, pentru cazul în care lucrurile nu merg bine altfel.

– E întotdeauna bine să ai o rezervă. O, Doamne, Mac, a fost o noapte perfectă, spuse ea, întorcându-se şi îmbrăţişând-o strâns pe Mac, înainte să facă o nouă piruetă. N-am dormit deloc. E extraordinar că găsim atâtea lucruri despre care să vorbim, pe care încă le mai avem de aflat unul despre celălalt. Am vorbit tot timpul cinei, apoi am făcut o plimbare lungă. Şi îi rugase pe cei din hotel să aducă şampanie şi lumânări în cameră şi să pună muzică.

– Uau!

– Apoi, am băut iar şampanie şi am vorbit, şi am făcut dragoste. A fost atât de romantic, spuse ea, fredonând cu ochii închişi şi strângându-şi braţele în jurul corpului. După aceea, am vorbit şi am băut iar şampanie, apoi am făcut dragoste din nou. Şi am luat micul dejun la lumina

lumânărilor şi...

– Aţi făcut iar dragoste.

– Da. Am condus acasă într-un trafic teribil, cu capota ridicată, şi nu ne-a păsat de aglomeraţie. Nimic n-a mai contat. Nimic nu ar fi putut conta, spuse ea, strângându-şi iar braţele. Mac? Sunt o persoană fericită în majoritatea timpului.

– Da, poate fi enervant.

– Ştiu, dar asta este. Oricum, sunt o persoană fericită, dar nu am ştiut niciodată că pot fi atât de fericită. Nu am ştiut că mă pot simţi aşa. Ca şi cum aş vrea să sar, să dansez, să mă-nvârtesc şi să cânt. Ca Julie Andrews pe un vârf de munte.

– O.K., dar să nu faci asta, pentru că ar fi cu adevărat enervant.

– Ştiu, aşa că o fac doar înlăuntrul meu. De câte ori mi-am închipuit cum e să fii îndrăgostit nebuneşte, habar n-aveam despre ce era vorba. Tu aşa te simţi tot timpul? o întrebă pe Mac, aruncându-se pe pat şi zâmbind cu ochii în tavan. Cu Carter?

– N-am crezut că voi fi vreodată îndrăgostită, spuse Mac, aşezându-se lângă ea. Nu, serios. Nu mi-am imaginat asta tot timpul, aşa cum o făceai tu, şi nici n-am căutat asta. Într-un fel, m-a luat prin surprindere, iar în altul, a căzut peste mine ca o grămadă de cărămizi. Încă este un şoc major pentru mine să ştiu că simt asta în interiorul meu– nu mă refer la partea cu învârtitul şi cântatul, pentru că m-ar enerva chiar şi numai în interior. Dar partea cu săritul şi cu dansatul o simt. Şi cineva o simte pentru *mine*. Ăsta da şoc.

– Nu ştiu dacă şi Jack simte asta pentru mine, nu aşa cum simt eu pentru el, spuse Emma, luând-o pe Mac de mână. Dar ştiu că ţine la mine. Ştiu că simte ceva. Şi am atâtea de oferit, Mac. Trebuie să cred că toată dragostea asta care mă mistuie... prinde rădăcini. Înainte credeam că-l iubesc, dar acum cred că fusese vorba de pasiune amestecată cu dorinţă. Pentru că ceea ce simt în momentul ăsta e diferit.

– Îi poţi spune?

– Aş fi spus nu cu câteva zile în urmă. Nu vreau să stric nimic, nu vreau să înclin balanţa. Chiar am spus nu, atunci când am vorbit cu Parker despre asta. Dar acum cred că pot. Cred că ar trebui s-o fac. Trebuie doar să mă decid cum şi când.

– Eu m-am speriat când Carter mi-a spus că mă iubeşte. Să nu te superi dacă e un pic speriat, cel puţin la început.

– Nu cred că-i spui cuiva că-l iubeşti aşteptând ceva. Cred că-i spui pentru că ai ceva de oferit.

– Despachetezi imediat ce te întorci dintr-o excursie. Eşti o fire

veselă. Şi eşti înţeleaptă când vine vorba de iubire. Mă mir că noi trei nu ne-am aliat şi nu te-am bătut bine, regulat.

– Nu puteţi. Mă iubiţi.

– Aşa este, spuse Mac, întorcându-se şi privind-o pe Emma. Eu te susţin, Emma. Cu toate o facem.

– Atunci cum aş putea greşi?

Bătaia în uşă o întrerupse pe Emma, ajunsă la jumătate cu pregătirea livrării de dimineaţă. Bombănind un pic, lăsă florile să aştepte. Tresări, când le văzu prin fereastră pe Kathryn Seaman şi pe sora ei. Înfăţişarea ei umedă şi dezordonată nu era potrivită pentru a impresiona clienţi importanţi.

Neavând ce face, afişă un zâmbet lejer şi deschise uşa.

– Doamnă Seaman, doamnă Lattimer, ce bine îmi pare să vă văd.

– Îmi cer scuze că am apărut aşa, pe nepusă masă, dar Jessica şi fetele s-au decis asupra rochiilor pentru domnişoarele de onoare. Voiam să-ţi aduc o mostră de material.

– Este perfect. Vă rog, intraţi. Doriţi ceva de băut? Poate nişte ceai rece? E o zi călduroasă.

– Mi-ar plăcea, spuse Adele imediat. Dacă nu te deranjează.

– Nu, deloc. Luaţi loc, faceţi-vă comode. Revin imediat.

„Ceai“, se gândi Emma, grăbindu-se spre bucătărie. „Felii de lămâie, paharele bune. La naiba, la naiba.“ O farfurie micuţă cu prăjituri. Noroc cu cutia de rezervă a lui Laurel. Puse totul pe o tavă şi îşi aranjă părul.

Scoase rujul ei de urgenţă dintr-un sertar, se dădu puţin cu el şi îşi ciupi obrajii.

Cum asta era tot ceea ce putea face. Având în vedere circumstanţele, respiră adânc de două ori, pentru a nu părea grăbită. Când se întoarse, le găsi pe cele două femei plimbându-se prin zona ei de prezentare.

– Kate mi-a spus ce frumos ai aranjat locul. Avea dreptate.

– Mulţumesc.

– Şi camerele tale sunt sus?

– Da. Nu numai că e convenabil, ci şi foarte comod.

– Am observat că asociata ta– Mackensie– îşi extinde studioul.

– Da, spuse Emma, turnând ceaiul şi rămânând şi ea în picioare, la fel ca cele două femei. Mac se căsătoreşte în decembrie şi vor avea nevoie de mai mult spaţiu pentru locuit, aşa că extind şi studioul.

– Ce interesant, spuse Adele, sorbind din ceai şi plimbându-se în

continuare, atingând florile şi studiind pozele. Să pregătiţi o nuntă pentru una dintre voi.

– Chiar este. Suntem toate prietene de când eram copii.

– Am observat poza de aici. Asta eşti tu împreună cu două dintre asociatele tale?

– Da, Parker şi Laurel. Ne plăcea să ne jucăm de-a Ziua Nunţii, îi spuse Emma, zâmbind la fotografie. Eu eram mireasa în ziua aceea, şi Mac, fotograful oficial. O să vă spună că acela a fost momentul– momentul fluturelui albastru– în care a ştiut că vrea să devină fotograf.

– E minunat, spuse Kathryn, întorcându-se spre Emma. Ţi-am întrerupt treaba şi te reţinem mult prea mult.

– Pauzele neaşteptate sunt întotdeauna bine-venite.

– Sper că vorbeşti serios, adăugă Adele, pentru că vreau tare mult să văd unde lucrezi. Aranjezi ceva azi? Faci buchete?

– Aha... de fapt, mă ocupam de livrarea de dimineaţă şi din cauza asta e cam dezordine.

– O să fiu nepoliticoasă şi-o să te întreb dacă pot vedea unde lucrezi.

– Oh, sigur că da, spuse, privind-o pe Kathryn. Nu-i nici o problemă.

– Eu am văzut unde lucrezi.

– Da, dar nu în timp ce lucram, sublinie Emma, conducându-le. Aranjarea este... Ei bine, puteţi vedea şi singure, spuse, arătându-le masa de lucru.

– Vai, ce flori! spuse Adele, apropiindu-se, puternic emoţionată. Oh, şi mirosul bujorilor.

– Preferaţii miresei, îi spuse Emma. O să folosim roşul acesta bogat şi minunat pentru buchet, în contrast cu rozul puternic şi tonurile pale. O să fie legat cu panglică de culoarea vinului şi bolduri de culoare roz-bombon. Domnişoarele vor avea versiuni mai mici, în nuanţe de roz.

– Şi le păstrezi în găleţile acestea?

– Într-o soluţie care hidratează şi hrăneşte. E un element important, pentru a le menţine proaspete şi pentru a dura până după eveniment. O să le ţin în răcitor, până începem să le aranjăm.

– Cum...

– Adele, se răţoi Kathryn, iar o interoghezi.

– Bine, bine. Sunt plină de întrebări, să ştii. Dar sunt foarte serioasă în legătură cu lansarea firmei de planificare a nunţilor în Jamaica, spuse Adele, dând din cap, în timp ce privea în jurul ei. Se pare că ai un aranjament perfect aici, aşa că sunt slabe şansele de a te atrage.

– Dar sunt fericită să vă răspund la întrebări. Totuşi, pentru o privire de ansamblu a modelului de afacere, Parker este persoana de care aveţi nevoie.

– O să te lăsăm să lucrezi acum, spuse Kathryn, băgând mâna în geantă. Materialul.

– O, ce culoare frumoasă! Ca o frunză de primăvară acoperită de picături de rouă. Perfectă pentru o nuntă ca-n poveşti, spuse ea, întorcându-se şi alegând o lalea albă, ca de mătase. Vedeţi cum albul, pur şi simplu, străluceşte lângă verdele acesta?

– Da. Da, se vede. Imediat ce desenele finale sunt hotărâte, îţi trimitem schiţele. Mulţumim, Emma, pentru timpul acordat.

– Suntem cu toate aici ca să ne asigurăm că Jessica va avea o zi perfectă.

– Vezi, spuse Adele, împungând braţul surorii sale. Asta este exact genul de atitudine pe care vreau să o ofer. De fapt, cred că Ziua Perfectă ar fi un nume minunat pentru firmă.

– Îmi place, spuse Emma.

– Dacă te răzgândeşti, ai cartea mea de vizită, îi aminti ea Emmei. Îţi promit un procent cu zece la sută mai mare decât ce câştigi acum anual.

– Mă străduiesc să nu mă enervez că a încercat să te fure. Din nou, spuse Parker, scoţându-şi pantofii, după cele două întâlniri.

– Ţie cât ţi-a oferit ca să te muţi în Jamaica? o întrebă Emma.

– Un cec în alb, şi i-am spus că a făcut o greşeală elementară. Nimeni nu valorează cât un cec în alb, mai ales când îţi creezi un model de afacere.

– E plină de bani, sublinie Laurel. Şi da, ştiu că asta nu contează din punct de vedere practic şi al afacerilor. Dar e obişnuită să arunce cu banii.

– Are un concept bun. O companie de organizare de nunţi exclusivistă şi completă, într-o destinaţie cunoscută de vacanţă. Şi e deşteaptă, pentru că încearcă să atragă oameni cu experienţă solidă. Dar trebuie să-şi stabilească un buget şi să-l respecte.

– Atunci de ce nu te duci? vru Mac să ştie. Nu vreau să spun c-ar trebui să ne facem toate bagajele şi să plecăm în Jamaica sau Aruba, sau mai ştiu eu unde, dar o filială a Vows într-o locaţie exotică? O să omorâm concurenţa.

– Te omor eu pe *tine*, spuse Laurel cu mâna în forma unui pistol, trăgând în aer. N-avem destulă treabă?

– M-am gândit la asta.

– Stai puţin, spuse Laurel, privind-o uluită pe Parker.

– Doar o posibilă direcţie, pentru viitor.

– Când vor perfecţiona clonarea umană.

– O franciză, mai bine decât o filială, explică Parker. Cu nişte cerinţe foarte specifice. Dar încă nu m-am gândit la toate detaliile şi chichiţele. Dacă şi când o voi face, vom discuta cu toate despre asta. Şi va trebui să cădem de acord. Dar, deocamdată, avem destulă treabă. În afara celui de-al treilea weekend din august, când suntem libere.

– Am văzut. Chiar voiam să te întreb despre asta, continuă Emma, întinzându-şi puţin spatele obosit. M-am gândit c-am uitat să-mi notez ceva.

– Nu, nu avem nici un eveniment în săptămâna aceea, pentru că am lăsat-o eu goală. Pot să rectific asta, dacă nimeni nu este interesat de o săptămână la mare.

Urmă un moment de linişte şi de uimire şi apoi trei femei săriră în sus, dansând de bucurie. Laurel o prinse de mână pe Parker şi o ridică şi pe ea.

– Înţeleg că sunteţi interesate.

– Putem să împachetăm acum? Putem? Putem? întrebă Mac.

– Cremă de plajă, bikini şi un blender pentru cocteiluri. Ce altceva ne mai trebuie? spuse Laurel, învârtind-o pe Parker. Vacanţă!

– Unde? întrebă Emma. Ce staţiune?

– Cui îi pasă? spuse Laurel, aruncându-se din nou pe canapea. E la mare. E o săptămână fără fondante sau zahăr caramelizat. Îmi vine să-mi şterg o lacrimă de pe obraz.

– La Hamptons. Del a cumpărat o casă.

– Del a cumpărat o casă la Hamptons? Bravo, Del! spuse Mac, ridicând pumnii în aer.

– De fapt, Brown LLC a cumpărat-o. Despre asta erau unele dintre hârtiile pe care le-a adus aici. A apărut o proprietate. E o investiţie bună. Nu v-am spus nimic, pentru cazul în care nu ar fi mers. Dar afacerea e încheiată acum. Deci trebuie să împachetăm cu toţii şi să plecăm o săptămână la mare, la sfârşitul lunii august.

– Cu toţii? întrebă Laurel.

– Noi patru, Carter, Del şi Jack, desigur. Are şase dormitoare şi opt băi. E destul loc pentru toată lumea.

– Jack ştie? întrebă Emma.

– Ştie că Del căuta o proprietate, dar nu ştie de august. Amândoi am fost de părere că nu are rost să discutăm despre săptămâna de vacanţă, în caz că lucrurile nu ar fi mers. Acum putem discuta.

– Trebuie să-i spun lui Carter. Daa! spuse Mac, pupând-o apăsat pe

Parker înainte de a pleca în fugă.

– Ce bine. O să o trec în calendar, cu multe inimioare şi raze de soare în jur. Plimbări pe plajă în lumina lunii, zise Emma, îmbrăţişând-o pe Parker. E aproape la fel de perfect ca dansatul prin grădina luminată de lună. Mă duc să-l sun pe Jack.

– E ceva în neregulă? o întrebă Parker pe Laurel când rămaseră singure.

– Poftim? Nu. Dumnezeule, ce ar putea fi în neregulă. La mare, o săptămână. Cred că sunt în stare de şoc. Avem nevoie de haine noi de plajă.

– Clar.

– Hai să mergem la cumpărături, spuse Laurel, ridicându-se.

Deoarece Emma fusese lovită de inspiraţie, decise să meargă pe mâna ei. A fost nevoie să facă nişte jonglerii şi a avut noroc de nişte clienţi destul de flexibili, pentru a-şi decala întâlnirile cu o oră, dar Jack a reuşit să-şi elibereze ziua de luni.

Emma voia să-l surprindă pe Jack cu o schimbare, în întâlnirea lor obişnuită de luni seară.

Înainte de a pleca, se opri la clădirea principală şi o căută pe Parker în biroul ei.

Parker se plimba de colo-colo, cu căştile pe urechi, şi îşi dădu ochii peste cap atunci când o văzu pe Emma intrând.

– Sunt sigură că mama lui Kevin nu a vrut să fie critică sau să te insulte. Ai completă dreptate, este nunta ta, ziua ta, alegerea ta. Ai dreptul să... Da, este foarte drăguţ, Dawn, şi extrem de bine-crescut. Ştiu... ştiu, spuse Parker, închizând ochii şi mimând că se strânge de gât în faţa Emmei.

– Ah, de ce nu mă laşi să mă ocup eu de asta pentru tine? V-ar scăpa de stres pe tine, şi pe Kevin. Şi, câteodată, un observator neutru poate explica mai bine şi... sunt sigură că nu. Da, desigur. Şi eu aş fi furioasă. Dar... Dar... Dawn! Tonul ei se aspri doar pentru o secundă, destul, se gândi Emma, pentru a întrerupe pălăvrăgeala miresei. Trebuie să ţii minte, mai presus de orice, de detalii, de complicaţii sau de neînţelegeri, că ziua aceea şi tot ceea ce ţine de ea este pentru tine şi Kevin. Şi trebuie să ţii minte că eu mă aflu aici pentru a mă asigura că tu şi Kevin veţi avea ziua pe care v-o doriţi, spuse Parker, fixând tavanul. Ce-ar fi ca tu şi Kevin să ieşiţi şi să luaţi cina în oraş diseară, doar voi doi? Pot să fac o rezervare pentru voi oriunde... iubesc restaurantul acela, spuse Parker, notându-şi ceva pe o foaie. Pe la şapte? Mă ocup de asta pentru tine, chiar acum. Şi o să vorbesc cu mama lui, în seara asta. Până mâine, toate lucrurile vor fi aranjate. Nu-ţi

face griji în legătură cu nimic. Vorbim curând. Da, Dawn, pentru asta sunt aici. Bine. Excelent. Mhm. Pa. Încă un minut, spuse ea, ridicând un deget.

După ce telefonă la restaurantul ales de mireasă şi obţinu o rezervare, îşi scoase căştile. Apoi, respiră adânc, scoase un ţipăt scurt şi entuziasmat şi dădu din cap.

– Mai bine. Mult mai bine.

– Dawn are probleme cu viitoarea ei soacră?

– Da. În mod ciudat, mama mirelui nu înţelege sau nu aprobă alegerea ei în privinţa celui care va purta inelele.

– Dar nu e...

– Adică Beans, Boston terrierul lui Dawn.

– O, am uitat de asta, spuse Emma, încruntându-se. Stai. Ştiam despre asta?

– Probabil că nu, având în vedere că abia mi-a spus, acum câteva zile. Mama mirelui crede că este o prostie, şi e ruşinos şi jenant. Şi a spus asta foarte clar. Aşa că mireasa a decis că viitoarea ei soacră urăşte câinii.

– Va purta costum?

– La momentul de faţă doar un papion, strânse Parker din buze. Dacă vrea câine, va avea câine. Aşa că o să o rog pe mama mirelui să iasă cu mine să bem ceva– având în vedere că astfel de probleme se rezolvă cel mai bine între patru ochi şi cu alcool– şi o să rezolv cumva.

– Succes. Eu mă duc în oraş. O să-i fac o surpriză lui Jack, şi o să-i pregătesc cina, deci mă întorc abia mâine dimineaţă. Dar o să şi verific dacă tu şi Laurel aţi mai lăsat ceva haine sexy de plajă prin Greenwich.

– S-ar putea să fi rămas o bluză. Şi poate o pereche de sandale.

– Le găsesc eu. Mă duc la piaţă şi pe la pepinieră. Ai nevoie de ceva? Pot să-ţi aduc ce-ţi trebuie mâine dimineaţă.

– Te duci pe la librărie?

– Mă duc în oraş; ce-ar zice mama dacă n-aş trece pe-acolo?

– Corect. Are o carte pe care am comandat-o.

– Ţi-o aduc eu. Dacă te mai gândeşti la ceva, dă-mi un telefon pe mobil.

– Distracţie plăcută.

După ce Emma ieşi, Parker se uită la BlackBerryul ei şi, oftând, o sună pe mama lui Kevin.

Încântată că avea câteva ore libere, Emma se opri mai întâi la pepinieră. Se plimbă şi admiră liniştită florile şi abia apoi începu să selecteze ce cumpăra pentru firmă.

Iubea mirosurile– de pământ, de plante, de verdeaţă– aşa de mult, încât trebui să-şi impună să nu cumpere câte ceva din fiecare. Dar îşi promise să mai treacă o dată, a doua zi dimineaţă, pentru a mai cumpăra câteva plante pentru domeniu.

Deocamdată, încerca să se hotărască între două ghivece, vizualizând veranda uşii din spate a lui Jack. Găsi două vase subţiri, de un bronz ruginiu, şi decise că ar fi perfecte pentru a-i încadra uşa bucătăriei.

– Nina? o strigă ea pe vânzătoare. O să le cumpăr pe astea două.

– Sunt superbe, nu-i aşa?

– Da. Le poţi încărca în maşina mea? E chiar în faţă. Şi pământul pentru flori? Eu mă duc să iau plantele.

– Nu te grăbi.

Găsi exact ceea ce voia, alegând nuanţe de roşu intens şi mov, cu câteva sclipiri de auriu, pentru contrast.

– Minunat, comentă Nina, când Emma trecu cu căruciorul pe la casă. Culori puternice, texturi superbe. Şi heliotropul miroase extraordinar. Sunt pentru o nuntă?

– Nu, de fapt, sunt un cadou pentru un prieten.

– Norocos prieten. Totul este încărcat.

– Mersi.

Ajunsă în oraş, hoinări prin magazine şi cumpără sandale noi, o cămaşă vaporoasă şi, gândindu-se la vara aceea de demult, o eşarfă colorată, pe care să o folosească la plajă.

Trecu pe la librărie şi îi făcu cu mâna vânzătorului care tocmai făcea o comandă la casă.

– Bună, Emma! Mama ta este în spate.

– Mersi.

O găsi pe mama ei deschizând un pachet de cărţi primit recent. Imediat ce o văzu pe Emma, Lucia lăsă cutia deoparte.

– Asta chiar este o surpriză extrem de plăcută.

– Am ieşit prin oraş să cheltuiesc bani, spuse Emma, aplecându-se peste cutie şi sărutând-o pe Lucia pe obraz.

– Activitatea mea preferată. Aproape. Ai cumpărat ceva de eşti aşa fericită sau... se opri, atingând brăţara Emmei cu degetul. Eşti, pur şi simplu, fericită?

– Amândouă. O să-i pregătesc cina lui Jack, deci trebuie să mai ajung şi la piaţă. Dar am găsit cele mai drăguţe sandale, pe care– bineînţeles– a trebuit să le încerc, spuse Emma, făcând o piruetă şi arătându-le.

– *Chiar* sunt drăguţe.

– Şi... Emma îşi mişcă degetul arătător, zdrăngănind noul breloc de aur.

– Ah, frumos.

– Plus o fustă superbă de vară, acoperită cu maci roşii. Câteva bluze, o eşarfă şi... altele.

– Asta-i fata mea. L-am văzut pe Jack azi-dimineaţă. Parcă zicea că mergeţi la film diseară.

– Schimbare de planuri. O să-i pregătesc faimoasa ta friptură. Doamna G. avea o bucată în congelator, aşa că m-am rugat de ea să mi-o dea şi a stat la marinat toată noaptea. E în maşină, într-o geantă frigorifică. M-am gândit să fac şi cartofii aceia copţi, subţirei, cu rozmarin, poate şi sparanghel, şi o bucată frumoasă de pâine prăjită, cu ulei. Ce părere ai?

– Foarte masculin.

– Bun, asta era şi ideea. Nu mi-am permis să-i cer un desert lui Laurel. E foarte aglomerată. M-am gândit la îngheţată şi fructe de pădure.

– O masă sănătoasă şi masculină. Există vreo ocazie?

– În parte, ca să-i mulţumească pentru noaptea minunată la New York şi pentru restul... O să-i spun, mama. O să-i spun ce simt pentru el, că îl iubesc. Mi se pare aproape greşit să simt atâtea– îşi apăsă ea o mână pe inimă– şi să nu-i spun.

– Dragostea e curajoasă, îi reaminti Lucia. Atunci când îţi rosteşte numele, Jack pare fericit. Mă bucur că mi-ai povestit. Acum, pot să vă ţin pumnii, la amândoi, diseară.

– Mă bucur. Ah, şi ai o carte pentru Parker. I-am spus că i-o duc eu.

– Ţi-o aduc, spuse Lucia, punându-şi o mână în jurul taliei Emmei, în timp ce ieşeau din depozit. Mă suni mâine? Vreau să ştiu cum a decurs cina.

– Te sun la prima oră.

– Emma?

– Bună, spuse Emma, întorcându-se şi zâmbindu-i brunetei frumuşele pe care nu ştia de unde s-o ia.

– Eşti chiar tu! Oh, bună, Emma!

Emma se trezi strânsă în braţe cu entuziasm şi clătinată dintr-o parte într-alta. Uimită, o îmbrăţişă şi ea prieteneşte pe fată, privind-o întrebătoare pe mama ei.

– Rachel, te-ai întors acasă de la facultate, se apropie Lucia, transmiţându-i indicii Emmei. Parcă mai ieri Emma venea să stea cu tine.

– Ştiu. Abia dacă...

– Rachel? Rachel Monning? se miră Emma, împingând-o uşor în spate şi privindu-i ochii albaştri. O, Doamne. *Uite-te* la tine. Nu te-am

recunoscut. Ai crescut şi eşti superbă. Când ai încetat să mai ai doisprezece ani?

– Acum ceva timp. A trecut atâta timp de atunci... Oh, Emma, arăţi minunat. Ca întotdeauna. Nu pot să cred că am dat peste tine aşa. Chiar voiam să te sun.

– Eşti la facultate acum? Ai venit acasă pe perioada verii?

– Da. Mai am un an. Lucrez la Estervil, relaţii cu publicul. E ziua mea liberă şi m-am oprit pe aici, pentru că aveam nevoie de o carte. O carte pentru planificarea nunţilor. M-am logodit! spuse, întinzând mâna şi arătându-le diamantul sclipitor.

– Te-ai logodit? spuse Emma, trecând de momentul iniţial de şoc. Dar te jucai cu păpuşi Barbie acum zece minute.

– Cred că, mai bine zis, acum zece ani, spuse Rachel, râzând. Trebuie să-l cunoşti pe Drew. E extraordinar. Normal că o să-l cunoşti. Ne căsătorim vara viitoare, după ce termin facultatea, şi vreau tare mult ca tu să te ocupi de flori şi, mă rog, de tot. Mama mea spune că Vows este *cea mai tare* firmă. Îţi vine să crezi? Mă căsătoresc, şi tu o să-mi faci buchetul! Înainte, îmi făceai buchetele acelea din şerveţele Kleenex, iar acum o să te ocupi de cel real.

– Cât mă bucur pentru tine, spuse Emma, simţind lovitura direct în stomac şi urându-se pentru asta. Când s-a întâmplat?

– Acum două săptămâni, trei zile şi... Rachel se uită la ceas. Şaisprezece ore. Oh, aş vrea să am mai mult timp, dar trebuie să iau cartea şi să fug, altfel întârzii, spuse ea, îmbrăţişând-o din nou pe Emma. Te sun şi vorbim despre flori, şi torturi, şi, o, Doamne, despre toate. Pa! La revedere, doamnă Grant. Ne vedem curând.

– Rachel Mooning se mărită.

– Da, spuse Lucia, bătând-o pe Emma pe umăr. Aşa este.

– Eram bona ei, atunci când era mică. Îi împleteam părul şi o lăsam să se culce târziu. Acum, o să mă ocup de flori pentru nunta ei. Dumnezeule, mamă.

– Hai, hai, spuse Lucia, neputându-se abţine să chicotească. Nu eşti pe cale să petreci seara cu un bărbat minunat?

– Da. Ai dreptate. Ştiu. Fiecare are drumul ei în viaţă. Dar... Dumnezeule.

Reuşi să treacă peste amintirea zilelor în care era bonă, şi peste nunţi, şi să-şi termine cumpărăturile. Abia ieşise din piaţă, când cineva o strigă din nou.

– *¡Buenas tardes, bonita!*

– Rico, zise, fiind sărutată pe amândoi obrajii, de data aceasta. Ce

mai faci?

– Mai bine acum, că te văd pe tine.

– Cum de nu eşti în zbor spre un loc fabulos?

– Tocmai m-am întors dintr-o călătorie în Italia. Proprietarul şi-a dus familia în Toscana pentru puţină odihnă şi recreere.

– Ah, viaţa grea de pilot particular. Brenna ce mai face?

– Ne-am despărţit acum câteva luni.

– Oh, îmi pare rău. Nu ştiam.

– Aşa merg lucrurile, spuse el, ridicând din umeri. Lasă-mă să duc eu astea pentru tine, continuă el, luându-i plasele cu cumpărături şi aruncând o privire în ele, în timp ce o conducea spre maşină. Pare a fi vorba de o masă bună şi mult mai sănătoasă decât mâncarea de la pachet pe care voiam s-o pregătesc.

– Oh, sărăcuţul, râse ea, deschizând portiera din dreapta. Pune-le aici. În spate e deja destul de plin.

– Observ, spuse el, privind pungile şi plantele de pe scaunul din spate. Se pare că ai planificat o seară pe cinste, dar, dacă te răzgândeşti, te scot la cină, spuse, trecându-şi degetul jucăuş peste mâna ei. Sau chiar mai bine, îţi pot da lecţia aceea de pilotaj, despre care vorbeam.

– Mersi, Rico, mă văd cu cineva.

– Mă gândeam eu. Să ştii că te poţi răzgândi şi în legătură cu asta– oricând– şi mă poţi suna.

– Dacă mă răzgândesc, tu vei fi primul pe care-l sun, spuse ea, sărutându-l uşor pe obraz şi îndreptându-se spre cealaltă latură a maşinii. O mai ţii minte pe Jill Burke?

– Ah... micuţa blondă, cea care râdea zgomotos.

– Da. Şi ea este singură din nou.

– Chiar?

– Ar trebui s-o suni. Sunt sigură că i-ar plăcea tare mult o lecţie de pilotaj.

Zâmbetul lui străluci şi ochii îi sclipiră, amintindu-i Emmei de ce îi plăcea să petreacă timp cu el. Urcă în maşină şi îi făcu cu mâna când plecă.

Gândindu-se la ghivece, la plante şi la mâncare, Emma parcă în spatele clădirii lui Jack şi cât de aproape de scări putu. Înclină capul, privind mica verandă a bucătăriei, şi dădu din cap aprobator. Ghivecele vor arăta bine, chiar foarte bine.

Nerăbdătoare să se apuce de treabă, porni pe lângă clădire, spre intrarea din faţă. Uşa cu sticlă şi ferestrele înalte din faţă lăsau lumina bogată să intre în casă, adăugând stil şi căldură holului. Jack avusese dreptate, păstrându-l confortabil, în loc să-l facă prea elegant, se gândi ea.

Emana calm şi linişte, deşi ea ştia că în restul birourilor şi sălilor, de obicei, domnea haosul.

– Bună, Michelle.

– Emma, spuse femeia care lucra la birou, într-o ordine perfectă, întorcându-şi scaunul. Ce mai faci?

– Excelent. Cum te mai simţi?

– Douăzeci şi nouă de săptămâni, spuse Michelle, mângâindu-şi burta de gravidă. Suntem bine. Îmi plac sandalele tale *la nebunie*.

– Şi mie. Tocmai le-am cumpărat.

– Sunt superbe. Întâlnirea de luni seară, nu?

– Exact.

– Ai venit puţin cam devreme, nu?

– Plan nou. Jack e ocupat? Nu i-am spus despre noul plan, de fapt.

– Nu s-a întors încă. Are o problemă pe şantier şi întârzie. Nu e foarte mulţumit de lucrători şi de noul inspector sau, mă rog, de nimic, momentan.

– Oh, se miră Emma. În cazul acesta, noul meu plan este sau foarte bun, sau foarte prost.

– Îmi poţi spune despre ce este vorba?

– Sigur. M-am gândit să-i pregătesc cina, să-i fac o surpriză cu asta şi cu nişte ghivece noi pentru mica lui verandă. Cina şi un film acasă, în loc să ieşim în oraş.

– Dacă vrei părerea mea, ai fost foarte inspirată. Cred că va fi încântat de o masă gătită în casă, după ziua pe care a avut-o. Poţi să-l suni şi să verifici, dar s-ar putea să vină pe la trei cu inspectorul.

– Hai să duc lucrurile până la capăt. Problema este, Michelle, că nu am o cheie.

– Oh, păi, nu e nici o problemă, spuse Michelle, după un moment foarte scurt de mirare, deschizând un sertar al biroului şi scoţând cheile de rezervă.

– Eşti sigură că e O.K.? „Ce jenant este“, se gândi Emma, „că trebuie să întreb“.

– Nu văd de ce n-ar fi. Tu şi Jack sunteţi prieteni de ani de zile, iar acum sunteţi...

– Da, suntem, spuse Emma, zâmbind intenţionat. A doua problemă? Cele două ghivece pe care le-am adus au cam douăzeci de kilograme fiecare.

– Chip este în spate. Îl trimit afară.

– Mersi, Michelle, spuse Emma, luând cheile. Eşti salvarea mea.

Strânse cheile în mână, pornind spre uşa din spate. Nu avea nici un

motiv, îşi spuse ea, să se simtă jenată. Nu avea nici un rost să se simtă desconsiderată pentru că bărbatul cu care se culca de aproape trei luni– şi pe care îl ştia de peste zece ani– nu se obosise să-i dea o cheie.

Era ceva neînsemnat, pentru numele lui Dumnezeu! Nu o închidea pe-afară. Pur şi simplu...

Nu conta. Avea să continue cu pregătirile plantelor pentru seară. O să-i ofere flori, o să-i gătească cina şi o să-i spună că-l iubeşte.

Şi, fir-ar să fie, o să ceară o cheie.

capitolul 19

Emma petrecu o oră fericită, punând la locul lor cumpărăturile, aranjând floarea-soarelui pe care o adusese din rezervele ei, pentru masa lui din bucătărie, şi pregătind ghivecele.

Avusese dreptate, se gândi ea. Încadrau uşa perfect. Pete de culoare puternice şi curajoase, decise ea, aşezând salvia roşie lângă heliotropul purpuriu. Combinaţia de plante pe care o alesese îi va oferi culoare şi flori tot anotimpul şi va fi chiar mai intensă atunci când lobelia se va revărsa, alături de ciucuşoarele pufoase, peste marginea ghivecelor.

O primire minunată, se gândi ea, de câte ori Jack va urca scările. Şi îşi mai zise, zâmbind subtil, o amintire vie a femeii care a pregătit acea primire.

– Superb, aş zice eu, exclamă, dându-se în spate şi studiind rezultatul.

Adunând ambalajele şi ghivecele goale, se întoarse pentru a reface aranjamentul pentru a doua urnă.

Se întrebă dacă Jack avea o stropitoare, apoi se decise că probabil nu avea. Ar fi trebuit să se gândească la asta, dar se va descurca şi cu altceva, până când îşi va cumpăra una. Mulţumită să-şi bage mâinile în pământ, fredona pe muzica ce se auzea de la radioul pe care îl deschisese. Ghivecele lui de la intrare mai aveau nevoie de ceva, gândi ea în timp ce lucra. O să mai aducă nişte lucruri în cursul săptămânii viitoare.

Când termină, mătură pământul căzut pe jos şi duse ghivecele, tăvile de plastic şi uneltele de grădinărit la maşină. Apoi, frecându-şi palmele, se întoarse şi îşi admiră realizarea.

Fusese întotdeauna de părere că florile erau un element esenţial al unei case. Acum le avea şi Jack. Şi mai credea, de asemenea, că florile plantate cu dragoste înfloreau mai frumos. Dacă era adevărat, acestea vor arăta spectaculos până va da primul îngheţ serios.

Se uită la ceas şi se grăbi în sus pe scări. Trebuia să se spele şi să se apuce de cină, mai ales că se hotărâse să adauge un aperitiv la meniu.

Murdar, transpirat şi încă enervat de dispariţia instalatorului şi de acel inspector în construcţii neexperimentat şi cu nasul pe sus, Jack coti spre intrarea din spate a birourilor sale.

Voia să facă un duş, să bea o bere şi, poate, să ia nişte aspirine. Dacă şeful de şantier nu avea de gând să concedieze instalatorul– care se

întâmpla să-i fie şi cumnat– atunci să-i explice *el* clientului întârzierea. Şi să se ocupe tot el de inspectorul în construcţii, care se decisese să facă pe şeful pentru că uşa de la intrare era cu şapte optimi de centimetru mai încolo.

O.K., poate întâi aspirina, apoi duşul şi, la final, berea.

Poate că asta îl va linişti după ziua care începuse cu un telefon la şase dimineaţa, de la un client cu o ruletă, care o luase razna pentru că rama barului său ieşise de 174 de centimetri, în loc de 180.

Nu c-ar fi fost vina clientului. Şi el ar fi luat-o razna. 180 pe schiţe trebuia să fie 180 şi în practică, nu atât cât decidea angajatul să faci.

Şi, se gândi Jack, încercând să scape de tensiunea puternică din umeri, ziua mersese prost până la sfârşit. Dacă tot lucra douăsprezece ore pe zi, ar fi vrut măcar să termine cu senzaţia că a realizat ceva, şi nu doar că a alergat prin district, stingând nenorocite de incendii.

Trecu de colţul străzii, spunându-şi că ar trebui să fie recunoscător că ajunsese acasă, unde, din moment ce biroul era acum închis, nimeni– te rog, Doamne– nu îl va ruga să repare ceva, să negocieze ceva sau să se certe în legătură cu ceva.

Când zări maşina Emmei, încercă să-şi facă ordine în gânduri, în ciuda migrenei. Încurcase cumva lucrurile? Plănuiseră să se întâlnească în oraş şi apoi să plece?

Nu, nu, cină, poate un film– pe care el avea de gând să le transforme în mâncare la pachet şi, poate, un DVD, şi asta abia *după* ce s-ar fi răcorit şi calmat. Atâta doar că uitase să o sune să-i spună, fiind prins până peste cap cu crize şi plângeri.

Dar dacă ea era pe undeva, prin oraş, Jack ar fi pu- tut să…

Începu să intre la idei atunci când observă uşa din spate deschisă şi vasele cu flori de lângă ea. Se opri pentru un moment, apoi îşi aruncă ochelarii de soare pe bord. Coborî din maşină şi auzi muzica revărsându-se prin uşa de plasă.

De unde naiba apăruseră plantele? se miră el, în timp ce o nouă furie se adăugă durerii crâncene de cap. Şi de ce naiba era uşa lui deschisă?

Voia aer condiţionat, un duş rece şi cinci minute nenorocite ca să treacă peste ziua proastă. În schimb, avea flori pe care va trebui să ţină minte să le ude, muzică dată la maximum şi pe cineva care necesita atenţie şi conversaţie, la el în casă.

Urcă cu greu scările, se încruntă la plante şi împinse uşa de plasă.

Şi o văzu pe Emma, fredonând muzica de la radio– care îi agrava durerea lui de cap –, gătind ceva pe aragazul lui, când el era setat pe o pizza la pachet, şi cheile lui de rezervă erau aşezate pe masă lângă o vază enormă cu floarea-soarelui, care îi făcea ochii să pulseze.

Emma scutură tigaia cu o mână şi o întinse pe cealaltă să ia paharul cu vin– apoi îl văzu.

– Vai! râse ea, cu mâna tresărind pe mânerul tigăii. Nu te-am auzit.

– Nu-i de mirare, având în vedere că distrezi tot cartierul cu… Doamne, asta e ABBA?

– Ce? Ah, muzica. Este tare, spuse ea, scuturând încă o dată tigaia şi ajustând flacăra de sub ea. Mişcându-se uşor, luă telecomanda şi dădu mai încet volumul. Muzică pentru gătit. M-am gândit să-ţi fac o surpriză cu o masă gătită în casă. Scoicile astea mai au nevoie doar de un minut. Sosul este deja gata, deci poţi mânca imediat. Ce zici de un pahar cu vin?

– Nu, mersi, spuse el, întinzând mâna pe deasupra capului ei şi luând cutia cu aspirine din dulap.

– Zi grea, spuse ea cu înţelegere, trecându-şi mâna peste a lui, în timp ce el se chinuia să deschidă cutia. Mi-a spus Michelle. De ce nu stai jos puţin, să te linişteşti?

– Sunt murdar. Am nevoie de un duş.

– Da, ai dreptate, spuse ea, ridicându-se pe vârfuri şi sărutându-l uşor. Îţi aduc nişte apă cu gheaţă.

– Pot s-o iau eu, spuse el, trecând pe lângă ea şi îndreptându-se spre răcitor. Michelle ţi-a dat cheia?

– Mi-a spus că erai ocupat pe teren şi că ai avut o zi proastă. Aveam mâncare în maşină, aşa că… spuse ea, luând iar tigaia şi stingând focul. Am nişte friptură la marinat. Carnea roşie ar trebui să-ţi facă bine la durerea de cap. Poţi să te speli şi să te relaxezi. Sau pot amâna cina puţin, dacă vrei să te întinzi, până te simţi mai bine.

– Ce-i cu toate astea, Emma? Chiar şi dată mai încet, muzica îl zgâria pe creier. Apucă telecomanda şi o închise. Tu ai cărat ghivecele acelea aici sus?

– Chip a făcut munca grea. M-am distrat tare bine, alegând vasele şi plantele, spuse, punând coriandru, usturoi şi lămâie peste scoici şi turnându-le peste sosul pe care îl pregătise. Ies foarte bine în evidenţă lângă casă, nu-i aşa? Am vrut să fac ceva ca să-ţi mulţumesc pentru New York, şi când m-a lovit inspiraţia, am făcut nişte schimbări în program şi am pornit la treabă.

Aşeză vasul gol în chiuvetă şi se întoarse. Zâmbetul de pe faţă îi dispăru.

– Şi m-am gândit prost, nu-i aşa?

– Am avut o zi nasoală, asta-i tot.

– Şi eu am contribuit la asta, în mod clar.

– Da. Nu, spuse el, apăsându-şi degetele peste tâmple. A fost o zi proastă. Am nevoie doar să-mi revin puţin. Ar fi trebuit să mă suni dacă

voiai să... faci asta.

Fără să se gândească, din pură obişnuinţă, Jack luă cheile de rezervă şi le înfundă în buzunar.

Ar fi putut la fel de bine s-o pălmuiască.

– Nu-ţi face griji, Jack, nu mi-am atârnat nimic în dulap, nu mi-am pus nimic în sertare. Periuţa de dinţi e încă în geantă.

– Despre ce naiba vorbeşti?

– Ţi-am invadat doar bucătăria, şi n-o să se mai întâmple. Nu am fugit să-mi fac o copie a preţioaselor tale chei, şi sper să n-o cerţi pe Michelle pentru că mi le-a dat.

– Lasă-mă puţin, Emma.

– Să te las puţin? Ai idee cât de umilitor a fost să trebuiască să-i spun că nu am o cheie? Să ştiu că dormim împreună din aprilie şi n-ai încredere în mine.

– Nu are nici o legătură cu încrederea. Pur şi simplu, niciodată...

– Prostii, Jack. Doar prostii. De câte ori stau aici– ceea ce se întâmplă foarte rar, pentru că e spaţiul *tău* –, trebuie să mă asigur că nu las în urmă nici măcar o agrafă, pentru că, vai, Doamne, ce ar urma? O perie de păr? O bluză? Până să-ţi dai seama, chiar m-aş simţi ca acasă aici.

– Eşti bine-venită aici. Nu fi ridicolă. Nu vreau să mă cert cu tine.

– Foarte rău, pentru că eu vreau să mă cert cu tine. Eşti nervos pentru că sunt aici, pentru că ţi-am invadat spaţiul şi m-am simţit ca la mine acasă. Şi asta îmi spune că-mi irosesc timpul, îmi irosesc sentimentele, pentru că merit mai mult decât atât.

– Uite ce e, Emma, toate astea m-au prins, pur şi simplu, într-un moment prost.

– Nu e vorba de moment, Jack, nu doar de moment. Este ceva ce se întâmplă mereu. Nu mă primeşti aici, pentru că ar însemna o implicare mult prea mare din partea ta.

– Dumnezeule, Emma, sunt implicat. Nu există nimeni în afară de tine. Nu a mai existat nimeni, din momentul în care te-am atins.

– Nu e vorba despre altcineva. Este vorba despre tine şi despre mine. E vorba despre faptul că mă vrei, dar numai în condiţiile stabilite de tine, după planul tău, spuse, fluturându-şi mâinile în aer. Atâta timp cât ne ţinem de el, nu-i nici o problemă. Dar asta nu mai merge pentru mine. Nu mai merge în condiţiile în care nu pot să-ţi cumpăr o cutie de lapte sau să las un nenorocit de ruj pe chiuveta din baie. Sau să-ţi ofer nişte plante amărâte, fără să te enervez.

– Lapte? Ce lapte? Dumnezeule, nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Nu o să meargă în condiţiile în care a-ţi găti o cină este, practic,

un act criminal, spuse apucând farfuria cu scoici şi trântind-o în chiuvetă în sunet de cioburi.

– O.K., suficient.

– Nu, nu e suficient, spuse ea, răsucindu-se şi împingându-l cu amândouă mâinile, în timp ce lacrimi de furie şi de durere îi împânzeau ochii şi îi ascuţeau vocea. Şi nu am de gând să mă mulţumesc cu ceva ce nu e suficient. Sunt îndrăgostită de tine şi vreau să mă iubeşti. Vreau o viaţă alături de tine. Căsătorie, şi copii, şi un *viitor*. Deci asta? Asta nu este suficient nici pe departe. Se pare că aveai dreptate, Jack. Aveai perfectă dreptate. Dacă le dai un centimetru, o să-ţi ia un kilometru.

– Ce? Cum? Stai.

– Dar nu-ţi face griji, nu e nevoie să o iei la sănătoasa. Eu sunt responsabilă pentru sentimentele mele, nevoile mele, alegerile mele. Şi am terminat aici. Am terminat cu asta.

– Stai aşa, spuse el, întrebându-se dacă nu îi va exploda capul. Poate deja o făcuse. Stai naibii un minut să mă gândesc.

– Timpul a expirat, s-a terminat cu gânditul. Nu mă atinge acum, îl avertiză ea când încercă să se apropie. Nici măcar să nu te gândeşti să pui mâna pe mine. Ai avut ocazia asta. Ţi-am dat tot ce aveam. Dacă ai fi avut nevoie de mai mult, aş fi găsit mai mult şi ţi-aş fi dat. Aşa iubesc eu. Doar aşa ştiu s-o fac. Dar nu pot da, acolo unde nu este dorit sau apreciat. Unde eu nu sunt dorită sau apreciată.

– Enervează-te, răbufni el. Sparge vase. Dar nu sta acolo spunându-mi că nu te vreau, nu te apreciez.

– Nu în felul în care vreau eu sau în care am nevoie. Şi să încerc să nu vreau, Jack? Să încerc să nu te iubesc în singurul fel în care ştiu să iubesc? Îmi frângi inima, spuse apucându-şi geanta. Stai departe de mine.

– Vreau să stai jos, spuse el, trântind o mână peste uşa de plasă, pentru a o opri. Nu eşti singura care are ceva de spus.

– Nu-mi pasă ce vrei! A încetat să-mi mai pese! Am spus să stai departe de mine.

Ridică ochii şi-l privi. Nu era enervare sau foc în ochii ei. Asta ar fi putut ignora. Dar nu avea nici o putere împotriva durerii.

– Emma, te rog.

Ea scutură din cap şi, împingându-l la o parte, fugi spre maşină.

Emma nu ştia cum reuşise să-şi înfrâneze lacrimile. Ştia doar că nu putea să vadă printre ele şi că trebuia să ajungă acasă. Avea nevoie să fie acasă. Mâinile începură să-i tremure, aşa că strânse mai bine volanul.

Fiecare respiraţie o durea. Cum era posibil? Cum se putea ca simplul act de a trage aer în piept să o ardă? Se surprinse gemând şi strânse din buze pentru a se opri. Era ca un animal rănit.

Nu avea de gând să se lase pradă acestor sentimente. Nu acum. Nu încă.

Ignorând soneria veselă a telefonului, îşi menţinu privirea atentă la drum.

Barajul se rupse şi lacrimile ţâşniră atunci când intră pe alee. Le şterse rapid şi nervos cu mâna până când luă curba şi parcă.

Tremuratul îi reveni şi ieşi cu greu din maşină, mergând pe alee, spre casă. Reuşi să intre înainte să izbucnească în lacrimi.

– Emma? se auzi vocea lui Parker pe scări. Ce faci acasă aşa devreme? Credeam că eşti...

– Parker, spuse Emma, văzând-o, prin şuvoiul de lacrimi, cum cobora scările în grabă.

– Of, Emma, spuse Parker, strângând-o în braţe cu putere. Of, draga mea. Haide, hai cu mine.

– Ce-i cu gălăgia asta? Ce... e rănită? spuse doamna Grady, apropiindu-se şi ea în grabă, odată cu Parker.

– Nu fizic. O să o duc sus. Poţi s-o suni pe Mac?

– Mă ocup eu. Haide, puişor, spuse doamna Grady, mângâind-o pe Emma pe păr. Eşti acasă acum. O să avem noi grijă de tot. Du-te cu Parker.

– Nu mă pot opri. Nu pot opri lacrimile.

– Nu trebuie să te opreşti, spuse Parker cu o mână în jurul taliei Emmei, conducând-o pe scări. Plângi cât vrei, cât timp simţi nevoia. Mergem sus în salon. La locul nostru.

Când urcară la etajul doi, apăru şi Laurel în grabă. Nu spuse nimic şi îşi puse o mână în jurul Emmei, din partea cealaltă.

– Cum am putut fi atât de proastă?

– Nu ai fost, murmură Parker. Nu eşti.

– O să-i aduc nişte apă, spuse Laurel, iar Parker dădu din cap în timp ce o conducea pe Emma spre canapea.

– Doare atât de tare. Atât de tare. Cum poate cineva suporta?

– Nu ştiu.

Se aşezară, şi Emma se ghemui, punându-şi capul în poala lui Parker.

– Trebuia să ajung acasă! Pur şi simplu, trebuia să ajung acasă.

– Eşti acasă acum, spuse Laurel, aşezându-se pe jos şi punând şerveţele în mână Emmei.

Îngropându-şi faţa în ele, Emma îşi plânse durerea şi supărarea din

inimă şi ghemul din stomac. Gemete adânci îi uscară gâtul, iar lacrimile continuau să-i curgă pe obraji.

– Te simţi ca şi când ai avea o boală groaznică, spuse ea, strângând pentru o clipă ochii. Ca şi când s-ar putea să nu-ţi mai revii niciodată.

– Bea puţină apă. O să te ajute, o linişti Parker. Şi aspirinele astea.

– E ca o răceală teribilă, spuse Emma, sorbind din apă, luând o gură de aer şi înghiţind aspirina pe care i-o întinsese Parker. Genul de răceală care, chiar şi atunci când a trecut, te face să te simţi slăbit şi neajutorat.

– Avem ceai şi supă, spuse Mac, aşezându-se pe jos lângă Laurel. Le-a adus sus doamna Grady.

– Nu încă. Mersi. Nu încă.

– Nu a fost o simplă ceartă, spuse Laurel.

– Nu. Nu doar o simplă ceartă, repetă Emma, cu capul pe umărul lui Parker, epuizată. E mai rău, credeţi, având în vedere că e doar vina mea?

– Nici să nu îndrăzneşti să te învinuieşti, spuse Laurel, apăsându-şi mâna pe piciorul Emmei. Să nu îndrăzneşti.

– Nu spun că n-are nici o vină, crede-mă. Dar eu m-am băgat în asta. Şi, astă-seară, mai ales astă-seară, m-am ambalat singură, dorindu-mi– aşteptând, se corectă ea– lucruri care nu aveau să se întâmple. Îl cunosc şi totuşi m-am aruncat în prăpastie.

– Poţi să ne spui ce s-a-ntâmplat? o întrebă Mac.

– Da.

– Bea puţin ceai înainte, spuse Laurel, ridicând cana.

– E whisky în el, spuse ea, respirând, după ce luase o gură.

– Domna Grady a spus să-l bei. O să te ajute.

– Are gust de medicament. Şi cred că asta şi este, spuse Emma, sorbind încă o gură. I-am depăşit limitele, aş putea spune. Eu nu consider limitele acelea acceptabile. Aşa că am terminat. Trebuie să terminăm, pentru că nu pot să mă simt aşa.

– Care sunt limitele? întrebă Parker.

– Nu face loc, spuse Emma, scuturând capul. Am vrut să fac ceva pentru el. O parte era cu siguranţă şi pentru mine, dar voiam să fac ceva special. Aşa că am trecut pe la pepinieră, începu ea.

Când termină ceaiul, durerea se domolise uşor.

– A sosit acel moment în care a trebuit să-i spun lui Michelle că nu am cheie. O parte din mine a dat înapoi şoptindu-mi: Opreşte-te.

– De ce naiba ai fi făcut-o? vru să ştie Laurel.

– Asta a spus cealaltă parte. Eram împreună, un cuplu. Şi, pe lângă asta, buni prieteni. Ce putea fi greşit dacă intram la el în casă şi îl surprindeam cu cina? Dar ştiam. Cealaltă parte a mea ştia. Poate era un test.

Nu ştiu. Nu-mi pasă. Poate era mai mult de atât, pentru că mă întâlnisem cu Rachel Mooning la librărie. O mai ţii minte, Parker? Eram bona ei.

– Da, vag.

– Se căsătoreşte.

– Erai *bona* ei? spuse Laurel, ridicându-şi mâinile. Au voie persoanele de douăzeci şi ceva de ani să se căsătorească?

– E la facultate. Termină anul viitor şi apoi urmează nunta. Pe care vrea să o facă aici, apropo. Şi, după ce am trecut peste şocul iniţial, nu mă puteam gândi decât la faptul că şi eu vreau asta. Vreau ceea ce are fata asta, căreia i-am fost *bonă*. La naiba, vreau ceea ce văd pe faţa ei. Toată bucuria aceea, încrederea şi nerăbdarea de a începe o viaţă nouă alături de bărbatul pe care îl iubeşte. De ce nu aş vrea asta? De ce nu am dreptul la asta? A dori o căsnicie e la fel de corect ca a nu o dori.

– Vinzi castraveţi grădinarului, îi reaminti Mac.

– Păi, chiar vreau asta. Vreau promisiunea, şi munca, şi copiii, şi tot restul. Totul. Ştiu că vreau şi povestea. Dansul în grădina luminată de lună, dar asta este... Este ca un buchet sau ca un tort frumos. E ca un simbol. Vreau ceea ce simbolizează. El nu vrea asta, spuse ea, lăsându-se pe spate şi închizând ochii un moment. Nici unul din noi nu greşeşte. Pur şi simplu, nu vrem acelaşi lucru.

– A spus el asta? Că nu vrea ceea ce vrei tu?

– A fost enervat că m-a găsit la el în casă, îi spuse lui Parker. Nici măcar enervat. Mai rău. Iritat. Am fost încrezută.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi Mac.

– Da, am crezut. Am crezut că o să-i pară bine să mă vadă, să mă aibă acolo, preocupată de el puţin, după ce avusese o zi lungă şi grea. Aveam copia cu *Truly, Madly, Deeply* la mine. Glumisem despre o seară dublă de film, când urma să vadă de ce îmi place atât de mult filmul acela, şi să-l combinăm cu *Die Hard*.

– Alan Rickman, dădu din cap Laurel.

– Exact. Aveam floarea-soarelui şi ghivecele– Doamne, chiar sunt frumoase– şi aproape că terminasem de făcut gustarea, când a sosit. Am continuat să pălăvrăgesc o vreme. Hai să-ţi aduc nişte vin, ce-ar fi să te relaxezi? Doamne! Ce idioată. Apoi am înţeles, foarte bine şi clar. El... a luat cheile de rezervă şi le-a băgat în buzunar.

– Ce rece, spuse Laurel cu furie surdă. Al naibii de rece.

– Cheile lui, sublinie Emma. Dreptul lui. Aşa că i-am spus ce părere am, ce simt, şi că nu mai am de gând să *nu* vreau şi să *nu* simt. I-am spus că sunt îndrăgostită de el. Şi tot ce-a putut replica la asta a fost să-i dau un minut de gândire.

– El e idiotul.

Emma reuşi să zâmbească uşor la tonul dezgustat al lui Mac.

– Mi-a spus că „l-am luat prin surprindere, nu se aştepta“. Şi că „l-am prins într-un moment prost“.

– Of, Doamne.

– Asta înainte să-i zic că-l iubesc, dar nu contează. Aşa că am terminat-o şi am plecat. Doare. Cred că o să doară pentru mult timp.

– A sunat, îi spuse Mac.

– Nu vreau să vorbesc cu el.

– Mi-am dat seama. Voia să se asigure că eşti aici, că ai ajuns acasă. Nu-i ţin partea, crede-mă, dar părea destul de afectat.

– Nu-mi pasă. Nu vreau să-mi pese. Dacă îl iert acum, dacă mă duc înapoi– şi mă mulţumesc cu ceea ce-mi poate oferi –, o să mă pierd pe mine. Trebuie să uit de el mai întâi, spuse, ghemuindu-se din nou. Trebuie doar să-l uit. Nu vreau să-l văd sau să-i vorbesc până n-o fac. Sau, cel puţin, până mă simt mai puternică.

– Atunci, n-o s-o faci. O să-ţi reprogramez întâlnirile pentru mâine.

– Oh, Parker...

– Ai nevoie de o zi liberă.

– Să mă complac în durere?

– Da. Acum ai nevoie de o baie lungă şi fierbinte, iar noi vom încălzi supa. Apoi, după ce vei plânge a doua oară– o să mai urmeze una.

– Da, suspină Emma. O să mai urmeze.

– După asta, o să te băgăm în pat. O să dormi până te trezeşti.

– Tot o să-l iubesc atunci când mă voi trezi.

– Da, fu de acord Parker.

– Şi încă o să mă doară.

– Da.

– Dar o să fiu puţin mai puternică.

– Aşa este.

– Mă duc să pregătesc baia. Am o formulă, spuse Mac, ridicându-se, aplecându-se şi sărutând-o pe Emma pe obraz. Suntem toate aici.

– Eu o să mă ocup de supă şi o să o rog pe doamna Grady să facă nişte cartofi prăjiţi, cum numai ea ştie. Ştiu că sună a clişeu, spuse Laurel, strângând-o încă o dată în braţe pe Emma. Dar are nevoie de clişee.

– Mersi, spuse, închizând ochii şi luând-o pe Parker de mână când rămaseră singure. Ştiam că vei fii aici.

– Mereu.

– Of, Doamne. Parker. Of, Doamne, începe a doua tură.

– E O.K., o alină Parker, mângâind-o pe spate în timp ce plângea. E

În timp ce Emma plângea, Jack bătu la uşa lui Del. Trebuia să facă ceva, altfel s-ar fi dus la Emma. Dacă nu îi era clar că nu voia să-l vadă– Mac clarificase lucrurile.

Del deschise uşa.

– Ce faci? Doamne, Jack, arăţi ca naiba.

– Aşa mă şi simt.

– Dacă ai venit aici să plângi deasupra berii din cauză că te-ai certat cu Emma... spuse Del ridicând din sprânceană.

– Nu a fost o ceartă. Nu... doar o ceartă.

– Hai să bem o bere, spuse Del, privindu-l mai atent şi făcându-i loc să intre.

Jack închise uşa după el şi observă haina şi cravata lui.

– Pleci în oraş?

– Aveam de gând s-o fac în curând. Ia o bere. Trebuie să dau un telefon.

– Ar trebui să spun că nu e nimic important, că poate aştepta. Dar n-o voi face.

– Ia-ţi berea. Revin într-un minut.

Jack luă două beri şi ieşi pe terasa din spate. Dar, în loc să se aşeze, merse până la margine şi privi întunericul de-afară. Încercă să-şi aducă aminte dacă se mai simţise atât de rău vreodată. Decise că, în afară de momentul în care se trezise la spital cu o contuzie, un braţ rupt şi câteva coaste fracturate după un accident de maşină, răspunsul era nu.

Şi chiar şi atunci, lovitura serioasă fusese doar fizică.

Nu, se gândi el, îşi amintea că se mai simţise aşa înainte, aproape exact la fel. Tulburat, derutat şi confuz. Atunci când părinţii lui îl luaseră la o discuţie, foarte civilizată, pentru a-i spune că vor divorţa.

Nu eşti tu de vină, îi spuseseră. Noi te iubim în continuare, şi o vom face întotdeauna. Dar...

În momentul acela, lumea lui se întorsese cu susul în jos. Şi atunci, de ce acum se simţea mai rău, într-un fel? De ce era mai rău să-şi dea seama că Emma putea să plece de lângă el, ceea ce şi făcuse? Chiar asta se întâmplase, se gândi el, pentru că o făcuse să simtă *mai puţin*, când ar fi trebuit să facă totul pentru a o face să simtă *mai mult*.

Auzi uşa deschizându-se.

– Mersi, îi spuse lui Del când acesta intră. Serios.

– Ar trebui să spun că nu-i mare lucru, dar n-am de gând.

Jack reuşi să zâmbească uşor.

– Doamne, Del, am dat-o-n bară. Am stricat totul, şi nici măcar nu sunt sigur cum. Dar ceea ce ştiu e că am rănit-o. Chiar am rănit-o, aşa că n-ai decât să mă baţi, aşa cum ai promis. Dar trebuie să aştepţi până când termin de făcut asta singur.

– Pot aştepta.

– A spus că e îndrăgostită de mine.

– Nu eşti prost, Jack, spuse Del, luând o gură de bere. Ai de gând să stai acolo şi să-mi spui că nu ştiai?

– Nu eram sigur. Pur şi simplu, s-a întâmplat totul atât de repede şi... Nu, sunt un prost, şi ştiam că ne îndreptăm spre ceva. Spre asta. Dar apoi a fost trecerea asta bruscă, iar eu am fost luat prin surprindere. Nu puteam ţine pasul, nu-mi puteam da seama cum să fac faţă, sau ce să spun, şi ea era atât de rănită, rănită şi furioasă, încât nu mi-a dat nici o şansă. Nu se enervează aproape niciodată. Ştii cum este. Nu răbufneşte mai niciodată, iar atunci când o face, n-ai scăpare.

– De ce a răbufnit?

– Am avut o zi mizerabilă, Del, spuse el, luând berea şi rămânând în continuare în picioare. Genul de zi care face iadul să pară un parc de distracţii. Eram murdar şi enervat, şi aveam o durere de cap al naibii de cruntă. Am ajuns acasă şi ea era acolo. În casă.

– Nu ştiam că i-ai dat o cheie. Mare pas pentru tine, Cooke.

– Nu i-am dat. Nu-i dădusem. A luat-o de la Michelle.

– Uau. A pornit la atac.

– Aşa sunt eu? zise Jack, oprindu-se şi privindu-l. Să fim serioşi.

– Exact aşa eşti, cu femeile.

– Şi asta înseamnă că sunt ce, un monstru, un psihopat?

– Nu, puţină fobie, poate, spuse Del, sprijinindu-şi un şold de balustradă. Şi?

– Şi eram murdar şi enervat, şi ea era acolo. A adus nişte ghivece pentru verandă. De ce râzi?

– Doar îmi închipui şocul şi consternarea ta.

– Păi, da, gătea, şi erau flori şi muzica dată la maxim, şi capul meu urla. Doamne, dacă aş putea da totul înapoi, aş face-o. Chiar aş face-o. Nu aş răni-o niciodată.

– Ştiu.

– Era rănită şi furioasă... iar eu am fost un nemernic. Nu încape îndoială, dar în loc să ne certăm, să ţipăm unul la altul puţin şi apoi să lăsăm lucrurile să se liniştească, a luat o altă direcţie, spuse Jack, frecând berea rece de tâmplă, când simţi că durerea de cap revine. O cu totul altă direcţie.

Cum că nu am încredere în ea şi că nu este bine-venită la mine în casă. Cum că nu are de gând să se mulţumească cu atât. Cum că mă iubeşte şi vrea...

– Ce vrea?

– Tu ce crezi? Căsătorie, copii şi tot tacâmul. Am încercat să ţin pasul, să îmi împiedic capul să explodeze şi *să gândesc*, dar nu mi-a dat timp. Nu m-a lăsat să procesez ceea ce spunea. A terminat cu mine, cu noi. I-am frânt inima. Plângea. Plângea.

Chipul ei îi trecu prin faţa ochilor, până se simţi copleşit de regret.

– Voiam doar să stea jos, să aştepte un minut şi să stea jos. Cât să apuc să respir, să mă gândesc. Dar n-a vrut. Mi-a spus să stau departe de ea. Aş fi preferat să mă împuşte decât să se uite la mine în felul în care a făcut-o când mi-a zis să stau departe de ea.

– Asta e tot? întrebă Del după un moment.

– Nu e de-ajuns?

– Te-am mai întrebat o dată şi nu ai răspuns. Te mai întreb şi acum. Da sau nu, de data asta. O iubeşti?

– O.K., spuse el, luând o gură lungă de bere. Da. Cred c-am avut nevoie de un şoc ca să-mi dau seama, dar, da. O iubesc. Dar...

– Vrei să repari lucrurile?

– Tocmai ţi-am spus că o iubesc. De ce nu aş vrea să repar lucrurile?

– Vrei să ştii cum?

– Fir-ar să fie, Del, spuse el, bând din nou. Da, dacă eşti tu aşa deştept! Cum să repar lucrurile?

– Te prezinţi în faţa ei în genunchi.

– Pot face asta, spuse Jack, respirând adânc.

capitolul 20

Încă de dimineaţă, Jack era pregătit. Îşi scrisese, revizuise şi modificase discursul în cap aproape toată noaptea. Ideea era, din câte credea el, să o facă să-l asculte.

Îl va asculta, îşi spuse, intrând pe domeniul Brown. Era Emma. Nimeni nu era mai bun, mai deschis la inimă decât Emma– şi nu era oare acesta unul dintre multele lucruri pe care le iubea la ea?

Fusese un idiot, dar ea îl va ierta. Trebuia să-l ierte, pentru că... era Emma.

Totuşi, simţi un nod în stomac atunci când îi văzu maşina parcată în faţa clădirii principale. Nu mersese acasă.

Nu o s-o înfrunte doar pe ea, se gândi el cu o frică reală şi acută, ci pe toate. Toate patru, susţinute de doamna Grady.

O să-l prăjească la foc mic.

Merita, fără îndoială. Dar, Doamne, Dumnezeule, chiar trebuiau să fie toate patru?! La naiba, da.

– Revino-ţi, Cooke, mormăi el, ieşind din maşină.

Mergând spre uşă, se întrebă dacă condamnaţii care merg pe ultimul drum au acelaşi sentiment de damnare şi de teroare mocnită.

– Vino-ţi în fire, la naiba. Nu te pot omorî. Te pot schilodi şi, mai mult ca sigur, te vor ataca verbal. Dar n-ar putea să te omoare.

Vru să deschidă uşa, din obişnuinţă, apoi realiză că, fiind *persona non grata*, nu avea dreptul. Sună la uşă.

Se gândi că ar putea trece de doamna Grady. Îl plăcea chiar foarte mult. Se putea baza pe mila ei, şi apoi...

Parker deschise. Nimeni, se gândi el, absolut nimeni nu trecea de Parker Brown.

– O, spuse el.

– Vreau– am nevoie– să o văd pe Emma. Să-mi cer scuze pentru... tot. Dacă aş putea vorbi cu ea câteva minute şi...

– Nu.

Un cuvânt atât de mic, se gândi el, dar spus pe un ton atât de rece.

– Parker, vreau doar să...

– Nu, Jack. Doarme.

– Pot să mă întorc, sau să aştept, sau...

– Nu.

– Numai asta ai de gând să-mi spui? Doar nu?

– Nu, spuse ea din nou, fără nici o urmă de ironie sau umor. „Nu“

este tot ceea ce o să-ţi spunem.

Mac şi Laurel apărură în spatele ei. Din punct de vedere al planului de bătaie, Jack trebuia să admită că erau net superioare. Nu putea decât să se predea.

– Orice aveţi de spus, o merit. Vreţi să spun că am greşit? Am greşit. Că am fost un idiot? Am fost. Că...

– Mă gândeam mai mult la ticălos egoist, comentă Laurel.

– Şi asta. Poate că au existat motive, poate că au existat circumstanţe, dar nu contează. Cu siguranţă, nu pentru voi.

– Chiar nu contează, spuse Mac, mişcându-se un pas mai în faţă. Nu atunci când ai rănit persoana cea mai bună pe care o cunoaştem.

– Nu pot să repar nimic, nu pot să recuperez ce-am avut, dacă nu mă lăsaţi să vorbesc cu ea.

– Nu vrea să discute cu tine. Nu vrea să te vadă, spuse Parker. Nu acum. Nu pot spune că-mi pare rău pentru că şi tu suferi. Îmi pot da seama că aşa este, dar nu pot spune că-mi pare rău. Nu acum. Acum este vorba despre Emma, nu despre tine. Are nevoie de timp şi are nevoie s-o laşi în pace. Deci asta vei face.

– Pentru cât timp?

– Atât cât este necesar.

– Parker, dacă m-ai asculta...

– Nu.

Holbându-se la ea, Jack îl văzu pe Carter, care trecea prin hol spre bucătărie. Acesta îi aruncă o privire scurtă şi înţelegătoare, apoi se întoarse şi plecă.

Asta fusese solidaritatea masculină.

– Nu poţi închide uşa, pur şi simplu.

– Ba pot, şi o voi face. Dar o să-ţi spun ceva mai întâi, pentru că te iubesc, Jack.

– O, Doamne, Parker. „Mai bine m-ar prăji“, se gândi el. „Nu poate fi mai dureros.“

– Te iubesc. Nu eşti doar *ca* un frate pentru mine, *eşti* un frate pentru mine. Pentru noi. Aşa că o să-ţi spun ceva. O să te iert la un moment dat.

– Eu nu sunt de acord, spuse Laurel. Am rezerve.

– O să te iert, continuă Parker, şi vom fi din nou prie- teni. Dar, mai important, Emma o să te ierte. O să reuşească. Până când o va face, până când va fi pregătită, o să o laşi în pace. Nu o vei suna, nu o vei contacta şi n-o să încerci s-o vezi. Nu o să-i spunem că ai fost aici în dimineaţa asta, decât dacă întreabă. Nu o vom minţi.

– Nu te poţi întoarce aici, Jack, spuse Mac, cu o uşoară urmă de înţelegere în glas. Dacă ai vreo problemă sau întrebare legată de treaba de la studio, discutăm la telefon. Dar nu poţi veni aici, până când Emma nu va fi de acord.

– Şi cum veţi ştii când a venit momentul acela? întrebă el. O să vă spună, pur şi simplu: „Hei, e O.K. dacă Jack vine pe aici“?

– O să ştim, spuse simplu Laurel.

– Dacă ţii la ea, o să-i oferi tot timpul de care are nevoie. Trebuie să-mi promiţi.

– Bine, spuse el, trecându-şi o mână prin păr, în timp ce Parker aştepta. Voi, toate, o cunoaşteţi mai bine decât oricine. Dacă spuneţi că de asta are nevoie, înseamnă că de asta are nevoie. Aveţi cuvântul meu că o să o las în pace până când… până când.

– Şi, Jack, adăugă Parker, timpul acesta o să-ţi folosească şi ţie. Ai timp să te gândeşti ce vrei cu adevărat, de ce ai nevoie cu adevărat. Mai vreau să-mi promiţi ceva.

– Vrei să semnez cu sânge?

– O promisiune ajunge. Atunci când va fi gata, o să te sun. O să fac asta pentru tine şi pentru ea, dar numai dacă promiţi să vii aici şi să vorbeşti cu mine, înainte să discuţi cu ea.

– Bine. Promit. Poţi măcar să mă suni din când în când, să-mi spui ce face? Ce…

– Nu. La revedere, Jack, spuse Parker, închizându-i uşa în faţă.

De cealaltă parte a uşii, Mac oftă.

– Nu sunt o trădătoare dacă spun că puţin îmi pare rău pentru el. Ştiu cum este să te comporţi total aiurea când vine vorba de genul acesta de situaţie. Când cineva te iubeşte şi tu te comporţi ca un nemernic.

– Da, ştii, spuse Laurel, dând din cap. Ai un minut să-ţi pară rău puţin pentru el, spuse ea şi aşteptă, privindu-şi ceasul. Gata?

– Da, în mare.

– Cred că am şi eu nevoie de un minut, pentru că omul arăta rău, spuse Laurel, privind spre scări. Dar pentru ea a fost şi mai rău. Ar trebui să mergem să vedem ce face.

– Mă duc eu. Cred că trebuie să ne respectăm programul, atât cât putem, adăugă Parker. O să se simtă şi mai prost dacă lucrurile stagnează şi afacerea este afectată. Aşa că, deocamdată, lucrăm şi dacă stagnăm cumva sau apar probleme, să încercăm să o scutim de ele, până îşi mai revine.

– Dacă avem nevoie de ajutor pentru ceva, îl putem ruga pe Carter. Omul meu e cel mai bun.

– Nu te saturi niciodată să te lauzi cu asta? o întrebă Laurel pe Mac.

– Chiar nu, spuse Mac după o clipă de gândire, trecându-şi un braţ peste umerii lui Laurel. Cred că şi de asta îmi pare rău un pic pentru Jack, şi o grămadă pentru Emma. Dragostea te poate da peste cap, înainte să-ţi dai seama cum să trăieşti cu ea. Şi odată ce ai făcut-o? Te întrebi cum naiba ai putut trăi fără. Cred că trebuie să mă duc să-l sărut sănătos pe Carter. Mă întorc după-amiază, spuse Mac, îndreptându-se spre bucătărie. Sunaţi-mă dacă are nevoie de mine mai repede.

– „Dragostea te poate da peste cap, înainte să-ţi dai seama cum să trăieşti cu ea“, repetă Laurel, strângând din buze. Am putea pune asta pe pagina de internet.

– Sună bine.

– Are dreptate în legătură cu Carter. Este cel mai bun. Dar omul acela nu intră la mine în bucătărie cât timp lucrez. Nu vreau să-l răresc, Parker. Anunţă-mă dacă Em are nevoie de încă un umăr, sau dacă ai nevoie de încă un soldat în linia întâi a războiului mireselor.

Dând din cap, Parker începu să urce scările.

Aflată în camera ei de la etaj, Emma încerca să se dea jos din pat, să nu mai stea acolo plângându-şi de milă. Dar în loc să facă asta, luase o pernă mare în braţe şi se holba la tavan.

Prietenele ei trăseseră draperiile la geamuri, astfel încât camera să rămână întunecată şi liniştită. O băgaseră în pat de parcă ar fi fost bolnavă, cu mai multe perne lângă ea şi o vază cu frezii pe noptieră. Şi îi ţinuseră companie până când adormise.

Ar trebui să-i fie ruşine, îşi spuse. Ruşine să fie atât de neajutorată, atât de slabă. Dar nu putea decât să le fie recunoscătoare pentru că fuseseră alături de ea şi înţeleseseră de ce are nevoie.

Dar era deja o altă zi. Trebuia să treacă mai departe, să înfrunte realitatea. Inimile frânte se vindecau. Poate că fisurile rămâneau pentru totdeauna, ca nişte cicatrici, dar se vindecau. Oamenii trăiau şi lucrau, râdeau şi mâncau, mergeau şi vorbeau cu fisurile acelea.

În cazul multora, chiar şi cicatricile se vindecau şi iubeau din nou.

Dar câţi dintre acei oameni aveau persoana care le frânsese inima atât de implicată în viaţa lor şi trebuiau să o vadă iar şi iar? Pentru câţi dintre ei era acea persoană ca un fir atât de bine ţesut în tapiseria vieţii lor de zi cu zi, încât a-l scoate afară ar fi însemnat să destrame totul?

Nu avea opţiunea excluderii lui Jack din viaţa ei. Nu se putea să nu-l mai vadă sau să-l vadă doar în anumite momente.

Din cauza asta, relaţiile romantice de la birou erau atât de pline de

riscuri, decise ea. Atunci când mergeau prost, trebuia să înfrunţi durerea zilnic. De la nouă la cinci, cinci zile pe săptămână. Sau să-ţi dai demisia, sau să te transferi, să te muţi într-un alt oraş. Plecai, pentru a putea să te vindeci şi să mergi mai departe.

Nu era o opţiune pentru ea, deoarece...

Jamaica. Oferta lui Adele.

Nu doar un alt loc de muncă, un alt oraş, ci o altă ţară. Un început complet nou. Ar fi putut să facă în continuare munca pe care o iubea, dar ar fi fost o persoană nouă. Fără relaţii complicate, fără legături bine ţesute. Fără Jack, peste care să dea ori de câte ori acesta ar fi trecut pe acolo sau când s-ar fi întâmplat să fie la piaţă în acelaşi timp. Invitat la aceeaşi petrecere.

Fără priviri pline de înţelegere din partea oamenilor care ar fi ştiut că ea are fisurile acelea în inimă.

Ar fi putut face treabă bună. Toate florile acelea tropicale. Primăvară şi vară permanent. O casă mică pe plajă, poate, din care să asculte valurile în fiecare seară.

Singură.

Se întoarse când auzi uşa deschizându-se.

– Sunt trează.

– Cafea, spuse Parker, apropiindu-se de pat şi întinzându-i cana şi farfurioara. Am adus-o, în caz că vrei.

– Mersi. Mersi, Parker.

– Ce zici de micul dejun? spuse Parker, mişcându-se rapid spre draperii şi deschizându-le, pentru a lăsa lumina să intre.

– Nu mi-e foame.

– O.K., zise Parker aşezându-se pe marginea patului şi dându-i la o parte părul de pe obraz. Ai dormit?

– Da, am reuşit. Cred că era o cale de scăpare şi am acceptat-o. Acum, mă simt uşor obosită şi indiferentă. Şi proastă. Nu sufăr de nici o boală fatală. Nu am oase rupte sau hemoragie internă. Nu a murit nimeni, pentru numele lui Dumnezeu. Şi nici măcar nu reuşesc să mă dau jos din pat.

– A trecut mai puţin de-o zi.

– O să-mi spui că am nevoie de timp. Că o să fie mai bine.

– O să fie. Unii oameni spun că divorţul poate fi ca moartea. Cred că este adevărat. Şi cred că ceva de genul ăsta, când dragostea e atât de mare, atât de profundă, este la fel, spuse Parker, ochii ei calzi şi albaştri plini de înţelegere. Trebuie să fie suferinţă.

– De ce nu pot fi doar furioasă? De ce nu pot fi doar enervată?

Nenorocitul, nemernicul, sau mai ştiu eu ce. Nu pot trece peste partea cu suferinţa şi să-l urăsc, pur şi simplu? Nu putem ieşi toate să ne îmbătăm şi să-l criticăm?

– Nu tu, Emma. Dacă aş crede că poţi s-o faci, dacă aş crede că te-ar ajuta, am lăsa totul baltă, ne-am îmbăta şi am începe să-l criticăm chiar acum.

– Chiar ai face-o, reuşi Emma să zâmbească, lăsându-se pe spate pe perne şi privindu-i chipul prietenei sale. Ştii la ce mă gândeam aici, stând în oceanul meu de autocompătimire, înainte să intri?

– La ce?

– Că ar trebui să accept oferta lui Adele. Aş putea să plec în Jamaica, să mă mut, să o ajut să-şi lanseze afacerea. M-aş pricepe la asta. Ştiu cum să pornesc lucrurile şi să le gestionez. Sau, cel puţin, să găsesc oamenii potriviţi pentru a le gestiona. Ar fi un nou început pentru mine şi aş putea face lucrurile să meargă. Aş putea face lucrurile să strălucească.

– Ai putea, spuse Parker, ridicându-se, mergând spre fereastră şi aranjând draperiile. E o decizie importantă de luat, mai ales când treci printr-o schimbare emoţională.

– M-am întrebat cum, pentru numele lui Dumnezeu, cum aş reuşi să trec peste întâlnirile constante cu Jack? Aici, în oraş, la evenimente. E invitat la unul dintre evenimentele noastre aproape în fiecare lună. Avem o grămadă de cunoştinţe comune, vieţile noastre sunt atât de legate între ele. Chiar şi când aş ajunge în punctul în care să mă pot gândi la el, la noi, fără să... se opri ea, încercând să se controleze. Fără să vreau să plâng, cum să fac faţă la toate astea? Ştiam că va fi aşa, ştiam de când am început, dar...

– Dar, spuse Parker, dând din cap şi întorcându-se.

– Aşa că stăteam aici, imaginându-mi că accept oferta, că o iau de la capăt şi construiesc ceva nou. Plajele, vremea, o nouă provocare pe care să mă concentrez. M-am gândit la asta pentru vreo cinci minute. Nu, cam trei. Aici sunt acasă, aici este familia mea, aici eşti tu, aici suntem noi. Aici sunt eu. Aşa că va trebui să găsesc un alt mod de a face faţă.

– Pot fi tare furioasă pe el pentru că te-a adus în punctul în care să te gândeşti la asta chiar şi pentru trei minute.

– Dar dacă aş fi decis că este mai bine pentru mine, m-ai fi lăsat să plec.

– Aş fi încercat să te conving să n-o faci. Aş fi făcut tabele, grafice, schiţe şi multe, multe liste. Pe un DVD.

– Te iubesc atât de mult, Parker, spuse Emma, începând să plângă iar.

Parker se aşează din nou, luându-o în braţe pe Emma şi ţinând-o

aproape.

– O să mă scol, o să fac un duş şi o să mă îmbrac. O să încep să mă gândesc cum să fac faţă.

– O.K.

Reuşi să treacă peste ziua aceea şi peste următoarea. Construi aranjamente, creă buchete, se întâlni cu clienţi. Plânse, iar atunci când mama ei veni să stea cu ea, plânse din nou. Dar îşi şterse apoi lacrimile şi merse mai departe.

Se ocupă de crize, reuşi să treacă peste compasiunea pe care echipa ei i-o arătă prin vorbe şi prin acţiuni, atunci când se ocupau de câte un eveniment. Privi miresele care îi purtau florile mergând spre bărbaţii pe care îi iubeau.

Trăia şi muncea, râdea şi mânca, mergea şi vorbea.

Deşi simţea în inima ei un gol pe care nimic nu părea a-l putea umple, îl iertă.

– Scuze, spuse ea, întârziind cinci minute la întâlnirea din mijlocul săptămânii. Am vrut să aştept livrarea pentru evenimentul de vineri seară. Tiffany se ocupă de el, dar am vrut să văd calele. O să folosim multe şi voiam să verific felul în care se potrivesc cu orhideele, înainte de a începe. Ce am pierdut? spuse, îndreptându-se spre bufet şi luând o Cola Light.

– Nimic, deocamdată. De fapt, poţi începe tu, îi spuse Parker. Având în vedere că evenimentul de vineri e cel mai mare de săptămâna asta şi florile abia au sosit. E vreo problemă?

– Cu florile, nu. Au venit toate şi arată bine. Mireasa voia ceva ultracontemporan, cu o notă excentrică. Calele verzi, orhideele care arată foarte bine, în nuanţa de verde-gălbui, crini albi, pentru a scoate culorile în evidenţă, într-un buchet rotund. Cele zece, da, zece, domnişoare de onoare vor purta câte trei cale verzi legate. Un buchet mic de crini şi un accesoriu pentru păr din orhidee pentru fetiţa care duce florile. În loc de corsaje sau buchete, mama miresei şi mama mirelui vor purta fiecare câte o orhidee. Vor exista vaze cu flori la cină şi la petrecere. Avem cale şi în vasele de la intrare, spuse Emma, uitându-se în jos pe ecranul laptopului, cu fire de bambus, orhidee, amaranthus atârnător şi... Trebuie să ies din zona de afaceri câteva minute, spuse ea, închizându-şi laptopul. Mai întâi doar pentru a vă spune că vă iubesc şi că nu ştiu ce aş fi făcut fără voi în ultima săptămână. Probabil că v-aţi săturat să mă vedeţi indispusă şi plângând, la început...

– Ai dreptate, spuse Laurel, ridicând o mână, fluturând-o în aer şi

făcând-o pe Emma să râdă. De fapt, indispoziţia ta e mediocră şi plânsetele tale pot fi mult îmbunătăţite. Sper să te descurci mai bine pe viitor.

– Pot doar să încerc. Între timp, am terminat. Sunt bine. Presupun, având în vedere că Jack nu a trecut pe aici, că nu a încercat să mă sune, să-mi trimită un e-mail sau semnale cu fum, că l-aţi avertizat să stea departe.

– Da, confirmă Parker, l-am avertizat.

– Mulţumesc şi pentru asta. Aveam nevoie de timp şi de distanţă pentru a rezolva toată situaţia şi, ei bine, a mă linişti. Cum nu l-am văzut nici pe Del, presupun că i-aţi spus şi lui să stea departe o vreme.

– Am crezut că aşa ar fi mai bine, zise Mac.

– Probabil că aveţi dreptate. Dar adevărul este că suntem cu toţii prieteni. Suntem o familie. Trebuie să reîncepem să ne comportăm ca atare. Aşa că, dacă aţi stabilit un semnal că pericolul a trecut, îl puteţi trimite. Eu şi Jack putem lămuri lucrurile, dacă este nevoie să fie lămurite, şi putem reveni cu toţii la normal.

– Dacă eşti sigură că eşti pregătită.

– Da, sunt sigură, spuse ea, dând din cap spre Parker. Deci, trecând la foaier... începu ea.

Jack se aşeză la o masă pentru o discuţie la cafea.

– Mersi că te-ai întâlnit cu mine, Carter.

– Mă simt ca un spion. Ca un agent dublu, spuse Carter, privindu-şi ceaiul verde. Îmi cam place.

– Deci, ce mai face? Cum se mai simte? Ce se întâmplă? Orice, Carter, spune orice. Au trecut zece zile. Nu pot vorbi cu ea, n-o pot vedea, nu-i pot trimite mesaje, nici e-mailuri. Cât timp se presupune că... Jack se opri, încruntându-se. Eu am zis toate astea?

– Da, tu.

– Doamne, nu mă mai suport, spuse, privind-o pe chelneriţă. Morfină. Dublu.

– Ha, ha, râse ea.

– Încearcă ceaiul, sugeră Carter.

– Nu-s chiar atât de rău. Totuşi. Cafea, normală. Ce mai face, Carter?

– E bine. E multă treabă de făcut momentan. Iunie este... E nebunie, de fapt. Lucrează mult. Toate o fac. Şi petrece mult timp acasă. Una dintre ele merge pe acolo, de obicei, măcar puţin, seara. Mama ei a trecut pe la ea, şi ştiu că situaţia a devenit destul de dramatică. Mi-a spus Mac. Asta e informaţia de agent dublu. Emma nu vorbeşte despre asta cu mine. Nu sunt

chiar duşmanul, dar...

– Înţeleg. Nici eu nu am trecut pe la librărie, pentru că nu cred că Lucia vrea să mă vadă. Mă simt ca şi cum ar trebui să port un semn.

Prins între frustrare şi tristeţe, Jack se lăsă pe spate.

– Nici Del nu poate trece pe acolo. Aşa a decretat Parker. Doamne, dar nu am înşelat-o, sau lovit-o, sau... Şi da, încerc să rezolv situaţia. Cum pot să-i spun că-mi pare rău, dacă nu pot vorbi cu ea?

– Poţi exersa ceea ce ai de gând să-i spui, atunci când vei putea s-o faci.

– Am tot făcut asta. La fel e şi pentru tine, Carter?

– De fapt, eu am voie să vorbesc cu Mac.

– Vreau să spun...

– Ştiu. Da, aşa este. Ea este lumina. Înainte, poţi să umbli prin întuneric sau să te descurci în lumina slabă. Nici măcar nu ştii că-i slabă, pentru că aşa a fost mereu. Dar apoi, ea e lumina. Totul se schimbă.

– Dacă lumina se stinge sau, mai rău, dacă eşti destul de prost încât să o stingi singur, este cu mult mai întuneric decât era înainte.

– Cred că, pentru a obţine din nou lumina, trebuie să-i oferi un motiv, spuse Carter, aplecându-se în faţă. Ceea ce spui e una, dar ceea ce faci, asta e cel mai important. Aşa cred eu.

Jack dădu din cap şi apoi îşi scoase din buzunar telefonul care suna.

– E Parker. O.K. O.K. Da? răspunse el. Ea este... Poftim? Scuze. O.K. Mersi, Parker. O.K. Voi fi acolo, spuse, închizând telefonul. Au deschis uşa. Trebuie să mă duc, Carter. Sunt lucruri pe care trebuie să le...

– Du-te. Plătesc eu.

– Mersi. Doamne, mi-e puţin rău. Ai putea să-mi urezi al naibii de mult noroc.

– Al naibii de mult noroc, Jack.

– Cred că voi avea nevoie, spuse, ridicându-se şi mergând grăbit spre uşă.

Jack ajunse la clădirea principală exact la ora specificată de Parker. Nu voia să o enerveze. Apusul se lăsa uşor şi dulce, domolind parfumul florilor. Palmele îi transpiraseră.

Pentru a doua oară în mai mulţi ani decât îşi putea aminti, sună la uşă.

Ea îi deschise. Costumul gri şi cocul mic de la ceafă îi dădură de înţeles lui Jack că nu se schimbase încă din ţinuta de lucru. O singură privire– atât de aranjată, atât de proaspătă, atât de frumoasă– îl făcu să înţeleagă că îi fusese dor de ea.

– Bună, Parker.

– Intră, Jack.

– Mă întrebam dacă o să te mai aud spunând asta vreodată.

– E gata să discute cu tine, aşa că eu sunt gata să te las să discuţi cu ea.

– Noi doi vom mai fi vreodată prieteni?

Îl privi, apoi îi cuprinse faţa cu mâinile şi îl pupă uşor.

– Arăţi groaznic. Asta e în avantajul tău.

– Înainte să vorbesc cu Emma, vreau să-ţi spun că nu aş fi rezistat să te pierd. Pe tine, pe Laurel, pe Mac. Nu aş fi rezistat.

– Familia iartă, spuse ea, luându-l în braţe, strângându-l uşor şi apoi dându-se în spate. Ce altceva putem face? O să-ţi ofer două opţiuni, Jack, şi tu alegi atunci când mergi la Emma. Prima. Dacă n-o iubeşti...

– Parker, eu...

– Nu, nu-mi spune mie. Dacă n-o iubeşti, dacă nu-i poţi oferi ceea ce vrea şi ceea ce îi trebuie– nu doar pentru ea, dar şi pentru tine –, termină lucrurile. Deja te-a iertat şi va accepta. Nu-i promite ceea ce nu-i poţi oferi sau nu vrei. Nu ar putea trece niciodată peste asta, iar tu nu vei fi niciodată fericit. A doua opţiune. Dacă o iubeşti, dacă îi poţi oferi ceea ce vrea şi ceea ce îi trebuie– nu doar pentru ea, dar şi pentru tine –, îţi pot spune ce să faci, ce va face diferenţa.

– Atunci, spune-mi.

Lucră până târziu, de una singură, aşa cum făcea acum în majoritatea nopţilor. Va trebui să înceteze să facă asta în curând, se gândi Emma. Îi era dor de oameni, de conversaţie, de mişcare. Era aproape gata să iasă din nou din zona de siguranţă. Să lămurească lucrurile, să spună ce avea de spus şi apoi să redevină ea însăşi.

Îi era şi ei dor de acea Emma, realiză ea.

Duse aranjamentele terminate în răcitor, apoi se întoarse pentru a-şi curăţa masa de lucru.

Bătaia în uşă o opri. Ştiu, înainte să deschidă, că era Jack. Nimeni nu era mai eficient ca Parker.

Îşi simţi inima strânsă când văzu buchetul mare de dalii de un roşu-intens pe care acesta îl ţinea în braţe.

– Bună, Jack.

– Emma, respiră el greu. Emma, spuse din nou. Ştiu că este superficial. Să-ţi aduc flori pentru a lămuri lucrurile, dar...

– Sunt superbe. Mulţumesc. Intră.

– Am atâtea să-ţi spun.

– Trebuie să pun astea în apă, îl întrerupse ea, întorcându-se şi mergând în bucătărie să ia o vază, una din cele multe pe care le avea acolo, şi foarfecele ei. Înţeleg că ai lucruri pe care vrei să le spui, dar sunt lucruri pe care trebuie să le spun eu prima.

– Bine.

– În primul rând, vreau să-mi cer scuze, zise ea, tăind codiţele sub jetul de apă.

– Nu, spuse el cu o uşoară enervare în voce. Nu face asta.

– O să-mi cer scuze pentru felul în care m-am comportat, pentru ceea ce am spus. În primul rând, pentru că atunci când mi-am revenit, mi-am dat seama că erai epuizat, supărat, nu te simţeai bine, iar eu– intenţionat– am depăşit o limită.

– Nu vreau nici o scuză.

– Vei primi una, aşa că împacă-te cu asta. Eram furioasă pentru că nu mi-ai dat ceea ce voiam, spuse ea, aranjând florile, fir cu fir. Ar fi trebuit să-ţi respect limitele; nu am făcut-o. Ai fost aspru, deci asta e vina ta, dar eu te-am presat. Asta e vina mea. Dar cea mai mare problemă aici este faptul că ne-am promis unul altuia că vom rămâne prieteni, iar eu nu mi-am ţinut promisiunea. Mi-am călcat cuvântul şi îmi pare rău. Îmi pare foarte rău pentru asta, Jack, spuse ea privindu-l.

– Bine. Ai terminat?

– Nu chiar. Încă sunt prietena ta. Doar că am nevoie de nişte timp să revin la asta. Este important pentru mine că suntem încă prieteni.

– Emma, spuse el, punându-şi mâna peste a ei pe masă, dar ea şi-o retrase, aranjând florile.

– Chiar sunt foarte frumoase. De unde le-ai luat?

– De la furnizorul tău. Am sunat şi am implorat, şi le-am spus că sunt pentru tine.

– Gata, spuse ea, zâmbind, dar ţinându-şi mâna departe. Cum am putea să nu fim prieteni când te-ai gândit să faci aşa ceva? Nu vreau să existe resentimente între noi. Încă ţinem unul la celălalt. Trebuie să uităm de restul.

– Asta vrei?

– Da, asta vreau.

– Bine, atunci. Presupun că acum putem vorbi despre ce vreau eu. Hai să facem o plimbare. Am nevoie de nişte aer mai întâi.

– Sigur, spuse ea, mândră de sine, lăsând deoparte cana şi foarfecele.

Imediat ce ieşiră, Emma îşi băgă mâinile în buzunare. Putea face asta, se gândi ea. Făcea asta şi o făcea bine. Altfel, ar fi atins-o. Nu era

pregătită pentru asta, nu încă.

– În seara aceea, începu el, eram extenuat şi nervos, şi tot restul. Dar nu ai greşit spunând ceea ce ai spus. Nu îmi dădusem seama de toate lucrurile acelea legate de mine. Nu atât de bine. Şi anume, că ridicam ziduri şi impuneam restricţii. M-am gândit atunci la motivele pentru care mă purtam aşa. Din câte mi-am dat seama, este vorba despre perioada în care s-au despărţit părinţii mei şi stăteam cu tata, şi erau în casă lucruri ale altor femei. În baie, peste tot. Era despărţit de mama, dar…

– Erau părinţii tăi. Era normal să te deranjeze.

– Nu am trecut niciodată peste divorţul lor.

– Of, Jack.

– Încă un clişeu, dar asta este. Eram un copil lipsit de griji şi apoi dintr-odată… Se iubiseră cândva, fuseseră fericiţi. După o vreme nu a mai fost la fel.

– Nu este niciodată uşor să treci peste asta.

– Asta spun logica şi raţiunea. Eu nu simţeam aşa. Erau capabili să se comporte civilizat şi să-şi construiască vieţi fericite şi bune separat, fără a transforma totul într-un război, şi pe mine, într-o victimă. Şi eu am luat povestea lor şi am transformat-o în cu totul altceva. Nu face promisiuni, nu construi un viitor, pentru că sentimentele se pot schimba şi pot dispărea.

– Este adevărat. Nu greşeşti, dar…

– Dar, o întrerupse el. Lasă-mă să-ţi spun. Dar, dacă nu ai încredere în tine şi în sentimentele tale şi nu rişti, atunci de ce naiba mai trăieşti? Este un salt, şi m-am gândit că dacă pot face saltul, dacă pot merge mai departe, trebuie să încerc să construiesc ceva. Trebuie să fiu sigur, pentru că nu este vorba doar despre mine. Nu este ceva de moment. Trebuie să cred pentru a face saltul.

– Ai dreptate. Acum înţeleg mai bine de ce lucrurile… Mă rog, de ce.

– Poate că amândoi înţelegem mai bine. Îmi pare rău că te-am făcut să te simţi nedorită. Îmi pară rău că acum simţi că ai depăşit o limită, încercând să faci ceva pentru mine. Ceva ce ar fi trebuit să apreciez. Apreciez, se corectă el. Am udat florile.

– Foarte bine.

– Erai… Doamne, mi-a fost atât de dor de tine. Nu mă pot gândi la toate lucrurile pe care mă hotărâsem să le spun, pe care le-am exersat. Nu pot gândi, pentru că mă uit la tine, Emma. Aveai dreptate. Nu te-am apreciat destul. Mai dă-mi o şansă. Te rog, mai dă-mi o şansă.

– Jack, nu putem da înapoi şi…

– Nu înapoi, înainte, spuse, prinzând-o de mână şi întorcându-se cu

faţa la ea. Înainte. Emma, fie-ţi milă. Mai dă-mi o şansă. Nu vreau pe nimeni în afară de tine. Am nevoie de… lumina ta, spuse el, amintindu-şi cuvântul spus de Carter. Am nevoie de inima ta şi de râsul tău. De corpul tău, de mintea ta. Nu mă îndepărta, Emma.

– Plecând de aici, când amândoi vrem, amândoi avem nevoie de lucruri diferite… Nu ar fi corect pentru nici unul din noi. N-o pot face.

Când ochii ei se umplură de lacrimi, Jack o trase mai aproape.

– Lasă-mă să încerc. Lasă-mă să fac saltul, Emma, alături de tine. Pentru tine, nu este vorba doar despre prezent. Este vorba despre ziua de mâine şi orice aduce ea. Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc, spuse el atunci când prima lacrimă căzu, şi o cuprinse în braţe. Te iubesc atât de mult, încât nu mi-am dat seama. Nu mi-am dat seama, pentru că era totul. Tu eşti totul. Stai cu mine, Emma, fii cu mine.

– Sunt cu tine. Vreau… Ce faci?

– Dansez cu tine, spuse, ducându-şi mâna ei la buze. În grădină, sub lumina lunii.

Inima ei se înfioră, se deschise. Şi toate rănile dispărură.

– Jack.

– Şi îţi spun că te iubesc. Îţi cer să începi o viaţă alături de mine, spuse el, sărutând-o în timp ce se învârteau şi dansau. Îţi cer să-mi dai ceea ce-mi trebuie, ceea ce vreau, deşi mi-a luat prea mult timp să-mi dau seama despre ce era vorba. Îţi cer să te căsătoreşti cu mine.

– Să mă căsătoresc cu tine?

– Să te căsătoreşti cu mine. Saltul fusese atât de uşor, iar căderea lină şi potrivită. Să trăieşti cu mine. Să te trezeşti alături de mine, să plantezi flori pentru mine, pe care, probabil, va trebui să-mi aminteşti să le ud. Vom face planuri, şi le vom schimba pe parcurs. Vom construi un viitor. O să-ţi ofer tot ceea ce am şi, dacă vrei mai mult, o să caut şi o să-ţi ofer.

Emma îşi auzi propriile cuvinte întorcându-se la ea în aerul parfumat, sub lumina lunii, în timp ce bărbatul pe care îl iubea o învârtea în paşi de vals.

– Cred că tocmai ai făcut-o. Tocmai mi-ai oferit un vis.

– Spune da.

– Eşti sigur?

– Cât de bine mă cunoşti?

– Destul de bine, spuse ea, zâmbind şi clipind printre lacrimi.

– Ţi-aş cere să te căsătoreşti cu mine dacă nu aş fi sigur?

– Nu. Nu ai face-o. Cât de bine mă cunoşti tu, Jack?

– Destul de bine.

– Atunci ştii răspunsul, spuse ea, apropiindu-şi buzele de ale lui,

fericită.

Pe terasa de la al doilea etaj, cele trei femei stăteau îmbrăţişate şi priveau. În spatele lor, doamna Grady suspina.

Când Mac îşi trase nasul, Parker băgă mâna în buzunar şi scoase un pachet de şerveţele. Îi dădu unul lui Mac, unul, lui Laurel, unul, doamnei Grady şi luă unul pentru ea.

– Ce frumos, reuşi să spună Mac. Ce frumoşi sunt. Priviţi lumina lunii, nuanţa ei argintie, şi umbrele florilor, sclipirea lor şi silueta formată de Jack şi de Emma.

– Gândeşti în imagini, spuse Laurel, ştergându-şi ochii. Asta e dragostea adevărată.

– Nu doar imagini. Momente. Ăsta este momentul Emmei. Fluturele ei albastru. Probabil că nu ar trebui să privim. Dacă o să ne vadă, stricăm tot.

– Nu se văd decât unul pe celălalt.

Parker o luă de mână pe Mac, apoi pe Laurel şi zâmbi când simţi mâna doamnei Grady pe umărul ei.

Momentul era exact cum ar fi trebuit să fie.

Aşa că o priviră pe Emma dansând în noaptea caldă de iunie, sub lumina lunii, în grădină, cu bărbatul pe care îl iubea.